

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVİRİMCİ SOL

Ağustos 2015

SAYI: 24

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

DÜŞMANI TANIMAK

Toplumlar tarihi aynı zamanda sınıf savaşımı tarihi. Bu savaşlarda hep iki taraf olmuştur. Ezen ve ezilenler, bir başka deyişle sömürenler ve sömürülenler. Sınıflı toplumun ilk ortaya çıktığı sistem olan köleci toplumda köle sahipleri ile köleler arasında yaşandı bu savaş. Feodalizmde de toprak ağaları ve köylüler ve nihayetinde kapitalist toplumda burjuvazi ile proletarya arasında tarihin tekerleğini ileri doğru iten uzlaşmaz bir sınıf savaşı yürümektedir.

Tarihler değişmiş, coğrafyalar değişmiş,

toplumlar değişmiş ancak halkların, yoksulların, ezilenlerin düşman kavramı değişmemiştir. Düşman kimi zaman bir imparator olmuş; kimi zaman sultan, bey, ağa, paşa... Gün olmuş salmış atlı ordularını ve kasıp kavurmuş yağmaladığı toprakları, gün olmuş modern uçaklardan yağdırdığı bombalarla katletmiş işgali altındaki halkları. Adına Sezar denmiş, Cengiz veya Yavuz, fark etmemiş. Zulüm Roma, Moğol, Osmanlı, Britanya ya da Amerika olup nam salmış yeryüzünde... (Devamı 3. sayfada)

Devrimci Sol'dan:

Parlamento seçimleri oligarşinin yönetememe krizini hafifletip demokrasıcılık oyununu sürdürme işlevi görür. Fakat 7 Haziran seçimleri bırakalım krizini hafifletmeyi oligarşinin yönetememe krizini daha da derinleştirdi. Çünkü oligarşi düzen partileri içinde demokrasıcılık oyununu sürdürecektir AKP'nin alternatifini yaratamıyor.

Düzenin tek alternatifi Parti-Cephe'dir. Devrimci bir alternatifin varlığı oligarşinin en büyük korkusu. Onun için AKP'nin faşist terörü daha da tırmandırmaktan başka seçeneği yoktur.

AKP'nin faşist terörünü bu çerçevede ele almalıyız. Devrimci hareketi bitiremeye de düzen içine çekmek için başvurmayaacağı kontra yönlemlerin olmayacağını bilmeliyiz.

Faşist terörü boşa çıkartmanın ve halkı örgütlemenin silahlı savaşı büyütmekten başka yolu yoktur.

AKP'nin demokratik hak ve özgürlükler konusunda en küçük bir taviz dahi verebilecek gücü yoktur. Onun için uzlaşmak için can atan PKK ile bile üç yıldır süren uzlaşma sürecinde adım atamıyor ve koşulsuz silah bırakıp teslimiyeti dayatıyor.

Oligarşi ve emperyalizm Kürt milliyetçi hareket ile her zaman anlaşır fakat bizim varlığımız, devrim iddiamız, silahlı savaştaki ısrarımız ve savaşı büyütme kararlılığımız uzlaşmanın, teslimiyetin önündeki en büyük engeldir.

Onun için emperyalizm ve oligarşi bizim hakkımızda imha kararı alıyor.

Yoldaşlar, süreç bizden yana, halkımız bizden yana, emperyalizmin ve oligarşinin hiçbir imha kararı savaşı büyütmemizin önünde engel olamaz.

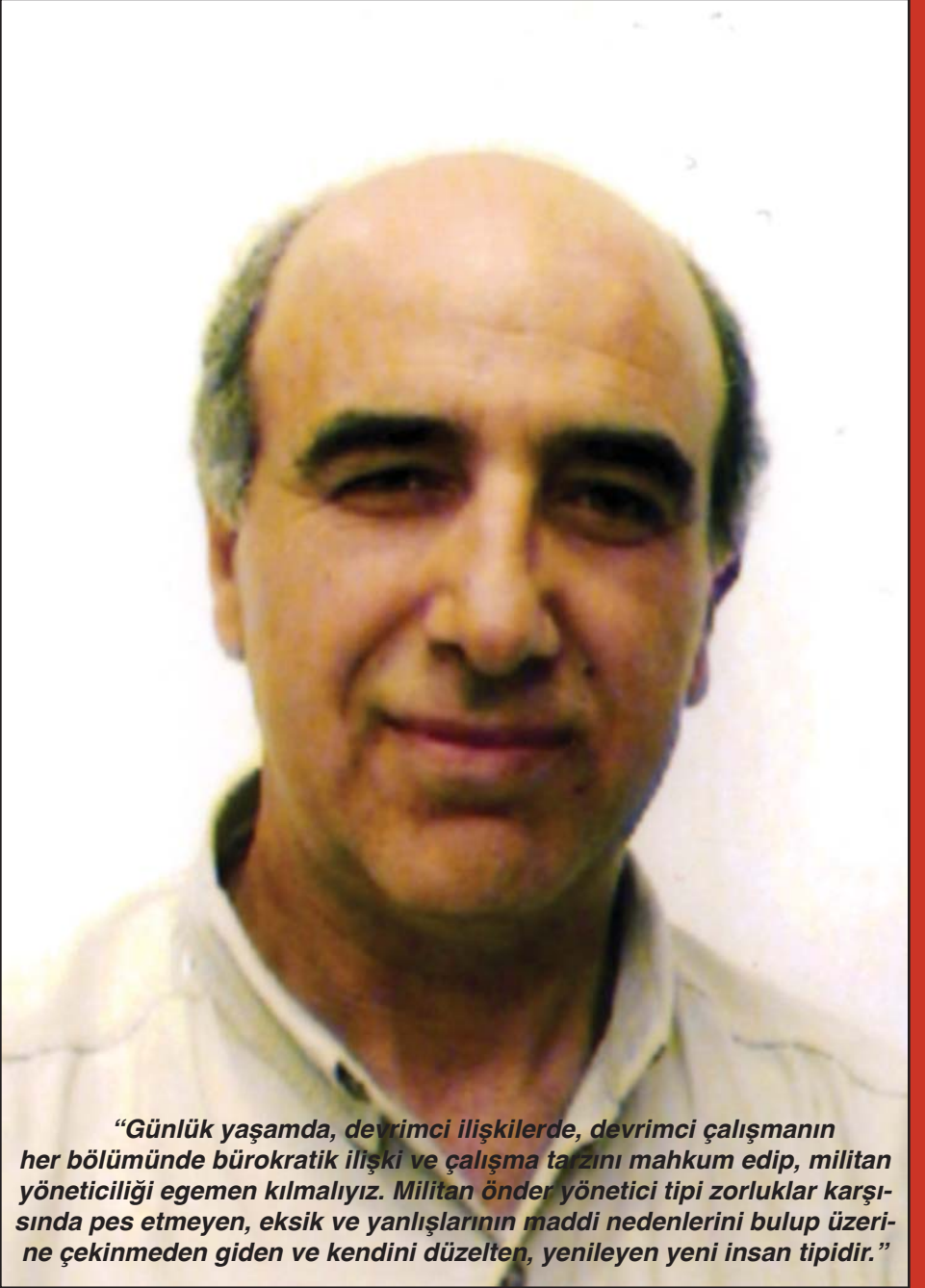
Savaşı büyütme tamamen Cephelilerin omuzlarındadır. Şehirde, kırdan feda ruhuyla savaşı ülkemizin her yanında büyüteceğiz.

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

Devrimci Sol 24. Sayı İÇİNDEKİLER

- Düşmanı Tanımak.....	3-14
- Düşmanı Tanımak, Zaferi Kazanmak İçin Zorunludur	15 - 22
- Gerçek Güç Silahların Çıkardığı Seste Değil, Onları Yöneten düşüncelerdedir!.....	23-32
- Bütün Sınıflı Toplumlarda Adalet, Egemenlerin Çıkarlarına Göre Şekillenir.....	33-42
- Emperyalizmin İdeolojik ve Psikolojik Saldırıları.....	43-50
- Emperyalist Saldırganlığa, Sömürü ve Talana Karşı; Halkların Direnmekten, Savaşmaktan Başka Yolu Yoktur!.....	51-64

- Emperyalizmin Tasfiyecilik Saldırısı Karşısında Biz "Atılım"ı Yaratmış Halk Savaşlarında Her Saldırı Bir Zafer Yaratır!.....	65-74
- Sosyalizmin Sorunlarının Çözümü Sosyalizmedir.....	75-80
- Yoksulluk ve Baskılar Karşısında Halkın Kendi Arasındaki Dayanışmayı Örgütlemeliyiz.....	81-91
- Solda Düzenileşme ve Çürüme.....	92-100
- Çelikten Kalelerimiz; İlke ve Kurallarımız.....	101-104
- Sınıf Bilinci.....	105-130
- Yöneticilik.....	131-136
- Yöneticilik Doğru Düşünmektir.....	137-198

“Günlük yaşamda, devrimci ilişkilerde, devrimci çalışmanın her bölümünde bürokratik ilişki ve çalışma tarzını mahkum edip, militan yöneticiliği egemen kılmalıyız. Militan önder yönetici tipi zorluklar karşısında pes etmeyen, eksik ve yanlışlarının maddi nedenlerini bulup üzerine çekinmeden giden ve kendini düzeltten, yenileyen yeni insan tipidir.”

DÜŞMANI TANIMAK

Düşmanlarımız kimlerdir?

“Başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler, bunların ekonomik, askeri ve politik üsleri, temsilcilikleri, yardım paravanası altındaki ajan üsleri, işbirlikçi, tekelci sermayedarlar, işbirlikçi tüccarlar, tefeciler, büyük toprak sahipleri, toprak ağaları ve bunların özel silahlı güçleri, iktidarda bulunan tüm devlet yetkilileri, düzeni savunan milletvekilleri, üst düzey bürokratlar, devletin resmi

ordusu, polisi, MİT, kontrgerilla, korucular ve bunların kurumları, oligarşik devlet yapısı içinde yer alan, düzeni savunan, faşist ve devrimci halk iktidarı savaşını engellemeye çalışan tüm siyasi partiler, emperyalizm ve oligarşiye hizmet eden, devrimci savaşı engellemekte kullanılan tüm devlet kuruluşları ve özel kuruluşlar, devrimci savaşı engellemeye çalışan ve oligarşiye yardım eden muhbirler, hainler, ajan ve provokatörler ve bunların örgütlenmeleridir.”

“Düşmana karşı etkili bir şekilde mücadele etmek isteyen kişi onu iyi tanımalıdır.”

Georgi Dimitrov

Ancak ezilenler, kan deryasında boğulmak olsa da sonunda, ne Roma karanlığından, ne Osmanlı saraylarından, ne de Yankilerden, beyaz adamlardan hesap sormaktan vazgeçmiştir. Çünkü, zulmün olduğu yerde direnmek halkların en onurlu yasasıdır.

Sınıf mücadelesi, iki uzlaşmaz sınıf arasında süren iktidar savaşıdır. Burjuvazi ezen, sömüren sınıf; proletarya ise ezilen sınıftır. Bu savaşta ara yol yoktur, dost ve düşman safları bellidir. Emperyalizm çağında baş çelişki emperyalistler ve işbirlikçileri ile ezilen dünya halkları arasındadır. Ve bu yüzden

aç ve yoksul bırakılan milyarlarca insanın ortak düşmanı, Amerika başta olmak üzere tüm emperyalistler ve işbirlikçileridir.

Düşmanı Tanımak, Savaşı Kazanmanın Temel Şartıdır

“Açık ki dostunu düşmanını bilmeyen, kime sırtını yaslayabileceğini, kimle hep karşı karşıya olması gerektiğini kestiremez. Eğer dostluk ve düşmanlık muğlaksa, hata kaçınılmazdır.” diyor Dayı.(Aktaran Yürüyüş, Sayı:172, Syf:26)

Devrim mücadelesinde düşmanı tanımayan bir devrimci, gaflet uykusundan başını kaldıramaz. Her an tuzaklarla karşı karşıyadır. Burjuvazi bu savaşta taraftır. Ve bizim için yüzyıllardır yönetme deneyimine sahip bir düşmandır. Aynı

zamanda burjuvazi, iktidarını koruma hırsıyla güçlü bir sınıf bilincine de sahiptir. O halde biz de düşmanımızı iyi tanıyacağız. Ne için savaştığımız, kime karşı savaştığımız kafamızda net olacak. Bunca zulmüne, katliamlarına, işgallere, yarattığı onca açlığa ve yoksulluğa rağmen nasıl iktidarda kaldığını öğreneceğiz. İktidarını kaybetmemek uğruna nasıl zora başvurduğunu, Beyaz Saraylarda, tekellerin kurumlarında, villalarında, karargahlarında sabahtan akşama dek ne tür halk düşmanı politikalar geliştirdiklerini bileceğiz.

Bir avuç asalak zengin servetine servet katsın, bu sömürü çarkı hiç durmadan dönsün diye savaşlarla ve açlıkla dünya halklarını nasıl kasıp kavurduklarını ise asla unutmayacağız. Bir devrimci ancak düşmanı tanıdığı ve ona duyduğu nefret ölçüsünde savaşır.

Ne İçin ve Kime Karşı Savaşıyoruz

“Dostlar ki bir kez bile selamlaşmadık aynı ekmek aynı hürriyet aynı hasret için ölebiliriz.

Düşmanlar ki kanıma susamışlar kanlarına susamışım”

Nazım Hikmet

Biz Marksist-Leninist bir halk hareketiyiz. Ülkemiz topraklarında sosyalist bir düzen kurmak istiyoruz! Özel mülkiyetin olmadığı, bir avuç asalağın milyonlarca insanı sömürmediği, “yarın yanağından gayrı her yerde, her şeyde hep beraber” diyebileceğimiz bir düzen istiyoruz. Bunun için halkların azılı düşmanı emperyalizmi ve onun ülkemizdeki işbirlikçilerini yok etme mücadelesini veriyoruz. Keza *“Savaşta en etkili olan şey düşmanlıktır”*, der Clausewitz (Savaş Üzerine).

Savaş, bir tarafın diğer tarafı yok etme ilkesine dayanır. Bu savaşta zafer kazanmak için emperyalizmi doğru tespit etmek ve tanımak gerekir.

Lenin, emperyalizmi emperyalizm yapan koşulları belirlemiş ve “çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır” demiştir. Emperyalizm değişti diyenler bilmelidir ki bu koşullardan hiçbiri değişmediği gibi emperyalistlerin dizginsiz sömürsü de katlanarak artmaktadır. Dünya halklarına iki paylaşım savaşı yaşatan ve milyonlarca insanın ölümüne, bir o kadar da insanın sakat ve vatansız kalmasına neden olan emperyalizmdir. Emperyalizm, her birinin serveti, sömürge ülkelerin gelirlerine eşit olan bir avuç asalak karşısında milyonlarca yoksul yaratan düzenin adıdır. Emperyalizm, açık işgal politikasının devam ettiği koşullarda yeni sömürgecilik politikasını geliştiren, sömürsünü gizli işgal yöntemiyle sürdüren sistemin ta kendisidir.

“Vietnamlıların düşmanı görmek için sadece başlarını kaldırmaları yeterlidir. Bizim için bu daha zor. Yeni sömürgecilik bizimle aynı dili konuşuyor, bizim deri rengimize ve milliyetimize sahip, bizimle dindaş. Düşmanı tanımak o kadar kolay değil.” (Kızgın Fırınlar Saati filminden, aktaran Yürüyüş, Sayı:316, Syf:42)

Yeni sömürgecilik, bir ülkede milli bir marş, milli bir bayrak altında ve ardında emperyalist sömürü ve işgalin devam etmesidir. Yeni sömürgecilik, emperyalistlerin sömürgelerini işbirlikçileri aracılığıyla yönetmesidir. Ülkemiz de emperyalizmin yeni sömürgelerinden birisidir.

Yeni sömürge ülkemizde halk, topraklarımızı işgale gelmiş düşman askerini göremez. Resmi tarihe göre düş-

man askeri 1920'lerde denize dökülmüş, ülkemizin gönderine ay yıldızlı bayrak çekilerek vatan bağımsızlığa kavuşulmuştur. Artık ezen de ezilen de aynı geminin yolcularıdır. Bu gemi kimi zaman "Küçük Amerika" olma yolunda, kimi zaman "AB Kriterleri"ne doğru yol almaktadır. Çekilen bu sıkıntılar bu geminin su almaması içindir. Eğer alırsa batacak olan herkeştir. Böyle söylüyor burjuvazi.

Oysa gerçek, tarihin hiçbir döneminde böyle olmamıştır. Ezenler ve ezilenler, yani zenginler ve yoksullar aynı geminin yolcuları olmadılar. O gemide bir tek egemenler vardır ve eninde sonunda batacak olanlar onlardır.

Evet, Kurtuluş Savaşı'yla halkın kanı canı pahasına vatan bağımsızlığa kavuşmuştur. Ancak buna öncülük eden küçük burjuvazi, sınıf karakteri gereği 1945'lerde ülkeyi yeniden emperyalizmin kucağına atmıştır. Bundan sonrasını ise çarpıtır burjuvazi. Emperyalizmle girişilen ekonomik, askeri, siyasi, kültürel ilişkiler gizlenir halklardan. Ülkemizde onlarca Amerikan üssü vardır. Bırakalım halktan insanları; Amerika'dan izin almadan bu ülkenin milletvekilleri, üst düzey askeri yetkilileri bile bu üslere adım atamazlar. Amerika ve tüm emperyalistler, Ortadoğu'daki işgallerini ve katliamlarını ülkemiz topraklarını bir üs gibi kullanarak gerçekleştirmektedir. Emperyalizm ülkemizde içsel bir olgu haline gelmiştir. Eğitimden sağlığa, kültürden ekonomiye o şekil vermektedir. Halka düşman politikaların mimarı Amerikan emperyalizmidir. O, Türkiye ve dünya halklarının kanına susamıştır. Çocuklarımızı okulsuz öğretmensiz bırakarak cahil kalmasına, küçük yaşta çalışmak zorunda kalıp ucuz işgücü ol-

Düşmanı fiziki olarak tanımak savaşımızın vazgeçilmez yasalarından biridir. Emperyalizmin tüm politikalarına, burjuva ideolojisinin saldırılarına karşı yürüttüğümüz ideolojik mücadele savaşın bir boyutudur. Bir diğer boyutu da silahlı mücadelenin temel olduğu diğer tüm mücadele biçimlerinin ona tabi olduğu Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejimizi hayata geçirmektir. Bu stratejiyle başarılı taktikler geliştirebilmek için düşmanın askeri gücünü, örgütlenmelerini, iç çelişkilerini, teknik anlamda ilerlemesini mutlaka takip etmeliyiz. Ülkemizdeki Amerikan üsleri, NATO karargahları nerededir, düşman hangi silahları kullanmakta, nasıl bir askeri eğitim uygulamaktadır? Bu konuda var olan tüm bilgi kaynaklarına ulaşmalıyız.

masına neden olan eğitim politikası emperyalizme aittir. Ayaz bebeğin soğuktan donmasında, Kübra bebeğin açlıktan ölmesinde hep emperyalizmin halkı yoksulluğa mahkum eden politikaları vardır.

Halkın her gün hastanelerde perişan olduğu, parası olmayanın hastane kapılarından çevrilerek ölüme terk edildiği sağlık politikasını belirleyen de emperyalizmdir.

İnsanlarımız bunca açlığa, bunca zulme başkaldırmasın diye, yozlaştırma politikasıyla kendi değerlerine yabancılaştırılması da bizzat emperyalizmin politikasıdır. Çünkü yoksulluğun varacağı iki duraktan biri yozlaşma-çürüme, diğeri ise isyan-ayaklanmadır. Emperyalistler de bu nedenle halkı yozlaştırmaya-çürütmeye çalışırlar.

Kendi ürünümüzü yetiştiremememiz, hayvancılığın bitirilmesinde, sel

baskını gibi doğal afetlerde çok basit önlemlerin alınmayarak halkın katledilmesinde, iş cinayetlerinde hep emperyalizmin parmağı vardır.

Emperyalizm atom bombalarını, donanmalarını, askerlerini, işbirlikçi katillerini yollayarak bir anda 250 bin kişinin öldüğü Hiroşimalar, 1,5 milyon insanın katledildiği Iraklar, işgal altında kalan Filistinler yaratmıştır.

Ülkemizde 14 milyon, dünyada milyonlarca aç yaratan emperyalizm halkların ortak düşmanıdır. Ülkemizde emperyalizmin bu sömürü düzeni işbirlikçi oligarşi tarafından yürütülmektedir. Bu işbirlikçilik sayesinde emperyalizm, krizin yükünü yeni sömürgelerine yüklemekte, çok bilinen bir deyimle, Amerika hapşırırsa Türkiye nezle olmaktadır. Bu buhranın yükü, ülkede sürekli bir siyasi, ekonomik, sosyal krize; siyasi literatürdeki adıyla “milli kriz”e neden olmaktadır. Katmerli bir sömürü vardır ülkemizde ve halkın çelişkileri üst sınırdadır. Egemenler yönetememe krizi içindedir ve halkın en ufak hak talebine tahammülleri yoktur. Sömürü ve iktidar ancak zor yoluyla sürdürülebilir. Mahir Çayan, bu sürekli faşizmin emperyalizme bağımlılık halini anlatmak için sömürge tipi faşizm tespitini yapmıştır.

Faşizm Gerçeğini Bilince Çıkarmak

“Faşizm, burjuvazinin sınıf egemenliğinin son aşamasıdır...” Dimitrov

Ülkemizde faşizmle ilgili tespitler çoğu zaman yanlış yapılmıştır. Faşizm denilince ya klasik Alman faşizmi ya da 12 Eylül, 12 Mart gibi açık faşizmin uygulandığı dönemler hatırlanmaktadır. Faşizm tek bir “diktatör”e, tek bir partiye, belli başlı baskıcı uygulamalara indirgenir; bir sistem sorunu olduğu gizlenir

ya da görülmez. Solda dahi tarihin en işbirlikçi iktidarı olan AKP eleştirilirken “12 Eylül’den beter”, “faşizan uygulamalarla” gibi yanlış değerlendirmeler yapılmaktadır. Oysa faşizm emperyalizmden bağımsız değildir. Aksine emperyalistlerin dünya halklarını vahşice sömürmesini sağlayan yönetim biçimidir. Ülkemizde de 1945’lerde emperyalizmle girilen bağımlılık ilişkilerinin bir sonucu olarak faşizm kimi zaman açık, kimi zaman gizli şekilde icra edilmiştir. Ve 12 Eylül’le birlikte açık faşizm, emperyalizmin bir politikası olarak ülkemizde kurumsallaştırılmıştır.

Bu ne demektir? 5-10 yılda bir darbe yapıp teşhir olmak zorunda kalmayacaktır işbirlikçi tekeli burjuvazi. Halkın hak alma mücadelesine artık sadece darbe süreçlerinde değil, iktidara gelen tüm partiler aracılığıyla saldıracaktır.

Örneğin ‘90’larda ülkemizde herhangi bir cunta yaşanmamış ama bu yıllar kayıpların, infazların, halkın mücadelesine yönelik baskıların, hapishane katliamlarının yaşandığı; insanların köy yakma, işsizlik ve açlık politikasıyla sürekli yüzyüze kaldığı yıllar olmuştur.

19-22 Aralık 2000’de 20 hapishaneye birden saldıran devlet, Kıbrıs Harekati’nden sonraki en büyük askeri gücünü, halkın evlatlarını diri diri yakıp katletmek için kullanmıştır.

Emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin iktidarı olan AKP ise üç dönem boyunca faşizmin halk düşmanı politikalarını en “usta”ca uygulayan parti olmuştur.

Dimitrov, faşizmi şöyle tanımlamaktadır: *“Faşizm, sermayenin emekçi kitlelere yöneltebileceği en azgın saldırdır.”*

Faşizm, dizginlenmemiş bir şovenizm ve yağma savaşıdır.

Faşizm, kudurmuş bir gericilik ve bir karşı devrim hareketidir.

Faşizm, işçi sınıfının ve bütün emekçilerin en korkunç düşmanıdır.” (Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Syf:32)

Faşizm, tüm milliyetlerden, tüm inançlardan halklara düşmandır. Başta Marksist-Leninistler olmak üzere, işçiye, memura, öğrenciye, emekliye, sanata, işsize, halk saflarında olan herkese ve halka ait olan tüm değerlere düşmandır. Çünkü ancak halkın bu kesimleri değerlerine sıkıca sarılıp örgütlenerek faşizme karşı savaşıacak ve faşizmin iktidarını alaşağı edebilecek güce sahiptir.

Burjuvazinin en büyük korkusu halk ayaklanmalarıdır, devrimlerdir. Bu korkuyu kimi zaman “Gecekondulardan gelip gırtlığımızı kesecekler” diye itiraf etmişler, kimi zaman “Ayakların baş olduğu nerede görülmüş” şeklinde aşağılamaya çalışarak ortaya koymuşlardır.

Ancak faşizmin yarattığı açlık, yoksulluk, zulümle birlikte öfke ve kinin de büyüyeceği aşikardır.

Haziran Ayaklanması buna en güzel örnektir. Haziran’da başlayan eylemler AKP’nin halkı aşağılayan, hakir gören küstahlığına, kendini beğenmiş mağrurluğuna, hırsızlığına, yolsuzluğuna, faşist terörüne karşı tüm ülke çapında halk ayaklanmasına dönüştü. Ayaklanmaya katılan milyonlarca insanımız AKP’ye, “Açtığın savaş kabulümüzdür” dedi.

Faşizmin ülkemizde süreklilik gösteren bir yönetim biçimi olduğunu ve sınıfsal karakterini en iyi devrimciler bilir.

Faşizm, “tekellerin en kanlı, en şoven, en gerici yönetim biçimi” ise, örgütlenme biçimlerinden ajitasyon propagandaya; demokratik çalışma anla-

Düşmanın emperyalizm olduğunu ve emperyalizmin Sovyet iktidarını yıkmak için uğraştığını bilen Sovyet halkları yirmi yıldan fazla bir zamandır bu savaşa hazırlanmışlardı. Örneğin tank üreten fabrikalarda işçiler, tankları kullanmayı da öğrenmişlerdi. Dünyanın en büyük ikmal olanaklarına sahip ordularından birini kurmuşlardı. Ve sokak sokak, oda oda savundukları o şehirleri Stalin hiç kimseye ilan etmeden bir kale gibi inşa ettirmişti. O zamanki savaş uzmanlarının açıkladığı gibi Stalin “yapı bakımından modern, taktik bakımdan yeterli, stratejik bakımdan gerçekçi bir ordu” yaratmıştı.

yışımızdan silahlı örgütlenmelere; yaşam ve çalışma tarzımızdan en küçük bir işin örgütlenmesine kadar her şeye “faşizm gerçeği” damgasını vurur.

Yeni sömürge bir ülkede devrimci olmak hayatımızın odağına silahlı mücadeleyle koymak demektir. Buna göre nefes alıp vermektir.

Stratejik hedefimiz olan anti oligarşik, anti emperyalist devrim hedefinin, en küçük işten en karmaşık işe kadar her yerde varlığını ortaya koymasısıdır.

Faşizm halka hayat hakkı tanımaz; en demokratik hakları bile gasp eder. Ekmeğin, adaletin ve özgürlüğün olmadığı bir ülkede faşizmin saldırıları er ya da geç herkesi bulacaktır.

Bu nedenle halkın şiddetini örgütlemek; faşizmin saldırılarını boşa çıkarmanın; kısacası çalışabilmenin, yaşayabilmenin, geleceğini sürdürmenin tek koşuludur.

Düşmanın İdeolojisini Tanımalıyız

“(...) söz yalan söylüyorsa renk yalan söylüyorsa ses yalan söylüyorsa ellerimizden geçinen ve ellerimizden başka her şey herkes yalan söylüyorsa elleriniz balçık gibi itaatli, elleriniz karanlık gibi kör, elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun elleriniz isyan etmesin diyedir (...)”

Nazım Hikmet

Düşmanımız kimdir? Ne için ve kime karşı savaşıyoruz? Bu soruların cevapları her gün hayatın keskin pratiği içinde karşımıza çıkar. Düşmanın tüm politikalarını göğüslemek, halkı da bu politikanın karşısında saflaştırıp savaştırmak için Marksizm-Leninizm’i iyi bilmeli ve burjuva ideolojisini de iyi tahlil etmeliyiz.

Dayı, “Düşman ve biz konusunda ideolojik olarak net olursak, bu gerçekleri çok daha iyi kavrar, sınıf mücadelesindeki uyanıklığımızı diri tutarız. Aksi halde tuzaklar bizi bekliyordur” demektedir.

Tarihin en kanlı diktatörlüğünü kuran burjuvazi, yarattığı faşist kültürle kendi ideolojisini de halka empoze eder. Faşizmin kültürü emperyalizmin bireyci, yoz kültürüyle bütünleşmiş, inkar, yalan, tahrif, demagoji, şovenizm, gerici din kültürü ile geleneksel kültür üzerine kurulu kozmopolit bir kültürdür.

Faşizmin halka gerçekleri söyleyecek gücü yoktur. Faşizm; yalan, demagoji ve terörle yönetir. Faşizmin işi gerçeği saptırmak, halkı aldatmaktır. Hitler faşizminin propaganda bakanı Goebbels, faşizmi ayakta tutmanın yolunu “Büyük

yalan” teorisiyle sağlamıştır. Şöyle der Goebbels; “Bir yalanı yeterli sıklıkta tekrarlarsan halk eninde sonunda ona inanır.”

Yalan ve demagoji, faşizmin halk kitlelerini yönetmede en güçlü silahıdır. Ülkemizde de hiçbir parti, hiçbir iktidar yoktur ki bu yöntemle başvurmuş olsun. Haziran Ayaklanması’nda Tayyip Erdoğan’ın “Camide bira içtiler”, “Kabataş’ta başörtülü bacıma saldırdılar” yalanları buna en somut örnektir. Camide bira içilmediği bizzat caminin imamı tarafından açıklandığı, Kabataş’ta böyle bir olay yaşanmadığı kamera görüntülerinden ortaya çıktığı halde bu demagojilerden vazgeçmemiştir AKP iktidarı. Halkın dini duygularını kullanarak ayaklanmaya milyonların katılmasını önlemeye çalışmış, ancak başarılı olamamıştır.

Halkın geri duygularını din ile sonuna dek sömürür faşizm. Halkın dini inançlarını kullanarak onları en geri düşünce sisteminde tutmayı ister. Dünyayı doğru yorumlayarak halkı nasıl soyup soğana çevirdiklerini kimse görmesin diye halkı karanlığa mahkum etmeye çalışır. Eğitim de faşizmin elinde düzene uygun kafalar yaratmanın bir aracı olarak kullanılır. Egemenler nasıl istiyorsa ezilen milyonlar da öyle düşünsün ister.

Burjuvazinin asalak yoz kültürünü halka aşılar faşizm. Burjuvazinin tek ahlakı kardır. Bu ahlak Devrimci Sol Savunması’nda şöyle anlatılır: “İnsani boyutu olmayan, kapitalist toplumun gerçeklerini barındıran, para ile satın alınmayacak hiçbir şey bırakmayan, idealizmle yoğrulmuş bir ahlak...”

Halklar üzerinde emperyalizmin etkili silahlarından biri de yozlaştırma politikasıdır. Yozlaşma, halkın kendi kültürüne yabancılaşmasıdır. Bunun için popüler kültürü kullanır. Halkın ya-

rarına olan edebiyat-sanat ürünlerini yasaklar faşizm. Yılmaz Güney filmleri hala engellenir ülkemizde. Abuk subuk şarkı sözleri, yığıncağı anlatan, ahlak-sızlığı yayan, cinselliği tema edinen filmler, bohem sanatçılar “moda” olur, onlara televizyon ekranları, radyo yayınları sonuna dek açılır, gece gündüz reklamları yapılırken örneğin Grup Yorum üyeleri tutuklanıp, yurtdışı yasakları ile konserleri engellenir, çalışma yaptıkları kültür merkezleri basılarak albüm kayıtları gasp edilir.

Burjuvazinin özgürlük anlayışı cinsel özgürlükle ya da falan marka ürün tüketilmesiyle eş tutulur. Herkes burjuvazinin belirlediği dar paça, düşük bel, kısa, şu veya bu şekilde giyinmek zorunda bırakılır. Giyim kuşamda hep kendini dışarıya beğendirmeye düşüncesini geliştirir burjuva ideolojisi. Pespaye, yoz kültürünü, giyim-kuşam ve moda programları, dizi filmler ile kadının aşağılanıp pazarlandığı kadın ve evlilik programları ile halka yaymaya çalışır.

Fuhuş, kumar, uyuşturucu, alkol gibi ahlaki dejenerasyona yol açan, insan sağlığını tehdit eden ama kar da getiren her şey burjuvazinin ilgisini çeker. Faşist düzen için hem para kaynağı, hem halkı çürütme faaliyetidir.

Yoz, çürümüş, bencil, halkın değerlerinden uzak, kendi tarihinden utanan, kendi mücadelesinden koparılmış bir halk elbette faşizmin karşısında birleşip hesap soramayacaktır. Faşizmin hedefi işte budur.

Düşmanı Fiziki Olarak Tanımak

*“Erkeğe olsun isterim
Dostluk da düşmanlık da”*

Ahmed Arif

Henüz sınıflı toplumların olmadığı dönemde insanlık ilk savaşını doğaya karşı vermiştir. Hayatta kalabilmek için, yaşam hakkını savunabilmek, en temel ihtiyaçlarını karşılayabilmek için çok çetin savaşlar vermiş, bu savaşlar sayesinde insan, insan haline gelmiştir.

Sınıflı toplum, insanın hayatta kalmayı öğrenip, ihtiyacından fazlasını biriktirmeye ve diğer insanları kendi kölesi haline getirmeye başlayınca ortaya çıktı. Köleciler dönemden beri ezen ve ezilen arasında süregelen bir savaş var. Egemenlerin gücü, zulmü, gittikleri yere korku salan orduları, ezilenlerin isyan bayrağını kaldırmamasının önüne engel olamamıştır. Kılıçla vurulmuş boynu, aman dilememiş, “Yeter bu kölelik zinciri” diyen Spartaküslerle düşmüştür tarihin önüne. Egemenlerin saraylarına sığdıramadığı zenginliğin annacında “Yarin yanağından gayri her yerde, her şeyde hep beraber” diyen bir ortaklık düzeni kurmaya çalışmış Bedreddin. Ve onun düşmanlık konusundaki öğüdünü taşıyız ilk günkü gibi...

Düşmanı biz, tarihten bugüne çektiğimiz acılardan çıkardığımız derslerden tanırız. Düşmanın kaypaklığını, yalancılığını, hilekar ve güvenilmez olduğunu, büyük bedeller ödeyerek öğrenmişizdir. Onlardan biri de Seyit Rıza’dır. Çekilirken darağacına, “*Ben sizin yalan ve hilelerinle baş edemedim, bu bana dert oldu. Ama ben de sizin önünüzde diz çökmedim, bu da size dert olsun!*” diyen Seyit Rıza...

“Su uyur düşman uyumaz” der halk. Bugünün egemenleri de kendinden önkilerden daha azgın bir sömürü çarkı kurmuşlardır. Bu çarkı döndürmek için emperyalistler tarihin en kanlı diktatörlükleri altında dünya halklarını inim inim

inletmektedir.

Atom bombalarına, insansız savaş uçaklarına, nükleer silahlara, askeri fi-lolara, dünya bankalarına, basın yayın organlarına, F tiplerine, Guantanamo'lara sahip düşmanımız, haksız bir savaş yürütmektedir. Bizimse en büyük gü-cümüz, meşruluğumuzda, tarihsel ve siyasal haklılığımızdadır.

Vietnam halkının önderlerinden Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı kitabında bu gücü şöyle tanımlıyor: *"Bizim askeri sanatımız, silahlı kuvvetleri teçhizat ve teknik bakımdan hala zayıf olan fakat maddi açıdan çok daha güçlü bulunan bir düşmana karşı savaşmak için ayak-lanan küçük bir ulusun askeri sanatıdır. Bu niteliği, maddi gücü moral güçle yenmek, güçlü olanı güçsüz olanla yen-mek, modern olanı ilkel olanla yenmek, saldırgan emperyalistlerin modern or-dularını halkların yurtseverliği ve devrimi tam olarak gerçekleştirmek azmiyle yenmek olan bir askeri sanattır."* (Syf:182)

Düşmanı fiziki olarak tanımak sava-şımızın vazgeçilmez yasalarından biridir. Emperyalizmin tüm politikalarına, burjuva ideolojisinin saldırılarına karşı yürüttü-ğümüz ideolojik mücadele savaşın bir boyutudur. Bir diğer boyutu da silahlı mücadelenin temel olduğu diğer tüm mücadele biçimlerinin ona tabi olduğu Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejimizi hayata geçirmektir. Bu stratejiyle başarılı taktikler geliştirebilmek için düşmanın askeri gücünü, örgütlenmelerini, iç çe-lişkilerini, teknik anlamda ilerlemesini mutlaka takip etmeliyiz. Ülkemizdeki Amerikan üsleri, NATO karargahları ne-rededir, düşman hangi silahları kullan-makta, nasıl bir askeri eğitim uygula-maktadır? Bu konuda var olan tüm bilgi

kaynaklarına ulaşmalıyız.

Örneğin emperyalizmin kurumlarının yapısını öğreneceğiz. Bir avuç emper-yalist ülkenin kurdukları mekanizmalarla dünyanın her yerine nasıl el attıklarını görebilmek önemlidir.

Sözüm ona "Dünya Barışı"nın hamisi olan Birleşmiş Milletler(BM), mandacı-lığın savunucusu, emperyalist saldırı-ganlığın şemsiyesidir. Geçmişten beri dünya halklarının umudu olarak göste-rilen BM Barış Gücü'nün aslında yeni dünya düzeninin işgal ordusu olduğunu anlatabilmeliyiz. NATO'nun bir savunma değil, dünya halklarına karşı kurulmuş bir saldırı örgütü ve kontrgerillanın ör-gütleyicisi olduğunu da...

Ülkemizde de ekonomik bağımlılık denilince akla gelen IMF ve Dünya Bankası ise, emperyalist karargahlarda hazırlanan ekonomi programlarını sö-mürgelelere taşıyan ve ayak bastığı her toprakta açlık ormanları, kan deryaları yaratan bir katildir.

Eskiden tankıyla, topuyla sömürge ülkelere giren emperyalist ülkeler yeni dönemde bu örgütleri kullanmaya baş-ladılar. Teknolojik üstünlük ve sermaye fazlası emperyalist ülkelere sömür-gelere bu örgütler aracılığıyla aktarıldı. Hitler'in faşist ordusu Sovyet topraklarına girdiğinde, Stalin'in önderliğindeki Sovyet ordusu ve halkı düşmanı göğüslemeye hazırdı.

Stalin savaşın başında, Almanlar epeyce toprağı ele geçirdikten sonra Sovyet halkına radyodan ilk konuşma-sını yapar. *"Almanya sürpriz saldırısı ile çok önemli askeri avantajlar sağla-mıştır ama 'kendisini kana susamış bir saldırgan' olarak ortaya koymakla politik bakımdan kaybetmiştir. Sovyet karşı stratejisi bütün bir halkın savaşı olmalıdır.*

Ordu her karış vatan toprağı için savaşmalıdır ama zorunlu geri çekilme halinde değerli her şey boşaltılmalı ya da yok edilmelidir.” (Stalin Dönemi, Anna Strong, Syf:137)

Stalin, Avrupa ve Amerika halklarına da seslenerek bu özgürlük savaşının tüm halkların mücadelesi ile kazanacağını ilan eder. *“Bu ülke halklarını yalnız direnmeye değil ‘zaferi kazanmaya’ çağırıyordu.”* (a.g.e.)

Düşmanın emperyalizm olduğunu ve emperyalizmin Sovyet iktidarını yıkmak için uğraştığını bilen Sovyet halkları yirmi yıldan fazla bir zamandır bu savaşa hazırlanmışlardı. Örneğin tank üreten fabrikalarda işçiler, tankları kullanmayı da öğrenmişlerdi. Dünyanın en büyük ikmal olanaklarına sahip ordularından birini kurmuşlardı. Ve sokak sokak, oda oda savundukları o şehirleri Stalin hiç kimseye ilan etmeden bir kale gibi inşa ettirmişti. O zamanki savaş uzmanlarının açıkladığı gibi Stalin “Yapı bakımından modern, taktik bakımdan yeterli, stratejik bakımdan gerçekçi bir ordu” yaratmıştı.

Stalin’in deyimiyle “Yenilemeyecek ordu yoktur, hiç de olmamıştır.” Önemli olan kendini ve düşmanı iyi tanımadır. Emperyalizmin politikaları karşısında siyasi uyanıklık ve faşist saldırılarına hazırlıklı olmak bizi savaşta ustalaştıracaktır.

Haziran Ayaklanması’nda AKP faşizminin yalan ve demagogilerine, faşist terörüne maruz kaldık. Kendi çocukları para sayma makinaları ile uyurken halkın çocuklarını katletmekten çekinmedi düşman. Ali İsmail’i kafasına vura vura öldürmekten, Ethemler’i kurşunlamaktan, Berkinler’in beyinlerini sokağa akıtmaktan hiç usanmadı. Binlerce insan gözüaltına alındı ve işkenceye uğradı. Yüzlercesi tutuklandı. Onlarca kişi gözlerini kaybetti gaz fişeginden. Binlercesi

Emperyalizm teslim almak istediği, politikalarının önüne engel olmaktan çıkartmak istediği güçleri imhaya yönelmektedir.

Bu politikanın temelinde fiziki imhadan çok beyinlerin imha edilmesi, beyinlerin teslim alınması ön plandadır. Fiziki imha buna hizmet eden bir araçtır. Direnişi seçenler yenilseler de yok olmazlar. Yeniden ayağa kalkarlar. Bu nedenle düşüncelerin teslim alınması, egemen sınıflar açısından belirleyicidir.

yaralandı. Ancak düşmanın gücünü tartıp zaafalarını iyi tahlil eden halkın savaşçıları 250 bin polisin yönetildiği, faşist terörün Ankara’daki karargahlarını bombalayararak hesap sormayı başardı!

Bir savaşta düşmanı hafife alanlar da, onu olduğundan fazla abartanlar da başarılı olamazlar. Halkın gücüne güvenmeyip düşmanın icazetine sığınanlar emperyalizm değişti tespitleriyle halklara umutsuzluk yaymaya devam ediyorlar. Devrimci hareket ise çok büyük ateş çemberlerinden geçtiği halde teslim olmadı ve uzlaşmadı düşmanla. “Sovyetler çöktü”, “Sosyalizm öldü”, “Artık tek kutuplu dünya” denildiği yıllarda biz “Atılım”ı başlattık. ABD ve AB emperyalistlerinin ülkemizdeki sömürüyü katmerleştirmek, rahatça at koşturmak için önce devrimcilerin beyinlerini teslim almayı planladıkları F tipi tecrit saldırısına karşı yedi yıl süren bir direniş yaptık. F tiplerinden çıkıp fedaya koşan İbrahim Çuhadar ve Alişan Şanlılar, düşman ideolojisinin alt edildiğinin ve düşmanın fiziki olarak da yenileceğinin

ilanıdır.

Düşmanlarımız kimlerdir?

"Başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler, bunların ekonomik, askeri ve politik üsleri, temsilcilikleri, yardım paravanası altındaki ajan üsleri, işbirlikçi, tekelci sermayedarlar, işbirlikçi tüccarlar, tefeciler, büyük toprak sahipleri, toprak ağaları ve bunların özel silahlı güçleri, iktidarda bulunan tüm devlet yetkilileri, düzeni savunan milletvekilleri, üst düzey bürokratlar, devletin resmi ordusu, polisi, MİT, kontrgerilla, korucular ve bunların kurumları, oligarşik devlet yapısı içinde yer alan, düzeni savunan, faşist ve devrimci halk iktidarı savaşını engellemeye çalışan tüm siyasi partiler, emperyalizm ve oligarşiye hizmet eden, devrimci savaşı engellemekte kullanılan tüm devlet kuruluşları ve özel kuruluşlar, devrimci savaşı engellemeye çalışan ve oligarşiye yardım eden muhbirler, hainler, ajan ve provokatörler ve bunların örgütlenmeleridir." (Aktaran Halk Sınıfı-1)

Zaferimiz İçin Düşmanı Tanımak Zorundayız

"Düşmanın savaştığı her şeyi desteklemeliyiz

Düşmanın desteklediği her şeyle savaşmalıyız."

Mao

Emperyalizme ve faşizme karşı verdiğimiz savaşta sınıf bilincimizle dost ve düşmana bakış açımızı Mao'nun sözlerinde olduğu kadar net bir şekilde oturtmalıyız. Düşman gerçeğini savaşı kazanmak için iyi tanımamız gerekir. Nasıl bir düşmanla savaştığını bilmeyen bir Cepheli faşizmle, emperyalizmle hiçbir şekilde uzlaşmama geleneğini ve teslim olmama tavrımızı kavrayamaz.

Biz her tarihi dönemeçte niteliği ve

boyutu ne olursa olsun emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tüm ideolojik ve fiziki saldırılarına karşı ısrar ve cüretle, solun cesaret edemediği bir kararlılık ve inançla direndik ve mücadeleyi hep ileriye taşıdık. Emperyalizmin onca saldırı politikası ve faşizmin terörüne rağmen ayakta kalabilmek, her ne olursa olsun her türlü bedeli göze alarak, direnmeyi gelenek haline getirmek Marksizim-Leninizmden kopmamakla, tek başımıza kalmak pahasına burjuvazi ile aramıza kalın ve net çizgi koymakla mümkün oldu. İdeolojimiz beynimizdir. Savaşta her zorluğa karşı bizi ayakta tutan, her bedeli göğüslememizi sağlayan gücü buradan alırız. Bu gücün kaynağını beslemek, kendimizi ideolojik olarak eğitmek zorundayız.

Emperyalizm teslim almak istediği, politikalarının önüne engel olmaktan çıkartmak istediği güçleri imhaya yönelmektedir.

Bu politikanın temelinde fiziki imhadan çok beyinlerin imha edilmesi, beyinlerin teslim alınması ön plandadır. Fiziki imha buna hizmet eden bir araçtır. Direnişi seçenler yenilseler de yok olmazlar. Yeniden ayağa kalkarlar. Bu nedenle düşüncelerin teslim alınması, egemen sınıflar açısından belirleyicidir.

"Emperyalizm karşısında ideolojik olarak silahsızlanma, en büyük teslimiyet budur. Bizi teslim alamadılar... Pespaye düşünceler tarihin çöplüğüne atılmıştır. Zafer ideolojik düzeyde kılıcılaşmıştır" diyor Dayı.

Hareketimizin bu doğru politik çizgisini kendi devrimciliğimize taşımamız gerekiyor. Bunun için hiç durmadan öğreneceğiz. Düşmanla ilgili her türlü bilgi bizi savaşımızda güçlü kılacaktır. Bilgi umut-

tur. Hayata yenilmemek için, uzlaşmaz olmak için bu umudu diri tutmalıyız.

Yalan ve demagoji, baskı ve terör, faşizmin en güçlü silahlarıdır. Faşizmi yenmek için, yalan ve demagojilerini boşa çıkartmamız için mutlaka bilgiye ihtiyaç vardır. İdeolojik eğitim, Marksizm-Leninizm'in kavranmasıdır. M-L'yi öğrenmek tarihsel haklılığımızı, düzenin işleyişini ve onu nasıl yıkacağımızın kurallarını öğrenmektir. Teorimiz iyi olursa, pratiğimiz de o derece başarılı olur.

Yıkıp yerine sosyalist düzen kurmak istediğimiz devlet karşısında nasıl tavır alacağız, dostu düşmandan nasıl ayıracağız, bunlar yerli yerine oturtulmalıdır.

Emperyalizmden güç alan düşmanımız iktidar bilinciyle hareket eder. Hiçbir politikası rastgele değildir. '80 askeri cuntasından günümüze kadar izlenen siyaset ve uygulanan taktik hep bir ideolojinin yansımasıdır. '80'le yükselen devrimci harekete darbe vururken kitleleri korkutmak amacındadır. Bu korku ilerleyen yıllarda infaz ve katliamlarla devam etmiştir. Halkın gün geçtikçe yoksullaşmasına karşı ona kimsenin öncülük etmesini istemez. Egemenler sömürülerini büyütürken, ülkenin yeraltı-yerüstü kaynaklarını, topraklarını satarken kimsenin karşı çıkmasını istemez. Karşısına çıkanları ise infaz, katliam, işkence ve kaybetme ile sindirmeye çalışır. Bu politikalarını sistemli yürütürler.

Yüzyıllardır yönetme tecrübesine sahip, ekonomik ve askeri gücüne rağmen düşmanın nasıl alt edileceğini halkların komutanı Giap açıklıyor bize:

"Bu bizim için düşmanı sürekli olarak şaşırtacak ve onu ağır yenilgiye uğratabak daha cüretli ve becerikli taktikleri

geliştirmeyi gerekli kılmaktadır. Biz ABD donanma kuvvetlerine ve topçu birliklerine karşı kullanmak üzere savaş meotolarını yetkinleştirmeye ve yaratmaya hız vermeliyiz. Yiğitlik, militanlık, azim, kahramanlık, cesaret ve zeka ile bu silahları bizim üstünlüğümüz haline getirebilir ve Amerikan donanmasını ve topçu birliklerini layık olduğu biçimde cezalandırmak için son derece etkin taktikleri bulup çıkartabiliriz." (Halk Savaşının Askeri Sanatı, Syf:339)

Dünya halklarının ortak düşmanı olan emperyalizme ve faşizme karşı savaşımızda Dayı'nın deyimiyle bize zaferi ideolojik düzeyde kalıcılaştırmamızı sağlayan ideolojik gücümüz, tarihsel haklılığımız, şehitlerimize bağlılığımız ve yurtseverlik duygumuzdur. Dünya halklarına kan kusturan, onları ekmeğe, adalete hasret bırakan düşmanı iyi tanıyacağız. Devletin, işbirlikçi burjuvazinin devleti olduğunu, onun çıkarları için halka uyguladığı katliamları nasıl gerçekleştirdiğini öğrenmeli ve unutmamalıyız. 6-7 Eylül'den Maraş ve Çorumlar'a, '77 1 Mayıs'ından '80 askeri cuntasına, Sivas ve Gazi Katliamlarından 19-22 Aralık'a tüm katliamların faili devlettir. Tüm çarpıtmalara, "Derin devlet", "Devlet içinde devlet" yalanlarına rağmen devletin katliamcı olduğu gerçeği değiştirilemez. Bunca açlığın, yoksulluğun, tüm acılarımızın nedeni olan emperyalizm, faşizm ve tüm halk düşmanlarına karşı sınıf kinimizi büyütmeliyiz.

Düşmana karşı savaşmak için kin gerekir; sınıf kinini yaratan ise yaşadığımız acıları, halklarımıza duyduğumuz sevgiyi unutmamaktır.

Düşmanı tanımaktır.

KARAYILAN

Atına binmiş de elinde dizgin
Vardığı cephede hiç olmaz bozgun
Çeteler içinde yılanım azgın
Vurun Antepliler namus günüdür
Vurun Antepliler kavga günüdür

Sürerim sürerim gitmez kadana
Fransız kurşunu değmez adama
Benden selam olsun nazlı anama
Analar da böyle yavru doğurmuş
Analar da böyle yiğit doğurmuş

Karayılan der ki harbe oturak
Kilis yollarından kelle getirek
Nerde düşman varsa orda bitirek
Vurun Antepliler namus günüdür
Vurun Antepliler kavga günüdür

DÜŞMANI TANIMAK, ZAFERİ KAZANMAK İÇİN ZORUNLULUKTUR

“Eğer düşmanı ve kendini biliyorsan yüz savaşın sonucunda bile korkmana gerek yok. Eğer kendini biliyor ama düşmanı bilmiyorsan kazandığın her zafer için bir de yenilginin acısını tadacaksın. Eğer ne kendini ne de düşmanı biliyorsan her savaşta yenik düşeceksin” (Sun Tzu, Savaş Sanatı, syf:154-155)

Savaşta zaferin kuralı “kendini tanı, düşmanı tanı, yenilmez ol”dur.

Düşmanı tanımak; ideolojik olarak düşmanın net olmasını; neyi-neden yaptığının bilinmesini; askeri, siyasi, kültürel tüm örgütlenmesinin bilinmesini; kendi içindeki ilişki ve çelişkilerinin tanınmasını ifade eder. Bunları iyi çözümleyen, düşmanını tanıyor demektir.

Kendini tanımak; ideolojik gücünü bilince çıkarmak; stratejini, hedeflerini iyi bilmek; halkını tanımak ve sevmek; halkın gücünü, olanaklarını, olumluluk ve olumsuzluklarını bilmek ve ona göre örgütlenmeler oluşturmaktır.

Savaşacağı alanı tanımak ise; ülkenin fiziki olanaklarını tanımak ve savaşta ona göre istediğin yerlerde sürdürmek, düşmanı da senin istediğin yer ve zamanda savaşa zorlamak demektir.

Düşmanı tanımayan, düşmanın gücünü ya küçümser, hafife alır ya da olduğundan fazla görür, abartır, yenilmezlik payesi biçer. İkisinin de gideceği sonuç aynıdır, yenilgi. Her ikisi de yenilgilere, darbelere ve objektif olarak da umutsuzluğa götürür.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımızda haklı olan biziz. Bu tarihsel

bir haklılıktır ve yine tarihsel olarak biz kazanacağız. Çünkü haklı olmak bir savaşta temel güçtür. Tarihsel deneyler göstermiştir ki haklılar sonunda mutlaka kazanmışlardır...

Çarlık Rusyası'na karşı savaşan Rus halkı haklılığından aldığı güçle Ekim Devrimi'ni yaratmış, on yılların mücadelesini devrimle taçlandırmıştır.

Küba halkı on yıllarca süren Amerikan egemenliğine karşı yine aynı güçle savaşmış ve bu egemenliği yok etmiştir.

Asya'dan Afrika'ya daha örnekler çoktur. Tarih göstermiştir ki haklılar uzun süreli savaşları sonucunda kendilerinden kat kat güçlü olan düşmanı dize getirmiş, yenmişlerdir.

Ancak taktik düzeyde hiçbir savaş tek başına haklılığın gücüyle kazanılmaz, örneği de yoktur. Haklılık bizi savaşın gereklerini incelemeye, zafer için gereken maddi güç birikimi yapmaya sevk eder.

Haklılık meşruldur... Halkına, vatanına karşı sorumluluk duymaktır. Sosyalizmi birgün iktidar yapacağına inançtır. Halkı tanımak ve savaşmaktır. Bütün bunların yarattığı coşku ve ruh halidir. Haklılık bunları kavratır bizlere. Kısacası

Halkların maddi gücü nedir? Örgütlü olmasıdır. Bu yeterli midir? Değildir. Örgütlenen halkın aynı zamanda silahlanması gerekir. Ancak bu da yeterli değildir. Örgütlenmiş ve silahlanmış halkın doğru bir strateji etrafında kenetlenmesi ve devrime yürümesi gerekir. İdeolojik ve tarihsel haklılık ancak bu şekilde maddi güce dönüşmüş olur. Zafer böyle kazanılır.

savaş gerçeğini kavratır. Savaş gerçeğini kavrayanın ise haklılığın gücünü maddi güce dönüştürmek için yerinde duramaması gerekir. Savaş iki gücün çarpışmasıdır. Bu çarpışmada güç olabilmenin birinci yanı haklılık ise, ikinci yan da haklılığın gücünü maddi bir güce dönüştürüp düşmanla çarpışmada güç olmaktır. Düşmanın tankları, topları, ordusu, polisi yani maddi bir gücü vardır. Bu güç ancak yine maddi bir güçle yenilebilir.

Halkların maddi gücü nedir? Örgütlü olmasıdır. Bu yeterli midir? Değildir. Örgütlenen halkın aynı zamanda silahlanması gerekir. Ancak bu da yeterli değildir. Örgütlenmiş ve silahlanmış halkın doğru bir strateji etrafında kenetlenmesi ve devrime yürümesi gerekir. İdeolojik ve tarihsel haklılık ancak bu şekilde maddi güce dönüşmüş olur. Zafer böyle kazanılır.

Vietnam'da Fransız işgaline karşı Çin'inde Komünist Partisi; Japon işgaline karşı Viet Minh; Amerikan işgaline karşı ise NLF önderliğinde örgütlenen ve savaşan halk, zaferi kazanmıştır.

Çin'de köylü birlikleri, işçi-köylü ve asker kurullarıyla; Rusya'da Sovyetlerle; Küba'da 26 Temmuz Hareketi'nde halkın doğru önderlik etrafında örgütlenmesiyle

zafer kazanılmıştır.

Halk, haklılığın ve meşruluğun gücüyle bu örgütlerde örgütlenmiş; doğru strateji etrafında birleştirilmiş ve adım adım zafere götürülmüştür.

Stalin'e Papa'nın Hristiyan dünyasında etkili olduğu söylenir. Stalin "Papa'nın emrinde kaç tümen var?" diye cevap verir. Savaşın sonucunu "tümenler" belirler. Bugün halkın tümenleri milislerdir. SPB'lerdir, Halk Milisleridir ve her türlü devrimci halk örgütülüğüdür.

O halde her Cephelinin başat görevi daha çok halk örgütü, daha çok milis, daha çok silahlanmaktır. Haklılığı, doğru stratejiyi, doğru ideolojiyi maddi güçle donatmaktır.

Nedir Bizim Stratejimiz?

Dünya'yı bir kez de Türkiye'den sarıacak, Dünya'nın Türkiye'sinde devrim yapacağız diyoruz. Ülkemiz emperyalizmin yeni sömürgesi. Görünürde meclisi, askeri, polisi, bayrağı vs... var. Ama bunların hepsi emperyalizmin denetiminde. Emperyalizmin istek ve talimatları dışında yaprak kılmıdamıyor. Hükümet olabilmek için icazeti emperyalizmden alıyor partiler. Her yasa, her uygulama emperyalizmin isteklerine göre şekilleniyor. Onlar istiyor dağlar, dereler, parsel parsel topraklar satılıyor. Onlar istiyor baskı yasaları çıkarılıyor. Onlar istiyor işçinin-memurun tazminatına göz dikiliyor. Onlar istiyor ülkenin dört bir yanına Amerikan-NATO üsleri dikiliyor. Yani, her şey emperyalizmin isteklerine göre belirleniyor. Halka düşen ise açlık, yoksulluk, baskı ve işkenceler oluyor.

İşte bu gerçek içinde Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'ni güdüyoruz. Silahlı propagandayı temel alıyor, diğer tüm mücadele yöntemlerini silahlı pro-

pagandaya tabi yürütüyoruz. Sömürü, bağımlılık, işgal gerçeği, ancak silahlı propaganda ile halka gösterilebilir, halk ancak doğru siyasi hedefler sunularak örgütlenebilir. Bundan dolayı silahlı propaganda salt askeri bir eylem biçimi değil, politik bir mücadeledir. Faşizm gerçeğini, sömürü gerçeğini en çıplak haliyle gösterir, halkı politikleştirir, düşman gerçeğini en yakın haliyle ortaya koyar.

Bunun için şehirlerde ve kırlarda savaşın birlikte örgütlenmesini içeren “Birleşik Devrimci Savaş” bakış açısıyla uzun süreli halk savaşını savunuyoruz. Bu savaş iki aşamadan geçecektir. Birinci aşaması “öncü savaş”dır. Halkın örgütlenmesi, politikleştirilmesi ve savaş-tırılması aşamasıdır bu. Burada temel olan halka politik gerçekleri gösterip, savaş-tırmaktır. Halkın politikleşip savaşma-sının önündeki engel ise; emperyalizmin işgalinin gizlenmesini, merkezi devlet otoritesi ile devletin her yere uzanmasını ve halkta oluşan yıkılmaz devlet imajını, oligarşinin kitle iletişim araçlarının yaygınlığı ve gücü ile halkın bilincini etkileyebilmesini ve yönlendirebilmesini, teknoloji ve kimi imkanların gelişmesi ile halkın düne göre yaşamında daha çok araç ve gereç kullanabilmesini ifade eden “Nispi Refah”ı içeren “SUNİ DENGİ”dir. Silahlı propaganda, suni denge ile yaratılan yalanları parçalayıp halka gerçekleri gösterir.

İkinci aşama ise; artık suni dengenin kırıldığı, halkın kitlesel olarak savaşa katıldığı halk orduları aşamasıdır.

Biz bugün öncü savaş aşamasındayız. Görev her alanda savaş büyüt-mek, savaş halklaştırmak, halkı savaş-tırmaktır.

Düşmanı Tanıyan Şaşırmaz

Hile, aldatma savaşta düşmana karşı

Düşmanı tanımayan, düşmanın gücünü ya küçümser, hafife alır ya da olduğundan fazla görür, abartır, yenilmezlik payesi biçer. İkisinin de gideceği sonuç aynıdır, yenilgi. Her ikisi de yenilgilere, darbelere ve objektif olarak da umutsuzluğa götürür. Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımızda haklı olan biziz. Bu tarihsel bir haklılıktır ve yine tarihsel olarak biz kazanacağız. Çünkü haklı olmak bir savaş-taki temel güçtür. Tarihsel deneyler göstermiştir ki haklılar sonunda mutlaka kazanmışlardır...

kullanılan silahlardandır. Alçak, katliamcı, hiçbir değeri olmayan bir düşmana karşı savaş-tığımız düşünül-düğünde savaş-tımızda uyanıklığın ne kadar hayati önem-de olduğu görülebilir. “Su uyur, düşman uyumaz” denir. Düşmanın nerede, nasıl, hangi yöntemle ve ne kadar güçle saldıracağını bazen kestiremeyiz. Bu, düşmanın askeri-siyasi yeteneğinden değil ahlaksızlığındandır çoğu zaman. Düşmanın ahlaksızlığı bilinir, söylenir ama çoğu zaman da onun saldırıları şaşır-tır. Çünkü gerçekte bilinen şey bilince çıkarılmamıştır. Düşman gerçeği kavranmamıştır. Bir dönem saldırı olmayınca içeride reformist duygu ve düşünceler filizlenmeye başlamıştır. “Bir şey olmaz”lar, düşmanı küçümsemeler, tedbirsizlikler peşpeşe gelmeye başlar. Saldırı olduğunda da şaşkınlıklar başlar. Panik, karmaşa ve ödenen bedeller de peşinden gelir.

Bu açıdan düşmanı tanımak, neyi, nerede, nasıl yapabilir iyi anlamak, öğrenmek önemlidir. O zaman düşman karşısında şaşır-maz, uyanık olur ve gerekli tedbirleri alabilir, düşmanın saldırılarını boşa çıkarabiliriz.

Bilgi güçtür deriz. Savaş içerisinde öğrenir, öğrendiklerimizle savaşı büyütürüz. Düşmana dair her bilgi ile daha güçlü oluruz. Mao; “Hatalar, düşman ve kendiniz hakkındaki bilgisizliğimizden doğar” der. Dayı ise; “Düşmanı iyi tanımayan bir devrimci neyi, nasıl yapacağını da iyi bilemez. Bir anlık gaflet, ihmal, düşmanı yanlış değerlendirmeye; düşmanın üzerimize gelmesi, darbe vurması için yeterlidir.”

Düşmanı Tanıyan Onu Yönetebilir

“Bakınız... Bunca yaşamımızın çokcukluğunu saymazsanız tümü savaşta geçti... Eğer salt vuruşmayla kalsaydık, yaman savaşçı olurduk... Sizin akıncı kocalarınız gibi... Oysa biz, savaşın bilimini yapmayı kurduk başından beri... Yenilgiler neden olmaktadır? Nice davranılırsa, yenilgi silinir defterden? Ve kendimizce saptadık sonucu... Bilinen savaş düzeni üçe ayrılıyor. Saldırı, savunma ve gerileme... Özellikle ordu savaşlarında söz konusudur bu. Bir de kişilerin savaşı var. Bu da bir önceki savımıza dayanır. Karşısındaki gücü, davranışlarını ve becerisini iyi saptamak gereklidir. Biz, düşündük ki, üçünü karıştırıp karşımızdakini de kendi kurallarımızın içine sokarsak savaş oyununa yeni boyutlar getiririz. Yani anlayacağınız, kitle savaşında, kişi düzenini uyguladık... Zamanı biz kararlaştıracak olduktan öte, en yararlı biçim olarak bunu gördük. Oysa, sizin Osmanoğulları için, bir itekleşmeden öte değildir savaş... Ordular karşı karşıya gelir... Yüklenir birbirine tülü gürüşü gibi... Baskın gelen kazanır... Öyle şey yok... Kişi egemenliğini, ortaya

koyarken, en azından kafasını da kor. Komadı mı, biri gelir eziverir... İşte bilgemiz, bizim oyunumuz böyle... Bayezid’i Bursa’dan at bindirip düşürdük yollara... Bundan ötesi, oyun bizim dileğimizle sürecek ve istediğimizce bitecektir. Neden dersanız, şimdiye değin, bilincimize aykırı tek davranış olmamıştır da ondan deriz.” (Azap Ortakları-1, Syf:353-354)

Bu sözler Ankara Savaşı’nda Yıldırım Bayezid’i yenen Timur’un sözleridir. Dediği gibi yapar. Düşmanın gücünü, zayıflıklarını her şeyini iyice öğrenir. Bu bilgisiyle düşmanına istediği hareketleri yaptırır. Kah öfkesini kullanır, kah kibrini... ve sonuçta düşmanı onun emrine girer adeta. Ve son noktada da büyük bir zafer kazanır... Timur’a savaş alanında zaferi getiren “Düşmanını tanımak”tır. Sadece askeri değil her açıdan önemlidir. Her açıdan düşmanını tanıyan avantajlarını, zayıflıklarını, gücünü abartmadan ele alan, ona göre kendi güçlerini seferber eden için zafer kaçınılmazdır. Bu zaferde düşman ancak bizim politikalarımızın bir parçası olur. Aksi ise mutlak yenilgidir.

Egemenler tarihin her döneminde halklara, önderlerine dizginsiz bir şiddet uygulayarak yenilmez olduklarını beyinlere kazımak istemiştir. Tek başına şiddetle değil her türlü araçla beyinleri teslim almaya çalışmışlardır. NATO “düşünce değişikliği”ni özel bir program olarak ele almış; üyesi ülkelerde tecrit hapishaneleri, medya kuruluşları, sanat faaliyetleri bunu yaratmaya çalışmıştır.

Emperyalizmin ve oligarşinin bu saldırılardan sonuç aldıkları durumlar az değildir. Uruguay, Guetemala, Nikaragua, El Salvador ve daha birçok ülkedeki devrimci hareketler fiziki olarak yenilmekle kalmamış süreç içinde çoğu,

emperyalizmin güdümüne açık, reformist hareketlere dönüşmüşlerdir. Öyle ki ideolojik olarak sosyalizme düşman düşünceleri savunur hale gelmiş, emperyalizmin ideolojik güdümüne girmişlerdir.

Ülkemizde de birçok sol örgüt açısından 12 Eylül faşist darbesi böyle bir sonuç vermiştir. Fakat cuntaya karşı direnmeyen sol, siyasi olarak yenilmiş, teslim olmuştur. Zamanla oligarşiyle emperyalizmin ideolojik yönlendirmesine girmişlerdir. '80'lerin sonunda sosyalist blokun çöküşüyle sosyalist ideolojiden iyice uzaklaşmış, düzeniçine koşar adım gitmeye başlamıştır.

28 Şubat, 19-22 Aralık Katliamı vb. süreçlerde düzenin hem ideolojik hem de siyasi yönlendirmesine girmişlerdir. Düzenle devrim arasındaki bu yalpalamalar, onları iyice iradesizleştirmekte, gittikçe daha çok düzene kaymalarına sebep olmaktadır. Şu bir gerçektir ki, reformistleşme, devrimciliğin tasfiyesi gündemlerinden çıkmadıkça çoğunun düşmanın fiili yönlendirmesine girmesi kaçınılmazdır.

Bu sonuçlar düşmanın belli bir başarısını gösterse de bu sonucu almakta özel bir mahareti söz konusu değildir. Solun düşmanı tanımamasının, tanısa da savaş kaçkınlığının düşmana armağan ettiği sonuçlar olmuştur bunlar.

Egemenlerin isyanlara, devrimcilere şiddet, baskı, rüşvet, ideolojik saldırı, tecrit vb. yollarla diz çöktürmek istemesi, düşünce değişikliği dayatması sınıflar savaşının başından beri vardır. Sömürücü devletler var oldukça da olacaktır.

Ülkemiz ve dünya solunun genelde emperyalizmin ideolojik etkisi altında kalmasının politik sebepleri üç başlıkta toplanabilir:

Hile, aldatma savaşta düşmana karşı kullanılan silahlardandır. Alçak, katliamcı, hiçbir değeri olmayan bir düşmana karşı savaştığımız düşünüldüğünde savaşımızda uyanıklığın ne kadar hayati önemde olduğu görülebilir. "Su uyur, düşman uyumaz" denir. Düşmanın nerede, nasıl, hangi yöntemle ve ne kadar güçle saldıracağını bazen kestiremeyiz. Bu, düşmanın askeri-siyasi yeteneğinden değil ahlaksızlığındandır çoğu zaman. Düşmanın ahlaksızlığı bilinir, söylenir ama çoğu zaman da onun saldırıları şaşırır. Çünkü gerçekte bilinen şey bilince çıkarılmamıştır. Düşman gerçeği kavranmamıştır.

- Sınıfsal Bakışın Yitirilmesi: Gündelik politik mücadeleden sosyal yaşantıya belirleyici olan sınıfsal sonuçlar değil, ikincil sorunlar olmuştur. Emek-sermaye çelişkisi içinde ele alınacak birçok sorun temel sorun olarak kondu, konuyor. Kadın sorunu, ulusal sorun, çevre sorunu vb. vb... sorunlar en genel devrim sorununun tek tek parçaları olarak ele alınacakken her biri tek tek "temel sorun"muş, "acil sorun"muş gibi ele alındı ve temel çelişki gözardı edildi. Tabi ki bu burjuvaziye bir icazet mesajıydı ve burjuvazi bunu gördü. Bu sorunlar sınıfsal temelinden koparıldıkça zamanla yozlaştırıldılar ve artık iyice burjuva tarzda ele alınıp oldular. Bugün kendine Marksist-Leninist, Komünist vb. diyen birçok örgütün örneğin kadın sorunu veya ulusal sorun hakkında savundukları ile en aşağılık burjuva ideologlarının söyledikleri arasında tek kelime fark olmayan durumlar az değildir.

- Devlet Tahlilindeki Pespayelik: Siyasal bakış açısı yitirilince dolayısıyla

devlete bakışta da envai çeşit çarpıklık ortaya çıktı. Devlet egemenlerin sömürsü için her türlü baskı ve terörü uygulayabilecek bir araç olmaktan çıktı, uzlaşılabilir bir kurum oldu solun gözünde. Bazı eksikleri vardı ama “reformlarla düzeltilebilir”di. Böyle bakıldığında sömüren, ulusal olarak ezen, kadını meta olarak ezen, çevreyi talan eden... yani bir bütün olarak halka her türlü zulmü eden devletle savaşmaya gerek kalmamıştı. Aslında bu savaşın bittiğinin ilanıdır. Çünkü savaşlarda politik olarak uzlaşmaz en az iki güç gereklidir. Taraflardan biri “ben devleti yanlış biliyordum, uzlaşabiliriz” deyince savaşma iradesini yitirmiş demektir. Savaşta bunu diyen taraf yenilmiştir. Bu yenilginin belli bir zaman alacağı ayrı bir konudur. Bugün ülkemizden Filistin’e, Avrupa’dan Latin Amerika’ya dünyanın dört bir yanında “barış”, “uzlaşma”, “başka bir dünya mümkün”, “21. yüzyıl sosyalizmi”, “özgürlükçü sosyalizm” gibi ortaya çıkan, çıkarılan tüm safsataların, bunların savunucularının handikapı devlet gerçeğidir. Lenin’in devlet tahliline gelmedikçe emperyalizm ve işbirlikçileriyle girdikleri her çatışmayı eninde sonunda politik olarak yitirmeye mahkumdurlar. Ya da gidecekleri yer emperyalizm ve işbirlikçilerinin yanı olacaktır.

- Emperyalizm Gerçeğini Görememek: Bu da yukarıdaki iki sebepten bağımsız değildir. Bugün dünyada baş çelişkinin emperyalizmle ezilen halklar arasında olduğu gerçeği sol tarafından gözardı edilmektedir. O nedenle emperyalistlerin birçok ülkeye saldırısına seyirci kalınmıştır. Öyle ki bu durum Kobane’de, Şengal’de emperyalistlerden silah vb. destek istemeye kadar varılmıştır.

Düşmanı Tanımak Kazanmanın Temel Şartıdır

“Düşmanı tanıyan onun yöntemlerini de iyi bilir. Düşmana fırsat vermez.” (Devrimci Sol, Sayı:12 Ocak 1999, Akt: Yürüyüş Sayı:172)

Bilgi güçtür, deriz. Savaş içerisinde öğrenir, öğrendiklerimizle savaşı büyütürüz. Düşmana dair her bilgi ile daha güçlü oluruz. Mao; *“Hatalar, düşman ve kendiniz hakkındaki bilgisizliğimizden doğar”* der. Dayı ise; *“Düşmanı iyi tanımayan bir devrimci neyi, nasıl yapacağını da iyi bilemez. Bir anlık gaffet, ihmal, düşmanı yanlış değerlendirme; düşmanın üzerimize gelmesi, darbe vurması için yeterlidir.”* (2002 yeni Yıl Mesajı, Akt: Yürüyüş, sayı:172) diyerek düşmanı tanımanın önemini altını çizer. Bu açıdan “düşmanı tanımak” dediğimizde üç temelden bahsedebiliriz;

a) İdeolojik olarak düşmanı tanımak...
Neyi, neden yapıyor; neyi hedefliyor? Bunları bilmek, tahlil etmek...

b) Fiziki olarak tanımak... Örgütlenmesini, askeri gücünü, yargısını, yasa-masını, bürokrasisini, istihbarat imkan-larını vb.... oligarşik yapıyı; kendi içle-rindeki ilişki ve çelişkileri bilmek...

c) Teknik gelişmesini ve halka uyguladığı saldırı araçlarını bilmek...

a) İdeolojik Olarak Düşmanı Tanımak: *“Emperyalizmin yeni sömür-gesi olan ülkemizde, emperyalizmin yerli işbirlikçisi oligarşiyi temsil eden bir devlet vardır. Faşist bir devlet. Toplumu demo-kratik kurallara göre yönetmeyen, halka ve halkın temsilcileri olan bizlere baskı ve terör uygulayan, halkı silahlı gücüyle ezen, örgütlenmeye, demokratik haklar için mücadeleye izin vermeyen bu tür girişimleri baskı, terör ve silahlı güçleriyle engelleyen bir devlet... Neden böyle?*

Çünkü temsil ettiği sınıflar güçsüz... Halka verebileceği hiçbir şey yok. Sömürsünü ancak baskı ve terörle sürdürebilecek durumda..." (Yürüyüş 12 Şubat 2012, sayı: 303 syf: 43)

Ülkemizde kapitalizmin gelişimi emperyalizm çağında olmuş; bu da emperyalizmin kucağına doğmuş, kendi dinamikleriyle gelişmemiş, çarpık bir kapitalizmi yaratmıştır. Burjuva Demokratik Devrimi'ni tamamlayamamış, feodal kalıntıları temizleyememiş ve tefeciliği tasfiye edememiş bir sistem. Gelişen burjuvazi emperyalizmle istediği işbirliği içinde gelişmiştir. Bunun sonucu olarak da her şeyi belirleyen emperyalizmin çıkarları olmuştur. Yönetim biçimi de yukarıdaki alıntıda olduğu gibi faşistdir.

Düşman, emperyalizmin hizmetinde, onun adına halkı sömüren, baskı ve her türlü zulmü uygulayan işbirlikçi tek-elci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci tüccarlar ortaklığı olan oligarşi ve onların faşist devletidir. Ve tabi ki onların hizmetinde olduğu emperyalizmdir. Bunun için de devrimimiz emperyalizme karşı bağımsızlığı, faşizme karşı demokrasiyi içeren anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimdir.

b) Fiziki Olarak Düşmanı Tanımak:

Ülkemiz ekonomik, sosyal ve siyasal krizin (milli kriz) sürekli olduğu bir ülkedir. Bu da devrimci durumun varlığı demektir. Devrim halkın örgütlenmesidir. Bu gerçek oligarşiyi halka karşı baskıyı süreklileştirmeye iter. Bunun için iç savaşa göre şekillenmiş bir orduya, polis gücüne sahiptir ve sürekli bu gücünü artırır, teknik olarak güçlendirir. Yargısı, yasa-ması, bürokrasisi, istihbarat imkanları ve bütün olarak devlet kurumlarının tamamı halka karşı örgütlenmiş, faşizme

göre şekillenmiştir. Amaç halkı bastırmak, ezmek, umutsuzlaştırarak baskı ve terörle sindirmektir. Karşımızda buna göre şekillenmiş bir devlet yapısı vardır.

Bu devletin hizmetinde olduğu oligarşik yapı ise çelişkilerle dolu bir yapıdır. Emperyalizmle işbirliğini belirtmiştik. Bu yapıda belirleyici güç işbirlikçi tek-elci burjuvazidir. Ama tek başına güç olamaz. Bunun için iktidarı tefeci tüccarlarla ve toprak ağalarıyla paylaşmak, oligarşik ittifakı kurmak zorundadır. Bu ittifakın birleştiği zemin ise emperyalizmle işbirliğidir. İktidardan daha fazla pay kapmak için çelişki ve çatışmalar yaşansa da halka karşı, sistemin çıkarı için birleşirler. Çelişki ve çatışmaların derinleşmesini, ittifakların bozulmasını belirleyecek olan devrimci mücadele olacaktır. Ki Haziran Ayaklanması sonrasında oligarşi içinde yaşanan çatışmalar buna örnektir.

c) Teknik Gelişmesi ve Saldırı

Araçları: Bunun için AKP nasıl yönetiyor buna bakmak bile yeterlidir. Ekonomik reform diyerek halkın cebindeki üç kuruşa göz diken, boğazındaki lokmaya el koyan; "güvenlik" deyip halkı sindirmek için her şeyi izleyen, gözleyen, dinleyen, halkın canına kast eden, "demokrasi" adına yapılan her düzenleme ve yasa ile faşizmin daha kurumsal hale getirilmesini sağlayan bir iktidardır. Muhalliflerince bile yıllarca "yönetmeyi iyi biliyorlar", "akıllılar", "örgütçüler" vb. diye nitelenip, halkın gözünde büyütüldüler. Oysa büyütülecek bir yanıları yok. Tüm faşist iktidarlar gibi baskı ve terörle yönetiyorlar. Önceki iktidarlar gibi Osmanlı devlet anlayışını temel alıyorlar. Tüm işbirlikçi iktidarlar gibi emperyalist efendilerinin ihtiyaçlarına göre yönetiyorlar. Önceki iktidarlardan farkları baskı, te-

rörlerini egemen devlet anlayışını ve emperyalist uşaklıklarını öncekilere kıyasla daha ciddi-yetle ele almalarıdır.

Burada araçları; MGK ve Bakanlar Kurulu kararlarını meclis aracılığıyla “yasallaştırma”; polis-asfer eliyle halka dayatma; eğitimden sağlığa tüm devlet kurumlarıyla halka egemen devlet anlayışını dayatma, yargı-hapishaneler ile halkta baskı uygulamadır. Ve elbette bunlarla birlikte kontrgerilla örgütlenmeleri, çeteleri, yozlaştırma araçları gibi gayri resmi kurumlarla halka baskı uygulamadır.

Sonuç olarak; düşmanı tanımak, ona göre güçleri seferber etmek ve yönlendirmek zafer için temeldir.

“Eğer düşmanı ve kendini biliyorsan yüz savaşın sonucunda bile korkmana gerek yok. Eğer kendini biliyor ama düşmanı bilmiyorsan kazandığın her zafer için bir de yenilginin acısını tadacaksın. Eğer ne kendini ne de düşmanı biliyorsan her savaşta yenik düşeceksin” (Sun Tzu, Savaş Sanatı, syf:154-155)

TANRI AMERİKA’YI KUTSASIN

İşte gidiyorlar gene
Yankiler zırlı alaylarıyla
Keyifli türkülerini şakiyarak
Dört nala büyük dünya boyunca
Amerika’nın Tanrısı’na övgülerle

Hendekler tıka basa ceset dolu
Bu birileri, savaşa katılmayanlar
Öbürleri, övgüye katılmayanlar
Bu birileri, seslerini yitirmekte olanlar
Bu birileri, türkünün ezgisini unutanlar

Süvarilerin şaklayan kırbaçları var
Kafanız kumda yuvarlanıyor
Kafanız pislik dolu bir havuz
Kafanız toz duman
Gözleriniz çürümüş ve burnunuz da
Yalnızca ölülerin kokusu
Ve bütün o ölüm havası taptazedir
Amerika’nın Tanrısı’nın kokusuyla

Harold Pinter

GERÇEK GÜÇ SİLAHLARIN ÇIKARDIĞI SESTE DEĞİL, ONLARI YÖNETEN DÜŞÜNCELERDEDİR!

Bu Uzun Soluklu Bir Savaştır. Devrime Uzun Soluklu Kadrolar Gereklidir. Uzun Soluklu Bir Savaşta Kadroların, Savaşçıların En Büyük Kaynağı İdeolojik-Politik Yetkinliğidir

“Herhangi bir örgütün karakterini doğal ve kaçınılmaz olarak tayin eden şey, o örgütün eyleminin muhtevasıdır.”

Lenin

Eylemlerindeki hedef, eylemleriyle verdiği mesajlar...

Bir örgütün Marksist-Leninist, ya da dinci-gerici, faşist, reformist, oportünist, milliyetçi, küçük burjuva olup olmadığını eylemlerine bakarak anlarız.

O halde eylemin muhtevası neye göre belirlenir?

Eylemin muhtevasını belirleyen o örgütün devrim teorisi. Dünya görüşüdür, ideolojisidir, ahlakıdır, kültürüdür. Adalet anlayışıdır. Halka bakışıdır. Ne için, kim için savaşıldığıdır.

1- Devrimci Eylemin Gücü Askeri Başarısında Değil; Politik Hedeflerinde ve Haklılığındadır

Halkın iktidarı için savaşıyoruz. Sınıfsız, sömürsüz bir toplum için savaşıyoruz. Bunu halkla birlikte yapacağız. Ahlakımızla, kültürümüzle, adalet anlayışımızla, kısacası her şeyiyle düzene alternatifiz.

İşte devrimci eylemimiz bu amaçları, bu anlayışı yansıtmalıdır. Bu anlamda devrimci eylem;

- Kitlelere açık, net mesajlar vermeli.
- Düşmanın gücünün sanıldığı kadar

yenilmez ve büyük olmadığını göstermeli.

- Hedefi net olarak ortaya koymalı.
- Haklılığı ve meşruluğu yansıtmalı.
- Kitleleri politikleştirmeli, örgütlemelidir.

Bir eylem bunları gerçekleştiriyorsa politik olarak başarılıdır.

Tarihsel ve ideolojik olarak haklılığımız, eylemin politik muhtevasında ve biçiminde ifadesini bulacaktır.

2- Herkes Amacı İçin Ölebilir, Herkes Amacı İçin Öldürebilir Belirleyici ve Önemli Olan Bu Amacın Niteliğidir, Amacın Kendisidir

Bir El-Kaideci, bir İŞİD'li, bir küçük burjuva, bir faşist, milliyetçi bakış açısına sahip bir kişi, bir örgüt amaçları için ölüyor ve öldürüyor. Bunun pek çok örneğini de yaşıyoruz.

Bir devrimci, bir Marksist-Leninist de amaçları için ölüyor ve öldürüyor.

Ancak yukarıda sıraladıklarımızla bir devrimcinin, bir Marksist-Leninist'in amaçları birbirinden çok farklıdır.

Bir El-Kaideci, bir İŞİD'ci, bir küçük-burjuva, bir milliyetçi, bir faşist için amaç ve bu amaca giden yol da bellidir.

Dinci-gerici bir örgüt için ayırım noktası dinsel ve mezhepseldir. İslami bir hareketse Hristiyanı hatta Şii ya da

Halk savaşı stratejisinin özü tam da burada anlam kazanır.

Halk savaşı;

Moral gücün maddi güçle,

Güçsüz olanın güçlü olanla,

İlkel olanın modern olanla,

Saldırgan emperyalizmin modern devasa tekniği ile halkın devrim inancının savaşıdır.

Sünnileri hedefi, düşmanı olarak görebilir.

Bir milliyetçi örgüt için de ayrım noktası milliyettir. Kürtse, Türk ve diğer halkları hedefi olarak görebilir.

Faşist bir örgüt de kendi düzenine muhalif olan herkesi düşman olarak görür.

Marksist-Leninistler sınıfsız, sömürsüz bir ülke, bir dünya kurmayı amaçlıyor, bunun için savaşıyorlar. Bunun için ölüyor, öldürüyorlar. Düşman; sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurulmasını engelleyen emperyalizmdir, oligarşidir, faşizmdir. Yani burjuvazidir, tekellerdir, onların uşaklarıdır, onların koruyucu, kollayıcıları işbirlikçileridir... Marksist-Leninistler halkın tüm kesimlerini kucaklar. Milliyet, mezhep, meslek vb. ayrımı yapmaz. Marksist-Leninistler için temel ayrım ezenler-ezilenler, sömürenler-sömürülenler, emperyalizm-ezilen halklar ayrımı vardır. İşte eylemlerine yön veren bu anlayıştır.

3- PASS (Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi)

Ülkemiz Devrim Stratejisidir

PASS Savaşın Politik Yanının Öne Çıktığı Bir Stratejidir

Neden?

Çünkü; halk güçleri ile düşman arasındaki eşitsiz bir savaştır. Düşman her türlü araca, olanağa, silaha, maddi güce sahiptir. Devrimciler ise kendi örgütlerini kursalar dahi düşmanın maddi gücüyle boy ölçüşemeyecektir.

Çünkü; iktidar olanaklarıyla, askeri-politik baskı araçlarıyla ideolojik-psikolojik hegemonya araçlarıyla, merkezi devlet aygıtıyla, yozlaştırma, apolitikleştirme saldırılarıyla... Oligarşi halk kitlelerini kendi mücadelesine yabancılaştırır, mücadelenin dışında tutar, devrimci mücadeleye katılmasını engeller.

Halk savaşı stratejisinin özü tam da burada anlam kazanır.

Halk savaşı;

Moral gücün maddi güçle,

Güçsüz olanın güçlü olanla,

İlkel olanın modern olanla,

Saldırgan emperyalizmin modern devasa tekniği ile halkın devrim inancının savaşıdır.

Öncü savaşı ve onun temel mücadele biçimi olan silahlı propagandanın olduğu devrim stratejimizdeki yeri ve savaşımızın politik karakteri konusunda önderimiz Mahir Çayan şunları söylemektedir:

“Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadeleye biçimlidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır.

Silahlı propaganda, belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitlelere elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilin-

çlendirir, onlara politik hedef gösterir. Silahlı propaganda, halkın düzene karşı olan memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır. Önce kitleleri sarsar, giderek de, bilinçlendirir. Merkezi otoritenin görüldüğü gibi güçlü olmadığını, onun kuvvetinin her şeyden önce yaygara, gözdağı ve demagojiye dayandığını gösterir."

"Silahlı propaganda, her şeyden önce, günlük maişet derdi, vs. içinde kaybolan, emperyalist yayınlı şartlanmış, düzenin şu veya bu partisine 'umudunu' bağlamış kitlelerin dikkatini devrim hareketine çeker, uyuşturulmuş, pasifize edilmiş kitlelerde kıpırdanma yaratır." (Bütün Yazılar, Mahir Çayan)

Önderimiz Mahir Çayan'ın söyledikleri çok açıktır. Bu sözler, Parti-Cephe'nin ve Parti-Cephelilerin eylemlerine yön vermiş ve vermeye devam etmektedir.

4- Silahlı Mücadele, Gerilla Savaşı Askeri Bir İçerikten Önce Esas Olarak Politik Bir Temel Taşır

Silahlı mücadeleyi, gerilla savaşını salt askeri eylemlere indirgeyen hareketler düşmanın ideolojik, politik, psikolojik, askeri, çok yönlü saldırıları karşısında kitlelerden kopmuş, halkın umudu olmaktan uzaklaşmış, düşmanın planlarını bozamamış giderek reformistleşmiş ve uzlaşmışlardır.

Genel anlamda bu hareketler silahlı mücadeleyi yanlış kavramanın da ötesinde silahlı mücadele anlayışını yitirmiştir. Bu durum '90'lar sürecinde artık "ülkede ve dünya konjonktüründe silahlı mücadelenin koşullarının kalmadığı"

"Silahlı propaganda, her şeyden önce, günlük maişet derdi, vs. içinde kaybolan, emperyalist yayınlı şartlanmış, düzenin şu veya bu partisine 'umudunu' bağlamış kitlelerin dikkatini devrim hareketine çeker, uyuşturulmuş, pasifize edilmiş kitlelerde kıpırdanma yaratır." (Bütün Yazılar, Mahir Çayan)

şeklinde teorize edilmiştir.

Silahlı mücadelenin revaçta olduğu, dünya koşullarında (özellikle 1960-1980 yılları arası) sol sapma foko anlayışlar da yaygındır.

Bu örgütlerde salt askeri bakış, devrim stratejisi ve örgüt anlayışında ifadesini bulmuştur. Kitleden, halktan kopuk, devrimi bir avuç öncünün savaşı olarak gören, elitist anlayışlar, düşmana karşı yaptıkları başarılı askeri operasyonlarla kitleleri peşlerinden sürükleyeceklerini, ayaklandıracaklarını düşünmüşler, stratejilerini bu temel üzerine oturtmuşlardır.

Oysa silahlı savaş; politik, ideolojik, ekonomik, demokratik çok yönlü bir savaştır. Devrim her şeyden önce kitlelerin eseridir. Kitleleri kazanmayı, savaşa katmayı, savaştırmayı esas almayan, buna hizmet etmeyen bir stratejinin başarı şansı olamaz.

Başarılı askeri operasyonlar başlangıçta göz kamaştırsa da, sempati toplasa da düşmanın çok yönlü ve artan saldırıları karşısında duraksamaya, gerilemeye, yozlaşmaya, uzlaşmaya ve bitip yok olmaya mahkumdur.

Dünyada ve ülkemizde böylesine pek çok örnek vardır. Bir dönemin gerilla hareketlerinden geriye bugün bir şey kalmamıştır.

Ülkemizde '70'lerin ortalarından son-

ra THKP-C, THKO, TKP/ML kökenli pek çok siyasi hareket çıkmıştır. Parti-Cephe çizgisi hariç hemen hiçbir başlangıçtaki durumlarında değillerdir.

Kürt milliyetçi hareketi de THKP-C'den, Mahirlerden etkilenmiştir. Kürt hareketi de silahlı mücadeleyi iktidar bakış açısıyla ele almamıştır. Kürt hareketinin bu konudaki pratiğinin, Mahir Çayan'ın yukarda çizdiği anlayışla hiçbir ilgisi yoktur. Silahlı mücadeleyi silahlı eylem yapmaya indirgemıştır. Silahlı eylem asıl olarak oligarşiyi "çözüm ve uzlaşma" masasına oturtmak için kullanılmıştır. Silahlar halkların kurtuluşu için değil; reformizmi gizlemek için gündeme getirilmiştir.

Silahlı mücadele diğer mücadele biçimleri ile bir bütün içinde ele alınmamıştır. Kaba askeri bakış açısı ve eylemler, her şeyin odağına oturmuştur.

Çokça silahlı eylemine rağmen onca olanak, onca askeri güce sahip olan Kürt hareketinin oligarşiyi sarsan eylemleri yok denecek kadar azdır.

Uzlaşma ve reformizm eylem anlayışına yansımıştır.

Kürt halkını kendi yanında saflaştırırken Türk halkını adeta karşısına almıştır. Milliyetçilik eylem anlayışına yansımıştır.

Her şey gerilla ve dağdır adeta. Şehirlerde mücadele, gerilla mücadelesi dışında ekonomik, demokratik mücadele diye bir anlayış yok gibidir.

Silahlı mücadeleyi savunduğunu söyleyen MKP, TKP/ML gibi hareketlerde benzer durumdadır.

Silahlı mücadele ve eylem "varlığını kanıtlamanın" ifadesi olarak kullanmanın ötesini geçmemiştir.

L. Amerika, gerilla hareketlerinin pek çoğunun durumu da aynıdır. Em-

peryalizm ve oligarşinin stratejisini "askeri fetih değil sosyal kontrol" üzerine kurduğu koşullarda iktidar anlayışından uzak, savaşın politik yanını gözardı eden, kaba askeri bakış düşmanın stratejisini boşa çıkaramamış, kitleleri savaşa katamamış ve sonuçta uzlaşma ve düzeniçileşme kaçınılmaz olmuştur.

5- Eylemlerde Politik Yanın Temel Olması Askeri Yanın Olmadığı, Önemsiz Olduğu Anlamına Gelmez

Her eylemin askeri hedefleri de vardır ancak gözden kaçırılmaması gereken esas askeri hedefin ve vuruşun, politik amaç ve hedeflere göre biçimlenmesi gerektiğidir...

Savaş, kendi gücünü koruyup düşmanın gücünü imha etmeden kazanılamaz. Bu savaş gerçeğinin bir yanıdır.

Bedel ödemededen savaşı kazanamazsınız. Bu da savaş gerçeğinin başka bir yanıdır.

Düşmanı imha etmek için kayıplar vermeniz olasıdır. Elbette savaşmayan hiç kayıp vermez. Ve ancak savaşmayan da kazanamaz.

Askeri yanı temel alan anlayış açısından başarı düşmana çok kayıp verdirmek kadar, kayıp vermemek adına kendini korumayı da beraberinde getirebilir.

Unutulmaması gereken gerçek askeri başarının politik başarıdan bağımsız ve ayrı olmayacağıdır.

6- Her Devrimci Eylemin Tartışılacak ve Tartıştırılacak Yanı Öncelikle Politik Yanıdır Yani Amacı, Hedefi, Verdiği Mesajlar, Politik Niteliğidir

Bundan dolayıdır ki düşman, eylemin

politik yanını hep gizlemeye çalışır. O olayın teknik yanlarını öne çıkartır.

Devrimci bir eylemin AMACINI, NE-DENİNİ özellikle gizler. Ya da çarpıtır.

Çok gerilere gitmeye gerek yoktur. Son bir yıllık süreçteki devrimci eylemler bunun örneklerini ortaya koymaktadır.

Dolmabahçe eyleminde, Taksim eyleminde, Çağlayan Adliyesi ve Vatan Emniyet Müdürlüğü eylemlerinde adalet savaşıçları Berkin için adalet istemek için sarayın kapılarına, düşmanın kargahlarına, polis noktalarına dayanmıştır. Bunun için kendilerini feda etmeyi göze almıştır. Kendini feda etmeyi göze alan bir savaşıçı hiçbir gücün durduramayacağını; düşmanın gücünün görüldüğü kadar muktedir olmadığını; Adalet istemek için bedel ödemeyi göze almak gerektiğini göstermişlerdir.

“İstanbul polisi artık siyasi ölüdür” dedik. Nitekim böyle de olmuştur.

Oysa bakın oligarşiye, basınına, sözcülerine, iktidarına... “Silahları çalışmadı”, “bombaları patlamadı”, “hedeflerine ulaşamadı”, “eski moda silahlar”, “can kaybına yol açamadan etkisiz hale getirildiler” vb. vb. diyerek silahlı eylemin politik gücünü kırmaya, kitlelerdeki etkisini ve sempatisini düşürmeye çalışmıştır.

Devrimci eylemlerimizin politik niteliği karşısında oligarşi “taşeron örgüt”, “dış mihrakların işi”, “yabancı servislerin kullandığı örgüt” demagojilerine sarılır.

Yine adalet savaşıçları üzerinden benzer demagojiler yapar: “hastaydı, yaşlıydı”, “örgüt gözden çıkarmıştı”, “cesaret hapi kullanıyordu” vb. vb.

Kıscası provokasyon teorileriyle, yalan ve demagojilerle gölgelemeye, tartıştırmamaya çalıştığı devrimci ey-

“Silahlı propaganda, belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitlelere elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir. Silahlı propaganda, halkın düzene karşı olan memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır. Önce kitleleri sarsar, giderek de, bilinçlendirir. Merkezi otoritenin görüldüğü gibi güçlü olmadığını, onun kuvvetinin her şeyden önce yaygara, gözdağı ve demagojiye dayandığını gösterir.”

lemin politik yanlarıdır; haklılığı, amaç ve hedefleri, devrimci çüret ve feda ruhudur...

7- Devrimci Eylem Bir Araştır Amaç Değildir

Alman savaş uzmanı Clausewitz “Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır” demiştir. Lenin bu sözü, Marksistlerin her savaşın özünü kavramada teorik temel olarak gördüklerini belirterek uyarır:

“Teorik olarak her savaşın, politikanın başka araçlarla bir devamı olduğunu unutmak büyük yanılgıdır.”

Bu teorik temeller bizi devrimci eylemin amaç değil politik amaçları gerçekleştirmede bir araç olduğu gerçeğine götürür.

Parti-Cephe çizgisine yön veren budur. Parti-Cephe’nin devrimci eylem ilkesi de buna göre şekillenir: Silahlı eylemin hedefinin kitlelerin anlayabileceği ölçüde açık ve net olması...

"DEVRİMCİ SOL'un, eylemlerinden dolayı tarih önünde veremeyeceği hesabı yoktur. Gerçekleştirdiği eylemler halkların daha ileri bir toplumsal düzeni kurma mücadelesinin bir parçasıdır. Ve meşrudur. Ve bunların hiçbirisi de tarih önünde haksız değildir, suç değildir. Aksine tüm insanlık tarihinin onayladığı ve insanlığın daha ileri adımlar atmasını sağlayan eylemlerdir. Bu açıdan DEVRİMCİ SOL görevini yapmanın, yapmaya devam etmenin verdiği rahatlık içindedir.

Devrimci Sol'dan Parti-Cephe'ye uzanan çizginin silahlı eylem konusunda bakışı başından itibaren açık ve nettir. Geleneklerini bu devrimci ilke üzerinden yaratmış ve geliştirmiştir. Eyleminin gücü de buradan gelir.

"... İktidarın alınmasında temel yöntem silahlı mücadelenin seçilişi yetmektedir. Silahlı mücadelenin, mücadele yolu olarak seçilmesinden sonra, bu mücadelenin nasıl, ne zaman, hangi şartlarda ve hangi hedeflere yöneleceğinin perspektifini çizmek gerekir.

"... Vuracağı hedefin kitleler içerisinde ne tür sonuçlar yaratacağını, siyasi sonuçlarının ne olacağını, karşı-devrimin propagandasının ne tür gelişeceğini düşünerek, eylemin amacı kitlelerce anlaşılabilir kadar açık ve net olmalıdır." (Devrimci Sol Dergisi)

İşte bu anlayış, bu ilke doğrultusunda;

- Amaçsız, halka zarar veren eylemlere her zaman karşı çıkmıştır. Politik amaç taşımayan, salt askeri bakış açısının ürünü olarak gerçekleştirilen eylemleri yanlış bulmuş ve bu eylemlerin

devrimcilerin mücadelesine zarar verdiğini söylemiştir.

- Devrimciler halkın nezdinde her zaman haklılık zeminini korumalı, eylemleri bu zeminde gelişmelidir. Amaç salt eylem yapmak değildir. Önemli olan yapılan eylem etrafında kitleleri tartıştırmak, bilinçlendirmek ve mücadeleye kazanmaktır. Silahlı eylem kitleleri örgütleyici olmalıdır. Eylem, hedefi, planı ve uygulanışı itibarıyla kitlelerin sempatisi ve desteğini kazanacak tarzda örgütlenmeli ve gerçekleştirilmelidir.

- Oligarşinin her halükarda devrimcileri karalamaya yönelik, anti-propagandası olacaktır. Bunu etkisiz kılmak için öncelikle eylemlerin hedefi açık ve net olmalı, suçlu ile suçsuzlar ayırt edilmeli, sıradan insanlar rastgele yerler hedef yapılmamalıdır. Ve yine eylemlerin niçin yapıldığının, amacının ne olduğunun mevcut olanaklar ölçüsünde (bildiri, yazı, gazete ilanları, duvar gazeteleri vb. ile) halka anlatılmasına önem verilmelidir.

Devrimci Sol'un eylem anlayışı bu olmuştur. Ve bu anlayışı doğrultusunda hareket etmiştir.

"DEVRİMCİ SOL'un, eylemlerinden dolayı tarih önünde veremeyeceği hesabı yoktur. Gerçekleştirdiği eylemler halkların daha ileri bir toplumsal düzeni kurma mücadelesinin bir parçasıdır. Ve meşrudur. Ve bunların hiçbirisi de tarih önünde haksız değildir, suç değildir. Aksine tüm insanlık tarihinin onayladığı ve insanlığın daha ileri adımlar atmasını sağlayan eylemlerdir. Bu açıdan DEVRİMCİ SOL görevini yapmanın, yapmaya devam etmenin verdiği rahatlık içindedir.

"Oysa oligarşinin bütün eylemleri tarihe ve insanlığa karşı işlenmiş bir

suçtur. Tarih, oligarşinin hiçbir eylemini onaylamayacaktır. Oligarşinin halka karşı işlediği suçlar insanlık tarihinin olumsuzlukları olarak genç kuşaklara aktarılacak, lanetlenenecektir. Her 1 Mayıs'ta, her 24 Aralık'ta, her 30 Mart'ta, her 16 Mart'ta... Oligarşi ve onun uşakları lanetle anılmaya devam edilecektir.

"Bu anlayışla gündeme getirilen kampanyalar, kamuoyunun dikkatini bu konulara çekmiş, belirli bir bilinçlenme yaratmış ve oligarşiye devrimcilerin gücünü duyurmuştur.

"Karakollardaki işkenceleri (ve ayrıca İzmir'de işçilere karşı polis şiddetini) protesto etmek için 3 tane karakol baskını düzenlendi. Bu amaçla karakollardaki polislerin yalnızca silahları alındı. Bir eylemde, politik yanın ağırlık kazanması, politik amacına uygun olarak askeri eylemin yapılması son derece önemlidir. Karakol baskınları bunu açıkça göstermiştir. DEVRİMCİ SOL'un eylemlerinin rastgele adam öldürme, rastgele jandarma vurma gibi politik amaçlarından ziyade askeri yanı, 'kendini koruma' yanının ağırlık kazandığı eylemlerle farkı bir kere daha somutlanmıştır.

"Bu eylemler sonrası oligarşi karakolları özel bir korumaya almış, halkın gücünü yakından hisseden işkenceciler daha dikkatli davranmaya başlamış, dolaylı yollardan DEVRİMCİ SOL'a mesajlar göndererek kendi karakollarında işkence yapılmadığını, halka çok iyi davrandıklarını ve davranacaklarını belirtmişlerdir. İşkencecilerin huzuru kaçmıştır bir kere; o döneme kadar halkın etrafından geçmeye korktuğu karakol binaları artık kendini korumaktan başka bir iş yapmayan, özel takviye

Bakın ölüm oruçlarına. Bakın feda eylemlerine. Yitirdiğimiz her yoldaşımız bir kayıptır. Ancak aynı zamanda bir zaferdir.

Kayıptır, çünkü hiçbir devrimci kolay yetişmemektedir.

Kayıptır, çünkü bu savaşta en önce en iyilerimiz gitmektedir.

Kayıptır, çünkü devrimin ihtiyacı olan daha çok kadro, daha çok savaşıdır.

Ama aynı zamanda zaferdir.

Zaferdir, çünkü değerlerimiz, düşüncelerimiz, ideallerimiz şehitlerimizde somutlanır.

Zaferdir, çünkü her şehidimiz devrim yolunu aydınlatan birer meşaledir.

Zaferdir, çünkü her şehidimiz halka umut taşıyan sembollerdir.

Zaferdir, çünkü her şehidimiz düşmana bir meydan okumadır.

Cellat uyandı yatağında bir gece "Tanrım" dedi. "Bu ne zor bilmece: Öldürdükçe çoğalıyor adamlar. Ben ise tükenmekteyim öldürdükçe..."

Sorun ne uğruna, ne için öldürdügüdür.

askeri birlik gelmeden çevreye müdahale edemeyen birimler haline gelmiştir." (Haklıyız Kazanacağız, Devrimci Sol Bir Halk Hareketidir)

Devrimci Sol'la başlayan bu çizgi, bu gelenek DHKP-C ile devam ettirilmiş ve bugüne taşınmıştır.

Eylem amaç değil araçtır. Eylem halkın devrimci iktidarını, sosyalizmi kurmanın bir aracıdır. Buna hizmet etmelidir. Bunu yansıtmalıdır.

8- Bir Düşünceyi Askeri-Fiziki Olarak Bitirmek, İdeolojik-Politik Olarak Yok Ettiğiniz Anlamına Gelmez

Bir düşünceyi ancak başka, alternatif bir düşünceyle, yine düşünce temelinde bitirebilirsiniz.

Tarih ezenlerle ezilenlerin, sömür-
renlerle sömürülenlerin sayısız çatış-
masıyla doludur.

Sayırsız kitle katliamlarına, her türlü zulme rağmen ezilenlerin mücadelesi bitirilememiştir. Çünkü tarihsel ve siyasal olarak haklı olan biziz. Düşmanın hiçbir saldırısı bu haklılığı bitiremez.

Devrimcilerin bu haklılığı güce dön-
üştürmesi eylemiyle, söylemiyle, yaşa-
mıyla buna uygun hareket etmesinden
geçer.

Devrimci Hareket bugüne kadar yüz-
lerce şehit verdi. Önder kadrolarını sa-
vaşta kaybetti. Ancak yenilmedi. Mahir
ve yoldaşları Kızıldere’de katledildiler.
THKP-C fiziksel olarak tasfiye edildi
ancak THKP-C ideolojisi ve düşüncesi
bitirilemedi. Devrimci Sol, önderiyle,
önder ve ileri kadrolarıyla tutsak edildi
ancak devrimci hareket kendisini yeni-
den yarattı.

Sömür-
renler tarihsel tecrübeleriyle
öğrenmişlerdir ki sadece fiziki saldırılarla
sınıf düşmanlarını bastıramazlar... Bu-
nun için fiziki saldırısını ideolojik-psi-
kolojik saldırı araçlarıyla tamamlar.

Düşman devrimcilerin haklılığını,
meşruluğunu hedef alır. Bunu da fiziki
saldırıyla yapamaz. İdeolojik-psikolojik
saldırı araçlarıyla yapar.

Bu noktada hiç kuşkusuz düşmanın
en büyük dayanağı devrimcilerin, yurt-
severlerin kendi haklılığını ve meşrulu-
ğunu gölgeleyecek eylem tarzı ve an-
layışıdır.

Meşruluk ve haklılık doğrudan ey-
lemin muhtevasında ifadesini bulur. Ne
kadar haklı olursanız olun eyleminizin
de buna uygun olması gerekir. Örneğin
Kürt milliyetçi hareketi talepleri, istemleri
yanıyla haklıdır. Ancak öylesine yanlış
bir eylem tarzına sahiptir ki, haklılığını
çoğu kez gölgede bırakmaktadır.

Mavi Çarşı, Çetinkaya eylemleri,
yolcu otobüslerinin içine molotof atmak
vb. pek çok eylemleri halkta sempati
değil nefret yaratmış, oligarşinin halkı
şovenizmin etkisi altına almasına zemin
yaratmıştır.

Kürt milliyetçi hareketinin yanlış ey-
lem tarzı, düşmanın askeri-fiziki saldı-
rısıyla verdiğinden daha çok ve telafi
edilmesi zor zararlar vermiştir.

9- Bedel Ödemeyi Göze Almadan, Siyasi Bir Cürete Sahip Olmadan Halkın Devrimci İktidarı Kurulamaz

“Uğruna ölünecek değer yok” der
burjuvazi. “Yaşam hakkı kutsaldır” der
sahte hümanistler.

İnançları uğruna bedel ödememen
karşısına “ölü sevicilik”, “ölümü kutsa-
mak” saldırısıyla çıkarlar.

Burjuvazinin, sömürü düzeninin sa-
hiplerinin bir amacı vardır: kendi ikti-
darlarını korumak.

Oysa pespaye burjuva düşüncelerini
savunan, burjuva ideolojisinden besle-
nen reformizmin, oportünizmin hiçbir
amacı kalmamıştır. Amacı olmayanların
inancı da olamaz.

Onlar devrim, iktidar, sosyalizm he-
deflerini yitirmiştir. Dolayısıyla da uğruna
ölünecek bir değer göremiyorlar. Çünkü
düşmanın yarattığı ölüm korkusuna tes-
lim olmuşlardır. Bedel ödenmesine,
feda ruhuna saldırıyorlar.

Bakin ölüm oruçlarına. Bakın feda eylemlerine. Yitirdiğimiz her yoldaşımız bir kayıptır. Ancak aynı zamanda bir zaferdir.

Kayıptır, çünkü hiçbir devrimci kolay yetiştirmektedir.

Kayıptır, çünkü bu savaşta en önce en iyilerimiz gitmektedir.

Kayıptır, çünkü devrimin ihtiyacı olan daha çok kadro, daha çok savaşçıdır.

Ama aynı zamanda zaferdir.

Zaferdir, çünkü değerlerimiz, düşüncelerimiz, ideallerimiz şehitlerimizde somutlanır.

Zaferdir, çünkü her şehidimiz devrim yolunu aydınlatan birer meşaledir.

Zaferdir, çünkü her şehidimiz halka umut taşıyan sembollerdir.

Zaferdir, çünkü her şehidimiz düşmana bir meydan okumadır.

Cellat uyandı yatağında bir gece "Tanrım" dedi. "Bu ne zor bilmece: Öldürdükçe çoğalıyor adamlar. Ben ise tükenmekteyim öldürdükçe..."

Sorun ne uğruna, ne için öldürdüyüdür.

10- Düşmanın Dahi Bulandıramayacağı, Karartamayacağı İdeolojik-Politik Bir Netliğe Sahibiz

Çağlayan eyleminin gücü hedefinin netliğinde, istemlerinin haklılığındadır. Kararlılık ve feda ruhundadır. Siyasi cüretindedir. Öyle ki düşman bile "isteselerdi savcıyı öldürüp gidebilirlerdi, ama bunu yapmadılar, ölümü göze aldılar" diyebilmiştir.

Normal koşullarda şiddete karşı olduğunu söyleyebilecek aydın, demokrat pek çok kesim eylemi bir "terör eylemi" olarak nitelemeye karşı çıkmış ve ey-

lemin haklılığını savunmuştur.

Alişan Şanlı'nın Ankara'daki ABD başkonsolosluğuna yönelik feda eylemi de böyledir. Dünya'da ABD'ye yönelik irili-ufaklı pek çok eylem yapılmaktadır. Ancak devrimci hareketin eylemi bunlardan çok daha etkili ve sarsıcı olmuştur.

Devrimci eylemin etkisi düşmanda olduğu kadar halk saflarında da yankısını bulmuştur. Düşman saflarını dağıtırken halk saflarında umut ve moral olmuştur.

Parti-Cephe, İsrail'in ülkemizdeki ajanı konsolos Elrom'dan NATO kuryesi John Gandy'e... Nihat Erim'den Adalet Bakanı M. Topaç'a... Kazım Çakmakçı'dan Aydın Barış'a, Kürdistan kasapları İsmail Selen'den Hulusi Sayın'a, Temel Cingöz'e... Hiram Abas'tan, Sabancı'ya... Emperyalizme ve işbirlikçisi oligarşiye; kurumlarına ve sözcülerine, koruyucularına karşı irili-ufaklı binlerce eylem yaptı. Savunamayacağı hiçbir eylemi olmadı. Halk kitleleri nezdinde mahkum edilebilecek iradi, tek bir eylemi dahi olmadı. "Parti-Cephe yapmışsa doğrudur", "bu Parti-Cephe'nin eylemidir", "bu Parti-Cephe'nin eylemi değildir" anlayışını düşmanda ve halkta yerleştirdi.

Bu güç haklılığından, ideolojik-politik anlayışından gelmiştir. Asla günlük düşünmedi. Asla ne için savaştığını; iktidar, devrim ve sosyalizm iddiasını yitirmedi.

Köklü bir gelenek yarattı. Öyle bir gelenek ki; yöneticileri, komutanları, savaşçıları ile ölürken dahi destanlar yaratan, son nefesinde dahi düşmana zarar vermeyi düşünen, örgütüne kazandırmayı düşünen, ölen ama teslim olmayan "asıl siz bizim adaletimize teslim olun" diyen bir gelenektir. Duvara kanlarıyla örgütünün adını yazan bir gelenektir.

11- Bu Uzun Soluklu Bir Savaştır. Devrime Uzun Soluklu Kadrolar Gereklidir Uzun Soluklu Bir Savaşta Kadroların, Savaşçıların En Büyük Kaynağı İdeolojik-Politik Yetkinliğidir

“Gerçek güç silahların çıkardığı seste değil, onları yöneten düşüncelerdedir. Düşüncelerin zayıf ya da yanlış olduğu yerde silahlar nihai hedefe varmayı sağlayamaz; rotasını şaşırır, sağa sola vurmaya ve etkisizleşmeye yol açar. Ulusal ve toplumsal mücadeleler tarihi bunların çokça örneği ile doludur. Savaşçılarımız büyük bir devrimci miras, bir gelenekle hareket etmişlerdir. İnançla, kararlılıkla, özveriyle, direnişle, cüretle yoğrulmuş bir gelenektir.” (DHKC, 444 Nolu Açıklamadan)

Alçak bir düşmanla karşı karşıyayız. Ahlaksızlığı ahlak edinmiş; sömürü ve zulüm iktidarının devamı için yüzbinlerle milyonlar katletmekten çekinmeyen, kuralsızlığı kural haline getirmiş; tecritiyle, ambargosuyla, komploları, provokasyonlarıyla, psikolojik savaşı, ideolojik hegemonya araçlarıyla çok yönlü saldıran bir düşmanla karşı karşıyayız.

Devrimci, Marksist-Leninist düşüncelerin taktik olarak, dönemsel olarak güç kaybettiği, gerilediği bir süreçte savaşıyoruz.

Devrimci, Marksist-Leninist hareketlerin boşluğunu islami, milliyetçi anlayışların doldurduğu, bu anlayışların yanlış strateji ve taktiklerinin emperyalizmin eline “terör” demagojisini verdiği... Kendine sol, sosyalist, yurtsever diyen hareketlerin solla, sosyalistlikle hiçbir alakalarının kalmadığı, teslimiyetin meşrulaştırıldığı, devrimciliğin ayaklar altına

alındığı, devrimciliğin yeniden tanımlanması gereken bir süreçten geçiyoruz.

Kısacası zor bir süreç. Uzun soluklu olunması gereken, ideolojik-politik olarak net ve güçlü olunması gereken bir süreç.

Silahların sesi yükseldiğinde, kitleler ayağa kalktığına “yakın devrim hayallerine kapılan”, motive olan... Silahlar susup, kitleler geri çekildiğinde umutsuzluğa kapılan, yığınlaşan, inançsızlaşan, motivasyonunu kaybedenlerin altından kalkamayacağı bir süreç.

Süreç, feda ile, cüret ile, atılacak ile yürüyen bir süreçtir. Kastettiğimiz kişisel yetenek ve nitelikler değildir. Siyasal niteliklerdir.

Parti-Cephe çizgisi buna sahip bir çizgidir. Böyle olduğu içindir ki 7 yıl boyunca tecrit hücrelerinde de direnmiş, teslim olmamıştır. Silahlarını ateşlemediği yıllarda, “sustuğu” yıllarda dahi konuşmuş, konuşulmuştur. Çoğu kez yalnız kalmıştır. Zorlu süreçleri yalnız başına göğüslemek durumunda kalmıştır. Ancak çizgisinden şaşmamıştır.

Savaşta kalıcı ve usta olmak isteyen her Cepheli bu çizgiyle donatmalıdır kendisini.

12- Burjuva Düzeni Sürüp Gittikçe Düşmandan Fiziki Olarak Daha Gücsüz Olacağı

Daima emperyalizmin ve oligarşinin yeni bir saldırı tehdidi altında bulunaacağı.

Ancak ideolojik birliğimizi, devrimci saflığımızı, siyasi uyanıklığımızı, politik dinamizmimizi diri tuttukça ileriki savaşlarda başarı kazanacak daha da güçlenerek zafere ulaşacağız.

YENİLMEZ OLACAĞIZ!

Bütün Sınıflı Toplumlarda Hukuk ve Adalet, Egemenlerin Çıkarlarına Göre Şekillenir

“Akşam derneğe bir genç geldi. Biraz ilerde uyuşturucu satıcılarının olduğunu söyledi. Biz dernekte iki kişiydik. Çıkıp çocuğun tarif ettiği harabe eve gittik. Adam orada duruyor, telefonla konuşuyordu. Biz gidip önce telefonla konuştuğu herkesi çağırmasını istedik. Adam bizde silah olduğunu düşündüğü için korkup hepsini çağırdı. Sayıları gittikçe artıyordu 30’un üzerine çıkınca insanları alıp mahalle meydanına çıkardık. Bu arada bu 30 kişi mahallede esnafılık yapıyor, minübüs işletiyordu. Yani genel olarak tanıyıp, bildiğimiz

insanlardı.

Meydana çıkardık ve mahalle halkını sokağa hesap sormaya çağırdık. Gece saat 2’ye kadar herkes geldi meydana... Halk kendisi verdi cezalarını. Minibüs işletene 1 ay minibüse çıkmama, işsiz gençlere her gün derneğe gelip kitap okuma, esnafa dükkanını açmama cezası verildi. Önce hepsi megafondan suçlarını söyleyip mahalle halkından özür diledi. Sonra halkın önde gelenleri yüzlerine karşı cezalarını söyledi. Bütün mahalle onları denetleyecekti.”

*“Adalet güneş gibi durur
ve geri kalan her şey
onun çevresinde döner”*

Konfüçyüs

Adalet Nedir?

Adalet denildiğinde genel olarak bir olayın, durumun ya da olgunun hukuki boyutu akla gelir. Sözlüklerde “hak, hukuka uygunluk, hakkı gözetme, doğruluk” olarak geçse de, sadece bu kadar değildir. Halkların onur, erdem gibi değerlerini besleyen, ekmek-su kadar ihtiyacı olan bir yapıdır.

Bir adaletten veya adaletsizlikten söz edeceksek var olan sistemin her alanına bakmamız gerekir. Ki sistemlerin

adaletini de adaletsizliğini de doğuran o sistemin ekonomik alt yapısıdır. Kapitalist bir devletin, kar üzerine kurulmuş bir sistemin adaletli olması mümkün değildir.

Egemenler ülkemizin bir hukuk devleti olduğunu söyler. Hukukun üstünlüğüne inandıklarından bahsederler. Ve tabi ki “herkesin yasalar karşısında eşit” olduğunu anlatırlar. Tüm bunlar burjuvazinin düzenini meşrulaştırmak, başkısını, zorunu, yani uyguladığı faşist politikaları gizlemek için söylenir.

Sömürü Düzenleri Adaletsizdir!

“(...) ilk zorba, insanlar üzerinde egemenlik kurduğu anda, hukuk doğ-

muştur. Neden mi? Haksızlığın olmadığı yerde haklılar da olmaz. O zaman hukukun bir gereği yoktur... Öyleyse ilk hukukun başlangıcı, ilk sömürgecinin ortaya çıkmasıdır.(...)”

İlk hukuk, sömürgecinin sömürsünü daha sağlam sürdürmesini sağlamak için kurulmuştur. Çünkü ilk yasaklardan biri, efendinin buyruğuna kayıtsız uyulması gerektiğini savunur... Köle düzeni kabul ettirilince bu kez efendi-köle ilişkileri konusunda yasaklar başlamıştır. Örneğin tarihin ilk çağlarında Hititler diye bir kavim yaşamıştır Anadolu’da. Bu kavimde, Herodot’un dediğine göre; kölesiyle evlenen bir kadın toplumdan çıkarılmakta, efendisiyle evlenen bir cariye ise köle olarak kalmakta, çocuğun köle olmaması için kralın hazinesine dört at vermek gerekmekteydi... Bu bir hukuk kuralıdır.

“...Toplum önce yapısını kurar, egemenler belirir, hukuk ondan sonra bu egemenlerin haksızlıklarını haklı göstermek aracıdır. Örneğin bir insanın ötekini öldürmesi, insanlığa aykırıdır. Ama egemenin isteğiyle hukukun iki insandan birini efendi, ötekini köle sayması ve efendinin köleyi öldürmesi hukuka aykırı olmamaktadır...” (Erol Toy-Azap Ortakları)

Sömürüye dayanan bir sistemde hukuk ve adalet egemenlerin çıkarlarına göre şekillenmiştir. Ve sınıflı toplumlar var olduğu sürece adaletsizlik de olacaktır.

Yaşadığımız kapitalist sistemde hukuk ve yasalar düzeni korumak içindir.

“Yasalar insanlarca yapılır. Kimse kendine karşı yasa yapmaz. Bir yoksulun aklına ‘çalmamalısın’ demek gelmez. Zengin önce varlığıyla hırsız yaratır,

sonra hırsızlara karşı yasalar yapar” (Düzene Uygun Kafalar Nasıl Yaratılır?)

İki alıntıda da gösteriyor ki; egemenler, önce kendi varlıklarını sürdürebilmek için bazı “suçlar” üretir. Ardından o “suçu” işleyenleri en ağır şekilde cezalandırır. Diğer yandan kendisinin yürüttüğü emek sömürsü, elde ettiği mülkiyet yine bu hukukla, yaptığı yasalarla meşru hale getirilir.

Kanun Önünde Herkes Eşit Midir?

Ne zaman bir adaletsizlik tartışılrsa; “yasalar önünde herkes eşittir” denir. Bu tam bir demagojiden ibarettir. Çünkü mevcut anayasada düşünce özgürlüğü, haber alma özgürlüğü, parasız eğitim hakkı vardır. Fakat yaşam hiç de öyle değildir. En ufak bir hak talebi gazla, işkencelerle, TOMA’yla, kurşunla bastırılmaya çalışılır, hapislikle cezalandırılır.

“Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetmek-sizin kanun önünde eşittir.” (1982 Anayasası-madde:10)

Böyle der Anayasa, ancak biz biliriz ki payına açlık ve yoksulluk düşenlerle parasını saklayacak yer bulamayanların hukuku hep farklı işlemiştir. Sömürücü sınıftan olanların savundukları düşüncelerden ve işledikleri suçlardan dolayı cezalandırıldığını çok istisnai örneklerle biliriz. Ki bu cezalar da çoğu zaman göstermelik olmuştur.

“(...) size bir şeyi yapmayı yasaklayan bir yasanın bulunmayışı sizin onu yapabilecek durumda olduğunuz anlamına gelmez. En yakın havalimanına

giderek, New Orleans'a, Hollywood'a ya da New York'a gidecek bir uçağa binme hakkınız olabilir ama eğer cebinizde bilet alacak paranız yoksa aslında bunu yapma özgürlüğünüz de yok demektir. Kullanamadıktan sonra hakkınızın olması neye yarar?" (Sosyalizmin Alfabetesi-syf:78)

Öyle ya; yasada yazana bakmamızı istiyorlar. Uygulayamasak da yasalar eşitlik, seyahat özgürlüğü, sağlık-eğitim hakkımızın olduğunu söyler. İşte hukuk burada halkın gözünü boyamaya yarar. Ülkemizdeki hukuk sistemi de öz itibariyle; oligarşinin çıkarlarını savunmak, düzenini sağlamlaştırmak için vardır. Bu tabloya baktığımızda, ülkemiz hukuk sisteminin toplumsal koşullara uymadığını görürüz. Bu nedenle hukukun varlığı kağıt üzerindedir.

Kapitalizm Adaletsizdir!

Kapitalizm hukuku adaletsizlik üretir. Bizlerse adaletsiz sistem karşısında "adalet istiyoruz". Yani diyoruz ki "başka bir toplumsal yapı istiyoruz." Bunu istemek için o kadar fazla sebebimiz var ki;

- 19-22 Aralık Bayrampaşa Katliamı davasına ilişkin Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi zaman aşımı nedeniyle 23 Haziran 2008 tarihinde davanın düşürülmesine karar verdi.

- 16 Mart 1978 Katliamı davası 20 Ekim 2008'de zaman aşımından düşürüldü. İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesi 30 yıllık zaman aşımı süresi dolduğu gerekçesiyle davayı kapattı.

- Roboski Katliamı'nda 34 kişi katledildi. Saldırı kararını ordunun en üst kademesinde Genelkurmay Başkanı

"8 Eylül'de İstanbul Fatih'te kuzeni ile kavga etmesi üzerine karakola şikayet için giden Kadir Engin küfür hakaret ve işkenceye uğradı. Karakoldan çıkıp en yakın benzinlikten bir bidon benzin alarak karakol önündeki polis aracını yaktı"

"İstanbul Sultanbeyli'de 4 çocuğuyla birlikte bir anne dolandırıcıların haksız bir icra olayına karşı çocuklarıyla birlikte kendisini eve kilitleyip, elde silah günlerce direndi."

Necdet Özel verdi. Kararı Başbakan Erdoğan onayladı ve 34 köylü katledildi. Böylesi bir katliama, bu devletin mahkemeleri "soruşturmaya gerek yok" kararı verdi.

- Ülkemizde gözaltında kaybedilenlere ilişkin veriler şu şekildedir:

"Türkiye'de, yüzde 89'u ortalama 18 yıl 8 aydır süren davaların yüzde 7'si takipsizlik, yüzde 2'si zaman aşımı, yüzde 2'si beraat, yüzde 1'i ise mahkumiyet ile sonuçlanırken AİHM'e götürülen 115 kaybedilme davalarında yüzde 79'u Türkiye aleyhine mahkumiyet, yüzde 9'u devletin sorumluluğunu kabul etmesi üzerine 'dostane çözüm', yüzde 10'u ise usul eksikliği nedeniyle red ile sonuçlanmış. Yine bu davaların yüzde 2'si artık Anayasa Mahkemesi'nde. Verilere göre kaybedilenlerin yüzde 67'sinin bedenleri bulunamadı. Yüzde 26'sının ise bedenleri toplu mezarlarda bulunarak ailelerine teslim edilirken, yüzde 7'sinin bulunan bedenleri ailelerine teslim edilmedi." (02.12.2013 - Gündem gazetesini)

- "Son 13 yılda hapisanelerde; 2 bin 300 tutsak katledildi.

Halkın adaleti sadece silah değildir. Halkın adaleti aynı zamanda, bazen adliye binaları önünde açılan bir pankarttır. Bazen Berkin Elvan için hastane önünde nöbet tutmaktır, meydanlarda adalet talebimizi dile getirmektir. Grevlerdir, yürüyüşlerdir, direnişlerdir. TOMA'lara, gaz bombalarına, polis ablukasına karşı taştır, molotoftur, barikatlardır, çadırlardır, açlık grevleridir, işgallerdir... Ve hayatın içinden çıkacak daha onlarca biçimde direnme, hak isteme biçimidir.

162 tutsağın durumu ağır.

500'ün üstünde hasta tutsak var"
(Yürüyüş - 399. Sayı)

- Adalet Bakanlığı verilerine göre 02.12.2013 itibarıyla 12-17 yaş arası tutuklu çocuk sayısı 1554, hükümlü sayısı 1978'dir.

17-20 yaş arası genç tutuklu sayısı 3398, hükümlü sayısı 7408'dir. Ve bu çocuklar içinde yine 02.12.2013 verilerine göre, 158 çocuk okuma yazma bilmemekte, 410 çocuk okuma yazma bilip hiçbir okula gitmemiş bulunmaktadır. 967 çocuk ilkokul mezunu, 953 çocuk ise ilköğretim mezunudur.

- Kayseri'de 16 Eylül 2011 tarihinde içinde 5 tutsağın olduğu ring aracı yanmış, tutsaklar diri diri yakılmıştır. Buna ilişkin davada ek bilirkişi raporu bütün yargılama sürecini alt üst etti. Sanık olarak yargılananlar kusursuz bulundu.

- İşkence ile katledilen Birtan Altunbaş'ın katili İbrahim Dedeoğlu, Hasan Cavit Orhan, Süleyman Şinkil ve Şadi

Çaylı adlı polisler tutuklanmadılar bile.

- Ferhat Gerçek'i vuran polisler hakkında göstermelik bir dava açıldı. Haklarında 9 yıl ceza isteniyordu. Polis kurşunuyla 17 yaşında felç kalan Ferhat için ise 15 yıl 4 ay "ceza" isteniyordu. Ve dava sonucunda polislere 2.5 yıl, Ferhat Gerçek'e 3.5 yıl ceza verildi...

- Hrant Dink'in katili Ogün Samast'ın yaşı küçültülerek çocuk mahkemesinde yargılanması sağlandı. Hatırlanacaktır 17 yaşındaki Erdal Eren'in yaşı büyütülerek idam edilmişti. 78 yaşındaki Seyit Rıza'yı asmak için yaşı 54'e indirilmişti.

- 16 Haziran 2013 tarihinde evinden ekmek almak için çıkan Berkin Elvan, AKP'nin katil polisleri tarafından başından gaz bombasıyla vuruldu. Berkin'i vuran polisler halkın mücadelesi sonucu ifade vermek zorunda kaldı. Ancak bütün ifade "bilmiyorum, hatırlamıyorum"dan ibaretti.

Hukuksuzluğu-adaletsizliği ortaya çıkaran örnekleri sayfalarca çoğaltabiliriz. "Bozuk düzende sağlam çark olmaz" bunu biliyoruz. Sistem halka böyle saldırırken kimilerini de korumaya almıştır adeta;

- Hayyam Garipoğlu, Yahya Murat Demirel, Ali Avni Balkaner, Faruk Süren, Turgut Yılmaz'ın yargılandığı "kaçakçılık" davası zaman aşımından düştü.

- Etibank'ın içinin boşaltılması davasından tekelci Cavit Çağlar ve ortaklarının yargılandığı dava zaman aşımından düştü.

- Marmara depreminde resmi rakamlara göre bile 40 binden fazla insanımızın ölmesine neden olanlar hak-

kında açılan davalar zaman aşımı süresi dolduğu için düştü.

- Son yapılan “yolsuzluk ve rüşvet operasyonu” kapsamında gözaltına alınan Ali Ağaoğlu serbest bırakıldı. Gözaltına alınan tekellerin mal varlıklarına konulan tedbir kaldırıldı. Bir bir tahliye edildiler.

Bizi ezen, sömüren, emeğimizi ayakkabı kutularında saklayanların mal varlıkları iade edilirken;

- Emekli olma yaşı kadın-erkek 65'e çıkarıldı. Türkiye'de ortalama ömür ise 67. Biz bu koşullarda çalışırken milletvekilleri sadece bir dönem milletvekilliği yaptıktan sonra emekli sayılıyor.

- Sağlık politikalarıyla birlikte uzun tedavi gerektiren hastalıklar sigorta kapsamından çıkarıldı. Örneğin mide ülseri olduğumuzda tedavi olabileceğiz. Ama kanser olduğumuzda para ödememiz gerekecek. Bunun anlamı bizim ölmemiz demektir.

Adalet, Halkın Ellerindedir

Aradığımız adalet bizlerdedir, halkın ellerindedir. Çünkü yozlaştırılan, aşağılanan, katliama uğrayan açlık-yoksulluk çeken biziz, yetmiş milyon halktır. Bu nedenle adalet bizlerin ellerindedir. Uygulanacak adalet halkın adaleti olacaktır. Ve gerçek adaleti halk sağlayacaktır.

AND OLSUN ŞART OLSUN

Ben
Böyle
Taşların
Çukurların
İçinde
Kalmışsam
Yalnızsam
Hor
Görülmüşsem
Arkasızsam
Ve
Böyleyse
Bahtı
Siyahım
Yemin
Kasem
Olsun
Ve
And
Olsun
Şart
Olsun
Yerde
Kalmaz
Ahım.

Enver GÖKÇE

Halkın adaleti sadece silah değildir. Halkın adaleti aynı zamanda, bazen adliye binaları önünde açılan bir pankarttır. Bazen Berkin Elvan için hastane önünde nöbet tutmaktır, meydanlarda adalet talebimizi dile getirmektir. Grevlerdir, yürüyüşlerdir, direnişlerdir. TOMA'lara, gaz bombalarına, polis ablukasına karşı taştır, molotofur, barikatlardır, çadırlardır, açlık grevleridir, işgallerdir... Ve hayatın içinden çıkacak daha onlarca biçimde direnme, hak isteme biçimidir.

Burjuvazinin Hukuku Aldatmacadan İbaretir!

Kapitalist sistemin adaleti kendisinin sağlamasını beklemek, yataкта ecelin gelmesini beklemekle eşdeğerdedir. Katliamcı, sömürücü bir sınıf karşısına silahsız çıkmak ölüm demektir.

Bu ülkenin en yiğit, cesur evlatları sokak ortasında sorgusuz sualsiz vurulur, açıktan çocuklarımız ölür, soğuktan 40 gün-

lük bebeklerimiz donarken silahlanmak düşmanın kalbine nişan almaktır. Daha da uzatabileceğimiz milyonlarca nedemiz vardır silahlanmak için.

Hukuk burjuvazinin elinde oyuncaktır.

İstediginde ortaya çıkarır istemediginde faşizmin zoruyla bastırır. Yine bir sosyolog olan Duguit şöyle der: *“Devlet hukuka ancak istediği için, istediği zaman ve istediği ölçüde boyun eğiyorsa, aslında hiç boyun eğmiyordur...”* Ve haklıdır Duguit. Söz konusu ezilen, sömürülen halk olduğunda burjuvaziden adalet beklemek hayal görmek demektir. Olmayan, eksik olan maddeler hızla tamamlanır. Çokça duyduğumuz “yasalar karşısında herkes eşittir” sözü ise kulak tırmalamaktan başka bir iş görmez. Yaşamımızda görürüz ki kimileri yasalar karşısında ayrıcalıklıdır. Ki 17 Aralık operasyonunda bunu hep birlikte gördük, yaşadık.

Sistem kendi varlığıyla suç ve suçlu üretir. Sonra da bunlara karşı yasa yapar. Marks, *“Bir filozof düşünce üretir, bir şair şiir üretir, bir rahip vaaz ve bir profesör inceleme vesaire. Bir suçlu ise suç üretir. Bu son üretim dalı ile bir bütün olarak toplum arasındaki bağlantıya daha da yakından baktığımızda pek çok önyargıdan kurtuluruz. Suçlu sadece suç değil aynı zamanda ceza hukukunu ve ceza hukuku dersi veren profesörü ve buna ek olarak aynı profesörün derslerini ‘metalar’ olarak genel piyasaya attığı kaçınılmaz incelemeyi üretir. Suçlu aynı zamanda polis örgütü ve yargılamasının tamamını, polisler, hakimler, jüri heyeti vd. tam da toplumsal işbölümünün pek çok kategorisini oluşturmaları gibi insan aklının kapasitelerini geliştiren yeni ihtiyaçlar ve bunları karşılayan yeni yollar yaratan bütün bu farklı işkollarını üretir”* der.

Kapitalist sistem suçu ve suçluyu yaratır; sonra da suç kavramını meta haline getirir. Biz sömürünün olmadığı bir düzen istiyoruz. Biz sosyalizm isti-

yoruz. Sosyalizm üretim araçlarının bir avuç sömürücü azınlık tarafından gasp edilmesinin, milyonlarca insanımızın açlık ve yoksulluğa mahkum edilmesinin önüne geçecek tek sistemdir.

“...komünizmin ilk aşaması, adaleti ve eşitliği henüz veremez. Servet farkları, hem de adil olmayan farklar sürecektir, fakat bir insanın başka bir insan tarafından sömürsü olanaksız olacaktır. Çünkü üretim araçlarını, fabrikaları, makineleri, toprak ve araziye vs. özel mülkiyet olarak gasp etmek olanaksız olacaktır.” (Devlet ve Devrim-Lenin)

Adaletsizliğin temelinde sömürü vardır. Sömürü ortadan kalktığında adaletsizlik de ortadan kalkacaktır. Anti oligarşik, anti emperyalist halk devrimiyle sömürü ortadan kalktığında adaleti sağlamak halkın alacağı kararlara, katedeceği yola bağlı olacaktır. Bu konuda Halk Anayasası Taslağı şöyle diyor:

*“...güçlünün güçsüzü ezdiği, büyü-
ğün küçüğü yuttuğu, zenginin yoksulu
horladığı, vicdanların ve adaletin parayla
satın alınabildiği bir ülkede yaşamak
zorunda bırakıldık. Sistem adaletsizlik
üzerine kurulmuştur. Mahkeme denince
akla yılları bulan davalar, parayla satın
almalar gelir.”*

Gerçek adaletin yerini bulması için halkın yargıya ortak edilmesi şarttır. Adalet, halkın, haklının yanında olursa adalettir. İşte bu nedenle devrimci halk iktidarının her aşamasında halkın katıldığı bir yargı sisteminin oluşturulması esas alınmıştır.

Halkın Adaleti Nasıl Sağlanır?

Adaletimiz kaynağını insandan, halktan alır dedik. Geleneklerimiz, tarihimiz, bugünümüz gösteriyor ki Cepheli

adaletsiz yaşayamaz. Adil olmak, yaşam biçimimiz ve savaş nedenimizdir. Burjuvazinin hukuku sömürünün, baskının üzerini örten bir şalsa, bizim bakış açımız gerçeğin merceğidir. Çünkü gerçeği anlamadan doğru yol yöntem de bulamayız. Yaşanan herhangi bir olayda halkımızın gözleri bizim üzerimize çevrilir, çözüm bizden beklenir. Böylesi durumlarda takınacağımız tavır her ne olursa olsun sınıfsal olmalıdır. Sorun yaşayan taraflar kimlerdir, halk arasında mı yaşanıyor, halk ile burjuvazi arasında mı yaşanıyor bilmeliyiz. Bilmeliyiz ki; doğru çözüm yolları bulabilelim.

Bütün sorunlarımızın kaynağı kapitalist sistemdir. Bu nedenle, yaşanan her sorunun temelindeki asıl nedeni kitlelere göstermeliyiz. Göstermeliyiz ki; halkımız hiçbir düzen kurumundan adalet beklememelidir. Bizim olduğumuz her yerde, yaşanan sorunlarda halkımız bize gelmeli, bizi bulmalıdır. Bu ise kuşkusuz yoğun bir emekle mümkündür. Cephe bir halk örgütüdür. Cephenin mücadelesi halka güven verir, düşmana korku salar... Biz sorunların çözümünü devrimden sonraya ertelemiyor, bugünden çözüm için mücadele ediyoruz. Yaptığımız basın açıklamalarından, sokak çatışmalarına, silahlı eylemlerimize kadar her şey hayalimiz olan adil sistem içindir. Aksi halde uzaklaşma halka yabancılaşmadır.

Baştan da söylediğimiz gibi; halkımız adalete açtır. Günlük yaşamda devletle karşı karşıya geldiği her noktada zulümle karşılaşır. Kimi zaman korkup geri çekilir, kimi zaman da sessiz kalmayıp öfkesini düşmana yöneltir.

Sistem kendi varlığıyla suç ve suçlu üretir. Sonra da bunlara karşı yasa yapar. Marks, “Bir filozof düşünce üretir, bir şair şiir üretir, bir rahip vaaz ve bir profesör inceleme vesaire. Bir suçlu ise suç üretir. Bu son üretim dalı ile bir bütün olarak toplum arasındaki bağlantıya daha da yakından baktığımızda pek çok önyargıdan kurtuluruz. Suçlu sadece suç değil aynı zamanda ceza hukukunu ve ceza hukuku dersi veren profesörü ve buna ek olarak aynı profesörün derslerini ‘metalar’ olarak genel piyasaya attığı kaçınılmaz incelemeyi üretir. Suçlu aynı zamanda polis örgütü ve yargılamasının tamamını, polisler, hakimler, jüri heyeti vd. tam da toplumsal işbölümünün pek çok kategorisini oluşturması gibi insan aklının kapasitelerini geliştiren yeni ihtiyaçlar ve bunları karşılayan yeni yollar yaratan bütün bu farklı işkollarını üretir” der.

“8 Eylül de İstanbul Fatih’te kuzeni ile kavga etmesi üzerine karakola şikayet için giden Kadir Engin küfür hakaret ve işkenceye uğradı. Karakoldan çıkıp en yakın benzinlikten bir bidon benzin alarak karakol önündeki polis aracını yaktı”

“İstanbul Sultanbeyli’de 4 çocuğuyla birlikte bir anne dolandırıcıların haksız bir icra olayına karşı çocuklarıyla birlikte kendisini eve kilitleyip, elde silah günlerce direndi.”

Sadece iki örnek verdik. Bunun gibi onlarca örnekle karşılaşıyoruz her gün. Halkımız kendi çözümlerini de yaratıyor. Ancak bu adalet arayışı örgütlendiğinde

bir güç haline gelebilir. Aksi durumda parlayıp sönen bir öfke seline dönüşür.

Halkımızı, Halk Komitelerinde Örgütlemeliyiz!

“Madde 85 - Demokratik Halk Cumhuriyeti’nde yargı halkın yargıya katılımını esas alan bir adalet anlayışı üstüne yükselir. Bu anlayışa göre, halk iktidarına ve topluma karşı işlenen suçlar, halkı oluşturan bireyler arasında ortaya çıkacak sorunlar, halk iktidarının yasaları, değerleri ve toplumsal haklar temelinde çözümlenir.” (Halk Anayasası Taslağı)

Halk komiteleri aynı zamanda halkın kendi adaletini sağlayabileceği, sorunların çözümüne katılacağı yerlerdir. Bugün de baktığımızda bunun kurulması, faaliyet yürütmesi mümkün ve zorunludur.

“Madde 42- Demokratik Halk Cumhuriyeti vatandaşlarının asli görevi; halkın çıkarlarını, anayasayı ve vatani savunmak her Demokratik Halk Cumhuriyeti vatandaşı için kutsal ve onurlu bir görevlidir.” (Halk Anayasası Taslağı)

Ve biz halkımıza gidip mücadeleye kattığımızda, sonuç alınabileceğini gösterdiğimizde tereddütsüz sahipleneceklerdir. Yukarıdaki maddenin bugünkü karşılığı halk komitesinin her faaliyetinin fertler tarafından sahiplenilip, özen gösterilmesidir. Böyle olduğunda adaleti sağlamayı da öğrenecek öğreteceklerdir...

Bugün Halkın Adaleti Nasıl Sağlanır?

Şimdiye kadar anlattıklarımızın tamamı silahlı mücadeleden ayrı düşünülemez kuşkusuz. Ezen, sömüren, katleden bir düşman karşısına silahsız

çıkma teslimiyeti baştan kabul etmektir. Silah adaletin en gür sesidir. Yüzlerce şehidimiz halkın adaletini savunurken canlarını seve seve vermiştir.

Ethem Sarısülük’ü, Abdullah Cömert’i, Mehmet Ayvalıtaş’ı, Ali İsmail Korkmaz’ı, Ahmet Atakan’ı sadece haklarını istedikleri için katleden düşmanın karşısında Muharrem Karataş olup dikilmek, adaleti sağlamaktır. Milyonlarca halkı katleden, özgürlük vaadiyle ülkeleri işgal eden, yüzlerce kadının ırzına geçen ABD karşısına Alişan Şanlı olup dikilmek adalet özleminin dile gelmesidir.

Ancak adalet için mücadele etmeyi ve gerektiğinde hesap sormayı halklaştırmalıyız.

Adalet halkı örgütleme aracıdır; çünkü halkımızın yüzyıllara varan özlemi ve talebidir.

Aynı zamanda halkı örgütlemek ve halkın adaletini halklaştırmak ise adaleti uygulamanın, savaşı büyütmenin de zorunluluğudur.

Adalet halkın ellerinde uygulandığında hedefini bulur; gerçeğe ulaşır:

“Akşam derneğe bir genç geldi. Biraz ileride uyuşturucu satıcılarının olduğunu söyledi. Biz dernekte iki kişiydik. Çıkıp çocuğun tarif ettiği harabe eve gittik. Adam orada duruyor, telefonla konuşuyordu. Biz gidip önce telefonla konuştuğu herkesi çağırmasını istedik. Adam bizde silah olduğunu düşündüğü için korkup hepsini çağırırdı. Sayıları gittikçe artıyordu 30’un üzerine çıkınca insanları alıp mahalle meydanına çıkardık. Bu arada bu 30 kişi mahallede esnafılık yapıyor, minibüs işletiyordu. Yani genel olarak tanıyıp, bildiğimiz insanlardı.

Meydana çıkardık ve mahalle halkını sokağa hesap sormaya çağırdık. Gece saat 2'ye kadar herkes geldi meydana... Halk kendisi verdi cezalarını. Minibüs işletene 1 ay minibüse çıkmama, işsiz gençlere her gün derneğe gelip kitap okuma, esnafa dükkanını açmama cezası verildi. Önce hepsi megafondan suçlarını söyleyip mahalle halkından özür diledi. Sonra halkın önde gelenleri yüzlerine karşı cezalarını söyledi. Bütün mahalle onları denetleyecekti."

Halk inanıp güvendiğinde düşünce-sini katıyor, sahipleniyor. Verdiği cezayı takip ediyor. Bu da onlara büyük bir güç veriyor. Çünkü örgütlülüğün yarattığı somut kazanımları yaşıyorlar. Dahası hiç tatmadıkları adalet duygusunu taşıyor, adaleti kendileri sağlıyorlar.

Bir diğer örneğimiz Kazova Tekstil işçileri olacak. İşten atıldıktan sonra direnip, fabrikayı işgal ettiler. İşgalle de yetinmeyip makinalara el koydular. Bu makinalardan yeni bir iş yeri kuruldu ve patronsuz da çalışılabileceğini tüm dünyaya gösterdiler.

"Mahallede bir kadın fuhuş yapıyordu. Defalarca uyarmamıza rağmen devam ediyordu. Mahalle kadınlarıyla toplantı düzenledik. Toplantıda bir karar aldık hep beraber kadını mahalleden kovacak, bir de tokat atacaktık. Cezayı mahalle kadınları uygulayacaktı. Aynı gün tokat atıp mahalleden kovdular. Birkaç gün sonra yozlaşmayla ilgili geniş toplantı vardı. 500 kadar kişi toplandı. O toplantıda bir esnaf; 'Ben kadının dövülmesini anlayamıyorum sonuçta kadın' dedi. Onu destekleyen birkaç kişi oldu."

Bu sırada bir abla söz alıp; 'Kusura bakmayın da ne yapsaydık, evimize

alıp besleseydik bir de.' deyince itiraz edenlerin sesi kısıldı ve onaylamak zoruunda kaldılar."

Böyle örneklerde de görüyoruz ki halk karar mekanizmasının içinde olduğunda, çözümü kendisi bulduğunda hep sahipleniyor. Hem de sonuna kadar savunuyor. Yeter ki biz halka gidelim, yol yöntem gösterelim. Sıkça karşılaştığımız ve çözmemiz gereken sorunlar vardır; aile içi geçimsizlik, alacak verecek, esnaflar arası rekabet gibi. Tama-mının temelindeki ekonomik nedeni, yani kapitalizmi görmeli, göstermeliyiz insanlara. Halk birbiriyle yaşadığı sorunun mutlak çözümünün olduğunu bilmeli, kendini çözümsüz hissetmemelidir.

Karşılaştığımız Olaylar Karşısında Ne Yapmalı, Nasıl Davranmalıyız?

Karşılaştığımız her olayda ilk önce Dayı'nın sesi yankılanacak kulaklarımızda. *"Bize her şey diyebilirler. Ama adaletsiz diyemezler!"*

Bu söz bir sorumluluk da yüklüyor omuzlarımıza. Cepheli duygularıyla hareket etmez, duygularıyla karar almaz. Biz Marksist-Leninist doğrular ışığında değerlendiririz olayları. Her zaman dönüp bakacağımız ve karar alma ölçülerimizi belirleyecek olan;

1-Tarihimiz

2-Şehitlerimizdir.

Şehitlerimizin son sözlerinin birçokta ekmek ve adalet talebi bulunur. Ki onlar adalet uğruna canlarını ortaya koymuşken, bizim adaletsiz olmamız kabul edilemez. Ömrümüzün hiçbir anında onlardan öğrenmekten vazgeçme-

yeceğiz.

Tarihimizin her anı adalet isteği ve büyük fedakarlıklarla doludur. Tarihimiz ve şehitlerimiz bizim güç kaynağımız, öğrenmekten bıkmayacağımız okulumuzdur. Bunun için dönüp dönüp bakarak sürekli öğreneceğiz. Vereceğimiz her kararı onlarla birlikte vereceğiz.

Bir olayla karşılaştığımızda, insanlarımız gelip bize danıştığında; adaletli olmamızı sağlayacak, davranış ve yaklaşım biçimimizi belirleyecek kurallarımız olmalıdır. O kurallar bizi halkımıza götürecektir ve halkımızın daha fazla yanımızda durmasını sağlayacaktır. Gün gelecek bizim bulunmadığımız yerde dahi Cephe'nin adaletini uygulayacaktır. Cephe'nin adaleti halkın adaletidir. Bu yanıyla halkımızdan uzak ayrı görmüyoruz. Bunun için bu kadar güvenli bu kadar eminiz.

Bir sorunla karşılaştığımızda;

1-Önce sakin olup sorunu öğreneceğiz. Karşımızdakilerin sinirli, öfkeli söz ve davranışları bizim sakinliğimizi bozmayacak.

2-Aklımıza ilk gelen şey ceza vermek olmayacak. Ceza son seçeneğimizdir, unutmayaacağız.

3-Olayın temellerini tam olarak dinleyip, soru sorup, ayrıntıları öğreneceğiz. Asla üstün körü dinleyip karar veremeyeceğiz.

4-Tarafları dinlerken kolektivistliği işleteceğiz. Sadece tarafların anlatımlarından etkilenmeyecek, çevreden de öğreneceğiz.

5-İnsanların eğitilebileceğini aklımızdan çıkarmayacağız, emek harcayacağız. Üstelik bu insan suç işlemiş de olabilir. Verdiğimiz cezayı da eğitime

dönüştürmesini bileceğiz. Cezalarımız, hem ceza verdiğimiz kişiyi hem de halkımızı eğitecek.

6- Ceza verdiğimizde kimsenin kafasında soru işareti kalmayacak. Suçu teşhir edecek, verdiği zararı ayrıntılı anlatacağız.

Mao; "(...) *Düşmanla savaşta hepimiz yer aldığımızı göre, hepimiz yiyeceği paylaşmalıyız, yapılacak işlere herkes katılmalı ve herkesin eğitime hakkı olmalıdır.* (Halk Demokrasisi)" diyor. Adaleti sağlarken temel kıstasımız da bu olacak. Halkı karar mekanizmalarının içine sokacağız. Ve her kararımız eğitime hizmet edecek. Adaletsizliği zaten yaşıyor insanlarımız, biz onlara adalet mücadelesinin güzelliğini göstereceğiz. Emek harcadığımızda mutlaka sonuç alırız. Suç işleyen insanlar, bilinç ve sınıflarına göre değerlendirilmelidir. Yani burjuvazinin işlediği suçlar karşısında olabildiğince acımasız olurken halkın kendi içinde işlediği suçlara yapıcı, eğitici olacağız.

Kuracağımız halk komitelerinin sokak temsilcileri ile çalışma yaptığımız alana vakıf olur ve hem de denetim sağlarız. Sorunlarımızı halkla birlikte çözmeye çalıştığımızda çözüm yolları ve yöntemleri konusunda daha da yaratıcı oluruz. Ki halk komiteleri, halkın ortak kararıyla yaratıcı, öğretici kararlar alacaktır. Yeter ki güvenelim, örgütlenmeleri için yol-yöntem sunalım.

Biz tarihimiz boyunca her zaman halka güvendik. İdeolojimizin halkımızı örgütleyeceğine ve savaştıracağına inandık. Bu güvenle savaşı halklaştıracak ve halkı savaştıracacağız, adaleti biz sağlayacağız. Ekmek, adalet, özgürlük istiyoruz, alacağız!

EMPERYALİZMİN İDEOLOJİK VE PSİKOLOJİK SALDIRILARI

Emperyalizm; moral değerlerini, umudunu kaybetmiş, sinmiş, kültürel yozlaşmaya ve bozulmaya uğramış bir toplum yaratmaya çalışır. Çünkü ancak böyle bir toplum, emperyalizmin ve onun işbirlikçilerinin vahşice sömürüsüne boyun eğer.

Emperyalizmin dünya genelinde saldırılarının arttığı, aynı derecede de sömürücü, katliamcı yüzünün teşhir olduğu bir dönemden geçiyoruz. Emperyalist tekeller, “21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak” derken; yaratacakları tablonun bilincindeydiler.

Evet; emperyalizmin baskısı, zulmü altında inleyen ezilen dünya halkları egemenlere karşı ayaklanacak ve hesap soracaktır. Bu, ülkemizdeki işbirlikçi faşist iktidarların da korkusudur. “Ayakların baş olması”dır korkuları. Anadolu halkları da baş olmak için örgütlenecek, savaşacak, er ya da geç iktidarı alacaktır.

1900’lerin başında var olan emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişki her geçen gün derinleşti. Emperyalizm, var olan bu çelişkiyi halklar kendi çıkarları doğrultusunda çözmesin diye her türlü yolu, yöntemi denedi. Ekonomik, askeri, politik, ideolojik, psikolojik her alanda saldırılarını arttırarak bugünlere geldi. Emperyalizmin gerek dünya halklarına gerekse de ülkelere saldırmasının tek amacı vardır; o da teslim almaktır.

Emperyalizm, belli kurgularla uyguladığı zorbalığı, kendi halkları gözünde haklı gösterecek yöntemler geliştirirken; bağımlı halklar üstünde de zihinsel, ideolojik egemenlik kurmaya yönelir. Zihinsel anlamda bir egemenlik yaratmadığı sürece emperyalizmin sıradan

ve meşru bir hale gelmesi mümkün değildir.

Emperyalizm insanın düşüncesine ve yaşamsal bütünlüğüne karşı sistemli bir saldırı yöneltmektedir. Kültürel şekillenışı de kendi sınıf çıkarlarına göre dönüşüme uğratmaktadır.

Emperyalizm açısından sorun yalnızca askeri ve ekonomik zoru uygulamak değildir. İdeolojik, politik olarak ve psikolojik savaş yöntemleriyle daha etkili olacağını bilmektedir. Bu nedenle halkların düşüncelerinde egemenliğini içselleştirmeye çalışır.

Psikolojik savaş; “*Bir ulusun savaş haricinde, propaganda ve etkinliklerden planlı bir şekilde yararlanarak, yabancı grupların görüşlerini, tavırlarını, duygu ve davranışlarını kendi ulusal amaçları doğrultusunda etkilemeyi amaçlayan düşünce ve bilgileri iletmesidir.*” (CIA ve Kültürel Soğuk Savaş-Frances Stonor Saunders-Parayı Verdi Düdüğü Çaldı-Syf:16) İşte bu noktada Amerikan önerisini bütün dünyada yeniden diriltmek fırsatıyla karşı karşıyayız. Sorun, korkup geri çekilmek zorunda kalmadan bu şeyin dinamiğini nasıl koruyacağımız sorunudur. Kısacası gerekli olan şey, hedefi vurmak zorunda kalmadan üçüncü dünya savaşını kazanmak olan ABD psikolojik savaşının siyasal bir planıydı.

Eisenhower bir basın toplantısında

"Soğuk savaşta bizim amacımız toprak kazanmak ya da güç kullanarak istediğimizi yaptırmak değil." diye açıklamıştı, "Bizim amacımız daha köklü, daha kapsamlı, daha bütünlüklü bir amaç. Biz dünyaya barışçıl yollarla doğruyu göstermeye çalışıyoruz. Göstermek istediğimiz hakikat de; Amerika'nın barış içinde bir dünya, bütün halkların bireylerinin kendilerini ne kadar geliştirebileceklerse o kadar geliştirme fırsatına sahip olacağı bir dünya isteğidir. Bu hakikati göstermek için 'psikolojik savaş' insanların kafalarını ve iradelerini ele geçirme savaşıdır." (age-syf:162)

"Bu yürütülen psikolojik savaşa herkesin dikkatini çekmek istiyorum, çünkü kontrgerilla açısından en düşük maliyetli savaş budur ve bu savaş bir paket program içinde yürürlüğe konulur." (Ortadoğu'da Yeni Dünya Düzeni, Suat Parlar-Syf:170)

Evet, psikolojik savaş emperyalistler açısından en düşük maliyetli olanıdır, ki emperyalizmin varlık nedenini düşündüğümüzde, bu yöntemin her açıdan kendine yaradığını söyleyebiliriz. Emperyalizmin psikolojik ve ideolojik saldırısı "soğuk savaş dönemi" diye nitelendiği Sovyetler Birliği'nin bir güç olarak ortaya çıkmasından sonra yoğunlaşmıştır.

Emperyalizm, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Sovyet Devrimi'nin olmasıyla pazarlarının altıda birini kaybetti. Bu durum 2. Paylaşım Savaşı'nda da devam etti. Kızıl Ordu'nun desteğiyle peş peşe birçok ülkede demokratik halk iktidarları kuruldu ve dünyanın üçte biri emperyalist zincirden koptu.

Emperyalizm, Sovyetler Birliği'ne karşı her türden karşı propagandayı

hem iç politikalarında hem dünya genelinde kullandı. Böylece içte ve dışta büyük bir korku yaratmayı hedefledi. Bunu sadece politik, askeri olarak değil, aynı zamanda medya, eğitim sistemi, kültür, sanat vb. etkinlikleriyle de hayata geçirdi. Emperyalist politikalara karşı koyanlara, direnenlere ise her türlü baskı-saldırı uygulandı. Emperyalizm, halklara ait ne varsa ortadan kaldırmak istiyordu.

19 Aralık 1947'de Truman'ın Ulusal Güvenlik Konseyi'nin çıkardığı bir kararnameyle(NSC-4A) G. Kennan'ın siyaset felsefesi yasal yetkiye kavuşmuş oldu. NSC-4A kararnamesinin çok gizli bir ekinde, merkezi istihbaratın müdürüne, Amerika'nın komünizm karşıtı politikalarını desteklemek üzere gizli psikolojik eylemlere girişmesi talimatı veriliyordu.

"(...) Savaş sırasında gizli hareketlara izin veren ilk resmi yetki belgesi oldu.

(...) Büyük bir gizlilik içinde hazırlanmış olan bu kararnamelerde Amerika'nın güvenlik anlayışının sınırları, temelde Amerika'nın kendi suretinde bir dünya yaratmasını gerekli kılacak kadar genişletilmişti.

(...) NSC-10/2, hükümete her türlü gizli hareket izni veriyordu. Doğrudan önleyici eylemlerde bulunma, bu amaçla propaganda, ekonomik savaş, sabotaj, anti sabotaj, tahrip, tahliye gibi önlemlere başvurmak, düşman yönetimleri devirmek, bu amaçla yer altı direnişçilerine, hareketlerine, gerillalara, özgürlükçü sığınmacı gruplara destek vermek... NSC-10/2 de ifade edildiği gibi söylersek, bütün bu eylemler 'Öyle bir şekilde planlanmalı ve uygulamaya konmalıdır ki; Birleşik Amerika Hükümeti'nin bu eylemlerdeki sorumluluğunu yetkisiz ki-

şiler açıkça göremesin, gören olursa da Birleşik Amerika Hükümeti bunu inandırıcı bir şekilde reddedebilsin'..." (Parayı Verdi Dündüğü Çaldı-Syf: 66-67)

Emperyalizmin uyguladığı psiko-lojik savaşın hedefleri şunlardır:

1-Halkların örgütlerini, isyan geleneklerini, direniş ruhlarını, inançlarını, kültürlerini yok etmek.

2-Var olan örgütlenmeler arasında, taraflar arasında anlaşmazlıklar yaratmak.

3-Halkta moral bozukluğu yaratmak.

4-Halkları yalnızlaştırmak, devrimcilere desteğin önüne geçmek.

5-Kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratmak.

6-Gerçekleri yalanlarla karıştırarak çarpıtmak.

Emperyalizm, saldırılarının hedefine ulaşabilmesi için ilk önce anti emperyalist güçleri yok etmelidir. Bu nedenle, emperyalizme karşı olan tüm güçler yok edilmesi gereken güçler olarak görülür. Emperyalizm için öncelikle yok edilmesi gerekenlerin başında ideolojik olarak Marksist-Leninistler gelmektedir. Emperyalizm, '90'ların başında sosyalist sistemin yıkılmasıyla hedef listesini genişletmiştir. Artık emperyalizmin hedefinde; sosyalist ülkeler, devrimci örgütler, ilerici yönetimlere sahip ülkeler, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnen anti emperyalist güçler ya da emperyalizmle çelişkisi olan yönetimler vardır.

Emperyalizm; moral değerlerini, umudunu kaybetmiş, sinmiş, kültürel yozlaşmaya ve bozulmaya uğramış bir toplum yaratmaya çalışır. Çünkü ancak böyle bir toplum, emperyalizmin ve

Emperyalizm, medyayı kendi elinde tutar. Özellikle bizim gibi yeni sömürge ülkelerde medyanın önemi iki kat daha fazladır. Çünkü faşist yönetimlerin en önemli özelliği demagojiyi yaygın kullanmaları, basın ve TV'yi gerçekleri gizlemenin, halkı uyutmanın bir aracı haline getirebilmeleridir.

Okullar, emperyalizmin eğitim politikasıyla insan eğitmez, insan imal ederler. Kapitalist düzenin en etkili ideolojik aracı okullardır.

onun işbirlikçilerinin vahşice sömürüsüne boyun eğer. Bundan dolayı ideolojik-psikolojik saldırı araçlarını çıkarmış ve kullanmıştır.

İşte tüm bunları hayata geçirmek için uyguladığı ideolojik-psikolojik saldırılarını anlatmaya devam edelim.

Eğitim

Yeni Dünya Düzeni(YDD)'nin, BOP dışında diğer bir saldırı aracı da eğitimidir.

'90'lardan sonra, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından hayata geçirilmeye başlanan YDD politikası, aynı zamanda emperyalizmin içselleşmesi anlamını taşır.

"Bir aracın niteliğini daha iyi anlayabilmek için, o aracın nasıl bir amaca yönelik kullanılacağını bilmek gerekir. Aracın niteliğini amaç şekillendirir.

Amaçsız araç olmayacağı gibi, amaçsız bilgi de yoktur." (Düzene Uygun Kafalar Nasıl Oluşturulur? E. A. Rauter)

"Düzene Uygun Kafalar Nasıl Oluşturulur?" kitabından yaptığımız alıntıda bahsedilen durum, aslında her şeyin temelidir. Bir araç amaçsız çalışmaz. Dolayısıyla her aracın bir amacı vardır.

Mao'nun dediği gibi; "Emperyalizm kağıttan bir kaplandır" ve bu nedenle yıkılmaya mahkumdur. Onu yıkacak olan halkların gücüdür, inancıdır.

Yapılan her şeyin hizmet ettiği bir yer vardır. Emperyalizm, saldırılarını ideolojik ve psikolojik alanda yoğunlaştırmıştır. Bu şekilde başarı elde ettiğini görmüş ve bu yöntemle birçok alana el atmıştır.

Eğitim, düzenin en etkili ideolojik propaganda aracıdır. Düzen, kendi çıkarlarını tehlikeye düşürmeyecek bireyler yetiştirmek zorundadır. Yoksa kapitalist bir sistem sadece baskıyla, işkenceyle, zorbalıkla ayakta duramaz. İnsanların beyinlerini, yüreklerini tutsak etmeleri gerekir. Kapitalist eğitim, işte bunun en iyi yoludur.

"Belli bir konuda, bilgi ve bilim dalında yetiştirme, geliştirme, yönlendirme işi" olarak da tanımlanan eğitim, toplumun üyesi olan bireyi, toplumun bilgi, değer ve davranış ilkelerine göre biçimlendirmeyi hedefler. Toplumda ağırlıklı olan düşünce, egemen olan sınıf hangisiyse, eğitim de o doğrultuda biçimlenir ve gelişir. Bu yüzden her eğitim sınıfsal bir temel taşır. Eğitimi sınıfsal özünden uzak tutamayız, eğitimi ideolojiden bağımsız ele alamayız.

Peki, eğitim insanları nasıl etkiler?

Düzen, en başta okul aracılığıyla verdiği eğitimle milyonlarca genci, çocuğu istediği gibi şekillendirir. Okullarda kendi ideolojisini vererek, düzenin, halkın gözünde daha meşru hale gelmesini sağlar. "Düzene uygun bireyler nasıl oluşturulur?" sorusuna cevap olarak; "okullar sayesinde" diyebiliriz. Örneğin okullarda verilen eğitim; sorgulamaya, düşünmeye, araştırmaya yönelik değildir. Ezberci bir

eğitimidir. Sadece sınav sorularının bilgileri vardır. Fakat bu bilgileri kim hazırlamıştır, nasıl hazırlamıştır, yaşamda bize ne yararı var... gibi soruların cevabı yoktur. Yalnızca düzen tarafından öğrenilmesi istenen, uygun görülen bilgilerdir bunlar. Örneğin eğitim programında olan "vatandaşlık" dersi işte bu anlattıklarımıza tamamen uygundur. Bu derste, ülkesine yararlı vatandaşlığın nasıl olunacağı anlatılır. Kurallara uyan, yasaları çiğnemeyen bir birey, kapitalist düzenin gözünde örnek vatandaşdır. Ama o kuralları, o yasaları kimin ve neden koyduğunu anlatmazlar. Oysa o kurallar ve yasalar kim yönetiyorsa onun çıkarlarına göre düzenlenmiştir. Ülkemize baktığımızda yasa ve kuralların bir avuç sömürücü asalağın çıkarları için yapıldığını ve sadece onların haklarını koruduğunu görürüz. Eğitimle halkın bu kuralları ve yasaları çiğnememesi, karşı gelmemesi telkini yapılır. Böylelikle eğitim, bir avuç sömürücü asalağın korunması görevini üstlenmiş olur. Ama düzen buna "vatandaşlık görevi" der. Ayrıca; "Vergilendirilmiş kazanç kutsaldır", "Her Türk asker doğar", "Çalışmak ibadettir" ve buna benzer çok sayıda söylemleriyle de amaçladığını pekiştirmiş olurlar.

Düzen, insanlara en temel, en karakteristik özelliklerini verdiği eğitimle aşılır. "Her koyun kendi bacağından asılır", "Gemisini kurtaran kaptandır" diyerek bencilliği, bireyciliği örgütler. Bu cümlelerle bencillik, bireycilik meşru hale getirilir. Bakış açımıza, dünyada ve ülkemizde gelişen olaylara yön veren işte bu öğrendiklerimiz olur.

Eğitim bireyin toplumsallaşma sürecinden soyutlanmış ve zamanla ticarileştirilmiştir. Bugünkü koşullarda bilgi, özel ve ayrıcalıklı bir mülkiyet biçimi

olarak görülmektedir. Üniversiteler başta olmak üzere tüm okullar bilgi üretken ve bilgi aktaran yerler olması gerekirken tekellerin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmiştir. Okullar, emperyalizmin eğitim politikasıyla insan eğitmez, insan imal ederler. Kapitalist düzenin en etkili ideolojik aracı okullardır.

Kültür-Sanat

Egemenler, iktidarlarının propagandasını yapmak için edebiyattan tiyatroya, resimden heykele, müzikten sinemaya kadar tüm sanat dallarını en aktif biçimde kullanırlar. Bugünün dünyasında emperyalizm, en çok da ideolojik saldırılardan sonuç alır. Neden böyledir? Çünkü bir insanın yaşamını ideoloji belirler. Hangi ideolojiye sahipsek ya da hangi ideolojinin etkisi altındaysak, o şekilde yaşar ve o şekilde düşünürüz. Emperyalizm, bu gerçekten hareketle ideolojik saldırılara daha fazla önem verir.

Kültür-sanat da ideolojik saldırının bir aracı olarak emperyalizmin elindedir.

Kapitalizm, sanatı alınıp-satılan bir meta olarak görür ve bu bakış açısıyla sanat yapılmasını salık verir. Kendi ideolojisiyle donattığı sanatçılar, düzenin ideolojisinin etkisi altında sanat yapanlar “özgürlükçü, bağımsız sanatçılar” olarak sunulur. Oysa o bağımsız denilen sanata baktığımızda aslında ne kadar organize ve örgütlü bir şekilde emperyalizme hizmet ettiğini görürüz. Örneğin CIA bu konuda devasa bütçe kullanmıştır.

“(…) Bunun dışında 1950 yılında, Berlin’de, komisyonun himayesinde kurulan Özgür Avrupa Radyosu’na (ÖAR’ye) 10 milyon dolar ayrılmıştı. Birkaç yıl içinde ÖAR, yirmi altı istasyonda, on altı dilde yayın yapan bir kurum haline geldi. Radyoda Stalin rejimini destekleyen herkese karşı ‘sert nutuklar’

ABD filmleri başlangıçtan itibaren salt ticari amaçlarla yapılmamaktadır. Hollywood, Amerikan hayat tarzının, tüketim kültürünün yayıldığı bir ideolojik üretim aygıtına dönüştürülmüştür. Bu sayede ABD, insanların yaşamlarını yeniden biçimlendirme olanağını sağlamıştır.

yayınlanıyor, Domesthenes’in ya da Çicero’nun malumu olan bütün etkili konuşma hilelerine başvuruluyordu. Demir perde gerisindeki insanlara muhabirlik çağrısında bulunuyorlar. Komünistlerin yayınları izleniyor, batılı aydınların komünizm karşıtı konferanslarının ya da yazılarının altına imza atılıyor, yapılan çözümlemeler bilim adamlarına ve gazetecilere dağıtılıyordu.” (Parayı Verdi Dündüğü Çaldı-Syf:146)

Yalnızca bu alıntıya bakmak bile emperyalizmin ideolojik propagandaya ne kadar önem verdiğini görmemizi sağlar.

Yine Hitler, faşizmi meşrulaştırmak için en çok bu yola başvurmuştur. Hem ideolojik hem de psikolojik saldırılarla faşizm göklere çıkarılmıştır.

2. Paylaşım Savaşı’nda, savaş propagandasında Almanya’dan ABD’ye kadar tüm emperyalist ülkelere afiş tasarımları yapmışlardır. Meşhur “Sam amca” figürü böyle ortaya çıkmıştır. Bu afiş, ABD ordusuna asker toplamak için tasarlanmıştır.

Emperyalizm, halklar üzerindeki etkisini sadece ekonomik olarak kuramaz. Kültürel ve zihinsel etki de gereklidir. İdeolojik egemenliği, ekonomik gücünü büyütme amacının bir parçasıdır aynı zamanda.

ABD filmleri başlangıçtan itibaren

salt ticari amaçlarla yapılmamaktadır. Hollywood, Amerikan hayat tarzının, tüketim kültürünün yayıldığı bir ideolojik üretim aygıtına dönüştürülmüştür. Bu sayede ABD, insanların yaşamlarını yeniden biçimlendirme olanağını sağlamıştır. Yaşam tarzlarını belirleyen ABD emperyalizmi, yarattığını koruyabilmek için kültür alanını çok sıkı denetlemek zorundadır.

Kültürün, halkları boyunduruk altına almadaki işlevini çok iyi bilen emperyalistler, günlük yaşam üzerine kültürel müdahalenin önündeki engelleri tek tek ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Çünkü eliyle pazara sunduğu metaların her zaman ihtiyaç duyulan ürünler haline gelmesi için engelleri kaldırmak bir zorunluluktur.

Avrupalı film yapımcılarından biri "Western filmleri yaygınlaşmamış olsaydı, jean giysileri dünya çapında moda olamazdı" demiştir. Blue Jean'ler, önünde ve arkasında Amerikan üniversitelerinin reklamı olan tişörtler, vazgeçilmez içecek Coca Cola ve fast food yeme tarzı, yaşam alışkanlığına dönüştürülmüştür. Çocuklar Mc Donalds'ta yemek yemeyi çoğu zaman bir ödül olarak görmeye başlamıştır.

Emperyalizm bir insanın beynini, yüreğini fethettiğinde artık ona istediği şekli verebilir. Bu nedenle kültürel şekilleniş her açıdan önemlidir. Gerek devrimci saflarda gerekse halkın davranışında, düşüncesinde yönlendiricidir. Bu saldırılar karşısında ideolojik olarak dik durmak, sağlam olmak, halkın kültürüne, değerlerine sarılmak zorundayız.

Medya

Savaş, askeri alanda kurşunlarla, bombalarla yürütülür. Emperyalizmin psikolojik savaşı ise büyük oranda medya aracılığıyla yapılmaktadır. Bu nedenle

her ikisi de iç içe geçmiş durumdadır. Günümüzde televizyonların, gazetelerin çok büyük bir kısmı adeta halka karşı kullanılan birer silah haline getirilmiştir. Emperyalistler, ellerindeki bu güçlü silahla neyi hedeflemektedir?

"- Bilinç bulanıklığı yaratıp halkın bilincini çarpıtmak,

- Şu ya da bu konudaki tepkileri yumuşatıp düzen içi kanallara akıtmak,

- Kitlelerin fazla düşünmelerine fırsat bırakmadan koşullanmalar ve yargılar yaratmak,

- Gerçekleri yalnızca kendi işine geldiği gibi vererek oligarşinin ideolojisini, politikasını kitlelerin günlük yaşamına sokabilmek." (Hayatın İçindeki Teori, Cilt-2)

Bu şekilde burjuvazinin kültürünü, yaşam tarzını yerleştirmeye ve hakim kılmaya çalışır.

Emperyalizm, medyayı kendi elinde tutar. Özellikle bizim gibi yeni sömürge ülkelerde medyanın önemi iki kat daha fazladır. Çünkü faşist yönetimlerin en önemli özelliği demagojiyi yaygın kullanmaları, basın ve TV'yi gerçekleri gizlemenin, halkı uyutmanın bir aracı haline getirebilmeleridir. Medya aracılığı ile her şeyin yolunda olduğunu anlatan programlar, haberler yapılır.

Halk ayaklanması boyunca yapılan eylemlilikler burjuvazinin istediği şekilde verildi. Hangi TV kanalı açılırsa açılısın ağız birliğine varılmış gibi aynı cümlelerle, aynı tarzda ve aynı şekilde yayınlandığını gördük. Meydanlarda, alanlarda polislin yaptığı işkenceler, vahşet canlı canlı yayınlanırken, "Orantılı bir güç kullanılıyor" denilerek göz göre göre halka yalan söylenmiştir.

"Teröristler, marjinal, provokatörler" gibi kelimeler özellikle sık kullanılmıştır

ve haberler bunlar üzerinden verilmiştir. Bu haberlerle, yapılan eylemin halkın gözündeki meşruluğu, haklılığı ortadan kaldırılmak istenmiştir.

Televizyon

Halkın, televizyonun düşmesine bastığı andan itibaren, düşünme yetisini tekrarlanan haber ve eğlence kalıplarına teslim etmesi hedeflenir. Televizyon programlarında sürekli aynı mesaj tekrarlanır: “Bildiğin dünya, bildiğin gibi kalır.”

Video klipler, konserler, diziler, filmler, yarışmalar... vb ile insanlar kuşatılmıştır. Aslında burjuvazi kitleleri dipsiz bir karanlığa mahkum etmek istemektedir. Bu kuşatma altındaki insanlar sosyal, kültürel, politik faaliyetlerden uzak duracak; düşünme kapasiteleri daralacak ve insanı harekete geçiren tüm duygular ve düşünceler ortadan kaldırılacaktır. Yaşam içerisinde hiçbir koşulda bir araya gelemeyecek sınıflar, yani zenginler ve fakirler filmlerde, dizilerde sürekli işlenen bir konu haline getirilmiştir. Bu tür dizilerle, filmlerle zengin ve fakir arasındaki farkların öfke uyandırmaması gerektiği inceden inceye işlenir. İnsanların sınıf bakış açısı bulanıklaştırılır. O çok sık söylenen “aynı gemideyiz” cümlesi tekrarlanır.

Televizyonun bir diğer ayağı da reklamlardır. Reklamlar, emperyalist saldırının en sinsi yanıdır. Bir cümle, bir slogan ile beyinlere girer. “Anı yaşa”, “Sen buna değersin” gibi cümlelerle düşünceleri etkiler ve günlük yaşama girer. Ve halk kitleleri yaşanan olayları da bu şekilde değerlendirmeye ve bu kalıplarla davranmaya başlarlar. Reklamların sloganları dışında, kullanılan müzikler de büyük bir özenle belirlenir. Olabildiğince akılda kalıcı bir şekilde yapmaya çalışırlar. “Sen teksin, özelsin”

sloganları ile şampuan, krem ve kozmetik ürün reklamları yapılır.

Ramazan aylarında yayınlanan Coca Cola reklamı çarpıcı bir örnektir. Coca Cola iftar sofralarının vazgeçilmezi olarak gösterilir. Oysa bizim iftar geleneğimizde Coca Cola’nın yeri yoktur. Ama öyle bir reklam yaparlar ki; Coca Cola’sız iftar açılmaz adeta!

Televizyonun bir diğer etki alanı da; devrimcileri, devrimci eylemleri karalamak üzerine kurulu olmasıdır. Devrimci eylemlerin neden yapıldığı, nasıl gerçekleştiği anlatılmaz. Aksine; haksız bir eylem olduğu, halka zarar verdiği propagandası yapılır.

Teknoloji, Teknolojik Gelişim Sadece Kar Getirmez, Ülkeleri ve Halkları Denetlemeyi Amaçlar

Kapitalist sistem ve onun sömürücü sınıfı burjuvazi daha fazla kar edebilmek için belirli aralıklarla farklı tarzdaki ürünlerini satışa sunar. İnsanlar, emperyalizmin tüketim kültürünün yarattığı alışkanlıkla “son olarak” piyasaya sunulanın var olanların en iyisi olduğunu düşünür ve satın alır. Evlerde kullanılan elektronik eşyalar ihtiyacımızı karşılıyordu. Fakat her yeni çıkanı almak için de bir çabanın içerisine itilir insanlar. Son olarak alınanların her biri bir öncekine göre daha dayanıksız biçimde üretilir. Bunun nedeni de; bozulan ürünün yenisiyle değiştirmek ya da tamir ettirmek zorunda bırakmaktır. Böylelikle burjuvazi hem ürünü satarken hem de bozulan ürünün parçalarını satarken kar eder. Her teknolojik gelişim hayatımızı kolaylaştırma adına piyasaya sunulur. Kolaylaştırılan hayat, aslında kapitalizmin pazarladığı yeni yaşam biçimidir. Böylelikle ekonomik bağımlılığı

güçlendiren “Tüketmeliyim, almalıyım, benim de olmalı” vurgusu ihtiyaç olarak sunulur. İşte tüketimde şartlanma bu şekilde oluşur.

Teknolojik gelişim, emperyalistler için sadece kar amacı taşımaz. Öncelikli hedefi budur fakat ikinci olarak, teknolojiyi dünya haklarını denetim altına almak için de kullanır.

Sömürücü bir sistem, karşısında bir şekilde mücadeleyi, direnişi de yaratacaktır. Bu sonucun doğması için her şeyi yapan emperyalistler, aynı zamanda dünya halklarını da denetim altında tutmaya çalışırlar. Tüketimde şartlanma, teknoloji kullanımındaki denetimin doğal bir durum haline gelmesinde en önemli etkidir.

Günlük yaşamda sıradan kabul edilen bankalardan para çekme, telefon etme, kredi kartları, sosyal güvenlik kurumlarına başvurmalar, fatura ödemeler, araba kullanmalar, bilgisayar ortamında profesyonel bilişim sistemleri ile çalışmak ve bunların sağladığı kolaylıklar... hepsi birer denetim biçimini ifade etmektedir. Kısacası hayatımızı kolaylaştırdığı söylenen ve hayatımıza olumlu katkılar gibi görünen her durum, emperyalizmin halklar üzerindeki denetimine hizmet eder. Teknolojik şartlanmayla birlikte, insanlar iradeleriyle denetlemeyi kolaylaştırır.

Kapitalizmde her şey sınıfsal olduğu gibi teknoloji de sınıfsaldır.

Teknolojik gelişmelerin hiçbiri halkların, toplumların çıkarına hizmet etsin diye piyasaya sunulmamıştır. Eğer böyle olmuş olsaydı bugün dünyada yaşanan bütün olay ve olguların nedenleri (hasatlıklar, uzay, gökyüzü, doğa olayları vb.) tüm insanlık açısından bilinebilir hale gelmişti. Ya da telefonların, bilgisayarların, ev aletlerinin satın alınan bir tanesi ile ihtiyaçlarımız sorunsuz

karşılanabilirdi.

Teknolojik ilerlemeler açısından şu örnekler gelinen aşamayı net bir şekilde gösterir:

Kalp atışlarını düzenleyen elektronik devre, suni damar, deri üretimi, sağırılar için iç kulağa yerleştirilen elektronik devre, retina üretimi, suni kol ve el üretimi ve bu kol ve elin beyne yerleştirilen elektronik devreyle hareket edilebilmesi, suni sinir ucu, suni kalp, suni kan üretimi... ve hatta bilim insanları 2050 yılında biyonik insan üretebileceğini belirtiyorlar. Peki tüm bunlar halk için kullanılıyor mu? Hayır, kullanılmıyor. Örneğin iç kulağa yerleştirilen elektronik devre, mikrodalga silah endüstrisi için çok büyük bir yenilik ama sağır kulaklar için halkın kullanımına sunulmuyor. Teknolojik aletlerin sahibi kim ise; üretim de onlar için yapılmaktadır.

NSA'nın haberleşme uyduları vardır. NSA'nın dünyadaki yüzlerce üssünde on binlerce çalışanı yılın her günü, her saati yapılan her türlü haberleşmeyi izler, dinler. Bunu da en etkili, en gelişmiş teknikleri kullanarak yapar. NSA ve diğer güçlü istihbarat örgütleri her şeye rağmen devrimci eylemleri engelleyemezler. Halkların biriken öfkesinin önüne geçemezler...

Teknoloji ne kadar gelişmiş olursa olsun, ne kadar iyi kullanılırsa kullanılsın aslanan insandır, insanın yaratıcılığıdır.

Mao'nun dediği gibi; “Emperyalizm kağıttan bir kaplandır” ve bu nedenle yıkılmaya mahkumdur. Onu yıkacak olan halkların gücüdür, inancıdır. Halkları enternasyonalizm temelinde birleştirmeliyiz. Ve halkları emperyalizme karşı savaştırmalıyız.

**EMPERYALİZM YENİLECEK,
DİRENEN HALKLAR KAZANACAK!**

EMPERYALİST SALDIRGANLIĞA, SÖMÜRÜ VE TALANA KARŞI; Halkların Direnmekten, Savaşmaktan Başka Yolu Yoktur

Küreselleşme, esas olarak kültür alanında büyük bir saldırı oldu. Sosyalizmin yaşadığı geçici yenilgi, sol-sosyalist saflarda emperyalist kültür hayranlarını ortaya çıkardı. Kendine ve sosyalist ideolojiye güvenmeyenler küreselleşme söylemlerine sığındılar. Sol saflardaki birçok güç, bireyciliğin ve şekilsizliğin teorisini yapmaya başladılar. Örgütlü olmak en korkulacak şeydi.

Nasıl Bir Dünyada Yaşıyoruz?

Bugün, emperyalizmin azgın sömürsü dizginsiz sürüyor ve katlanarak artıyor. Bu savaş ve saldırganlığa karşı halklar, dünyanın birçok ülkesinde ya direnişe geçmekte ya da emperyalist sömürüye karşı değişik şekillerde tepki göstermektedir. Evet, dünyanın pek çok noktasında halkların isyanı var. Ancak buna doğru önderlik edecek, açığa çıkan potansiyeli devrimlere yürütecek örgütlülükler henüz yok! Şunu biliyoruz ki halklar bu örgütlülükleri de er geç yaratacaktır. Çünkü bunu emperyalist sistemin kendisi dayatıyor. Her yerde “ya teslimiyet ya ölüm” dayatmasını halkların önüne koyuyor. Bu koşullarda halkların direnmekten, emperyalizme karşı savaşmaktan başka seçeneği yoktur.

Emperyalizm Sömürü, Talan ve Kar Düzenidir

Bugün emperyalizm sistem olarak dünyanın hiçbir sorununu çözemiyor.

İşsizlik her geçen gün dünyanın dört bir yanında artıyor.

İklim dengeleri bozuluyor; çevrenin, doğanın yıkımı her geçen gün katlanarak büyüyor.

Halkların ciddi bir açlık sorunu var.

840 milyon insan her gün yatağına aç giriyor.

Her gün 17 binden fazlası çocuk 25 bin kişi açlıktan ölüyor.

Her beş saniyede bir çocuk açlıktan hayatını kaybediyor.

Her yıl 18 milyon insan doğrudan açlıktan, 70 milyonu ise açlığa bağlı sebeplerden ölüyor. Ve bu açlığın tamamen ortadan kaldırılması için gereken sadece 50 milyar dolar! Yani dünya tekellerinden birinin yıllık karı kadar bile değil!

BM'ye bağlı FAO'nun (Dünya Gıda Örgütü) açıklamasına göre dünyadaki tarımsal üretim 12 milyar insanı doyurabilecek durumdadır. Ama 6 milyar nüfuslu dünyada 840 milyon kişi açlık yaşıyor.

Bunun bir tek sebebi vardır: EM-PERYALİZM!

Emperyalizm sömürü, talan ve kar düzenidir. Bir avuç asalağın dünya zenginliklerinin çoğuna el koyması, milyarlarca insanın açlık, susuzluk ve sefalet içinde yaşamasının bedelidir. Dünya gıda pazarının %85'ini Cargill, Archer Midland, Bunge ve Lovis Dreyfus gibi 10 büyük tekel kontrol ediyor ve onların kar hırsı yüzünden 840 milyon insan açlık çekiyor, milyonlarcası açlıktan katlediliyor!

Dünyanın toplam varlıklarının %80'ine, dünya nüfusunun sadece %8.4'lük bir azınlığı sahip. Nüfusun

geri kalan %91.6'sı ise %20'yi paylaşmak zorunda. O nedenle ABD, AB gibi emperyalist ülkeler obeziteyle mücadele ederken dünyanın geri kalanı açlıkla pençeleşiyor.

BM açıklamasına göre dünyada yaşayan 6 milyar insanın %67'si yoksuldu. Dünyanın en fakir 61 ülkesinin dünya toplam gelirinden aldığı pay sadece %6'dır.

Öte yandan burjuva demokratik ülkeler de dahil olmak üzere pek çok yerde temel hak ve özgürlüklere ciddi sınırlandırmalar getirildi. Özellikle 11 Eylül saldırıları bahane edilerek var olan haklar kırıldı. Birçok ülkede gözaltı süreleri aylara çıkarıldı. İngiltere gibi birçok ülke işkenceyi yasal hale getirdi. Guantanamo, Ebu Gureyb, F Tipi gibi hapisane ve işkence merkezleri dünyanın dört bir yanında mantar gibi yayıldı. "Teröre karşı savaş" adı altında ABD ve AB ülkelerinde fişlemeler olağan hale getirildi.

ABD ve AB'nin hem kendi vatandaşlarını hem de dünyadaki hemen herkesi dinlediği, burjuva demokrasisinin çok övündüğü özel hayatın gizliliği, basın özgürlüğü, ifade özgürlüğü, adil yargılama hakkı gibi hakların çok kolay askıya alınabildiği görüldü. Son on yılda bu ve daha birçok uygulama artarak devam etti.

Emperyalizmde Krizler Yapısaldır ve Süreklidir

Emperyalizm demek ekonomik, sosyal, siyasal kriz demektir. Sistem genel olarak 2008'de ABD'deki emlak yatırımları üzerinden bir ekonomik kriz yaşadı. Krizden çıkabilmek için bağımlı, sömürge ülkelere milyarlarca dolar aktardı. Bu şekilde sömürsünü artırarak Türkiye, Kore gibi sömürge ülkelere

krizini ihraç etti.

Bugün krizi aştığını ilan etse de sömürgelere aktardığı parayı geri çekerek yeni bir yıkım yaratıyor. Bu durum sömürge ülkelerde açlığı, sefaleti, işsizliği artırıyor; emperyalizme olan öfkeyi büyütüyor. Ve bu yaptıklarının hiçbirisi ilan ettiğinin tersine onu krizden çıkaramıyor. Çünkü emperyalizmde krizler yapısaldır ve süreklidir. Görüldüğü üzere emperyalizmin krizlerini aşma yöntemi daha büyük krizler yaratmaktadır. Can çekiştiğinin en önemli göstergesi budur. Krizi atlama biçiminin en büyük ve en karlısı ise savaştır.

Emperyalizm, Savaşla Besleniyor

Emperyalizm krizlerini aşmak, yeni sömür alanları yaratmak, var olanları korumak ve büyötmek için halklara karşı savaşmak zorundadır. II. Paylaşım Savaşı sonrası emperyalistler arası yaratılan "Zorunlu Entegrasyon", emperyalistler arası savaşı büyük ölçüde engelliyor.

Emperyalistler birbirleriyle açıktan savaşmıyor, sorunlarını farklı yöntemlerle çözmeye çalışıyorlar. Ancak bu, aralarındaki çelişkileri, pazar kavgasını birtirmiyor. Bu kavga bölgesel savaşlarla, askeri yatırımların artırılmasıyla, yeni sömürge alanlarının yaratılmasıyla devam ediyor.

Emperyalizm kimi zaman çıkarları gereği açık işgallere yöneliyor.

Afganistan, Irak, Libya bunların örnekleridir. Ama buralarda da halkların direnişleriyle karşılaşılıyor. Halkların direnişi, emperyalizmin planlarını bozuyor; onları Ortadoğu gibi dünyanın çeşitli bölgelerinde yeni oyunlar tezgahlamaya itiyor.

Sonuçta bir bütün olarak bakıldığında, emperyalizmin krizlerinin derinleştiği; halklara karşı saldırganlığını artırdığı; halkların

da buna karşı direnişlerinin büyüdüğü bir dünyada yaşıyoruz.

Halkların ve Solun Durumu 90'lardaki Karşı Devrimler ve "Yeni Dünya Düzeni"

90'lı yılların başında Sovyetler'in yıkılması ve sosyalist ülkelerdeki karşı devrimler emperyalist kampta da birçok gelişmeyi beraberinde getirdi.

Sovyetler'in dağılışı ve sosyalist ülkelerdeki karşı devrimler emperyalizme ideolojik saldırıları için bir sürü olanak sağladı. Bu olanağı değerlendiren emperyalizm, Fukuyama'nın "Tarihin Sonu" teorisiyle çıktı sahneye. Burjuva ideologları, bu teoriye göre; sosyalist sistemin artık çöktüğünü ve dolayısıyla dünyanın artık "Tek Kutuplu" olduğunu ileri sürüyordu. Sovyetler'in yıkılışıyla artık sınıf çatışmaları son bulmuş, sınıflar ve sınıf mücadelesi sona erdiği, sosyalizmin-komünizmin bir ütopya, kapitalizmin ise mutlak olduğu kanıtlanmıştı!

Burjuvazinin sözcüleri diyorlardı ki:

"Liberal demokrasi ve serbest piyasa ekonomisi insanlığın yegâne seçeneğidir. Sömüren ve sömürülen diye bir şey yoktur. İnsan ve insan hakları vardır. İnsanlar toplumsal bir sınıfın üyeleri olarak değil, birey olarak bazı haklara sahip olabilirler. Ve bu temelde mücadele edebilirler. Sınıf temelinde mücadele ve örgütlenme çağdaşıdır."

"İnsanın bilinçli eylemiyle, halkların örgütlenerek ve mücadele ederek dünyayı değiştirmesi mümkün değildir. Sadece kapitalist-emperyalist piyasanın kurallarına uyulursa başarılı olmak mümkündür."

Dünyayı "küreselleşme" ve "globalleşme" demagojisi sardı. Artık "emperyalizm" kelimesi ve tanımı unutturulmaya çalışılıyordu. Çünkü "emperyalizm" de-

Cephe, siyaset sahnesine çıktığından beri örgütsel ve siyasi bağımsızlığı temel aldı. M-L ideolojiyi sahiplendi, her türlü saldırıya karşı savaştı. Kendine ve ideolojisine güveni temel aldı.

mek "sınıf" demekti; "taraf olmak" demekti. "Sınıf mücadelesi" demekti; savaşmak demekti.

Küreselleşme ve globalleşme demagojisi emperyalizmin dünya pazarlarının her köşesini ele geçirmesi, hakimiyetini sağlaması ve emperyalizmin, ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel olarak kendini yeniden organize etmesinin adı oldu. Globalleşme-küreselleşme tüm dünya halklarına giydirilmek istenen tek tip elbiseydi. Serbest piyasa, demokrasi ve insan hakları söylemleriyle sömürünün özü gizlenmekteydi.

Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni (YDD) politikası asıl olarak '90'lardan sonra, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından hayata geçirilmeye başlandı. Dünyada ve ülkemizde YDD'yi savunan reformistler, "solcular" için teorisini de şu şekilde anlatırlar;

"Sosyalizm ütopyası bitmiştir. Artık zafer emperyalizmindir"

"Artık tek taraflı bağımlılık değil karşılıklı bağımlılık vardır"

"Hiç kimse globalleşme ve küreselleşme dışında kalamaz"

"Emperyalizm insan haklarını savunuyor, çeşitli kültürlerin kendini ifade etmesini istiyor."

"Dünya artık küçük bir köydür"

Görüldüğü gibi bu teoride her şey ters yüz edilmiş durumdadır.

İnsan olmanın ölçüsü artık ne kadar tükettiğiyle ölçülmektedir. Emperyalizm, YDD ile yenik, umutsuz insanın ruh

halini dayatmaktadır. Yenik, umutsuz olan kendisidir ve halklara da kendi ideolojisini dayatmaktadır.

Nasıl ve kimi seveceğimiz, ne giyeceğimiz, ne yiyip ne içeceğimiz, hangi kitapları okuyacağımız, hangi filmleri izleyeceğimiz bizlerin yerine belirlenir.

Hakları ve özgürlükleri için savaşmayan; bunun yerine emperyalizmin saldırılarına teslim olan; fiziki ve ideolojik saldırıları kanıksayan halklar yaratılmak istenmiştir.

YDD Politikasının Bedelini Ödeyenlerden Birisi de Çocuklardır

Yeni Dünya Düzeninin amacını görmek için sadece dünyadaki çocukların yaşadıklarına bakmak bile yeterlidir.

Birleşmiş Milletler rakamlarına göre her yıl 1 milyon çocuk seks pazarına sürüklenmektedir. 2000'lerde fuhuş piyasasına sürülmüş 2 milyon çocuk vardır.

Bangladeş'te günde 10 saat çalışan kız çocuklarının ürettiği gömlektan aldığı ücret, 1 gömleğin ABD'deki satış fiyatının 600'de 1'idir.

Endonezya'daki gençler Nike'in ürettiği spor ayakkabının fiyatının yüzde dördü kadar ücret alamıyorlar.

YDD'ye ait olan globalleşme-küreselleşmenin bir diğer yansıması da Nikaragua'da çarpıcı olarak yaşanmaktadır. Yağmur ormanlarının talanı, doğanın sınırsız yağması, tek ürüne yönelik tarımın gelişmesi ve tarım çeşitliliğinin ortadan kaldırılması, iklimlerdeki değişimler, şiddetli yağmurlar binlerce yıllık virüslerin serbest kalmasına neden olmaktadır.

Nikaragua'da ortaya çıkan bir virüs salgınında insanlar ciğerlerine kan dol-

duğu için kendi kanlarında boğularak öldüler; hastalık kurak bir bölgeye şiddetli yağışların düşmesinden sonra gündeme geldi. Virüsün sivrisinek ve diğer tropik sineklerin çevre koşullarının değişmesiyle mutasyona uğraması sonucu ortaya çıktığı tahmin ediliyor.

Kısacası yeni dünya düzeni emperyalizmin '90'ların başındaki yeni siyasi programıdır.

Değişen Emperyalizm Değil, Soldur

Emperyalizm artık değişmiş, insan hakları için müdahale eder olmuştur! Emperyalizmin artık sömürge olmaktan çıktığını iddia ediyordu burjuva ideologlar ve onların sol saflardaki hayranları...

Kendine güvensizleşen birçok sol siyasi harekete göre mevcut koşullarda sosyalizme gerek yoktu. Sivil toplumcu biçimlerle, parlamenter yollarla sosyalizme geçilebilirdi. Artık emperyalizm demokratikleşiyordu ve onun için "Demokratik Emperyalizm" diye adlandırılmaya başlamışlardı. Ülkemizde emperyalist Avrupa Birliği'nin demokrasi getireceğini sol adına vaaz ediyorlardı.

Elbette sol saflardaki savrulmalar bunlarla sınırlı değildi. Artık çağ değişmişti!... İnsanlığın önündeki sorunların adı artık emperyalizm, sınıf savaşları, bağımsızlık vb. değil, "nükleer tehdit", "ekolojik sorunlar", "teknolojinin getirdiği yenilikler" gibi sorunlardı. Ve en önemlisi de bu sorunlar sınıfsal bakışla çözülemezdi!... Sosyalizm öldü, sınıf savaşları artık geçersizdi. Komünist Manifesto'nun modası geçmişti. "Proleterya elveda!" diyorlardı, zor'un devri dolmuştu. Şiddetle kimse bir şey elde edemezdi. Dünya global bir köyü artık, emperyalizme direnmek yersizdi...

Bu ve benzeri teorilerinin hepsinin

özünde birleştiği noktalar;

-Sınıf savaşının reddi,

-Emperyalizmin mutlak bir güç olduğu,

-Sosyalizmin yenildiği idi...

Yani saldırı halkların inancına, umuduna yönelikti. Bu teorilerin safsatadan ibaret olduğunun ortaya çıkması için çok zaman geçmesine gerek kalmadı.

Yeni Dünya Düzeni, ABD İmparatorluğu'nun Tescillenmesi Projesidir

Emperyalizmin '90'lardaki projesi ABD liderliğinde "Yeni Dünya Düzeni" kurma projesi idi. Proje, özetle, Amerikan İmparatorluğu'nun kurulması ve tescillenmesi projesiydi. Bu projenin iki temel yanı vardı. Birinci yan baskı ve zora dayanıyordu. Bu, gerekli hallerde emperyalizmin bizzat saldırıları ve işgalleriyle gerçekleşecekti. Diğer yanı ise yeni koşullara göre ekonomik, kültürel ve sosyal şekillenmenin sağlanmasıydı.

Globalleşme, tek kutuplu dünya, dünya kocaman bir köy, artık sınırlar-ulusal egemenlik ve ulusal kurtuluş savaşları anlamsız, dünyanın bütün halkları küreselleşmeden yarar sağlayacak... yalan ve demagojileri bayraklaştırdı. "Emperyalizm aşıldı, yerini karşılıklı bağımlılık aldı. Sınıf ve sınıf savaşları bitti" vb. şeklindeki ideolojik bombardımanları hep bu ikinci yanı beslemek için ortaya atılan teorilerdi.

"Yeni Dünya Düzeni", Halkların Kanının Daha Çok Akıtılmasıdır

Yeni Dünya Düzeni Projesi'nin programı açıktı. Bu programa göre;

-Dünyanın her yerinde demokrasicilik oyununu oturtulacak,

Cephenin halktan başka dayanacağı hiçbir güç yoktur. Örgütümüzü adım adım büyüttük, halk saflarına adım adım umudu yaydık. Ne Avrupa'nın demokratlığını ne de Amerikan uşaklarının ulusallığını keşfettik. Emperyalizme karşı direnen örgütlerin, devletlerin bu direnişine omuz verdik. Sosyalist olunmadan istikrarlı anti-emperyalist olunamayacağını savunduk.

-Sömürge ülkelerde diktatörlükler de tasfiye edilecek, yerine "demokrasiler" kurulacak,

-Dağılan sosyalist ülkelerde halkların tekrar birleşmesinin önüne geçmek için ulusal, mezhepsel, dinsel... kışkırtmalar yapılacak, bölgesel çatışmalar çıkarılacak,

-Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren güçler ehlileştirilecek, silah bırakmaya ve teslimiyete zorlanacak,

-Sosyalizme, ulusal değerlere yönelik saldırılar artırılacak, daha programlı yürütülecek,

-Halklara ait değerler içi boşaltılarak emperyalizm tarafından sahiplenilecek ve emperyalizm barış havariliğine soyunacaktı.

Emperyalizm bu çerçevede önüne iki temel hedef koydu;

"1- Sosyalist sistemlerin yıkıldığı ülkeleri denetim altına almak, pazarı haline dönüştürmek,

2- Sosyalist sisteme yakın duran veya onun oluşturduğu dengeler içinde nispeten emperyalizmden bağımsız kalmamış ülke ve bölgelere müdahale etmek." (Amerikan İmparatorluğu, Miliyetçilik ve Demokrasi/Syf:17)

Bu hedefler çerçevesinde emper-

yalizm, yoğun bir milliyetçilik kışkırtıcılığına büründü. Özellikle Balkanlar ve Kafkaslar, yani eski SSCB toprakları milliyetçi çatışmalara sürüklendi. Örneğin Kosova Kurtuluş Ordusu (UÇK) gibi milliyetçi örgütlenmeler direk ABD tarafından finanse edilip oluşturuldu. Üni-formalarında bulunan ABD bayrakları da bunun bariz göstergelerindendi.

Emperyalizm açısından milliyetçi kışkırtmanın önem ve anlamı netti. Emperyalizm esas olarak halkların birliğini değil, parçalanmasını ister. Bu şekilde halkları yönetmesi daha kolaydır. Yani amaç böl-parçala-yönet politikasıdır. İşte Balkanlar'dan Kafkaslar'a eski Sovyet ülke topraklarının başında kol gezen de bu politikaydı.

Bu politikanın halklara yansıması elbette savaş ve çatışmalar oldu. Yugoslavya toprakları parçalandı. Kafkaslar emperyalizmin "Barış Güçleri" ve Amerikan üsleriyle dolduruldu. SSCB ve eski sosyalist ülkeler bir bir parçalanarak küçük küçük devletçikler oluşturuldu. Ve tüm bu ülkeler emperyalizmin denetimine ve sömürüsüne açıldı. Emperyalizm bu bölgelerde uluslar-halklar arasındaki çelişkileri kontrollü şekilde körükledi, çatışmaya dönüştürdü ve uygun zamanda da "Barış Gücü" olarak ortaya çıktı. Bunun en açık örneklerinden bir tanesi Bosna'da yaşandı! Bu günde Irak'ta benzeri yaşanmaktadır.

ABD, SSCB'nin yıkılışından sonra doğan ortamı değerlendirerek, askeri zoru daha fazla devreye soktu. Sosyalist bloğun yıkılmasının ardından önüne yeni hedefler koymuştu. Bunlar;

- *Sosyalist ülkeler,*
- *Devrimci örgütler,*
- *İlerici yönetime sahip ülkeler,*
- *Emperyalist dünya düzenine boyun*

eğmeyen İran, Suriye gibi ülkeler,

- *Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnen anti emperyalist güçler,*
 - *Anti Amerikan bir tutum içerisinde olan İslamcı güçler."* (Yeni Kurtuluş, Ekim 2009/Syf:23) idi. Emperyalizm saldırılarını artık bu hedeflere göre şekillendirdi.

Emperyalizm, "Barış" Adı Altında Halklara Teslimiyeti Dayattı

Özellikle Ortadoğu pazarına yönelen emperyalizm buradaki saldırılarını yoğunlaştırdı. Körfez Harekatı ile Irak halkının üzerine bombalar yağdırdı; 13 yıl süren ambargo ile yüz binlerce Iraklı'nın katledilmesine sebep oldu. Körfez Savaşı diye adlandırılan 1991 yılında ABD önderliğindeki "uluslararası koalisyon"un Irak'a saldırısı, Amerikan emperyalizminin sosyalist ülkeler yıkıldıktan sonra dünya halklarına verdiği en şiddetli gözdağıydı. ABD "Yeni Dünya Düzeni"ni halkların kanını akıtarak kuracağını ilan ediyordu.

"Barış" adı altında Filistin'e dayatılan teslimiyet, Somali, 1994'te Ruanda'daki katliam, 1998 Irak Çöl Fırtınası Harekatı, 1999 Yugoslavya... emperyalizmin bu dönemdeki halklara karşı savaşlarının örnekleri oldu. Emperyalizm bir taraftan artık savaş dönemlerinin bittiği "küreselleşme" safsatalarını yayıyor diğer taraftan 10 yıl içerisinde kendisinin direk veya dolaylı içinde yer aldığı 20'ye yakın savaş çıkarıyordu. Bu savaşlardaki bilanço ise emperyalizmin değişmediğinin kanıtıydı.

1991'deki ABD'nin Irak'ı bombardımanında 10 bin Iraklı; sonrasındaki ambargoyla da yarım milyonu çocuk 1,5 milyon Iraklı katledildi.

1990-1997 arasında Somali, Liberya,

Ruanda, Burundi, Sierra Leone, Zaire, Kongo, Etiyopya'da yaşanan savaş ve kıtlıklarda 4 milyon insan katledildi.

"Barış Havariliği"ne soyunan emperyalizm, "Barış" adı altında halklara teslimiyeti dayattı. Latin Amerika'daki gerilla hareketlerinin bu çerçevede teslim alınması örnektir. FMLN, FSLN, URNG gibi El Salvador'da, Nikaragua ve Guatemala'da... gerilla hareketleri tek tek tasfiye edilip teslim alındılar. Ülkemizde de Kürt milliyetçi hareketi, esen bu "barış" rüzgarlarından etkilenecek teslimiyet yoluna girdi. Bugün bu yolda epey yol almış durumdadır.

Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), ABD'nin Dünya Hakimiyetini Pekiştirme Projesiydi

"Büyük Ortadoğu Projesi", George W. Bush yönetimindeki Amerikan emperyalizminin Ortadoğu için hazırladığı son plandır. Yaygın bilinen adıyla BOP'tur. 2000'li yıllarda emperyalizmin Ortadoğu üzerindeki temel politikası BOP idi. Tepkiler üzerine "Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Bölgesi ile Ortak Bir Gelecek ve İlerleme İçin Ortaklık Projesi" (GOKAP) olarak ifade edilen bu proje Amerika'nın dünya hakimiyetini perçinlemek için geliştirildi. "BOP" Fas ve Moritanya'dan başlayıp, doğuda Orta Asya ve Moğolistan'a, kuzeyde Kafkasya ve Türkiye'ye, güneyde ise Arap ülkelerinden Somali'ye kadar geniş bir coğrafyayı içine almaktaydı. Bu ülkeler emperyalizmin amaçları çerçevesinde ekonomik, askeri, siyasi her açıdan yeniden şekillendirilecekti. Dönemin ABD Dışişleri Bakanı Condalisa Rice bu amacı açıkça; "22 Arap ve Kuzey Afrika ülkesinin rejimleri değişecek" diye açıklamıştı. Bah-

settikleri, tüm Ortadoğu ve Afrikayı emperyalizmin sömürgesi haline getirmek, teslim almaktı. Bugün Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmesinin gerçek nedeni tam da budur işte.

11 Eylül 2001'deki İkiz Kuleler ve Pentagon'a yapılan saldırılar BOP ve Amerika'nın "imparatorluk" planında bir dönüm noktası oldu. Bu eylemler sonrası "Ya bizden yanasınız, ya bize karşı" diyen Amerika, "teröre karşı savaş" adı altında dünya halklarına saldırısını daha da yoğunlaştırdı. Önce El Kaide'ye yataklık iddiası ile Afganistan işgal edildi. Ardından "Şer eksenini" denilen Irak, İran, Kuzey Kore'nin yer aldığı on ülkeyi içeren bir liste hazırlandı. Bunlar "teröre destek veren ülkeler" ilan edildi. Ardından "kimyasal silah" yalanlarıyla Irak işgali geldi. Irak'ın işgalinde 1,5 milyon insan katledildi.

Emperyalizm artık bu dönemde sadece ülkeleri değil, emperyalizm açısından tehdit oluşturan örgütleri, grupları, hatta tek tek kişileri hedef alıyordu. Bu amaçla emperyalizme karşı mücadele eden örgütler için "terör örgütü listeleri", "kara listeler" açıklanmaya, bu listelerdeki örgüt ve kişiler hedef haline getirilmeye başlandı.

2011 yılında adına "Arap Baharı" dedikleri emperyalizmin politikaları çerçevesinde değişimler yaşandı. Halkların biriken öfkesini kullanan emperyalizm önce Tunus'ta iktidarı değiştirdi. Ardından sıra Mısır'a geldi. Mısır'dan sonra Libya'ya NATO saldırısı gerçekleşti. Ve sonra gözünü Suriye'ye dikti. Ama Suriye'de hiçbir şey beklenen gibi olmadı. Suriye emperyalizm için adeta Ortadoğu planlarının çıktığı son nokta oldu.

Emperyalizm tüm bu saldırı ve katliamlarıyla; halklara dayattığı işbirlikçilik

ve teslimiyetle halkları umutsuzlaştırmayı hedefledi. Ancak tüm bu saldırılar halkların direnişleriyle karşılaştı. Emperyalizmin “Tek Kutuplu Dünya”, “sınıf ve sınıf savaşlarının sonu” teorileri halkların direnişine çarptı.

Küreselleşme; Emperyalizmin, Ekonomik, Siyasi, Askeri ve Kültürel Olarak Yeniden Konumlanmasıdır

Küreselleşme ve globalleşme demagojisi emperyalizmin dünya pazarlarının her köşesini ele geçirmesi, hakimiyetini sağlamasının adı oldu. Buna göre dünya global bir köydü. Sermayenin en ücra köşelere dahi ulaşabilmesi ve sömürsünü artırabilmesi için her türlü önlem alındı. Tekellerin birleştirilmesiyle uluslararası tekeller oluşturuldu. Amerikan merkezli NAFTA (Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması), Avrupa merkezli AB (Avrupa Birliği) projesiyle daha fazla sayıda ülke emperyalizmin ekonomik sistemiyle bütünleştirildi. IMF ve Dünya Bankası’nın etkisi artırılarak yaygınlaştırıldı. Bu iki emperyalist kurum yeni sömürgeciliğin yayılması ve etkinleştirilmesinde önemli rol oynadılar.

MAI, MIGA, GATT, GATT (Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Anlaşması) gibi anlaşma ve sözleşmeler, tahkim yasaları, WTO (Dünya Ticaret Örgütü), DB, ICC (Uluslararası Ticaret Odası) gibi örgüt ve oluşumlar sermayenin önünü açarak daha rahat yayılmasını sağladı.

“Zenginler Örgütü” olarak bilinen G-7’ye Rusya da eklenerek G-8 olarak yeniden düzenlendi. Burada belirlenen anlaşmalarla dünya, ABD’nin liderliğinde yeniden paylaşıldı.

“Gelişmekte Olan Ülkeler” adıyla G-20 oluşturuldu. G-20, G-8 zirvelerinde

alınan kararların yeni sömürge ülkelere onaylatılmasında ve uygulanmasında basamak olan bir örgütlenme oldu.

Askeri açıdan da NATO yeniden ele alınarak yeni sürece ve duruma uygun hale getirildi. NATO’nun daha önce SSCB ve sosyalist blok olan düşman tanımı; direnen halklar, örgütler, emperyalizmin önünde engel olan tüm güçler ile Kore, İran, Suriye, Küba... gibi ülkeler olarak daha geniş bir şekilde yeniden tanımlandı. NATO bu yeni tanımlamaya göre yeniden örgütlendi.

Küreselleşme, esas olarak kültür alanında büyük bir saldırı oldu. Sosyalizmin yaşadığı geçici yenilgi, sol-sosyalist saflarda emperyalist kültür hayranlarını ortaya çıkardı. Kendine ve sosyalist ideolojiye güvenmeyenler küreselleşme söylemlerine sığındılar. Sol saflardaki birçok güç, bireyciliğin ve şekilsizliğin teorisini yapmaya başladılar. Örgütlü olmak en korkulacak şeydi.

Küreselleşmenin yaydığı kültürün temelinde dünya halklarını yozlaştırma, dejenere etme yoluyla direnme dinamiklerini kırmak vardı. Mao’nun “gerilla halk denizindeki balıktır” tespitinden yola çıkan emperyalizm denizi kurutamayacağını bildiği için, suyunu kirlletmeyi amaçladı. Kozmopolitizm ve tek tipleştirme, küreselleşme kültürünün temel direkleri oldular. Halk kitleleri gittikçe kendi kültürlerine yabancılaştırılıp emperyalist kültür hayranı yapılmak istendi. Büyük ölçüde de bu başarılı. Bu başarının sebebi emperyalist saldırının güçlü olmasından çok, kendilerine sol-sosyalist diyen hareketlerin ve kişilerin küreselleşmenin kültüründen etkilenmeleri, hatta “iletişim devrimi”, “teknoloji devrimi” diyerek masumlaştırıp bu saldırıya karşı savunmasız kalmalarıydı.

Dağılan Sosyalist Ülkelerin Emperyalist Pazara Katılımı

Dağılan sosyalist ülkelerin büyük bir çoğunluğu küçük ve güçsüz ülkeler olarak emperyalist sisteme entegre edildiler. Romanya, Macaristan, Bulgaristan gibi bir kısmı AB emperyalizminin sömürü alanı yapılarak AB'ye dahil edildi. Emperyalizm gittiği her yere olduğu gibi buralarda da baskı, sömürü ve umutsuzluğu olabildiğince artırdı. Örneğin, sosyalizm döneminde işsizliği tanımayan bu ülkeler bugün dünyanın en yüksek işsizlik oranına sahip ülkeleri durumunda. Bosna Hersek, dağılan Yugoslavya ülkeleri içerisinde en fakir olanı. İşsizlik bugün %40'larda. Genel olarak, dağılan sosyalist ülkelerde yapılan çeşitli araştırmalarda umutsuzluğun, intiharların ve sosyalizm dönemine özlemin arttığı belirtiliyor.

Dünyada Solun Durumu

'90'lardaki karşı devrimlerin ve bu karşı devrimler sonrası emperyalizmin ortaya attığı "sınıf savaşlarının sonu, şiddete karşı olmak, sivil toplumculuk" gibi fikirler ve teoriler, dünya solu tarafından alabildiğince sahiplenilmiş ve bu teorilere güç verilmiştir.

Öz olarak ideolojik güveni ve ideolojik bağımsızlığı olmayan sol kesim, emperyalizmin ideolojik bombardımanı altında reformistleşmekten kurtulamamıştır.

Bunu yaratan nedenlerin başında sağlam bir ideolojik çizgiye sahip olmama; sırtını sürekli sosyalist ülkelere dayayarak onların güdümünde politika üretme; bu çerçevede iktidar perspektifi ve iddialarının zayıflamasıdır. Bağımsız bir ideolojik çizgiye sahip olamama, sosyalist ülkelerin yıkılmasıyla onlar açısından umutsuzluğa ve inançsızlığa

dönüşmüştür. Bu dönemde;

-Emperyalizm anlayışında bir çarpıklık ortaya çıkmış ve emperyalizme "özgürlük", "demokrasi" gibi sıfatlar verilerek değiştiği iddia edilmiştir.

-Bu çerçevede zorun ömrünün dolduğu teorileri sol eliyle yayılmış, silahlı mücadeleler bir bir tasfiye yoluna girmiştir.

-Parlamentar yollarla düzeni orasından burasından düzeltme anlayışı yayılmıştır.

-Uzlaşmacılık alabildiğine yayılmış, silahlı mücadele veren devrimci örgütler uzlaşma masasına oturmuştur.

-Sivil toplumculuk keşfedilerek düzeniçi siyasetin yolu iyice açılmıştır.

-Reformizmle birlikte kültürel yozlaşma ve pragmatizm devrimci örgütleri tüketmeye, bu örgütler eliyle halka yayılmaya başlamıştır.

-Emperyalizme bakıştaki çarpıklık, silahlı mücadelenin reddi ve iktidar perspektifinin yok oluşu; buna dayalı kadro-devrimci örgüt anlayışını da yok etmiş, örgüt olmayan örgüt modeli keşfedilmiş; birçok çarpıklık ve yozlaşma ortaya çıkmıştır.

-Zora-şiddete dayalı devrim' anlayışını ve bunu pratiğe geçirecek parti, ordu ve kitle örgütleri anlayışını reddetmektedirler. Onun yerine 'Barışçıl Geçiş'i ve buna uygun mücadele anlayışını, çalışma tarzını savunarak, parlamenter yoldan sosyalizme geçilebileceğini iddia etmektedirler.

-Proletarya diktatörlüğünü reddedip yerine 'güler yüzlü sosyalizm', 'şuraya-buraya özgü sosyalizm', 'özgürlükçü sosyalizm' gibi adlarla tanımladıkları ne olduğu belirsiz yönetim biçimlerini koydular. Ki bu ve benzeri tanımlamaların hepsi esasında burjuva demokra-

sisinin makyajlanmış halinden başka bir şey değildir.

-Emperyalizm koşullarında parlamenter, barışçı yoldan sosyalizme geçilebileceği beklentisini yaratarak, burjuvazinin, oligarşilerin koltuk değnekleri durumuna düşmektedirler.” (Age/Syf:17-18)

“Ne Sosyalizm Ne Kapitalizm” Diyerek Üçüncü Yol Arayanlar Emperyalizmin Değirmenine Su Taşıdılar

Bugün dünya soluna baktığımızda hepsinde bu saydıklarımızın etkisini görmek mümkündür. Bu iddiasızlaşmanın sonucudur ki; gerilla hareketleri emperyalizmle teslimiyet masalarına oturmuş, tasfiye olmuş; “ne sosyalizm ne kapitalizm” diyen sözde üçüncü yollar ortaya çıkmış, “çağ değişmiştir, insanlığın önünde yeni sorunlar vardır, bu sorunlar sınıf bakışı açısıyla çözülemez” diyerek emperyalizmin değirmenine su taşımışlardır. Bu çerçevede yaşananlara bakacak olursak;

Bu süreçte Latin Amerika’da yaşananlar çok çarpıcıdır. Buradaki örgütler ’90’lardaki karşı devrimlerin etkisiyle ideolojik olarak zayıflayıp, zafer inancını ve kurtuluş umudunu yitirdiler. Ve bir emperyalizmle uzlaşma masasına oturdular.

Guatemala’da URNG (Guetamala Devrimci Ulusal Birlik) ’96’da barışarak silah bıraktı. 1990-1996 yılları arasında devam eden devrimci savaşta çoğunluğu Maya halkından 300 bin kişi hayatını kaybetti. Sonuç; parlamentoda birkaç vekil, etkisiz bir muhalefet, kağıt üzerinde tanınan ama doğru düzgün tanınmayan “haklar” oldu. Bugün Guatemala’da URNG tanınmıyor...

El Salvador’da FMLN (Farabundo

Marti Ulusal Özgürlük Cephesi) 1992 yılında “barış” masasına oturarak silah bıraktı. 2009 yılında parlamentoda çoğunluğu sağlayarak hükümet kurdu. Ancak ülkede yoksulluk olabildiğince artmaktadır. Uyuşturucu, çeteler gibi sebeplerle devrimci savaş döneminden daha çok insan hayatını kaybetmektedir. En kötüsü bugünkü durumda halkın umudu yok!

Meksika’da EZLN (Zapatist Ulusal Özgürlük Ordusu) 1994’te gerilla mücadelesine başladı ve kısa süre sonra ardı arkası kesilmeyen ateşkeslere başladı. Bugün de durum aynen devam ediyor.

Bu ülkelerdeki gerilla hareketleri bu barış görüşmelerinde masaya, ordunun rolünün sınırlandırılması, kontr-gerilla unsurlarının yargılanması, demokratik açılımların gerçekleştirilmesi, ulusal hakların verilmesi, toprak reformu, halkın beslenme, barınma, sağlık, eğitim haklarının sağlanması taleplerini koydular. Ancak bu talepler kağıt üzerinde kabul edilse de ya hiçbiri uygulanmadı ya da uygulananlar göstermelik olmaktan öteye geçmedi.

Bugün 50 yıldır silahlı mücadele veren Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC), Kolombiya oligarşisiyle “barış” müzakereleri yürütüyor. Uzlaşmacılık öyle bir temel politikaya dönüşmüş ki hükümete “barış görüşmelerinin sağlıklı yürütmesi” için ateşkes çağrısı yapıyor ancak hükümetin reddetmesine rağmen bunun müzakereleri etkilemeyeceğini söyleyebiliyor.

Ortadoğu’ya baktığımızda orada da FHKC gibi devrimci güçlerin ideolojik gerilemesini, İslamcı güçlerin öne çıktığını görüyoruz.

Avrupa’daki devrimci örgütler ise bir

bir tarih sahnesinden silinmiş; IRA, ETA gibi milliyetçi örgütler ise silahlı mücadeleden vazgeçerek uzlaşma, ateşkes süreçlerine girmişlerdir. IRA bu çerçevede silah bırakmış, düzeniçileşmiş, ETA da bu yolda daha büyük adımlarla ilerlemekte, kendi silahlı eylemleri için dahi emperyalizmden özür dilemektedir.

Tarih bir kez daha göstermiştir ki; emperyalizmin “barış”ı; parlamentoda birkaç vekil, etkisiz bir muhalefet, kağıt üzerinde tanınan ama uygulanmayan “haklar”dan başka bir şey değildir.

Emperyalizmi Yanlış Tespit Edenlerin Vardığı ve Varacağı Yer: Uzlaşmacılık, Teslimiyet ve Reformistleşmedir

Bu süreçte ortaya çıkan bir başka kirlenme de sosyalizme barışçıl geçiş safsataları ve “21. Yüzyıl Sosyalizmi” denilen reformist politiklardır. Bunlar özellikle Latin Amerika ülkelerinde iktidara gelen ilerici güçlerce dünya halklarına umut olarak gösterilmiştir.

“Brezilya’da, Venezüella’da, Şili’de, Bolivya’da, Nikaragua’da, Uruguay’da, Arjantin’de, Ekvator’da, Haiti’de ilerici adayların ve partilerin seçimlerde kazandıkları başarılar, kurulan ilerici iktidarlar kuşku yok ki, halkların cephesinden olumlu gelişmelerdir. Emperyalizmi zayıflatan, emperyalizmin ekonomik, siyasi planlarının önünde şu ya da bu ölçüde engel olan gelişmelerdir. Ancak bu gelişmelere bundan daha ilerici bir rol yüklemek, hele onları ‘kıta devrimi’ gibi görmek, büyük bir yanılgıdır ve bu yanılgının kaynağında da yine emperyalizme ilişkin yanlış tespitler vardır.” (Age/Syf:27)

Latin Amerika’da kurulan bu ilerici

iktidarlar, emperyalizm konusundaki bu yanlış tespitleri sonucu emperyalizm karşısında radikal bir tutum içerisinde değillerdir. Emperyalizme karşı bağımsızlık içeren, emperyalist tekelleri ülkeden kovacak, kapitalizmi tasfiye edecek bir programa sahip değillerdir.

Latin Amerika’daki bu gelişmeler açıktır ki reformlardır. Reformlar devrimi geliştirmede araçtırlar. Ancak bu araç amaç haline gelirse halkların enerjisini, umutlarını devrime değil düzen içine çeker ve bu yanıyla tehlikeli hale gelir.

Latin Amerika’da yaşananlar sosyalizmden esinlenen eğitim, barınma, sağlık gibi haklarda halklara gelişim sağlayan uygulamalardır. Bunlar halklar açısından azımsanacak şeyler değildir. Ancak sınıf olarak burjuvaziye tasfiyeye yönelen, bir bütün olarak kapitalizmi yok etmeyi hedef alan bir program da yoktur. Bu yanıyla da devrim değildir!...

Bugün Venezüella’da karşı devrimci güçlerin yeniden yeniden iktidara yönelik saldırıları, yanlarına önemli bir kitle toplayabilmeleri sınıf savaşı gerçeğini bir kez daha gösteriyor. Gerici güçler, tekelci burjuvalar, emperyalizmin işbirlikçileri var oldukça orada bir devrimden bahsedilemez. Devrim bunların tasfiyesiyle mümkündür ancak. Bunun zor kullanarak olması dışında bir yolu da yoktur.

Latin Amerika’daki ilerici iktidarlar, emperyalizme karşı tavır konusunda da çok ciddi zaafılar barındırıyor. ABD emperyalizminin etkisini kırmak adına diğer emperyalistlerle ilişki kurmak ve askeri tatbikatlara varan ilişkiler içerisine girmek temel olandır. Bu uzun vadede bağımlılığı getirecek bir tehlikedir.

Ülkemize baktığımızda Kürt Milliyetçi Hareketin “barış” adı altında düzenle uzlaşma ve teslimiyet çizgisi; solun bir

kısının buna yedeklenmesi ve peşine düşmesi, devrimci-sol hareketleri günden güne saran reformistleşme, düzeneçileşme açıktır.

Sonuçta bir bütün olarak baktığımızda dünya solunun genelinde, emperyalizm tespitindeki zaafı ve buna bağlı olarak devrim anlayışındaki gerilemeler, uzlaşmacılık, teslimiyet ve reformistleşme bugün çok üst boyuttadır. Ve halkların büyüyen direnişleri karşısında umutsuzluk aşılamaktadır.

Bugünün Dünyasında M-L'de İsrarı ve Kararlılığıyla Dünya Halklarına Umut Olan Tek Güç Devrimci Hareket

Evet, bugün emperyalizmin halklar üzerindeki saldırıları artarak devam ediyor. Bu saldırılar karşısında devrimci önderlikten yoksun da olsa halkların direnişleri de büyüyor. Ancak dünya solundaki uzlaşmacılık, teslimiyet ve düzeneçileşme bugün bu devrimci önderliğin yaratılması önünde engel durumundadır. İşte tüm bu koşullar ve gerçeklik altında ülkemiz ve dünya halklarına umut olan tek güç biziz.

Evet umuduz çünkü;

-Silahlı mücadele anlayışının terk edildiği, emperyalizmle uzlaşmanın moda haline geldiği bir dönemde ısrarla, silahlı mücadele anlayışımızdan, emperyalizmle uzlaşmazlık çizgimizden milim sapmadan hareket ediyoruz. Bugünün dünyasında devrimci olmanın temel noktasının anti emperyalizm olduğunu biliyor, emperyalizmle dünya halkları arasındaki temel çelişkiye göre örgütleniyoruz.

-Tüm dünyaya damgasını vuran reformistleşme, düzeneçileşme ve sınıf savaşının reddi karşısında devrim iddiamızdan ve iktidar perspektifimizden

hiçbir zaman vazgeçmiyoruz. Ayakları yere sağlam basan bağımsız ideolojik çizgimizle reformlar, hak kırıntıları için değil iktidar için mücadele ediyoruz.

-Ve en önemlisi de sarsılmaz M-L inancımızla enternasyonalizm bayrağını en yüksekte dalgalandırıyor, dünya halklarına yapılan saldırıların karşısında gerekeni yapıyoruz.

Cephe, siyaset sahnesine çıktığından beri örgütsel ve siyasi bağımsızlığı temel aldı. M-L ideolojiyi sahiplendi, her türlü saldırıya karşı savaştı. Kendine ve ideolojisine güveni temel aldı.

Mahirlerden bugüne Cepheli savaşın özünde enternasyonalizm vardır. Mahirlerin ilk eylemlerinden biri İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un cezalandırılmasıdır. 1987'de ABD Libya'ya saldırırken dayanışmanın içinde Devrimci Sol vardır. 1991'de Irak'a saldırarak ABD, "Yeni Dünya Düzeni" adıyla imparatorluğunu ilan etmek isterken, sosyalizmin öldüğü yaygılarıyla beyinleri teslim almak isterken Devrimci Sol, Irak halklarının yanındadır. Cephe Yugoslavya'dan Irak'a, Suriye'ye her saldırıda emperyalizme karşı halkların yanında olmuştur.

Tabii ki bunun bedelleri olmuştur. 1990'lardan itibaren emperyalistler yayınladıkları bütün terör listelerine Cephe'nin adını koymuşlardır. Her alanda ve her ülkede Türkiye Oligarşisiyle birlikte saldırmışlardır. Bu saldırıların önünde eğilip bükülmedik. Cevabımız, "Eyüp Baş Emperyalist Saldırganlığa Karşı Halkların Birliği" adlı sempozyumlarla uluslararası birlikler yaratmaya çalışmak, her alanda emperyalizme karşı savaşı büyütmek olmuştur. Alişan Şanlı, dünya halklarını Ankara'da zulmün karargahında patlayarak selamlamış, emperyalizme karşı sonuna kadar savaş mesajını dolaysız vermiştir.

Devrimciliği, Sosyalistliği, Yalnız Kalma, Kuşatılma, Tecrit Edilme Pahasına Savunduk

M-L ideolojisini her koşulda savunduk. '70'lerde Sovyetler'in, Çin'in veya Arnavutluk'un ülkemizdeki bürosu olmayı reddettik. Marksizm-Leninizm'in bir şablon değil devrimci bir yöntem olduğuna inandık. Kendi ülkemizde kendi devrimimizin stratejisini savunuyorduk. Bu nedenle her cepheden saldırıya uğradık. Çoğu zaman sol tarafından da kuşatıldık. '90'larda "emperyalizmin zaferi" safsatalarına karşı amansızca savaş verdik. Sosyalizme karşı her türlü saldırıyı göğüsledik. Sosyalizmin sol içinden tahrif edilmesine, emperyalizmin "olumlu" yollarının keşfedilmesine karşı savaştık. Devrimciliğin, sosyalistliğin köşe taşlarını yalnız kalma, kuşatılma, tecrit edilme pahasına savunduk. Dönekliğin ve sosyalizme küfretmenin moda olduğu yıllarda sosyalizmin sorunlarının çözümü sosyalizmedir dedik. "Dinozor" olmakla, "taktik bilmemek"le suçlandık. Bugün emperyalizmin yaşadığı kriz, halklara karşı saldırganlığı ve "taktik bilenler" in umutsuzluğu, öngörüsüzlüğü bu suçlamaların safsata olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Oligarşi, "Bir Sizi Değiştiremedik" Diyerek İdeolojik Yenilgisini İtiraf Ediyor

Oligarşi üzerimize imha politikasıyla geldi. Sokaklarda, dağlarda katledildik. Hapishanelerde peş peşe katliamlarla yıldırma istediler. Sonunda kendi itiraflarıyla Devrimci Hareketi "yok etmek için" 19-22 Aralık Katliamı'nı yapıp, F Tiplerini açtılar. Tüm bu saldırılara karşı

eğilmedik, bükülmedik. Kızıldere'den bugüne aldığımız feda kültürünü daha da büyüterek direndik. Fedayı kitleselleştirdik. Fedayı halklaştırdık. Ve artık oligarşi "bir sizi değiştiremedik" diyerek ideolojik yenilgisini itiraf ediyor.

Politika anlayışımız her zaman ilkeler üzerinde yükseldi. Sol içi şiddete bu nedenle bulaşmadık. Sol içi hukuk için on yıllarca emek verdik, sonuçlar da aldık.

Politikalarımızı ilkeler temelinde yaptığımız içindir ki; dostlarımız bizi gerçek dost görüyorlar. Düşmanlarımız da bir gözleri açık uyumak zorunda kalıyorlar.

İlkeler temelinde politika yapmak zordur. Bedelleri ağırdır. Bu bedelleri ödedik, ödemeye de devam edeceğiz. Cephenin halktan başka dayanacağı hiçbir güç yoktur. Örgütümüzü adım adım büyüttük, halk saflarına adım adım umudu yaydık. Ne Avrupa'nın demokratlığını ne de Amerikan uşaklarının ulusallığını keşfettik. Emperyalizme karşı direnen örgütlerin, devletlerin bu direnişine omuz verdik. Sosyalist olunmadan istikrarlı anti emperyalist olunamayacağını savunduk.

"Che dönemi bitti", "silahlara veda" sloganlarını teşhir ettik. Umutsuzluk olduğunu gösterdik. "Savaşmak halkların şah damarıdır" bakışıyla Alişanlar'la dünya halklarının umudu olduk.

Bu umudu büyüteceğiz. M-L ideolojiye daha çok sarılarak. Halkların anti emperyalist cephesini yaratarak... Savaşı büyüterek bu umudu büyüteceğiz. Bu, büyük bir güç ve büyük bir sorumluluktur. Bu bilinç ve sorumlulukla emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşı büyütme perspektifiyle hareket ediyoruz. Umut bizim, umut sosyalizmdir!

Geçit Yok

bağdatlı'yız, bağdat'tayız, bağdat'lıyız
 bağdat'ta düşünce bombalar adımız meç-
 hule kalır
 adımız meçhul
 yanar kavrulur bedenimiz sevdiklerimiz
 yanar kavrulur
 külümüz kalır geriye rüzgarda savrulur
 sözümüz kalır
 bir de öfkemiz, birde öfkemiz, birde öf-
 kemiz
 öfkeliyiz
 kül savrulur, söz kalır, öfke büyür
 büyüyor
 bağdat'lıyız, bağdat'tayız, dünyanın her
 yanındayız
 bu kan denizinin dalgalarıyla
 yankileri boğacağız
 bağdat'lıyız, bağdat'tayız, bağdat'tayız,
 her yandayız
 geçit yok, isyan var emperyalizme karşı
 katlettiğin yetti artık, yetti artık, yetti
 geçit yok, isyan var emperyalizme karşı
 söndürdüğün ocaklar yetti artık, yetti,
 yetti
 yetmez artık
 bombaların durduramaz bu seli
 sorulacak bir hesap var
 yetti artık yetti
 atılan bombanın bir hesabı olacak
 olmalı
 yetti artık, yetti
 bu hesap vakti geldi
 bombalanan topraklarda yakılan hayat-
 ların
 söyleyecekleri bitmedi daha
 bitmeyecek
 bombalanan insanlarımız adına da
 haykırıyoruz bir kez daha
 katil amerika
 önce gürleyen sesimiz kovar yankileri
 sonra biz

bombalanan topraklarda yakılan halkların
 soracakları hesap bitmedi daha
 bitmeyecek
 geçit yok amerika'ya
 buralarda biz varız hey
 türküz, kürdüz, arabız biz
 sömürü, işgal, istila varsa
 ya istiklal ya ölüm diyenler de vardı
 varlar, varolacaklar hey
 biz varken, geçit yok amerika'ya
 buralarda biz varız
 halkız biz
 sömürü işgal istila varsa
 kurtuluş kavgası olacaktır
 biz halkız
 bağdat yanan çocuk çılgık çılgığa
 çılgık dicle'ye, nehir denize
 denizler dalgalı mahir'ce meydanlarda
 vurun dalgalar made in USA kıyıları
 yükselin denizler
 meydanları sel alsın
 boğulup gitsin bu yankiler con'i'siyle
 toni'siyle
 bağdat'lı çocuğun çılgılığı meydanlarda
 öfke dolu bir haykırış, bir taş, bir ateş
 ki hincımız yanan çocukların acısı kadar
 büyük
 kim yaktı bağdat'lı bebeleri böyle
 hangi alçak çıkarlar için yüksek teknolo-
 jiyle
 yaktılar, yıktılar, bombaladılar biliyoruz
 biliyoruz suç kesin
 suçlu malum emperyalizm
 gereği düşünüldü
 "iyi halsiz" katillere adil olmaktır en büyük
 ceza
 bağdat'ta yanan çocukların acısı kadar
 acımasız olacağız kovboylara
 bağdat'ta yananların ahı kadar
 adaletli olacağız.

Ümit İlter

Emperyalizmin Tasfiyecilik Saldırısı Karşısında Biz “ATILIM”ı Yarattık

HALK SAVAŞLARINDA HER SALDIRI BİR ZAFER YARATIR!

Vatanımızı ve halkımızı emperyalizmin sömürsünden, zulmünden kurtarmanın tek yolu devrimdir. Böyle olduğu içindir ki devrimci düşüncelerimizi feda ruhuyla savunduk. Düşüncelerimizin, Kızıldere çizgimizin gereğini yapmaya devam edeceğiz.

1990'lı yıllar, başta Amerika olmak üzere emperyalist güçlerin zafer sarhoşluğu içinde **“Yeni Dünya Düzeni”** ilan ettikleri bir dönemdir.

Biz ise, dünya halklarına teslimiyet dayatması anlamına gelen Yeni Dünya Düzeni'ne karşı Kızıldere çizgimizin gereğini “Atılım” ilan etmenin onuruna sahibiz.

Tarihimiz içinde '90 Atılımı olarak bilinen bu dönem, emperyalizmin teslimiyet dayatmasına boyun eğmeyeceğimizin, aksine devrim için daha ileri atılacağımızın dünya çapında ilan edilmesini kapsar.

Bilinir, Amerikan emperyalizminin önderliğindeki emperyalist güçler, Sovyetler Birliği'nin revizyonistler eliyle yıkılmasına paralel olarak Yeni Dünya Düzeni'ni ilan ettiler. Bu “düzen” burjuva ideologları tarafından **“Tek Kutuplu Dünya”**, **“Küreselleşme”** adı altında teorize edilerek, dünya halklarına adeta bir tür **“teslim olun”** çağırısı olarak dayatıldı.

Neydi bu **“Küreselleşme”** dedikleri? Amerikan emperyalizminin gedikli sözcülerinden ve eski ABD Dışişleri Bakanlarından Henry Kissinger, bu soruya gayet net bir cevap verir: *“Küreselleşme,*

ABD hegemonyasının diğer bir adıdır.

Küreselleşme'nin Amerikan emperyalizmi için ne anlama geldiğini ise, uzun süre emperyalistler adına ekonomik tetikçilik yapan John Perkins, şöyle özetler: *“... verdiği emirlere uyan bir dünyayı ve tüm kaynakları kontrol eden bir Amerika; ABD tarafından yazılmış kuralları uygulayan bir ABD silahlı kuvvetleri ve küresel imparatorluğun CEO'su olarak Amerika'yı destekleyen uluslararası bir ticaret ve bankacılık sistemi...”* (Bir Ekonomik Tetikçinin İtirafı-syf:220)

Amerikan emperyalizmi “verdiği emirlere uyan bir dünya”yı yaratmanın öncelikle dünya halklarını ideolojik açıdan silahlandırmaktan geçtiği bilinciyle davrandı. Halklar “uslu” durmalı, yarın'dan vazgeçerek bugün'e teslim olmalıydılar. Ne de olsa bugünün egemeni emperyalistlerdi ve artık, halkların egemen olacağı “yarın” yoktu. Tarih sona ermiş, kapitalizmin insanlığın ulaşacağı en “son” aşama olduğu ilan edilmişti. Kim tarafından? Elbette, emperyalistlerin yalan ve yaygarasıydı bütün bunlar.

Emperyalizmin öncelikle ideolojik açıdan dayattığı bu teslimiyet karşısında, dünya ve ülkemiz solu, ne yazık ki, başarılı bir sınav veremedi. Çoğu, “Elveda

Proletarya” diyerek, yenilgiyi kabul etti. Söz konusu olan öncelikle ideolojik bir yenilgidi.

Dönemin klişe ifadesiyle söylersek, “Elveda Proletarya” demek, emekçilerin tarihin lokomotifini olduğu gerçekliğini inkar etmek anlamını taşıyordu.

Zulüm ve sömürden kurtuluşu için savaşıarak geleceğe ilerleyen tarihin lokomotifini raydan çıkartmadan emperyalistler için, “tarihin sonu” getirilemezdi. Bunu sağlamak için, halkların öncüsü sayılan güçlerin teslim alınması olmazsa olmazdı.

Süreç halka güvenin, ideolojik sağlamlığın, devrim inancının tarihsel açıdan sınındığı zorlu bir süreçti.

Emperyalistlerin tasfiyecilik dayatması karşısında, ülkemiz ve dünya solu içinde yaygın bir boyun eğiş yaşandı. Özellikle, Latin Amerika’da dönemin anlı-şanlı gerilla hareketleri “barış” adı altında teslimiyet, düzeniçileşme kuyruğuna girdiler. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin egemenliği karşısında halklarını savunmasız bıraktılar. Ne de olsa, emperyalizm “verdiği emirlere uyan bir dünya” istiyordu. Ki halkların kendi kaderlerini eline almasının maddileşmiş hali olan silahların bırakılmasının, emperyalistlerin emirlerine uyum göstermesinden başka bir anlamı yoktu. Bırakılan, halkların zulüm ve sömürden kurtuluş umuduydu.

O gün, emperyalistlerin “verdiği emirlere”, eş deyişle Yeni Dünya Düzeni’ne boyun eğerek düzene dönenler, halklarına ne sağladılar?

1960’tan 1996’ya kadar silahlı mücadeleye sürdürdükten sonra düzene dönen URNG (Guatemala Devrimci Ulusal Birlik)’nin demokrasibilik oyununun parlementsundaki temsilcilerinden birisi

şu cevabı veriyor: “... birçok konuda birçok problem barışın imzasından önceki durumdan daha iyi bir durumda değil ve hatta birçok sosyal problem barış imzasının öncesinden daha beter bir durumda. Ayrıca barış imzasından önce de var olan birçok ekonomik tekel barış imzasından sonra daha da gelişkin olarak varlıklarını sürdürmekte. Halkın önemli bir bölümü de temel ihtiyaçlarını karşılayamamakta. Ayrıca barıştan önce bu kesimin taleplerini gerçekleştirme gücü de sonradan kaybolmuş durumda...” (Aktaran: Gerillanın Barışı-M. Yeğin-syf:28)

İşte bu sonucu yaratmak için Yeni Dünya Düzeni’nin tasfiyeciliği allaya pullaya dayatılmıştı zaten.

Emperyalistler emrediyordu: Vatanın bağımsızlığı, halkın iktidarı ve sosyalizm için mücadele edilmeyecek, bu amaca uygun bir örgütlenme gerçekleştirilmeyecek... Kapitalist sömürüye karşı, halkların devrimci alternatifinin reddiydi söz konusu olan. Emperyalistler, iktidar bilincinin terk edilmesini dayatıyorlardı. Elbette, iktidar bilinci olmayan sol, emperyalistlerin verdiği emirlere uyarak Yeni Dünya Düzeni’nin figüranı olabilirdi ancak.

Ülkemiz ve dünya solu, işte bu tasfiyeciliği bozup dağıtacak tarzda atılıma geçemedi. Bu onur bizimdir. Ve ‘90 Atılımı’nın tarihsel önemi de buradadır.

Emperyalizmin tasfiyecilik dayatması karşısında kimileri düzen içileşirken, kimileri sosyalist ülkelerde yaşayan karşı devrimcileri “halk hareketi” diye alkışlayacak denli ideolojik bunalım içindeyken, hatta emeğin sembolü olan orak-çekici bayrağından çıkarıp atacak denli zavallılıklara da rastlanırken, koca koca gerilla hareketleri halk düşmanlarıya

“barış” kuyruğuna girerken... Tasfiyeci saldırının hakim olduğu bu koşullarda bizim Atılım’a geçmemizin temelinde ne vardı?

Bu sorunun cevabına geçmeden önce, Çin Devrimi’nin önderi Mao’nun bir sözünü hatırlatmak isteriz: *“Marks’a, Engels’e, Lenin’e ve Stalin’e bize bir silah verdikleri için teşekkür borçluyuz. Bu silah bir makine tüfek değil, Marksizm-Leninizmdir”* (Seçme Eserler-4/Syf:388)

Atılım’ı mümkün kılan, Marksizm-Leninizm’in Anadolulaşmış hali olan Kızıldere çizgisidir.

Halkların zulüm ve sömürden kurtuluşunu sağlayacak olan devrimci ideoloji, Marksizm-Leninizm’dir. Devrimci ideolojiyi kuşanmadan elinde sadece silah tutanlar tasfiye olurken, bizim Atılım’a geçmemizi sağlayan Marksizm-Leninizm oldu. Eğer, ideolojik sağlamlık ve devrimci önderliğe sahip olmasaydık, savrulmak bizim için de kaçınılmaz olurdu. Diğerlerinin yaşadığı budur. Ama, biz, Kızıldere çizgisine ve bu çizgiyi hayata geçirmekte kavganın Mahiri olan Dayı’nın önderliğine sahip oluşumuzun gücüyle Atılım’ı örgütledik.

Biz, emperyalistlerin kendilerini en güçlü sandıkları ve bu zafer sarhoşluğuyla “Yeni Dünya Düzeni” ilan ettikleri 1990’ların başında “Atılım” ilan etmenin onurunu taşıyoruz.

Burjuvazinin “kapitalizmin nihai zaferi”ni ilan edip “sosyalizm öldü” dediği ve kimilerinin şaşkıncu bir hızla bayraklarındaki orak-çekici bile çıkartıp attığı koşullarda, biz, “Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak” diyerek sosyalizmin kızıl bayrağını can bedeli dalgalandırmamızın onurunu taşıyoruz...

‘90 Atılımı’nın tarihsel olan ana hal-

Zulüm ve sömürden kurtuluşu için savaşarak geleceğe ilerleyen tarihin lokomotifini raydan çıkartmadan emperyalistler için, “tarihin sonu” getirilemezdi. Bunu sağlamak için, halkların öncüsü sayılan güçlerin teslim alınması olmazsa olmazdı.

kası devrim iddiasından, halka güvenmekten ve bu uğurda silahlı mücadele bayrağını kaldırmaktan vazgeçmemektir. Ki bu yüzden, “deli” damgası yemiştir. Öyle ya, düzene yönelmenin “akıllılık” sayıldığı koşullarda, devrim yürüyüşümüzde adım atmakta ısrar etmişizdir.

Dayı’nın ifadesiyle söylersek: *“Emperyalizmin, sosyalist sistemi yıktığı, sosyalizmin yenildiği yalanlarının anlatıldığı bir dünyada, kendisine ‘devrimci-komünist’ diyen bir çok örgütün emperyalizmle uzlaşmak ve silah bırakmak için kuyruğa girdiği bir dünyada ‘M-L’yiz’ diyerek tüm emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine meydan okuyarak, silahlı mücadele bayrağını kaldırmak, deli damgası yemekle özdeşti.”*

Boyun eğmenin akıllılık sayıldığı yerde, devrimde ısrar elbette “delilik” sayılacaktı. Biz bu devrimci tercihimiz ve ideolojik sağlamlığımızla tek başımıza kalmıştık. Mahir, Hüseyin, Ulaş’ların yarattığı “Koskoca karanlıklar imparatorluğuna kafa tutan Adalılar” olmaktan vazgeçmeyerek, “Kurtuluşa Kadar Savaş”ın gereğini yapacaktık.

Dayı’nın ifadesiyle söylersek: *“Bugünün dünyasında yalnız başına kalmayı göze almadan güçlü olmak ve düşmana karşı savaşmak mümkün değildir. Yalnız başına emperyalizme, oligarşiye ve onun uzantılarına karşı savaşmak hiçbir teknikle, silahla, güçle*

Atılım sürecinin asli unsuru, Yeni İnsan'dı. Yok, olmaz, imkansız, yapamam kavramlarını tanımayan, "istemek yapmaktır" ilkesini hayata geçiren, atak ve yaratıcı insan tipidir bu. Cesaret, cesaret daha fazla cesaret'yle savunur sosyalizm inancını.

Atılım'ı mümkün kılan, Marksiz-Leninizm'in Anadolulaşmış hali olan Kızıldere çizgisidir.

değiştirilemeyecek dünyanın en büyük gücüdür. Bu, kendine güvendir. Bu, ideolojik sağlamlıktır."

'90 Atılımı, işte bu güven ve sağlamlığın eseri olarak örgütlenmiştir. Özünde halka güven vardır. Halk ile halk düşmanları arasındaki tarihsel kavgada bu güveni içselleştiremeyenler düzene dönerken, biz devrim yürüyüşümüzü o koşullarda bile Atılım'a geçirmeyi başardık.

Halka güvenmek, Marksizm-Leninizm'in doğası gereğidir. Reformist, oportünist kesimlerin, Kürt milliyetçilerinin savruluşu, bu öze sahip olmayışlarındandır.

Dayı'nın ifadesiyle söylersek: *"Halka inanmayan her güç... daha büyük bir güç karşısında pes etmekten, uzlaşma aramaktan başka bir şey yapmaz... Gerçekte anti emperyalist olanlar ve halka güvenenler, geçici yenilgilere... rağmen, tekrar halk içerisinde güç toplayarak isyan hareketini sürdürürler. Bu uzun bir savaştır. Bu bakış açısına sahip olunmadığında, emperyalizmin saldırganlığından korunmak için, en az zararlı kurtulma mantığıyla hareket ederek emperyalizmle uzlaşma sürecine girilir."*

"Emperyalizmin saldırganlığından korunmak için en az zararlı kurtulma mantığı"nın Marksizm-Leninizm'de yeri yoktur. Çünkü, böyle bir "kurtuluş" yoktur. Bunun adı, teslimiyettir. Ve '90'lı yıllardan itibaren dünya genelinde sol hareketler arasında öldürücü bir virüs gibi yayılmıştır bu "mantık". Bizim devrimci mantığımız ise, emperyalist saldırganlığın karşısına Atılım'ı çıkartmıştır. Bu yanılla, '90 Atılımı her şeyden önce ideolojik bir zaferdir.

Halkların sosyalist geleceğini ve dolayısıyla, iktidar bilincini savunmanın zaferidir söz konusu olan. İşte bu çerçevede, Atılım yıllarında Amerikan hedeflerine art arda vurularak halkların gücü Anadolu'dan gösterilmiştir. Değil emperyalistlerin saldırganlığından korunmak için hizaya geçmek, tam aksine emperyalistlerin üzerine yürünmüştür.

'90'lı yılların o koşullarında devrimciliğimiz, "Kurtuluşa Kadar Savaş"ı sürdürecektir ideolojik sağlamlığımız sınıflar kavgasının amansızlığında sınıandı. Bedelleri onur bildik. En çok şehit verdiğimiz süreç oldu. Öldük ama yenilmedik. Ki '90 Atılımı, halka güven ve devrim inancımızın "Yeni Dünya Düzeni" karşısında da yenilmez olduğunun tarihe kanla yazıldığı bir süreç olarak önümüzü aydınlatmaktadır...

'90 Atılımı, her ne kadar "'90 Mart Kararları"yla başlasa da, sürecin açılışı Dayı'nın 1989'daki fırarına dayanır. Ve süreç, Dayı'nın önderliğinde şekillenir. Bu şekillenişin programatik ifadesi, "'90 Mart Kararları" olur.

Sürecin şiarı "Daha Hızlı Koşmalıyız" oldu. Devrim hedefine doğru ilerleyişimizde, kişilikte, örgütlenmede, çalışma tarzında daha hızlı koşmaktı söz konusu olan. Durmanın gerilemek olduğunu,

eski tempoda gidişatın devrimci sonuçlar yaratmada yetersiz kaldığı ve karşı devrimin tasfiyecilik dayattığı koşullarda “Daha hızlı koşmalıyız” diyebilme, devrim yürüyüşümüzün kesin-tisizliği için olmazsa olmaz önemdeydi. Ve gereği yapıldı.

Savaş içinde savaşarak sürdürülen eğitim politikasıyla hareket içindeki herkesin önü açıldı. Taraftarlar kadrolaştırılırken, kadrolar daha hızlı koşacaktı. Bu gelişime paralel gerçekleştirilen istihdamlarla, tüm alanlar güçlendirildi. SDB’ler yaratıldı. Emperyalist hedeflere vuruldu. Karadeniz’den Dersim’e, Malatya’ya, Sivas’a, Ege’den Toroslar’a umudun şahanları çıkartıldı. Halkın da bir adaleti olduğu halka güç ve güven, halk düşmanlarına korku veren tarzda somutlandı. Bütün örgütlenme, ilişkiler ve işleyiş, “Daha Hızlı Koşmalıyız” hedefine uygun olarak yeniden inşa edilmeye başlandı.

Dünya ve ülkemiz soluna yenilgi ruh halı, ideolojik bulanıklık ve düzene dönüş hakimken, biz devrim için ileri atılmanın, Kızıldere geleneğine yeni halkalar ve “ilk”ler eklemenin coşkusuyla yeni bir süreç örgütliyorduk. Evet, daha hızlı koşuyorduk.

Bu koşuya ayak direyen “eski” ile uzlaşılmadı. Süreç, aynı zamanda kapitalizmin içimizdeki tortularına karşı ideolojik bir hesaplasmaya dönüştürüldü. Ki Atılım, kişilikte “Yeni İnsan” olarak somutlandı. Cesaret, atılmanlık ve adanmışlık, Yeni İnsan’ın karakteristik özellikleri olarak öne çıktı.

Yeni İnsan; cesaret ve atılmanlığıyla dağlara çıkıyor, halk düşmanlarının karşısına halkın adaletini çıkarıyor, Yeni Dünya Düzeni ilan eden emperyalistlerin hedeflerine vuruyor, yeraltı örgütlen-

Savaşın kendisi en büyük öğretmen, mücadelenin ihtiyaçları en sağlam rehber ve Dayı’nın talimatları en şaşmaz pusulaydı.

mesini güçlendirip sağlamlaştırıyor, kitlesel direnişlere önderlik ediyor ve her alandaki halkın örgütlülüklerini yaratıp geliştiriyordu.

Atılım sürecinin asli unsuru, Yeni İnsan’dı. Yok, olmaz, imkansız, yapamam kavramlarını tanımayan, “istemek yapmaktır” ilkesini hayata geçiren, atak ve yaratıcı insan tipidir bu. “Cesaret, cesaret daha fazla cesaret”iyle savunur sosyalizm inancını. Ve böylece, Anadolu’nun değişik şehir ve dağlarına umudun adını taşır.

Sosyalist sistemin yıkıldığı, emperyalistlerin “sosyalizm öldü” demogojiyle zafer ilan ettikleri koşullarda, nasıl devrimcilik yapılması gerektiğini kanıyla yazmıştır tarihe Yeni İnsan.

Daha hızlı koşarak açığa çıkartılan halkın gücü eylemler, direnişler, örgütlenmeler olarak somutlandıkça emperyalizm ve oligarşinin kaygısı korkusu büyüdü. Yeni Dünya Düzeni ilan ettikleri, çoğunu hizaya getirip boyun eğdirdikleri koşullarda Anadolu’da devrim ve devrimcilik hızla büyüyordu. Emperyalistler, düzen içine yönelen sol şahsında halkları yenilgiye mahkum etmek istiyorlardı. Biz, ortaya koyduğumuz Atılım pratiği ile umudu büyütüyorduk.

Atılım’ın hayata geçmesi için olmazsa olmaz olan ihtiyaç ve dolayısıyla sürecin asli unsuru Yeni İnsan’dı. Atılım, eski insan ve tarzla gerçekleştirilemezdi. Eski İnsan’ı “eski” kılan özellikleri aşılp geride bırakılmaksızın Atılım sözkonusu olamazdı. Böyle olduğu içindir ki, bu süreç aynı zamanda “eski” olan her

Gerçeği savunmanın, gerçeği halkın içinde örgütlemenin ve gerçeğin gücüyle, emperyalist yalanları bozguna uğratmanın bedelleri vardı. Bunları göze almamızı sağlayan, Kızıldere çizgisinin feda ruhuydu

şeyle ideolojik, kültürel bir hesaplaşma süreci olarak şekillendi.

Daha hızlı koşmamızın önünde engel olan ne varsa her şeyle, herkesle hesaplaşıldı. Statükoculuk, liberalizm, kariyerizm... prangalarına darbeler indirildi. İdeolojik zayıflığın eseri olan zafırlarla, düzenden kalan tortularla hesaplaşılmadan daha hızlı koşulamazdı. Bunların ağırlığı, bırakın hızlı koşmayı, adım atmayı engeller. Kendimizle, kendi gerçeğimizle hesaplaştık. Devrime hizmet etmeyen her şeyle çatıştık. Eski olan her şeyden sıyrılmak, öncelikle kendi gerçeğimizde, beyinlerde Atılım'a geçmeyi gerektiriyordu. Kişilik olarak da kendi gerçeğimizi inşa ediyorduk. İşte bu sürecin asli unsuru olarak Yeni İnsan, savaş içinde savaşarak kendisini var ediyordu.

Dayı'nın hızına yetişmek için daha hızlı koşandı Yeni İnsan. Dünya ve ülkemiz solunun büyük oranda cesaretini yitirdiği koşullarda, Yeni İnsan "Daha fazla cesaret" diyerek yürüyordu hedefine. İddiasını, iktidar bilincini, sosyalizm inancını yitirenler elbette cesaretlerini de kaybederler. Böyleleri cesaretin değil, düzenle uzlaşmanın ihtiyacını duyar. İktidar bilincini yitirenin, cesarete de ihtiyacı yoktur. Söz konusu olan siyasi cesarettir. Devrimi göze almak ve gerçeğini yapmaktır.

Geleceği yaratmayı göze alamayan,

dünyayı fethetme hırsı taşımayanların, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin halklara çektiği acıların hesabını sormak için yanıp tutuşmayanların cesarete ihtiyacı olmazdı elbette.

Atılım'ın gerçekleşmesi için cesarete ihtiyaç vardı. Bu ihtiyaca benliğinde ve eyleminde karşılık veren ise Yeni İnsan oldu.

Yeni İnsan, kuşandığı cüretiyle kendisini kavganın örs ve çekici arasında yaratarak, Dayı'nın ardısına geleceği fethetmeye çıktı. Daha önce ayak basılmamış dağlara, gidilmemiş kentlere hep bu coşkuyla gidildi. Yaşanan, tarih yazmanın coşkusuydu. Bir yandan halkın gücü açığa çıkartılıp örgütlenirken, bir yandan da bu güçle birleşen devrimci şiddet, halk düşmanlarının karşısına devrimci adalet olarak çıkartıldı.

Emperyalistlerin Yeni Dünya Düzeni dayatmasına dünyanın Türkiye'si'nden kafa tutarak halkların teslim alınamayacağını somutlamanın coşkusuyla ileri çıkılıyordu. Bu coşkuyu yaratan, ideolojik netlikti. Neyi niye yaptığını bilerek, yapılması gerekenlerin her alanda ve atılma içinde yerine getirmenin sıra neferi olmaktı Yeni İnsan.

Anadolu'nun her milliyet ve mezhebinden, her alandan her yaşta kadın ve erkekler Kızıldere çizgisini Atılım'a geçirerek emperyalistlerin Yeni Dünya Düzeni'ne meydan okuyorlardı. Kahramanlar, Berdanlar, Muharrem Karademirler... Sibeller, İdiller, Asuman Koçlar... Anadolu'nun bu yiğit insanları, devrimin kadroları olarak halkın gücünü, yenilmezliğini somutluyorlardı her alanda. O dönemi ifade eden bir ezginin şu sözleri, Yeni İnsan'ın ruh halini de özetliyor sayılır: *"Sarıl yurduna sahip çık yarına/ Savaşmak yenilmez kılar insanı/*

Biz ki yangınlardan çıkıp geliriz/ Sıcak namlulara damlar terimiz..."

Yarına sahip çıkmanın coşkusuyla ve birçok olanaksızlığın, deneyimsizliğin içinde örgütlenir süreç. Yeni İnsan, koşulların zorluğu kadar kendi deneyimsizliğiyle de kuşatılmıştı. Neyi neden yapması gerektiği açıktı ama çoğu kez nasıl yapılacağının deneyimsizliği ve imkansızlığı da yaşanır. Ali Aygül'den Ali Rıza Kurt'a sürecin insanların "vur emri"yle arandığı, afişe edildiği koşullardır bunlar. Ama onu "yeni" kılan kendi deneyimsizliğine, koşulların zorluğuna ve imkansızlıklara yenilmemesiydi. Hayır, durmak yoktu. Daha hızlı koşulacaktı. Bilinmeyenler öğrenildi. Tecrübesizlikler adım atılarak giderildi. Savaşın kendisi en büyük öğretmen, mücadelenin ihtiyaçları en sağlam rehber ve Dayı'nın talimatları en şaşmaz pusulaydı.

Yeni İnsan, bütün zorlukları atılğanlığıyla aştı. Olmaz, imkansız, yapılamaz diye bir engel tanımasın yeter ki. Yapılanların siyasi sonuçlarını gören Yeni İnsan, Atılım'ın umudu nasıl somutlaştığını yaşadıkça, ulaşılamaz denilenlere ulaştıkça, yapılamaz denilenleri yaptıkça daha bir hızlı koşuyor ve yeni adımlar atıyordu. Dünya ve ülkemiz solunun yaşadığı yenilgi halinin, savruluşların tam tersi bir ruh haliydi bu.

Emperyalistler, "dünyayı yorumlamak serbest, değiştirmek artık olanaksız" gerici düşüncesini beyinlere empoze ederken, '90 Atılımı, dünyayı değiştirmenin asli unsurunun halklar olduğu gerçeğini yaşıtıyordu. Bu gerçeğin gereği yapılacak ya da emperyalistlerin yalanlarına boyun eğilecekti. Kimileri emperyalist yalanlara boyun eğmeyi seçti, çünkü Kızıldere'nin feda ruhuna sahip değillerdi. Ki feda ruhu, ideolojik

Daha hızlı koşmamızın yeni sürecimizdeki ifadesi, bir adım öne çıkmaktır. Herkes, hepimiz bir adım öne çıktığımızda BİZ daha hızlı koşmuş olacağız. Bir adım öne çıkmak, Yeni İnsan'ın karakteristik özelliği olan feda ruhunun kuşanılmasıdır.

sağlamlığın eseridir. Biz, gerçeği savunduk.

Gerçeği savunmanın, gerçeği halkın içinde örgütlemenin ve gerçeğin gücüyle, emperyalist yalanları bozguna uğratmanın bedelleri vardı. Bunları göze almamızı sağlayan, Kızıldere çizgisinin feda ruhuuydu.

Dünya halklarıyla emperyalistler arasındaki çarpışmada Anadolu'dan kaldırdığımız "Atılım" bayrağı, halklara umut ve güven sağlarken halk düşmanlarına korku verdi. Öyle bir korkuydu ki bu, ilerleyen sürecin içinde oligarşinin bir temsilcisine "Gecekonduklardan gelip gırtlığımızı kesecekler" dedirtti. Öyle bir korkuydu ki bu, Amerikan emperyalizmi ilan ettiği "Kara Liste"de devrimci hareketin adını yok edilmesi gereken güçlerin başına yazıyordu. Çünkü, bizim gerçeğimizde en ufak bir teslimiyet emaresi bile göremedikleri gibi, üzerlerine yürüyüp vurmamızdan ürkmüşlerdi. Emperyalizm, bizim gerçeğimizde, yok etmek istedikleri Marksizm-Leninizm'in vücuda gelmiş ve ölümüne savunulan halini görüyordu. Korkuları bundandı.

Devrim yürüyüşümüzün önünü kesmek için 12 Temmuz 1991'de kuşatıp içinde MK üyemiz Niyazi Aydın'ın da olduğu 12 yoldaşımızı katlettiler. Katledilen yoldaşlarımız şahsında "Bize Ölüm Yok" diyerek, Kızıldere geleneğimize yeni halkalar ekleyerek devrim yürüyü-

şümüzü sürdürdük.

Aldığımız darbenin ardından Yeni Dünya Düzeni'ne boyun eğeceğimizi bekleyen sahte dostlar ve düşmanlar yanıldılar. Atılım, aynı zamanda göze alınan bedel demekti bizim için. Göze alınan, devrimin ve sosyalizmin vazgeçilmezliğinin bedeliydi. Daha bir hınçla, hırsla ve hızla yürüyeceğimizi ilan ettik.

Dayı'nın ifadesiyle söylersek; "Onları yitirmek büyük bir kayıpsa, onların anıları bu kayıptan onlarca, yüzlerce kez daha büyük bir devrimci mirastır."

Ülkemiz solu, yaşananları doğru değerlendiremiyor, Atılım pratiğimizi kendi küçük ufkuyla ve çarpık mantığıyla yorumluyordu ancak. Onlara göre "polisle düello ediliyor"du.

Ufukları bu kadardı işte. Nasıl bir süreçten geçtiği, emperyalistlerin tasfiyecilik saldırısının kapsamı ve bunlara karşı neler yapılması gerektiği yoktu gündemlerinde.

"Tek kutuplu dünya" dayatmasına karşı, halkların gücünü açığa çıkartıp emperyalizm ve işbirlikçilerine vurarak devrimin yolunu açmak için gerekenleri yapmak yoktu gündemlerinde. Bizse yolumuzda ilerliyorduk.

Ağırlaşan be-

delleri göğüsleyerek, Atılım'ın gereğini her alanda örgütlüyorduk. Kitlesel direnişlere önderlik etmekten, emekçilerin gücünü açığa çıkartacak örgütlenmeleri yaratmaya kadar böyleydi. Mahalli alandan işçi direnişlerine, memur alanındaki sendikalaşmadan öğrenci gençliğe... her alandaki mücadeleye ivme kazandırıyorduk. "Sosyalizm öldü" dayatmasının karşısında, biz, sosyalizm inancımızı ekmek ve adalet arayışındaki kitlelere ulaştırarak kurtuluşun yolunu örgütlüyorduk.

Atılım'ın amacı buydu zaten.

16-17 Nisan 1992'ye geldiğinde işlerinde MK üyelerimiz Sabahat Karataş ve Sinan Kukul'un da olduğu 11 yoldaşımızın şehit düştüğü büyük bir katliamla

karşılaştık. Yoldaşlarımız direniş destanları yaratarak ölümsüzleşteler. Dost, düşman herkes ve halkımız, Atılım'ı yaratan devrimci iradenin, ideolojik sağlamlığın, sosyalizm inancının ölüm ve zulüm karşısında nasıl savunulduğuna tanık oldu. Yoldaşlarımızın sekiz saatlik direnişleriyle, sosyalizmin kıvılcık bayrağını can bedeli savunmalarıyla ve ardından gerçekleştirilen misillemelerle halk düşmanlarının he-

CESARET

Atıldık kavgaya, yürüyoruz en önde
Devrim bayrağımız ellerimizde
Coşkun sel gibi yıkıyoruz setleri
Akıyor, akıyor, akıyoruz biz
Cesaret, cesaret, daha fazla cesaret
Kurtuluş mutlaka ellerimizde
Kır zincirleri, kopar geleceği
Kurtuluş mutlaka ellerimizde
Özgürlük mutlaka ellerimizde
Kurtuluş bayrağı ellerimizde
Yükselen devrimci öfkemizin seliyle
Dövüyoruz düşmanın kalelerini
Halkın adaleti güç veriyor bizlere
Titriyor, titriyor halk düşmanları

Grup Yorum

sapları bozuldu. “Cesaretiniz varsa gelin” diyordu ölüm mangalarına Sabolar. Ki o günden sonra bu söz, teslimiyet dayatılan her yerde haykırdığımız şiar oldu.

Sovyetler Birliği’nin fiilen yıkılmasının ardından, emperyalistlerin “sosyalizm öldü” diyerek kapitalizm adına zafer ilan ettikleri bu kesitte, Sabolar’ın “Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak” tercihimizi tarihe kanla yazması, Atılım’ın da özünü oluşturur aslında. Atılım, kendi gerçeğimiz içinde sosyalizmin can bedeli savunulmasıdır.

Nasıl ki, Nazilerin halklara teslimiyet dayattığı koşullarda Sovyetler’in kızıl bayrağı dönüp halkların onurunu, umudunu temsil ettiyse, Yeni Dünya Düzeni’ne karşı halkların onurunu da Sabolar’ın dalgalandırdığı orak-çekiçli bayrağımız temsil etmiştir. Marksist-Lenistler olarak, dün Naziler’e karşı olduğu gibi bugün Yeni Dünya Düzeni’ne karşı da bayrak elden düşürülmemiş, can bedeli savunulmuştur.

Atılım, Kızıldere geleneğine yeni halkalar ekleyip içeride, dışarıda, dağlarda can bedeli direnerek, Yeni Dünya Düzeni’ne karşı devrim alternatifini savunmak demekti. Teslimiyet dayatılan her koşulda işte bu nedenle ölümüne direnildi. Biz, devrimin ta kendisiydik. Ve Devrim, karşı devrimin karşısında asla ellerini havaya kaldırıp teslim olmaz. Bedenlerimizi defalarca katlettiler ama beynimizi teslim alamadılar asla. Bu yanılla, ‘90 Atılımı, Yeni Dünya Düzeni koşullarına karşı iktidarın tek alternatifi oluşumuzun da pratikte kanıtlanmasıydı.

Teslim alınmaya, yok edilmeye çalışılan devrimci ideolojinin, devrim iddiası ve devrimciliği bir bütün olarak kapsayan

Kızıldere çizgisinin, emperyalistlerin dayatmalarına karşı verdiği cevaptı Atılım. İşte bu yanılla, ideolojik bir zaferdir.

Öyle bir zaferdir ki bu, Sabolar’ın dilindeki “Cesaretiniz Varsa Gelin” şiarı, Sibeller’in dilinde halk düşmanlarına “Asıl Siz Teslim Olun” demeye dönüşmüştür. Teslim alınmak istenen devrimci düşünce, Sibeller’de vücuda gelerek emperyalistlere ve işbirlikçilerine “Asıl Siz Teslim Olun” demektedir artık. İşte Atılım budur.

Halk çocuklarına, emperyalistler ve oligarşinin üzerine yürüyerek “Asıl Siz Teslim Olun” deme cüreti vermeyi başarmıştır. “Cesaret, cesaret, daha fazla cesaret” ile ulaşılmıştır bu noktaya. Ki o marşın bir yerinde de bu gerçeğimiz özetlenir: “Yükselen devrimci öfkemizin seliyle / Dövüyoruz düşmanın kalelerini / Halkın adaleti güç veriyor bizlere / Titriyor titriyor halk düşmanları...”

Yeni Dünya Düzeni’nin tasfiyeciliğine karşı, devrimci ideolojinin kızıl bayrağını dalgalandıramayanların bugünkü haline bakınca, Atılım’ın ideolojik değeri daha net anlaşılır. Yeni Dünya Düzeni’nin dayatmalarına karşı Atılım’a geçemeyenlerin, kendilerini korumaya çalışanların, bayraklarındaki orak-çekiçleri bile çıkartıp atanların bugün düştükleri duruma bakın, işte o zaman Atılım’ın tarihsel belirleyiciliği daha net görülür.

O gün, bayrağından emeğin sembollerini çıkartıp atan Kürt milliyetçilerinin burjuvazi karşısında düştüğü duruma bakın. Emperyalizmden “özgürlük”, oligarşiden icazet dileniyor. Kafaları çoktan düzeneçileşmiş, gövdelerini de düzene taşımanın derdindeler. Sol’un haline bakın. Çürüdükçe daha bir kokuşarak, devrimciliği lekeleme, devrimci değerleri kirlenme yarışındalar. Sol, bu gerçekli-

ğiyle devrimi değil, düzeni güçlendiriyor. Dünyada ise neredeyse silahlı mücadeleyi savunan, kurtuluşa kadar savaş diyen bir başka örgüt kalmadı.

İşte, ülkemiz ve dünya solunun tablosu budur.

Biz, Yeni Dünya Düzeni tasfiyeciliğini Atılım yılları ve Büyük Direnişimizle boşa çıkarttık. Ama yetmez. Çünkü vatanımızı ve halkımızı da emperyalist tahakkümden kurtarmak istiyoruz. Varoluşumuzun gayesi budur. Bizi, yenilmez ve ölümsüz kılan işte bu iddiamız ve hedefimizdir.

Vatanımızı ve halkımızı emperyalizmin sömürsünden, zulmünden kurtarmanın tek yolu devrimdir. Böyle olduğu içindir ki devrimci düşüncelerimizi feda ruhuyla savunduk. Düşüncelerimizin, Kızıldere çizgimizin gereğini yapmaya devam edeceğiz. Nasıl ki, Atılım yıllarında 12 Eylül'ün biriken hesaplarını sorduysak, emperyalistlere vurduysak, halka kalkan elleri kırdıysak yeni sürecimizde de halkın adaletini somutlayacağız.

Emperyalizmin ideolojik saldırılarına boyun eğmeyişimizi kitlelerin içinde maddi bir güç haline getirerek milyonları örgütleyeceğiz. Yeni sürecimizde de Atılımın ruhu ile ilerleyeceğiz. Nedir bu? "Cesaret, cesaret, daha fazla cesaret"ın somutlanması olan feda ruhudur. Sıra neferi adanmışlığıdır. Feda ruhu kuşanılarak "yeni" yaratılacak, yarına sahip çıkılacaktır. Ki her yeni süreç, Yeni İnsan'ın omuzlarında yükselir.

Ve bugün, '90 Atılımı, yeni sürecimize de ışık tutmaktadır. Sürecimizin asli unsuru Yeni İnsan'dır. Yeni İnsan, yeni sürecin gereğini tam olarak yapandır. İmkansızlıkları ve deneyimsizliklerini aşarak, savaş savaş içinde öğrenerek

yürüyendir.

Yeni İnsan, "eski" olan her şeyle hesaplaşmanın eseridir. Kapitalizmin benliğimizde bıraktığı tortular başta olmak üzere, daha hızlı koşmamıza engel olan her şeyle ideolojik, kültürel açıdan hesaplaşılarak yaratılır Yeni İnsan.

Daha hızlı koşmamızın yeni sürecimizdeki ifadesi, bir adım öne çıkmaktır. Herkes, hepimiz bir adım öne çıktığımızda BİZ daha hızlı koşmuş olacağız. Bir adım öne çıkmak, Yeni İnsan'ın karakteristik özelliği olan feda ruhunun kuşanılmasıdır.

"Sosyalizm öldü" dediler, sosyalizmin kızıl bayrağını yükseklerde dalgalandırdık.

"Tarihin Sonu" dediler, kanımızla tarih yazmaya devam ettik.

"Elveda proletarya" dediler, "Halkız Haklıyız Kazanacağız" dedik.

"Yeni Dünya Düzeni" ilan ettiler, biz de '90 Atılımı'nı ilan ettik.

'90 Atılımı, bu toprakların genç yaşlı, kadın erkek halktan insanların devrim uğruna neler yapabileceklerinin, emperyalizm ve işbirlikçilerinin üstüne nasıl yürüdüklerinin pratiği olmuştur. Direnmeyen çürür, devrime yürümeyen düzene teslim olur gerçekliğinin derinleşerek yaşandığı günümüz koşullarında da tarihimizden güç alarak daha hızlı koşmalı ve her alanda Yeni İnsan'ı çoğaltmalıyız.

Bu toprakların halktan insanları, Kızıldere'yi kuşanıp emperyalistlerin 'Yeni Dünya Düzeni'ne boyun eğmemiş olmanın onuruna sahiptir. O halde ve daima, Kızıldere'yi kuşanarak zafere kadar yürümeye devam edeceğiz bu yolda...

SOSYALİZMİN SORUNLARININ ÇÖZÜMÜ SOSYALİZMDEDİR

Revizyonizmin özü kendiliğindenciliktir. Sosyalizmin kuruluşunda partinin rolünü, yani iradi yanı reddeder. Revizyonizm, devrim öncesinde, üretici güçlerin gelişmesinin kendiliğinden devrime yol açacağı gibi, devrim sonrasında da sosyalist insanın sadece üretici güçlerin gelişmesiyle sağlanabileceğini iddia etmiştir.

‘90’lı yıllarda başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerde yaşanan karşı devrimler ve kapitalist restorasyon süreçleri ciddi bir kafa karışıklığına yol açtı. M-L teori ışığında bu süreçten dersler çıkarmak yerine solda ideolojik savrulmaların, sosyalizme inançsızlığın derinleştiğini gördük. Emperyalizmin “Barış Masaları”nda teslim aldığı gerilla hareketleri de sol saflarda etkili olan bu karşı devrimci rüzgara kapıldı. Dünyanın Nikaragua’da, El Salvador’da sosyalizme inancını yitirip iktidarı oligarşiye altın tepside sunan gerilla hareketlerinin teslimiyet çizgisini, bugün Kolombiya’da FARC sürdürüyor. Ne yazık ki ABD imparatorluğuna elli yıldan fazla kararlılıkla direnen sosyalizmin kalesi Küba, sorunlarının çözümünü sosyalizmde aramak yerine kapitalizme ve emperyalizme taviz vermeyi tercih ediyor.

**Neden Böyle?
Kapitalizmden Daha İleri Bir
Sistem Olan Sosyalizm,
Neden Hiçbir Ülkede Geri
Dönüşsüz Bir Şekilde
Kurulamadı?
Bir Ya Da Birkaç**

**Ülkede Sosyalizm
Mümkün Değil Mi?
Yaşanan Sosyalizm
Deneyimlerinin Hiçbiri
“Gerçek Sosyalizm”
Değil Miydi?**

Bu soruların cevapları esas olarak bir ülkede sosyalizmin nasıl kurulacağı sorusunun cevabına bağlıdır. Bu konuda, yaşanmış örneklerden M-L ışığında çıkardığımız sonuçları derli toplu ortaya koyan tek kaynağımız “Sovyet ve Çin Deneylerinde Kapitalizmden Komünizme Geçiş Dönemi” adlı kitabımızdır. Aralık 1991’de Mücadele Yayınları’nın çıkardığı kitap, küçük hacmine rağmen yoğun içeriğiyle soldaki kafa karışıklıkları ve çarpıklıklara bir cevap niteliğindedir.

Kitaptan yararlanarak yukarıdaki soruları cevaplamaya çalışalım:

1- Tarihsel olarak kapitalizmden feodalizme geri dönüş mümkün olmayacağı gibi komünizmden yani sınıfsız toplumdaki kapitalizme geri dönüş de mümkün değildir. Ama sosyalizm; komünizmin alt evresi (ya da birinci evresi) olarak bir geçiş dönemidir. Yani sosyalizmin inşası sürecinde henüz sınıflar ortadan

Revizyonizmin özü kendiliğindenciliktir. Sosyalizmin kuruluşunda partinin rolünü, yani iradi yanı reddeder.

Revizyonizm, devrim öncesinde, üretici güçlerin gelişmesinin kendiliğinden devrime yol açacağı gibi, devrim sonrasında da sosyalist insanın sadece üretici güçlerin gelişmesiyle sağlanabileceğini iddia etmiştir. Sovyetler Birliği kaynaklı tüm ekonomi-politik kitapların da bu teoriyi görmek mümkündür. “Üretici güçler geliştikçe, sosyalist üretim ilişkileri de yetkinleşir, gittikçe değişir.” (Nikitin, Ekonomi Politik, sf:290)

kalkmamıştır. Dolayısıyla devlet de ortadan kalkmamıştır, proletarya diktatörlüğü mevcuttur. Bu geçiş dönemi hem ekonomik, hem de siyasal bir karakter taşır. Nedir bunlar?

Siyasal olarak devrim sonrası karşı devrimin; burjuvazinin kalıntılarının temizlenmesi, proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılması ve giderek kitlelerin kendi kendini yönetmeyi öğrenmesi ve bu görevi tümüyle üstlenebilecek hale gelmesidir. Ekonomik olarak ise sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Yalnızca ezen sınıfların yani burjuvazi, toprak ağaları, tefeci tüccarlar vb.’nin değil; köylülüğün, küçük burjuvazinin de ortadan kaldırılması, herkesin işçileşmesidir. Ki bu bir çırpıda yapılabilecek bir şey değildir. Üretimin ileri bir teknik temelde yeniden örgütlenmesi, üretim ilişkilerinin ona uygun hale getirilmesi gerekir. Ekonomik-sosyal koşullarını yaratmak uzun bir dönemi alacaktır. Bu konuda en ileri noktaya ulaşan SSCB’de bile 70 yıllık

sosyalizm deneyiminde sınıflar tam olarak ortadan kaldırılamamıştır.

2- Kapitalist üretim tarzının yerine sosyalist üretim tarzının kurulması, proletarya diktatörlüğünün öncelikli görevidir. Üretim araçlarının özel mülkiyeti yerine kamu mülkiyetinin geçirilmesi, fabrikaların, toprağın, makinelerin vb. tüm halkın ortak mülkiyetine geçmesi gerekir. Bu da iktidarı ele geçirmekle bir çırpıda yapılamaz. Küçük üretimin birleştirilip büyük ölçekli üretime dönüştürülmesi, köylülerin kooperatiflerde toplanması gerekir. Sovyetler Birliği’nde köylüler, tam kamu mülkiyetindeki solhozlar ve katılanların kolektif mülkiyetine dayanan kolхозlarda toplanmıştır. Sosyalist kuruluşun ilerlemesi ile daha geri olan kolхозların, yani kolektif mülkiyetin giderek solhozlara yani kamu mülkiyetine dönüşmesi gerekmektedir. Oysa SSCB’de iktidarı ele geçiren revizyonizm tam tersini yapmış kolхозların önünü açarak güçlenmelerini, zenginleşmelerini sağlamıştır.

3- Değer yasası kapitalizmin yönetici ilkesidir. Bu yasayı kabaca metaların değişim değerinin onların üretimi için harcanan emek miktarı tarafından belirlenmesi şeklinde tanımlayabiliriz. Meta yani piyasada satılmak için üretilen mal kapitalizmin varlık koşuludur. Dolayısıyla değer yasasının geçerli olduğu, meta üretiminin ve piyasanın var olduğu bir sosyalist ekonomide kapitalizmin tümünden ortadan kaldırıldığını söyleyemeyiz. Stalin bu durumu şöyle ifade eder:

“Kolхозlar bugün için, rant ile ilişkilerinde metaların alış-verişlerinde ortaya çıkan değişmelerden başka ekonomik ilişkiler kabul etmemektedirler. (...) Bizde (Sovyetler Birliği), değer yasasının etki alanı, önce meta dolaşımını, metaların

alım ve satım biçiminde değişimini özellikle kişisel kullanım metalarının değişimini kapsar” (Kapitalizmden Komünizme Geçiş Dönemi, syf: 46-47)

Yani SSCB’de meta dolaşımı tüketim mallarıyla sınırlanmış ama tam olarak kaldırılmamıştır.

Komünizmin birinci evresinde yani sosyalist toplumda hedef, değer yasasının ve meta dolaşımının tamamen ortadan kalkmasıdır. Böylece üretim hiçbir şekilde kar için olmayacak, toplum için yapılacaktır. İşletmelerin çalışmasında karlılık değil, toplumun çıkarları esas alınacaktır. Revizyonizm bunu da kapitalizm lehine tersine çevirmiştir. İşletmeleri özerkleştirmiş, karlılık esasına göre yönetilmesini sağlamıştır.

4- Kapitalist üretim anarşiye dayanır. Bu anarşi ortamında (yani piyasada) en çok kar eden kazanır. Sosyalizmin itici gücü ise karlılık değil planlamadır. Tam planlı bir ekonomi toplumun bütün ihtiyaçlarını hiçbir kaynağı israf etmeden karşılayabilir. Bu da ancak emeğin sosyalist örgütlenmesi ile mümkündür. Lenin’in deyişiyle:

“Komünizm, kapitalizme oranla daha yüksek emek üretkenliği, ileri teknikler kullanan gönüllü, bilinçli ve birleşmiş işçilerin daha yüksek verimliliği demektir.” (Kapitalizmden Komünizme Geçiş Dönemi, syf: 40) Yani sosyalist kültür ve ahlakla donanmış işçilerin yalnız kendi çıkarı için değil, toplumun çıkarları için çalışmasıyla mümkündür.

5- Sosyalizmde bölüşüm ilkesi “Herkes çalışmasına göre” şeklindedir. Yani herkese harcadığı emeğin niceliğine (miktarına) göre ücret verilecektir. Bu ilkenin uygulanabilmesi de uygun

1990’ların başında sosyalist ülkelerde karşı devrimlerin ve kapitalist restorasyon süreçlerinin yaşanması “Tek ülkede sosyalizmin mümkün olmadığı” iddiasının yeniden ısıtılıp piyasaya sürülmesini sağladı. Yaşadığı kafa karışıklığı ve inançsızlığı, sosyalizmin tüm kazanımlarını inkar etmeye, sosyalizm deneyimlerini reddetmeye varıran sol, “Reel sosyalizm” gibi çarpık kavramların arkasına saklamaya çalıştı.

ekonomik temelin yaratılmasına bağlıdır. Ancak bu başarılıldığında komünizme yani bölüşümde “herkese ihtiyacına göre” ilkesine geçilebilecektir. Çünkü ihtiyaçlarının tümü toplumsal olarak karşılanan ve toplum için çalışmayı kültür haline getiren işçiler bireysel ücrete ihtiyaç duymayacaktır.

SSCB’de emeğin niceliğine ve niteliğine göre bir ücret uygulanmıştır. Bu bir tercih değil, üretici güçlerin düzeyine bağlıdır. SSCB’de vasıflı işçi vasıfsız işçiden, yöneticiler, aydınlar halktan yüksek ücret almıştır. Revizyonizmin komünist kültür ve ahlakı geliştirmek yerine maddi teşvik ve ayrıcalıkları artırması bölüşümdeki dengesizlikleri ve çatışmaları artırmıştır.

6- Komünizmin ilk evresi olarak sosyalizme ilişkin buraya kadar saydığımız koşulların

- a) sınıfların ortadan kaldırılmasının
- b) üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinin
- c) meta ve değer yasasının kaldırılmasının
- d) herkesten yeteneğine göre her-

kese emeğine göre bölüşüm ilkesinin uygulanmasının

e) devletin sönmeye (yok olmaya) başlamasının tek ülkede gerçekleşmesi mümkün müdür?

Özcesi Tek Ülkede Sosyalizmin Kurulması Gerçekleşebilir Mi?

Evet! Neredeyse 100 yılı bulan sosyalizm deneyimi onlarca farklı ülkede bu soruyu pratik olarak cevaplamıştır. Kaynağını Troçkizmden alan bu tartışma Ekim Devrimi'nin ilk yıllarında sonuçlandırılmış, Lenin ve Stalin'in önderliğinde Bolşevikler, tüm güçlerini emperyalizmin kuşattığı SSCB'de sosyalizmi inşa etmeye ve yaşatmaya harcamış, başarılı olmuşlardır.

1990'ların başında sosyalist ülkelerde karşı devrimlerin ve kapitalist restorasyon süreçlerinin yaşanması "Tek ülkede sosyalizmin mümkün olmadığı" iddiasının yeniden ısıtılıp piyasaya sürülmesini sağladı. Yaşadığı kafa karışıklığı ve inançsızlığı, sosyalizmin tüm kazanımlarını inkar etmeye, sosyalizm deneyimlerini reddetmeye varıran sol, "Reel sosyalizm" gibi çarpık kavramların arkasına saklamaya çalıştı.

Tarihsel gerçekler açıktır. SSCB başta olmak üzere 20. yüzyılda birçok ülkede sosyalizmin kuruluşu eksiklere, yanlışlara rağmen gerçekleşmiştir. Ama hiçbirinde yukarıda sıraladığımız koşullar tam olarak sağlanmamış yani sosyalist inşa komünizmin üst evresine (ikinci evresine) geçecek düzeye ulaşmamış, yani kesin zaferini ilan etmemiştir. Ki emperyalizmin sistem olarak varlığını ve saldırganlığını sürdürdüğü koşullarda sınıf savaşımının sonlandığı ve kesin zaferin kazanıldığını söylemek de müm-

kün olmayacaktır.

7- Stalin'in son yazılarında SSCB'de komünizmin alt evresinin tamamlandığına ve komünizmin üst evresine geçiş aşamasına gelindiğine ilişkin tespitleri yanlıştır. Bu yanlış sağ sapma tehlikesine karşı savaşımında eksiklere yol açmıştır. Stalin'in ölümünün ardından iktidarı ele geçiren revizyonizm SBKP'nin 1956'daki 20. Kongre'sinde sosyalizme karşı kapsamlı bir saldırıya girişmiştir. Bu dönem tam da SSCB'de sosyalizmin gelişiminin bir nitelik sıçramasının bunalımlarının yaşandığı, Çin'deki Kültür Devrimi'ne benzer bir devrim ihtiyacının kendini dayattığı dönemdir. Bu koşullarda revizyonizm iktidarı ele geçirerek gelişmeyi tersine çevirmeye çalışmış, başaramayınca da o günkü haliyle dondurmuş ve kendiliğindenciliğe terk etmiştir.

Revizyonizmin özü kendiliğindenciliktir. Sosyalizmin kuruluşunda partinin rolünü, yani iradi yanı reddeder. Revizyonizm, devrim öncesinde, üretici güçlerin gelişmesinin kendiliğinden devrime yol açacağı gibi, devrim sonrasında da sosyalist insanın sadece üretici güçlerin gelişmesiyle sağlanabileceğini iddia etmiştir. Sovyetler Birliği kaynaklı tüm ekonomi-politik kitapların da bu teoriyi görmek mümkündür. "*Üretici güçler geliştikçe, sosyalist üretim ilişkileri de yetkinleşir, gittikçe değişir.*" (Nikitin, Ekonomi Politik, sf:290)

Oysa biliyoruz ki ileri bir teknik temel üzerinde sosyalist üretim ilişkilerinin kurulması iradi bir süreçtir. Bu süreçte partinin rolü belirleyici önemdedir. Çünkü sürekli gelişen üretici güçlerin önünde engel haline gelen üretim ilişkilerini yeni devrimlerle aşmak, emeğin komünist örgütlenmesi ve bu bilince sahip "yeni

insan"ı yaratmak iradi bir çabayla mümkün, kendiliğinden olmaz.

8- Kruşçev'in 1956'da yapamadığı tasfiye, karşı devrimci Gorbaçov'un genel sekreterliğinde gerçekleştirilmiş, kapitalist restorasyonun önü açılmıştır. Sosyalizmi geliştirmeyen, adeta dondurarak mevcut statüyü koruyan revizyonizm, bu sonucun başlıca sorumlusudur. Diğer yandan emperyalizmin rolü de küçümsenmemeli, bunalım sürecinde dış düşmanın, iç düşman haline geldiği unutulmamalıdır. Revizyonizm, "Barış içinde bir arada yarış" politikası ile emperyalizmin müdahalelerine de kapı aralamıştır. Nitekim karşı devrimleri yapanlar, tasfiye edilen kapitalizmin kalıntılarında yeşeren burjuvalar değildir. Karşı devrimleri örgütleyenler emperyalizmin satın aldığı işbirlikçi parti bürokratları, ordu generalleri, aydınlardır. Çavuşesku gibi karşı devrime direnmeye çalışan sosyalist önderler katledilmiştir. 1991'de SSCB'nin dağılmasını önlemek için Gorbaçov'a karşı darbe girişiminde bulunan İçişleri Bakanı Boris Pugo ve eşi gözaltına alınmışlar ve intihar ettikleri söylenerek tasfiye edilmişlerdir. İçişleri Bakanı ile birlikte hareket eden Genel Kurmay Başkanı Sergey Akhromeyev, başarısız olunca "Yaşamım boyunca uğruna mücadele ettiğim her şey mahvedildi" notunu bırakarak intihar etmiştir. Yine Doğu Almanya'da sosyalist önder Eric Honecker direndiği için yıllarca hapse tutulmuştur.

9- Sonuç olarak Gorbaçov'un karşı devrimci Glasnost ve Perestroyka politikalarını mahkum ederken yaptığımız tespit bugün de geçerlidir ve tarihsel olarak doğrulanmıştır: Sosyalizmin sorunlarının çözümü sosyalizmedir.

Üretici güçlerin gelişimi tek başına

sosyalist iktidarın garantisi olmadığı gibi, üretici güçlerin geri düzeyde olması da bir ülkede devrimin ya da sosyalist insanın önünde engel değildir.

Bugün ezilen halkların kaderi her zamankinden daha sıkı birbirine bağlıdır. Küba devriminin ayakta kalmak için emperyalizme tavizler vermeye, kapitalist yol ve yöntemlere sapmaya ihtiyacı yoktur. Aksine ezilen halkların gücü, dayanışması Küba'yı ayakta tutmaya yeter. Sosyalizmi sadece üretici güçlerin gelişmesine havale eden revizyonizmin aksine enternasyonalizmi ön plana çıkaran ve sosyalizmi yaşatacak "Yeni insan"ı yaratan Küba'dan beklediğimiz budur. Fidel Castro'nun şu sözleriyle çok güzel ifade ettiği gibi sosyalist toplumun itici gücü sadece maddi refah ve bolluk olamaz:

"Bazı ülkelerde komünizmin inşasından söz ediliyor.(...) Ancak sanayileşmiş ülkelerle az gelişmiş ülkeler, yüksek emek üretkenliğine erişmiş ülkelerle emek üretkenliğinden yoksun ülkeler halinde bölünmüş olan bir dünyada, üretici güçler ve teknoloji ilkin dünyanın geri kalmış ülkelerinde geliştirilmeksizin herhangi bir ulus tek ülkede komünizmin kurulmasına kalkışabilir mi?(...) Gelecekte başka ülkelerin hala yardımımıza ihtiyacı varken, büyük bir refahı hayal etmememiz gerekir. Şimdiden çocuklarımızı öyle yetiştirmeliyiz ki, bütün acil ihtiyaçlarımız karşılandığında hedefimiz sırf bolluğun ötesine geçsin. Başlıca idealimiz ve görevimiz geride kalmış olanlara yardım etmek olmalıdır." (Kapitalizmden Komünizme Geçiş, sf:12)

SOSYALİZM

Sosyalizm,
yani řu demek ki, dayı kızı,
sosyalizm,
senin anlayacağın yani,
el kapısının yokluğu değil de
imkansızlığı.
ekmeęimizde tuz,
kitabımızda söz,
ocağımızda ateş oluşu hürriyetin,
yahut, başkası yel de,
sen yaprakmışsın gibi titrememek,
bunun tersi yahut...
sosyalizm,
devirmek dağları elbirlięiyle,
ama elimizin öz biçimi,
öz sıcaklığını yitirmeden.
yahut, mesela,
sevgilimizin bizden ne řan, ne para,
vefadan başka biřey beklemeyiři...
sosyalizm,
yani yurттаř ödevi sayılması bahtiyarlığın,
yahut, mesela,
-bu seni ilgilendirmez henüz-
esefsiz,
güvenle,
emniyetle,
gölgeli bir bahçeye girer gibi
girebilmek usulcacık ihtiyarlığa,
ve hepsinden önemlisi,
çocukların ama bütün çocukların,
kırmızı elmalar gibi gülüşü...

...

NAZIM HİKMET

YOKSULLUK VE BASKILAR KARŞISINDA HALKIN KENDİ ARASINDAKİ DAYANIŞMAYI ÖRGÜTLEMELİYİZ

Unutmamalıyız ki, halkın geri ve ileri yanları bir arada bulunur.

Memnuniyetsiz yanlarıyla, düzene uyum sağlamalarına yol açan beklentilerini birlikte taşırlar. İsyan ve boyun eğme iç içedir. Örgütlenme çalışmasının zorluğu, büyük bir emek ve sabır gerektirmesi bu yüzdendir. Bu sabrı göstermiyor, halkı örgütlemenin imkanlarını zorlamıyorsa, artan yoksulluk ve baskı karşısında onları bir araya getirmek için ısrarcı olmuyorsa, halktan uzaklaşıyoruz demektir. Bunun adı da bürokratlaşmaktır.

Binlerce yıllık sınıf mücadelesi ve gerçekleşen devrim deneyimleri göstermiştir ki, bir ülkede devrimci mücadeleyi ileriye taşımak ve devrimi gerçekleştirebilmek için örgütlenmek bir zorunluluktur.

Örgütlenmek aynı zamanda devrimci faaliyetin temel taşıdır. Çünkü geleceği kitleler yaratacaktır. Kitle çalışması yapmak ya da örgütlenmek ise kitlelerin emeğini, dayanışmasını devrim için harekete geçirmek demektir.

Felsefe, uzun süre tarihte bireyin ve kitlelerin rolünü tartışmıştır. İdealist felsefe tarihi; aydınlar, büyük komutanlar, politikacılar şekillendirir demiştir. Ancak bu iddiaların karşısına çıkan tarihsel materyalizm “Tarih kitlelerin eseridir” der. Elbette bireyin rolü yadsınmamıştır. Fakat bu rol, verili koşullar içinde, tarihin ve toplumun yasaları kavrandığı ölçüde, tarihi hızlandırmaktan ibaret bir roldür. Esas olarak tarihi halklar yapar.

İşte bunun için halkın gücünü örgütlemek devrim için zorunluluktur. Tabi bu bakış açısını kavrayamayanlar da

vardır. Onlar halka güven konusunda da, örgütlenmede de yetersiz kalırlar. Oportünist sol bunun örnekleriyle doludur ki; Haziran Ayaklanması’nda şaşkınlıkları, bir yandan da abartılı tahlillere sürüklenmeleri tesadüf değildir. Her devrimci halka güvenmeli, onların güvenini kazanmalı ve onları örgütlemeyi başarmalıdır. Unutmamalıyız ki, halkın geri ve ileri yanları bir arada bulunur. Memnuniyetsiz yanlarıyla, düzene uyum sağlamalarına yol açan beklentilerini birlikte taşırlar. İsyan ve boyun eğme iç içedir. Örgütlenme çalışmasının zorluğu, büyük bir emek ve sabır gerektirmesi bu yüzdendir. Bu sabrı göstermiyor, halkı örgütlemenin imkanlarını zorlamıyorsa, artan yoksulluk ve baskı karşısında onları bir araya getirmek için ısrarcı olmuyorsa halktan uzaklaşıyoruz demektir. Bunun adı da bürokratlaşmaktır.

Düzen zaten bürokratiktir. Halka tepeden bakar, halkı ayak takımı olarak görür. Onu soyup soğana çevirir ve ona hiçbir şey vermez. Düzenin bu ger-

çek yüzünü teşhir edenler olarak biz devrimciler halktan kopmamalı ve emeğimizle halka ulaşmayı bilmeliyiz. Onlara düzenin gerçek yüzünü gösterirken bir yandan da bu asalaktan nasıl kurtulacağımızı anlatmalıyız. Belki örgütlenme çabamız, emeğimiz hemen karşılık bulmayacak ama unutmamalıyız ki, halkı kazanmanın tek yolu emektir. Emek vermeden sonuç beklemek, istediğimiz sonucu elde edemeyince de halka kızmak, küsmek devrimci değildir. Ozan bir dörtlükte bu gerçeği ne güzel anlatmıştır:

*“Adem vardır cismi semiz
Abdest alır almaz temiz
Halkı suçlamak nemiz
Bilcümle vebal bizdedir.”*

Halka ulaşamıyor, onu kendi sorunları ya da çıkarları etrafında örgütleyemiyorsak, evet vebal bizdedir. Düşüneceğiz... Nerede hata yaptığımızı, neyi eksik bıraktığımızı tahlil edeceğiz ve bu tahlilden hareketle halkın zayıf ve zaaflyanlarını görüp kendimize şu soruyu soracağız: Bu zayıf ve zaaflyanlar hangi ekonomik, siyasi, kültürel politikalar sonucunda oluşmuştur?

Düşüneceğiz... Düşünürken de halktan öğrenmeyi, kimi doğruları birlikte aramayı ihmal etmeyeceğiz. Zira bizler de örgütlenmelerde çalışan insanlar olarak hata yapabiliriz. Bunu denizcilikle ilgili bir öyküyle örnekleyelim: Kötü hava koşullarında manevra yapmaya çalışan bir gemi vardır ve geminin kaptanı günlerdir bu koşullarda gemiyi rotasında tutmaya çalışır. Sinirleri gerilmiştir fakat gemiyi götürmesi gereken hedef de bellidir. Hedefe bir an önce ulaşmak ister. Hava kararırken, sis nedeniyle görüş alanı daha da daralır ve karanlık bastıktan sonra iskele tarafından bir

ışık görünür. Kaptan, “Sabit mi yoksa tornistan mı yapıyor?” der. Sabit olduğunu öğrenince de tam üzerlerine doğru gelen bir gemi olduğunu düşünür. Gemiyle çarpışma rotasında olduğu, rotasını 20 derece değiştirmesi gerektiği sinyali gönderilir. Karşıdan da aynı şekilde rotayı 20 derece değiştirmeleri sinyali gelmiştir. Kaptan sinirlenir... Tekrar sinyalin gönderilmesini ve kendisinin rütbeli bir kaptan olduğunu, karşısındakinin derhal rotasını değiştirmesi gerektiğini söyler. Karşıdaki tekrar rotanızı 20 derece değiştirin sinyali yollar. Kaptan iyice öfkelenmiştir. “Emrediyorum, rotanızı 20 derece değiştirin.” der. Karşıdaki bir kez daha işaretini verir: “Ben bir deniz feneriyim derhal rotanızı değiştirin.”

Velhasıl, kaptanın sadece kendi bakış açısı ve duyguları için içine girince sonuç alması zorlaşmıştır. Hatta felakete neden olacak kadar körleşmiştir. İşte halkla ilişkilerimizde ve yaratacağımız örgütlenmelerde de bodoslama gitmek benzer sonuçlara neden olur.

Öyleyse, Nasıl Bir Yol İzleyeceğiz? Halkımızı Hangi Paydalarda Buluşturacağız?

Örgütleyeceğimiz halk kesimleri değildir, onları buluşturan ortak paydaları gözden kaçırmamalıyız. Bu paydaların en başında yoksulluk gelir. Çünkü egemenler servetine servet katarken halk her gün biraz daha yoksullaşır.

Emperyalizm halkların üzerine çöken vantuzlarını ve vantuzdan dökülen artıkları toplayan asalakları gözünüzde canlandırabiliyor musunuz? Zira, halkı soymak için yapılan oyunları ve mevcut hükümetlerin, her geçen gün bu işlerde

nasıl da profesyonelleştiğini izliyoruz. Yüz milyonları doldurdıkları ayakkabı kutularını, çelik kasalarını öğreniyoruz ama propagandaya gelince süttan çıkmış ak kaşık misali garip, gura-badan bahsediyor, ne kadar hak bilir olduklarından söz ediyorlar.

Egemenlerin soygun ve sömürsüsü yer yer açığa çıksa da maalesef halkın gözünü hala boyayabiliyorlar. Zira din başta olmak üzere milliyetçilik, ırkçılık egemen sınıfların emekçi sınıfları sistem içinde tutmakta kul-landığı en temel araçlardan olmuştur hep. Kendilerine karşı koyabilecek di-namikleri yok etmek için öncelikle halkı kimliksizleştirme yoluna gitmişlerdir. Mezhep ayrılıklarını, dinler üzerindeki baskıları körükleyip, inançları ezmeye çalışarak karşı koyma gücünü yok etmek ve kendi etkilerinden çıkmamasını sağ-lamak isterler. Egemen olan dini ya da mezhebi benimsetmeye çalışırlar. Öyle ki ülkemizde oligarşinin, Kürt-Türk düş-manlığı, Alevi-Sunni düşmanlığı yara-tarak halkları düşmanlaştırmak ve böy-lece halkların kendi sorunları temelinde mücadele etmesini engelleme politikası çok alenidir. Bundan yer yer sonuç aldığı da olmuştur.

Diğer bir araç olarak ise yozlaştı-rmayı kullanırlar. Özellikle de devrimci mücadele ve örgütlenmenin geliştiği gecekondü semtlerini öncelikli hedef olarak seçmişlerdir. Çünkü buradaki in-sanlar en yoksullardır ve yoksulluk yoz-laştırmak için uygun bir zemindir. Uyuş-turucu çeteleri bu yüzden gecekondü semtlerinde yoğunur. Halk çocuklarını hem yoksulluğunu sorgulamaktan uzak-laştırarak, hem de onları uyuşturarak insanlıktan çıkaracaklardır. Yine fuhuş, kumar, hırsızlık... Bunlar da günlük ya-

Unutmayalım ki halkı bilinçlendirme, ona önderlik yapma misyonu onlara her koşulda öğretmeyi de içerir. Biliyoruz ki kitleler kolay öğrenmezler. Bir nevi karşımızdaki zor öğrenen bir öğrencidir. Onu örgütlemek için öncelikle dinlemeyi bilmeliyiz. Eğer halkı dinlemezsek, ne hassasiyetlerini, neleri algılayabilme yeteneğinde olduğunu, ne de beslediği ve aşılması gereken önyargılarını, geriliklerini anlayabiliriz.

şamını sürdüremeyen, bunun derdinde olan halkın önüne konmaktadır.

Bir yandan da sahip oldukları geniş propaganda imkanları ile tüketim kül-türünü pompalayarak zaten karnını zor doyuran insanları kredi kartı vb. borç-landırıp son lokmasına da göz koyarlar. Hal böyle olunca, halkın tüm bu sıkın-tılarını aşmak için bir araya gelme aci-liyeti, örgütlenme aciliyeti daha iyi an-laşılır.

Devrim iddiası olan bir örgütün de, devrimde en çok çıkarı olan sınıf ve katmanlar başta olmak üzere tüm halk kesimleri içerisinde örgütlenmesi bu nedenle zorunluluktur. Emekçileri en hızlı şekilde devrim mücadelesinin asli gücü haline getirmek şarttır.

Bu anlamda belki de ilk oluşturulması gereken örgütlenmeler dayanışma ör-gütleridir. Her gün artan yoksulluk ve paralelinde büyüyen öfkeyi bastırmak için kullanılan zor ve baskı karşısında halkın tutunacağı tek dal yine kendisi gibilerdir. Anadolu'muzun en güzel de-ğerlerinden biri yine bilineceği gibi da-yanışma kültürüdür. Bunca yoksulluğa dayanabilmenin bir yanı da hala halkı-mızın kaybetmediği bu değerdir. Halkı-mız yoksul komşusunu sahiplenir. Ka-

pısına gelen açları doyurur, paylaşmayı bilir. Bu değerler en çok da Anadolu özünü diri tutan yoksul gecekondulu mahallelerinde, yoksul semtlerde ya da köylerde sürdürülür.

Deprem vb. felaketlerdeki dayanışma dikkatinizi çekmiştir. Devlet yardımından önce halkın eli uzanır. Hz. İbrahim'e su taşıyan karınca misali, halk bir damla su olmaya, o yaraları sarmaya çalışır. İşte devrimciler olarak bu değerleri örgütlü bir dayanışmaya çevirmek, dayanışmayı sağlayacak araçlar oluşturmak da bize düşer.

1- İşsizlerin Örgütlenmesi

Yoksulluğun en temel nedenlerinden biri işsizliktir. Ülkemize ilişkin açıklanan resmi işsizlik rakamları hiçbir zaman gerçeği yansıtmaz, hep düşük gösterilir. Buna rağmen %10-15'ler seviyesindeki bu rakamlar dünya üzerindeki en yüksek oran sıralamasındadır. Yunanistan'daki krizi her fırsatta örnek gösteren iktidar sahipleri Türkiye'deki krizin üstünü örtmeye çalışarak pembe tablolar çizer. Fakat ekonomi pembe tablolarda değil, halkın yoksullaşması ve açlık sınırına doğru büyüyen rakamlarla gerçek seviyesini gösterir.

Bugün emperyalist ülkeler de dahil, işsizler kitlesi dünya çapında artmıştır. Örneğin ABD'de adeta bir işsizler ordusu söz konusudur. Neden böyledir? Çünkü işsizliği de, yoksulluğu da yaratan kapitalist sömürü düzenidir. Oysa sosyalist ekonomilerin söz konusu olduğu ülkelerde durum tam tersidir. Mesela Sovyetler Birliği sürecinde, Rusya'da Sosyalist Sovyet Devleti işsizliği nihai olarak yok etmeyi başarmıştır. Zira sosyalist ekonomi sistemi kriz tanımamıştır.

"O her bireye çalışma ve yaşama olanağı veriyor. SSCB'nin bütün vatan-

daşları için yasayla çalışma, dinlenme ve yaşlılıkta da maddi iâşe (bakım) hakları olduğu öngörülmüş ve gerçekte de teminat altına alınmıştır." (Sovyet Devleti Yeni Tipte Bir Devlet, Iwanow, Syf:43)

Dünyanın hiçbir yerinde Sovyetler Birliği'nde olduğu gibi emekçilerin yaşamı ve sağlıkları için bakım yapılmamıştır. Her sene işçiler ve çalışanlar için devlet tarafından karşılanan tatil imkanı dünyanın başka hangi ülkesinde gerçekleşmiştir? Dünyanın başka hangi yerinde işçiler, köylüler, çalışanlar dinlenme yurtlarında dinlenebilirler ve en iyi sanatoryumlarda tedavi görebilirler? Devletin çok çocuklu anneleri desteklemek için özel fon ayırdığı, emekçilerin çocukları için yüzbinlerce kreş ve çocuk yuvası kuran başka hangi ülke vardır?

Sosyalist sistem bunlarla da yetinmemiştir. Emekçi halkın kültürel gelişmesinde de belirleyici rol olmuştur. Bilim, eğitim ve kültür için geniş imkanlar yaratılmıştır.

Tekrar ülkemize ve halkı sefalete sürükleyen sömürücü asalıklara dönersek... Devede kulak olan kimi yoksul yardımlarını öyle allayıp pullarlar ki gören de bir şey sanır. Engellilere yapılan yardımlar vardır örneğin. Fakat çok geçmez o yardım misliyle geri istenir. Bu yüzden protez bacağını, kolunu çıkarıp suratlarına fırlatır insanlar. Seçim dönemleri üç beş kömür torbası, makarna vb. dağıtıp, sonrasında yoksul kondularını başlarına yıkarlar. Köylünün ürününü toprakta bırakıp milyon dolarlara mal olan ithalatlar yaparlar. Yoksulluk da, işsizlik de büyür. Artık kırsal bölgelerde yaşayan yoksul halkımızın büyük şehre göçmesi de bir çözüm değildir. Bu sadece ezilen, horlanan, iş

güvencesiz çalışanların oranını artırır.

Emekçilerin büyük bölümü bu şartlarda, asgari ücretle ve hiçbir sosyal hakka sahip olmaksızın çalışmaktadır. Üstelik asgari ücretin düzeyi, açlık sınırı olarak kabul edilen rakamların altındadır. Artan işsizlik nedeniyle halk bu kölelik ücretlerine razı hale getirilmiştir. Görüleceği gibi emekçilerin örgütlenmesinin zeminini oluşturmak artık çok daha mühimdir.

Peki Bunu Nasıl Başaracağız?

Öncelikle işsizlere ulaşmanın yollarını araştırmalıyız. Her gün işten çıkarılanların haberlerini okuyoruz. Yine atanamayan öğretmenlerden oluşan ciddi bir işsizler ordusu var. Üniversite bitirmiş ama branşlarına uygun iş bulamayan işsizler var.

Onlara ulaşıp sorunlarını dinlemeliyiz. Arkasından da onların tecrübelerini, önerilerini de bir araya getirerek örgütlenmeye gitmeliyiz. Hiçbir önyargıya prim vermeden, ortak payda üzerinden birlik oluşturmalıyız. Her insanımızın örgütlenmeye katacaklarını değerlendirmeliyiz. İnsanlara giderken önyargılı bakarsak, onların birçoğunun düzen partilerine oy vermiş olması, din-tarikat ilişkileri içinde olması, günlük yaşamdaki bireycilikleri, kurnazlıkları, apolitiklikleri, duyarsızlıkları göze batacaktır ve bu yanlar ölçü alındığında bunlarla örgütlenme olmaz denilecektir. Oysa devrim deneyleri de göstermiştir ki, düzen içi ilişkilerde oluşan bu saflaşmalar çok büyük bir hızla değişebilir.

Öyleyse ilk ilkemiz örgütlenmeyi hedeflediğimiz kesime önyargısız gitmek olmalıdır ve ikinci ilke olarak da, onları ortak sorunları, örneğin işsiz bırakılmaları üzerinden örgütlemek olmalıdır. Bera-berinde de onları devrimci üretime sevk

Bugün emperyalist ülkeler de dahil, işsizler kitlesi dünya çapında artmıştır. Örneğin ABD’de adeta bir işsizler ordusu söz konusudur. Neden böyledir? Çünkü işsizliği de, yoksulluğu da yaratan kapitalist sömürü düzenidir. Oysa sosyalist ekonomilerin söz konusu olduğu ülkelerde durum tam tersidir. Mesela Sovyetler Birliği sürecinde, Rusya’da Sosyalist Sovyet Devleti işsizliği nihai olarak yok etmeyi başarmıştır. Zira sosyalist ekonomi sistemi kriz tanınamıştır.

etmek gerekir. Bu üretim içinde her şeyi barındırmalıdır. Silahlı eylemlilikten, üretim içindeki yarışı geliştirmeye, emek kahramanlarını, başarılı eylemlere teşvik etmeye ve ödüllendirmeye kadar, her şeyi kapsamalıdır.

2- Devrimcilerin Örgütlü Olduğu Mahallede Esnafları Nasıl Örgütleriz?

Mahallenin örgütlü olması bir avantajdır. Örgütlenme mutlaka esnaflarla tek tek tanışmalı ve ilişki geliştirmelidir. Mahalledeki her esnaf hakkında somut bir fikrimiz olmalıdır. Çünkü acımasız düzen onları da kısıp almıştır. Özellikle küçük esnaf mevcut sistemde varlık yokluk mücadelesi verir. Bu mücadele örgütlü olursa hayatta kalabilirler. Aksi takdirde düzenin AVM vb. çarkları içinde yok olup gideceklerdir.

Öyleyse öncelikle ortak sorunları öğrenmeli, sıkıntıları paylaşmalıyız. Unutmayalım ki halkı bilinçlendirme, ona önderlik yapma misyonu onlara

her koşulda öğretmeyi de içerir. Biliyoruz ki kitleler kolay öğrenmezler. Bir nevi karşımızdaki zor öğrenen bir öğrencidir. Onu örgütlemek için öncelikle dinlemeyi bilmeliyiz. Eğer halkı dinlemezsek, ne hassasiyetlerini, neleri algılayabilme yeteneğinde olduğunu, ne de beslediği ve aşılması gereken önyargılarını, geriliklerini anlayabiliriz. Eğer bu önyargılar ve gerilikler onları örgütlerken vereceğimiz eğitimin konusu olmaz, dikkate alınmazsa boşa kürek çekmiş oluruz. Ama önyargı ve geri yanlar anlaşılır ve bir şekilde aşılsa ardı çorap söküğü gibi gelecektir.

Mevcut bilinçsizlikler, geri eğilimler, empoze edilen yozlaşma, evet halkı kirletir. Fakat halkın potansiyel olarak içinde taşıdığı öfkeyi, cesareti, fedakarlığı, dinamikleri örgütlememizle ortaya çıkarmak bizlerin elindedir. Yeter ki kararlı olalım.

3- Kooperatif Örgütlenmeleri

Kooperatifler kolektif çalışmayı ve üretmeyi sağlayan örgütlenmelerdir ve bu anlamda ne kadar güçlü örgütlenmeler olduğunu özellikle Sovyetler Birliği örneğinde görüyoruz.

Bilineceği gibi Çarlık Rusyası'nda köylülük nüfusun büyük kısmını oluştuyordu ve içinde en yoksulları barındırıyordu. Çoğu topraksız olan bu köylüler, devrimci saflarda işçilerle birlikte omuz omuza savaştılar. Çünkü sömürücü efendilerinden kurtulmanın tek yolu devrim yapmaktı. Öyle de oldu. Devrimden sonra Sovyetler Birliği dünyanın en büyük, en makineleşmiş tarım ülkesine dönüştü. Köylüler kölelikten kurtuldu. Onlara refah ve kültür içinde bir yaşamın yolu açıldı ve sadece devrimden 12 yıl sonra yoksul köylülerin yanında orta köylüler de kolektif eko-

nomiye dahil oldu. Tek tek ya da gruplar halinde değil, bütün köy, nahiyeler hatta ilçeler kolektif ekonomiye katıldı.

"Sadece ilk beş yıllık plan esnasında 200 binden fazla kolektif ekonomileri ve yaklaşık 5 bin sovyet ekonomileri örgütlenmişti. Ülkede ekim alanı 21 milyon hektar civarında arttı. Daha ilk 5 yıllık planın sonunda köylü işletmelerinin %60'ından fazlası kolektif ekonomilerde birleşmişti." (Sovyet Ülkesinde Sosyalizmin Zaferi İçin, B.M.Volin, syf.120)

Sovyet halkı sırtındaki asalaklardan kurtulur kurtulmaz kolektif yaşamı örgütlemeye koyuldu. Böylece ne aç, ne de işsiz, evsiz kalan olacaktı. Stalin 9 Şubat 1946'da kolektifleştirmeye dair şöyle diyordu; *"Kolektifleştirme metodu, oldukça ilerici bir metod olarak ortaya çıktı. Sadece köylülerin yoksullaşmasını gerektirmediği için değil, bilakis, özellikle de birkaç sene içinde ülkeyi yeni tekniği kullanma, tarım biliminin bütün hizmetlerinden yararlanma ve ülkeye fazla meta sevk etme imkanına sahip olan büyük kolektif ekonomilerle kaplama imkanını verdiği için de."* (Age, Syf:120)

Kooperatif örgütlenmeleri sadece kırsal alanlar için uygun örgütlenmelermiş gibi algılanmamalı, kırdaki, şehirde, her yerde oluşturulabilir. Venezüella'da bunun şehir örnekleri vardır. Geniş bir alanda örgütlenen kooperatifler halkın en önemli dayanışma kurumlarıdır. Özellikle yoksul geçekondü bölgelerindeki halk, bu örgütlenmelerde hep beraber çalışıp, üretmenin coşkusunu yaşarlar. Aynı zamanda kültürel, sportif etkinlikler için de imkanlar sunulmuştur. Böylece kooperatifler bir yandan da halkın kültürel gelişmesini sağlarlar. Alan içinde atölyeler, spor alanı, eczane, oturma yerleri, tiyatro çalışmaları için bir bölüm

ve sahne mevcuttur. Çevresi ise ağaçlandırılarak organik bahçeler oluşturularak düzenlenmiştir. Çalışanlar üretimi de paylaşırlar. Kooperatifte isterlerse kültürel faaliyet, isterlerse de toplantılarını yaparlar. Patron da, ustabaşı da kendileridir. Ürettikleri işin gelirini eşit olarak paylaşırlar.

"Bu kooperatifte bir yıldır çalışıyoruz. Daha önce böyle bir şey yoktu. Kooperatifte çalışmak başka herhangi bir yerde çalışmaktan çok daha iyi. Çünkü burada yardımlaşma içindeyiz. Bizden başka kimse bizim yaptığımız işten kar sağlamıyor. Patronumuz yok, dolayısıyla kimse tarafından sömürülmüyoruz." (Biz Burada Devrim Yapıyoruz Sinyorita, Ece Temelkuran, Syf:45)

Bir başka çalışan ise şunları söylüyor; *"Bir yıl kadar önce duydum kooperatifleri. Chavez o zaman insanlara örgütlenmeleri gerektiğini, yoksulların ancak kooperatiflerde örgütlenirlerse hayatta kalabileceklerini, kooperatiflerde örgütlenirsek sağlık, ucuz gıda, eğitim alanındaki diğer misyonlardan da yararlanabileceğimizi anlatıyordu. Biz bu mahallede bu fabrikayı kurduk kooperatif olarak. Daha önce tekstil sektöründe çalışanlar olduğu için, bu fabrika iflas ettiğinde onlar da işsiz kaldığından biz bu bölgedekiler ayakkabı ve giysi üretebileceğimize karar verdik. Ben bu işi bilmiyordum. O yüzden dokuz ay boyunca iş eğitimi aldım. Şimdi buradaki tüm makinacılarla çalışabilirim..."* (Age, Syf:46)

Kazova işçilerinin direnişini izlemeyen kalmamıştır. Devrimci İşçi Hareketi öncülüğünde direniş hem zafere ulaşmış hem de işçiler bir kooperatif örgütlenmesini hedeflemişlerdir. Venezüella örneğine benzer bir çalışma da olsa fab-

rikalarını yasalar yardımıyla değil, direnişleriyle kazanmaları bakımından bu kooperatifleşme dünyada bir ilktir.

İstanbul'da gerçekleşen direniş, fabrika işgali sonrası tamir edilen makinalarla başlatılan üretim hem ülkemizde hem de dünyada yankı bulmuştur. Dayanışmanın gücüyle Devrimci İşçi Hareketi "Kazova Kazak ve Kültür"ü açtı. Bu konuya dair konuşulan işçiler gelişmeleri ve kooperatif örgütlenmesini şöyle anlatıyor: *"Kooperatifin bize sağlayacağı patronlarımızın bizden bugüne kadar çaldığı artı değerler, artı zaman. Çünkü kooperatifte çalışma saatlerimiz belli bir noktada olacak. Belli bir saatte çalışılacak. Sömürülmeden çalışacağız..."* Ve devam ediyor; *"Daha önce fabrikada gece yarısına kadar çalışırken bir yerlere mal yetiştirme derdimiz vardı ama şimdi öyle bir derdimiz yok. Tabi ki bir üretim mekanizmasının içindeyiz ama şunu biliyoruz ki ürettiğimiz gerçekten belli markalar adına çok büyük paralara satılmayacak. Bizim ticari kaygımız olmayacak. Biz halkımıza ucuz yapacağız. Şöyle bir mekanda çıkacak bunlar. İşte günlük çalışma içerisinde sanatta da uğraşabileceğimiz, müzikle de uğraşabileceğimiz, sosyal alanda kullanabileceğimiz bir mekanda gelişecek bu üretim tarzı. Bu da herhalde bir işçinin isteyebileceği en iyi şeylerden biridir..."* (Yürüyüş, sayı 404)

Gerçekten öyledir. Kooperatif örgütlenmesinin hem orada çalışan işçiye, hem de yoksul halka ciddi faydası vardır. Hem daha ucuz ve kaliteli ürün bulunabilecek, hem de halk işçilerle birlikte kooperatif bünyesindeki kültürel etkinliklere dahil olabilecektir. Kazova işçileriyle birlikte gelişen bu kooperatif süreci önemli bir örgütlenme çalışma-

sıdır. Halkın dayanışmasının ülkemizdeki en önemli örneklerinden biridir.

Geçmişte de Anadolu'da benzer örgütlenmeler, dayanışma biçimleri yaşanmıştır. 1300'lü, 1400'lü yıllardan bahsediyoruz. Mesela Bedreddin ve yoldaşlarının örgütlediği kolektifler bu anlamda önemli örgütlenmelerdir. Bir çeşit kooperatif yapılanmasıdır. "Azap Ortakları" isimli kitabında Erol Toy'un bu kolektifi anlattığı bölümler çarpıcıdır: *"Köyün delegesi Şeyh Bedreddin'e raporunu verir; Harmanımız savrulmuş, köy ambarı olarak yapılan sağlam yapıya yerleştirilmiştir. Toprağın nadasa çekilecek bölümlerine buğdaydan başka tahıl ekmek dileriz. Bu işler de kararlaştırılmış, köy erlerimiz, köy hanayı yapımında yer alacaklardır. Şimdiden tuğla ve dahi kiremit dökecek olanlar, görevlerine başlamışlardır. Her birinin başkanı gelip, kendi işleri konusunda size bilgi vereceklerdir..."* (Cilt 3, Syf:119)

Yine Anadolu'da işlevli olan tarihteki Ahi örgütlenmeleri de benzer bir dayanışmayı temel alır. Örneğin "Anadolu Bacıları" örgütlenmesi bir yandan o bölgedeki kadın ve genç kızları bünyesinde toplarken bir yandan da onların üretimde bulunmasını sağlar. Halı, kumaş dokumacılığı, tülben bezi imalatı, örücülük vb. yaparlar. Başka bir faaliyetleri de Ahi kuruluşlarında misafir edilenlerin karınlarının doyurulması, yoksulların giydirilmesidir. Ahi örgütlenmeleri ise daha çok meslek örgütleri gibidir. Fakat işleyiş biçimleri kooperatife benzer.

Halk, dayanışma konusunda tarihinin her döneminde güzel değerler yaratmıştır. Bu değerleri kirlüten ve yozlaştıran ise hep egemenler, sömürücü asaklar olmuştur. Onlar iyi, güzel ve ileri olana düşmandır. Varsa yoksa kendi

çıkarları vardır. Fakat tarihsel bir gerçekte vardır ki; tarihin tekerleği ileri gider ve hiçbir güç bu gidişi durduramaz. Er ya da geç kazanan örgütlü halklar olacaktır.

4- Dayanışma Sandıkları

Yoksul halkın birbirine destek olabileceği bir yardımlaşma şekli de dayanışma sandıklarıdır. Örneğin yoksul ve işsizler için esnaf, mahalle halkından toplanan para vb. ihtiyaç sahiplerine destek olsun diye kullanılır. Diyelim ki memleketinden ayrılmış yeni bir şehre göç etmiş, zorluklar içinde tutunmaya çalışan bir aile, o mahallenin desteği ile ayakta kalabilir. Yine işinden atılan bir işçi çoluk çocuğunu, kendini çaresiz hissetmemelidir. Hiç değilse tekrar iş bulana kadar çorbasını kaynatacak bir destek bulmalıdır.

İşte dayanışma sandıkları bu anlamda kısa bir süre de olsa acil ihtiyaçlarına derman olabilir. İşyerleri açısından da dayanışma sandıkları kurulabilir. Bir arkadaşın tayini için yol parası sağlanır. Cenazesi vardır kaldırılır. Düğünü olur, yardım edilir.

Acil destek imkanı bulmaktır. Yangın olur, hırsızlık vb... Halk kendini ortada kalmış hissetmemelidir. Çünkü yanlarında yine kendileri gibi yoksul insanlar olacak ve birbirlerine el uzatacaklardır. Bir baba, bir anne çocuğunun okul masraflarını ödeyemediği için borca girmek zorunda kalmamalı, dayanışma sandığından yardım istemelidir ve kendisi de sandığa imkanları ölçüsünde vermeli, damlaya damlaya oluşacak olan o gölde onun da katkısı bulunmalıdır. Çünkü azlar bir olunca çok olur ve sorunlar el birliğiyle çözülür. Yeri gelir aynı sahana kaşık sallanır. Yeter ki kimse aç kalmasın, yaralar birlikte sa-

rılın.

Yani dayanışma sandıkları olmalı ve bu sandığın hesabı düzenli tutulmalıdır. Yine Anadolu tarihimizde benzer örneklere rastlıyoruz. Mesela ihtiyaç sahipleri için topluca para toplamaya çıkılmış. Biri önde davul çalar diğeri de duyuruda bulunur... Ve bu tellalın arkasında yürüyenler pazar yerinde ya da çarşı içinde esnafları tek tek gezerlermiş. Esnaf elinde torba taşıyana yardım parasını verir, hayır duasını alır, helalleşmiş. Kimi esnafta sattığı şeylerden vererek katkıda bulunurmuş.

Görüleceği gibi halkın, özellikle de Anadolu halkının birbirini sahiplenmesi aynı zamanda bir gelenek, görenektir. Emperyalizm yozlaştırmaya, yok etmeye çalışsa da bu kültür varlığını kolay kolay yitirmez. Belki azalır ama asla kaybolmaz. Öyleyse unutturulmaya çalışılan tüm bu değerlerimize daha sıkı sarılmalı, onları daha da geliştirmeliyiz. Küçücük bedenleriyle yaz kış demeden çalıştırılan çocuklarımızı dert edinmeliyiz. Yağmur kar altında yırtık ayakkabılarıyla okula giden, titreyen o çocuklar bizim çocuklarımız, bunu unutmamalıyız. Yoksulluğun bir kader olmadığını halkımıza kavratmalıyız. Dayanışma örgütlerimizle, mücadelemizle bugünden yarının kültürünü şekillendirmeliyiz.

5- Sportif, Sosyal, Kültürel Faaliyetler

Kültür, sanat ve sportif faaliyetler birlikte üretimin, coşkunun ve enerjinin paylaşıldığı alanlardır. Bu faaliyetler, bugün daha çok düzen kurumlarının ve seçkinlerin tekelindedir. Maddiyatın öne çıkarıldığı, parası olmayanın katılamayacağı faaliyetler haline getirilmiştir. Öyle ki kimi kültürel etkinlikler yoksul mahallelerin semtine bile uğramaz.

Mesela, spor denince yoksul halkın büyük bir bölümü mahalle arasında oynanan futbolu bilir. Diğer spor dalları kiminin okulda karşılaştığı, kiminin ise ancak TV'lerde gördüğü faaliyetlerdir. Bu nedenle, dikkatinizi çekiyordur uluslararası yarışmalarda Türkiye'den katılım çok çok az olur. Madalya kazanmak ise sürpriz kabilinden bir durumdur. Yabancı oyuncuların uyruğu değiştirilerek kazanılan madalyaların ise egemenlerin göstermelik başarı şovları için kullanılır.

Peki neden böyledir?

Halkımız neden bilim, kültür ya da spor etkinliklerinde bulunamaz? Çünkü egemen sömürücüler halkın tüm enerjisini, kendileri için kar getirecek işlere sevk eder. O işler sırasında da onun ilğini sömürür. Öyle ki bırakın kültürel etkinliği, tuvalete kaç defa çıkabileceğine kadar işverenler karar verir. Halkın kendini geliştirebileceği alanlar bilhassa dar tutulur. Çünkü düşünen bir halk egemenlerin en büyük korkusudur. Oysa sosyalist düzende böyle midir? Sosyalist inşa sürecindeyken Sovyetler Birliği'nde yaşanan atılımı bilmeyen kalmış mıdır? Her çocuğa tanınan sportif faaliyetler ve genişletilen maddi imkanlar sayesinde küçük yaşta yetismeye başlayan sporcular tüm dünyada en başarılı işlere imza atmıştır. Sadece o mu? Kültürel ve bilimsel alanda da sosyalizmle birlikte Sovyet halklarının adımları hızlanmıştır. Şehirlerin bile çehresi değişmiş, yenilenen ülke halka hizmet için, onun kültürel gelişimi için her olanağı seferber etmiştir. Sovyet ülkesinin o zamana kadar hiç olmamış olan kültürel gelişmesi için sonunda şöyle yazar: *"Bu süreç büyüyor, genişliğine ve derinliğine büyüyor. Bu bütün ülkenin iyileşmesinin,*

yeni bir yaşama başlamanın, yeni bir kültür yaratmanın sürecidir.” (Age, Syf:146)

Öyledir gerçekten de... Her alanda halkın kültürel gelişimi temel alınmıştır. Mesela amatör sahne oyuncularını için sanat gösterileri düzenlenerek, oradaki yetenekli gençler seçilmiştir ve bu gençler sonrasında devlet tarafından okullara gönderilerek sanatlarının ustaları olarak yetişmeleri sağlanmıştır.

Tahmin edileceği üzere Çarlık Rusyası'nda böyle çalışmalar yoktur. Çünkü sanat seçkinlerin elindedir. Gösteriler de, spor karşılaşmaları da onlar içindir. Halk ne opera, ne de tiyatro salonu görmüştür. Ancak sosyalizmi inşa eden Sovyet iktidarı halka bunun kader olmadığını göstermiştir. Zira bugün iktidarını sürdüremiyor olsa da Sovyetler Birliği tüm dünya halklarına büyük bir kültür hazinesi armağan etmiştir. Bizler de sosyalist kültürün temsilcileri olarak bulunduğumuz yerlerde bu kültürü yaymakla sorumluyuz.

Mahallelerimizde hem sportif etkinlikler, hem de kültürel çalışmalara ön ayak olmalıyız. Bu faaliyetlerin en çok gençlerin ilgisini çekeceğini bilerek hareket etmeliyiz. Böylece yozlaşmanın vantuzlarından da kurtarırız onları. Varsa halı saha ya da mahallenin uygun bir alanında takımlar oluşturup, turnuvalar düzenlemeliyiz. Gençlerin spor yapmalarına imkan sağlayacak ayakkabı, forma vs.'yi mahalle halkının da desteğiyle karşılamalıyız. Gençlerimizi bilmedikleri sporlarla, kültürel etkinliklerle tanıştırmalıyız. Hem de para falan harcamalarına gerek kalmadan.

Yine Okmeydanı Sibel Yalçın Direniş Parkı'nda olduğu gibi müzik, tiyatro vs. gösteriler için uygun mekanlar oluştu-

rulmalı, halkı, gençliği bu faaliyetlere girmeye özendirilmelidir.

Bu konularda (spor, müzik, tiyatro, resim...) profesyonelce çalışan insanları mahalle gençlerine ders vermeye çağırmalıyız. Meslek örgütlerini, yoksul mahallelerde bu faaliyetleri finanse edecek yardımlaşmalara, dayanışmaya davet etmeliyiz.

6- Sağlık Taramaları

Ülkemizde zenginler tırnağı kırıldığına bile hastaneye giderler ama yoksul halkımız çok ciddi hastalıkları olmadan hastanenin kapısından içeri adım atmazlar. Bu cahilliklerinden değil, ekonomik olarak yoksun olduklarından. Onun için mahallelerde örgütlenecek bir sağlık komisyonu, en çok yoksullarımızın işine yarayacaktır.

Kurulacak olan sağlık komisyonlarındaki doktorlar mahalle halkını düzenli olarak muayene etmeli ki, önemli, ölümcül hastalıkların önüne geçebilsin, yayılması engellenebilsin. Bu komisyonların verdiği hizmet hiçbir mali yükümlülük taşımamalıdır. Ayrıca bu komisyondaki sağlık çalışanları taramalar sırasında sigara ve alkol kullanımının engellenmesi konusunda kampanya yürüterek, sigara ve alkolün sebep olduğu hastalıkların da önüne geçmelidir.

8- Yaşlı Sağlığı Çalışmaları

Sosyalizmle birlikte sağlık hizmetinde önemli bir değişim olacağı kesindir. Bazı alanlarda ise özel bir hizmet sisteminin oluşturulması gerekmektedir. Bu alanlardan birisi de yaşlılara yönelik hizmetlerdir.

Yaşlı nüfusun artması kapitalizmde olumsuz algılanırken, sosyalizmde tam tersine yaşlıları toplumsal yaşama kat-

mak için çeşitli programlar çıkarılır.

Gölgesini satamadığı ağacı kesen kapitalizm, kendisine kar sağlamayan yaşlı kesimi görmezden gelip adeta onlara karşı bir imha politikası yürütmektedir. Nazi Almanyası'nda yaşlıların gaz odalarında ölüme terk edildiklerini hatırlamak kapitalizmin ne kadar vahşi olduğunu anlamaya yetecektir. Ya da ülkemize bir bakarsak; bakılmayan, so-kağa terk edilen, şiddet gören yaşlıların sayısının hiç de az olmadığını görürüz.

Tüm bunlara karşılık bir zamanlar sosyalizmin olduğu SSCB'de ve şu anda Küba'da bu işleyiş tam tersinedir. Bu ülkelerde sosyalist devlet bizzat yaşlılar için özel programlar çıkarmış, yaşam kalitelerini artırmak ve ölüm hızlarını düşürmek için yasalar oluşturmuştur. Yani kapitalizmde sadece kar getiren insan değerliken, sosyalizmde her insan değerlidir ve sosyalizmde devlet tüm kurumlarıyla bunun için vardır.

Biz de kooperatiflerin içinde yaşlılar için kulüpler oluşturabiliriz. Bu kooperatiflerde hem sağlık hizmeti verilmeli, hem de yaşlıların birbirleri ile sosyal, kültürel etkileşimi sağlanmalıdır. Hatta kooperatiflerde yaşlılar için de çalışma atölyeleri olmalıdır ki kapitalizmde üretim dışında tutulan, işe yaramadığını düşünen yaşlılar, yeniden üreterek kendilerini daha iyi hissedebilsinler.

Tabi hastane bakımına ihtiyacı olan yaşlılar için de günlük bakım evleri açılarak, buralarda ücretsiz olarak yaşlıların yeme, içme, sağlık bakımı ve sosyal ihtiyaçları karşılanmalıdır.

9- Ücretsiz Sünnetler

Sünnet bir halk geleneğidir. Öyle ki sünnet edilen çocuklar için düğünler,

şenlikler yapılır.

Her aile çocuğunu düğünlerle, şenliklerle sünnet ettirmek ister. Fakat maliyeti yüksek olduğundan bu pek mümkün olmaz. Günümüzde düğünlü sünnetler sadece zengin çocuklarına yapılabilmektedir. Yoksullar için bırakın düğün-dernek yapmayı, çocuklarını sağlıklı bir şekilde sünnet ettirmek bile zorlaşmıştır.

Bu halkımızın sorunundan sadece bir tanesidir. Ama halkı örgütleyerek halkın talep ve sorunlarına cevap olmak hiç de zor değildir. Halka sorunlarının kaynağını ve nasıl çözeceğini göstermek yeterlidir. Küçükarmutlu'da yapılan çalışma bunun iyi bir örneğidir.

Mahalledeki esnaftan ailelerden toplanan paralarla mahalle çocuklarına toplu sünnet düğünü yapılmıştır. Bu örgütlenmeyle hem ailenin üzerindeki maddi yük hafiflemiş, hem de mahalleli kolektif bir iş yapmanın yararını somut olarak görmüştür.

Halkın sorunları ancak işbirliğine dayalı örgütlenmelerle çözülebilir. Halk çocuklarına eğitimden sağlığa, sünnetinden kültürel gelişimine kadar her hizmeti ücretsiz olarak verebiliriz.

KAYNAKLAR :

Sovyet ülkesinde sosyalizmin zaferi için, B.M. Volin

Sovyet Devleti Yeni Tipte Bir Devlet, Iwanow

Azap Ortakları, Erol Toy

Bolşevik Parti Tarihi, J. Stalin

Bu Su oğala oğala

Yaşlılara saksılar dizdim,
bahçeler yaydım.
Yorgunlara diri beden verdim,
taze yürek.
Döşekler serdim hastalara,
rahat, yumuşacık.
Nerde yalan dolan gördüysem kızardım.
Yiğit yüreklere, dedim, canım armağan.
Ardına kadar açtım çocuklara kapıları.
Dostluklar boy attı yeryüzünde,
dostluklar orman orman.
Ebemkuşakları gökyüzünde fır dolandı.
Yürüdü dağlardan ovalara doğru
gümbür gümbür bir deli su,
yıktı bu su önüne geleni,
bu su, oğala oğala.
İnsanlar insanları aldı götürdü.
Ne kavga kaldı, ne zulüm, ne korku.

A. KADİR

SOLDA DÜZENİÇİLEŞME VE ÇÜRÜME

İdeolojik olarak emperyalizmin yönlendirmesine giren sol, 2000-2007 Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ne saldırırken "Ne kazandınız?" diyerek inançsızlığını, çürümüşlüğüne ortaya sererken; ABD "7 yıl direniş mi olur?" değerlendirmesi ile hem kendi korkusunu ifade etti hem de 7 yıl direnerek 122 şehitle neler kazandığımızı...

Sol, rekabetçi ve hırslı olsa da söylemlerindeki keskinliğin dışında mücadelede öne çıkmak, tek başına direniş örgütlemek derdinde olmamıştır. Devrimci Hareket'in kan can bedeli yarattığı mevzilerde varlığını sürdürmeyi fırsat kollamayı tercih etmiştir.

Çürümeyi büyüten yalnızca 7 yıllık Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin

dışında kalmak değildir; direnmemek çürümektir, teslimiyettir, bitıştır. Çünkü direniş, yalnızca tecrite, hücrelere karşı bir direniş değildir. Dediğimiz gibi; saldırı ve direniş aslında 20 Ekim 2000 öncesi, 19 Aralık öncesi de varolan bir gerçektir.

Çürümek; devrimcilere, devrimci eleştiriye sırt çevirmek, "tavır almak", "ilişki kesmek"tir. Sol içi şiddete tavır almamak, tam tersine kışkırtmak ve provokatörlük yapmaktır

Sonuç olarak; devrim mücadelesi sürekli bir savaş halidir. Bu savaşta hiçbir boşluk yoktur. "Direnmeyen çürür" gerçeği bu savaşın bilimsel sonucudur. Savaş asıl olarak ideolojik cepheidir.

Devrim mücadelesi sınıflar savaşının en yoğun, en şiddetli ve kanlı halidir. Mahir Çayan bunu "...Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarpıtır..." diye en özlü biçimde ifade etmiştir. Ülkemiz devrim mücadelesi Mahirler'in, Kızılderre'nin yolundan yürümeye devam ederken, ülkemiz solunun büyük bir çoğunluğu "engebeli, dolambaçlı, sarp yollar"dan devrime yürüme inancını kaybetmiş ve yönünü, yolunu düzene çevirmiştir.

Özellikle son 25 yılda ülkemiz devrim mücadelesinde çok önemli gelişmeler yaşanmıştır. Bir yandan destanlarla, kahramanlıklarla, büyük bedellerle halkımıza ve dünya halklarına umut olunmuş; devrim ve sosyalizm bayrağı onurla dalgalandırılmıştır. Diğer yandan ise belli bir dönem devrim mücadelesinde bedel ödemiş, şehitler vermiş devrimci örgütlerde büyük bir gerileyiş, çürüme ve düzeniçileşme yaşanmıştır.

Silahlı mücadele devrim ve devrimcilik iddiası olan örgütleri radikalleştirir. Ayakta kalmanın, örgütlenmenin temel yolu olarak, silahlı mücadele temelinde yürütülen mücadele görülmeye başlanmıştır. Sol, devrimci hareketin can bedeli kan bedeli yarattığı potansiyel içinde örgütlenmek için silahlı eylemlere, devrimci şiddete başvurmuştur.

Emperyalizm ve oligarşinin hedefini düşündüğümüzde, bu örgütler açısından büyük oranda sonuç almışlardır diyebiliriz. Devrim iddiası kalmamış, sürekli “barış”tan, “uzlaşma”dan bahseden örgütlere halen saldırmalarının, baskı yapmalarının nedeni ise tüm direnme dinamiklerini yok etmektir. Düzenin krizi öylesine derindir ki; düzeniçi muhalefete dahi tahammülleri yoktur. Emperyalizm ve oligarşinin sınıf bilinci güçlüdür, onlar hiçbir boşluk bırakmak istemezler. Tarihsel tecrübeleri vardır; ‘90’lı yıllarda Devrimci Sol’un Atılım’ının, mücadelesinin, eylemlerinin soldaki etkisini iyi bilirler. ABD emperyalizmi DHKP-C’nin varlığının ve mücadelesinin yalnız ülkemiz için değil, dünya halkları açısından önemini ve “tehlikesi”ni çok açık ifade etmiştir. Dünya halklarının baş düşmanı Amerika diyor ki; “DHKP-C çıkarlarımıza zarar veriyor, dünyada yeniden Marksist-Leninist hareketin gelişmesine izin veremeyiz.” Bir şeye izin verdikleri de yoktur zaten. ‘90’lı yıllardaki 12 Temmuz, 16-17 Nisan katliamları da onların çıkarlarını korumak için yapılmıştır. İşkenceler, kayıplar, her türlü baskı ve saldırılar da, 2000’li yıllarda başlayıp halen süren F Tipi tecrit saldırısı da bizzat ABD ve Avrupa emperyalizminin

örgütleyip yürüttüğü bir saldırdır. İdeolojik olarak emperyalizmin yönlendirmesine giren sol, 2000-2007 Büyük Ölüm Orucu Direnişi’ne saldırırken “Ne kazandınız?” diyerek inançsızlığını, çürümüşlüğüne ortaya sererken; ABD “7 yıl direniş mi olur?” değerlendirmesi ile hem kendi korkusunu ifade etti hem de 7 yıl direnerek 122 şehitle neler kazandığımızı...

Sol açısından bırakalım bir değerlendirmeyi, muhasebeyi; kendi gerçekliğinden kaçmak ve subjektivizm ortak karakteri olmuştur. Oysa ki gerçeklerden kaçmak mümkün değildir. Gerçekler sürekli önlerine gelecektir. Halen içinde oldukları halk, hem bunları soracak onlara hem de en yalın en sarsıcı dili ile anlatacaktır. Emperyalizm ve uşakları halkı yememişlerdir. Halk, solun çürüdüğü, kendi tarihini-değerlerini yok ettiği bu tarihte direnmiş, savaşmış, kahramanlar yaratmıştır. Nispeten sessiz ve durgun olduğu dönemlerde bile öfke biriktirmiş, yaşadıklarından doğru sonuçlar çıkarmış ve ayaklanmıştı Haziran’da.

Biz değerlendireceğimiz 25 yıllık süreci 2 ana döneme ayırabiliriz. 1990’dan 2000 yılına kadar olan süreç ve 2000’den 2015’e kadar olan süreç.

A) 1990-2000 Dönemi

1990 ve sonraki yıllar dünya devrim tarihi açısından çok önemli yıllardır. Ülkemiz devrim mücadelesi bu tarihte çok özgün ve tarihsel bir yere sahiptir. SSCB’nin ve diğer Doğu Avrupa ülkelerindeki revizyonist iktidarların yıkılışı ile birlikte hem emperyalizm büyük bir ideolojik saldırı başlatmış, hem de kendi ideolojisine, gücüne güvensiz, bu ülkelerden güç alan örgütler derin bir ideolojik bunalımın içine düşmüşlerdir. Silahlı mücadeleyle belli bir güç olmuş bu örgütler, silah bırakma sürecine girerken bayrak-

larından sosyalizmin sembolü olan orak-çekici çıkarmışlardır. Zaten sosyalizme inancı zayıf olan, revizyonistlere her anlamda bağımlı olan reformistler, “emperyalizmin solu” haline gelmişlerdir. Emperyalizmin “Yeni Dünya Düzeni”nde yalnızca bu düzene uyum sağlayanlara yer vardır. Devrimde ve sosyalizmde ısrar edenleri ise katliamlar, işkenceler, kayıplar, hücreler beklemektedir.

İşte böyle bir dönemde Devrimci Sol “Atılım” kararı alıp her alanda mücadeleyi yükseltmeye, emperyalizme ve oligarşiye darbeler vurmaya başlamıştır. Bu kararın arkasında büyük bir ideolojik gücün olduğu tartışmasızdır. Devrimci Hareket emperyalizmin büyük ideolojik saldırısının karşısında bir an bile tereddüte düşmemiştir. Tam tersi; karşı saldırıya geçmiş ve asıl darbeleri ideolojik cepheden indirmiştir. “Çöken ve yenilen sosyalizm değil, revizyonizmdir.” demiştir. “Emperyalizmin ‘Yeni Dünya Düzeni’ne teslim olmayacağı” demiştir.

Bu süreç kısa sürede ülkemiz solunda yeni bir saflaşma yarattı. Solun bir kısmı yasallaşma ve reformist yolu seçerken, bir kısmı da Devrimci Sol’un Atılım’ından etkilenecek direnmeyi, mücadeleyi seçmiştir. Pek çok ülkede teslimiyet rüzgarları eserken bizim ülkemizde devrimci coşku hakim olmuştur. Gençlik alanı başta olmak üzere belli bir kitlesellik yaratılmıştır.

Yükseltilen silahlı mücadele bir yandan moral gücü yaratıp 12 Eylül yıllarının yılgınlık havasını dağıtırken bir yandan da emperyalizmin, SSCB’nin yıkılışından sonra başlattığı “sosyalizm öldü”, “tarihin sonu geldi” çerçevesindeki ideolojik saldırılarına pratik bir cevap olmuştur. Silahlı mücadele devrim ve devrimcilik iddiası olan örgütleri radikalleştirir. Ayakta kalmanın, örgütlenmenin temel yolunun, si-

1996 Ölüm Orucu süreci Sol’un ortak değerler, ilkeler etrafında toparlandığı bir süreç olsa da; sol, derin açmazlarından, bunalımlarından kurtulamamıştır. Sol, belli bir oranda dirense, savaşa ve belli bedeller ödese de bunları ideolojik güce ve zafere dönüştürecek Marksist-Leninist bir anlayıştan yoksundur.

lahlı mücadele temelinde yürütülen mücadele olduğu görülmeye başlanmıştır. Sol, devrimci hareketin can bedeli kan bedeli yarattığı potansiyel içinde örgütlenmek için silahlı eylemlere, devrimci şiddete başvurmuştur. Dışarıdan bakıldığında grupçu, rekabetçi, reklamcı olsa da belli bir kararlılığı, militanlığı olan sol, asıl olarak ideolojik zayıflığını, bulanıklığını aşabilmiş değildir. Cunta öncesi sol içi çatışmanın, cunta yıllarındaki teslimiyetçi tavırların kamburu halen sırtlarındadır. Oysa ki devrim mücadelesinde ideolojik netlik ve sağlamlık belirleyicidir. 12 Eylül öncesinin şabloncu, dogmatik solu, 1990 sonrası rekabetçi, fırsatçı ve taklitçi olmuştur. Elbette bu sürecin, mücadeleyi yükseltmenin bedelleri de olacaktı.

Solun ideolojik zayıflığının ve bunalımının ortaya çıktığı ilk örnek 1990 öncesidir. Emperyalizm ve işbirlikçileri Romanya’da, eksiklerine rağmen, sosyalizmi savunan Çavuşeskular’a karşı bir komplo tezgahlamış ve “halk ayaklanması” adı altında karşı devrim gerçekleştirerek Çavuşeskular’ı kurşuna dizmiştir. Ülkemiz solunda, Devrimci Sol dışında bu emperyalist komploya, karşı devrime ve katliama tavır alan olmamıştır. CIA’nın ya-

lanlarına inanıp “halk ayaklanması”nı selamlamışlardır. Emperyalizmle birlikte Çavuşeskular’a, sosyalizmin kazanımlarına saldıracak kadar savrulmuşlardır. Sonraki yıllarda ve özellikle ABD’nin 1991 Irak saldırısında ortaya çıkacaktır ki, sol “emperyalizm değişti” yalanlarından, ideolojik saldırılardan çok etkilenmiştir. Meşruluk sorunu vardır, “keskinliğine” rağmen kendine güven sorunu vardır. Böylesine ideolojik zayıflığın, bulanıklığın olduğu yerde, devrimci ilkelerin, geleneklerin hakkıyla savunulup pratiğe geçirilmesi de mümkün değildir. 1991’de Irak’a saldırıp yüz binlerce insanı katleden emperyalizme doğru tavır alınmamasının nedeni de buradadır. Devrimciliğin köşe taşlarından biri anti emperyalizmdir. Ve solun köşe taşları sağlam değildir. Oysa emperyalizm yalnızca Irak halkını katletmiyor, solun dediği gibi sadece Saddam’a karşı savaşıyordu. Savaş emperyalizmle dünya halkları arasında idi. Bu aynı zamanda devrimci sürecin baş çelişkisidir. Aynı süreçte ülkemizde de işkenceler, baskılar, savaş zamları gündemdedir. Devrimci hareket bir yandan emperyalist savaşa karşı kampanyalar örgütlerken bir yandan da silahlı savaşı yükseltmiştir. Emperyalist hedeflere, emperyalizmin ajanlarına karşı üst üste eylemler yapılır. Tam da bu süreçte Devrimci Hareket’e karşı 12 Temmuz 1991 katliamı gerçekleştirilir. Sol, bir yanıla savaş gerçeğini görse de asıl olarak katliamı ve direnişi kendi dışında görür. “Yaşananlar Devrimci Sol’la oligarşinin düellosudur” ya da “mücadele bir kan davasına dönüşmüştür” diye düşünür. Bu ve benzer değerlendirmeleri 16-17 Nisan Katliamı’ndan sonra da yaparlar. Rekabetçilik ve fırsatçılıkla kendilerinin “gelişeceği” halini kurarlar.

Sol, rekabetçi ve hırslı olsa da söy-

lemelerindeki keskinliğin dışında mücadelede öne çıkmak, tek başına direniş örgütlemek derinde olmamıştır. Devrimci Hareket’in kan can bedeli yarattığı mevzilerde varlığını sürdürmeyi fırsat kollamayı tercih etmiştir. Kendi gelişimlerini, diğer örgütlerin darbe yemesine, sorunlar yaşamasına bağlayan bir anlayış, haliyle ne devrimci birliklerde kalıcı olur ne de devrimci değerleri, ahlakı, dostluğu yaşatır.

İlkesizliğin, fırsatçılığın en açık haliyle ortaya çıktığı süreç, Devrimci Hareket’te 1993 Eylül’ünde yaşanan “Darbe” sürecidir. Yılların rekabetçiliğiyle, kompleksleriyle fırsat kollayan sol; darbeyi ve darbecileri anında sahiplenmiştir. Çünkü kariyerist, hain darbeciler gibi, solun da “karın ağrıları” vardır.

Sol, darbecileri sahiplenmekle kalmamış, Devrimci Hareket’e karşı yürütülen saldırıya da katılmıştır. Hareket’in bölünmesi için ellerinden geleni yapmışlardır. İlkeli mücadelesiyle, devrimci değerleriyle darbeciliği alt eden Devrimci Hareket devrim yürüyüşüne devam ederken; sol, kirlenmişliğiyle, ilkesizliğiyle baş başa kalmıştır. Bu “kır”, sonraki yıllarda solun içinde büyümüş, solu bölüp parçalayan, çürüten bir kansere dönüşmüştür.

Sonraki yıllarda bir muhasebe yapmasa da, özeleştiri vermese de; sol, Devrimci Hareket’e karşı aldığı “ilişki kesme” vb. tavırlarını fiilen ortadan kaldırmıştır. Devrimci Hareket 1994 Mart’ında devrim yürüyüşüne DHKP-C ile devam etmeye başlamış, pratiğiyle halka umut olmuştur. Tüm mücadele alanlarında bedeli ne olursa olsun, mevziler, zaferler kazanan bir Parti-Cephe gerçeği vardır artık. “Buzkıran”dır, “toparlayan”dır, “yol gösteren”dir. Bu yüzden faydacı ve istismarcı solun, Parti-Cephe’den uzak durması düşünülemezdi.

Aynı süreçlerde elbette Kürt Milliyetçi Hareket PKK'nın da belirleyici bir rolü vardır. PKK ayrı değerlendirmelerin konusu olmakla birlikte Sol'un PKK ile ilişkisi faydacı ve ilkesizdir. Zaman zaman birlikler kurmuşlar, ortak hareket etmişlerdir, ancak hiçbir dönem bu kadar bütünleşmemişlerdir. Devrimci Hareket'e her fırsatta saldıran, eleştiri adına yazıp çizen sol, ne PKK'nın milliyetçi çizgisini eleştirmiştir, ne "barış-uzlaşma" politikalarını ne de sola zarar veren eylemlerini...

1995 ve 1996 yılları ülkemizin devrime gebe bir ülke olduğunun tüm görkemi ile görülebileceği yıllardır. Yalnızca 1 Mayıs alanlarını dolduran yüz binler, Gazi Ayaklanması değil; devrim mücadelesinin dağlarda, sokaklarda büyüdüğü yıllardır. Emperyalizm ve oligarşinin, devrim yürüyüşünü katliamlarla, işkencelerle, kayıplar politikası ile durdurulamayacağını ortaya çıktığı yıllardır bu yıllar. Oligarşi Sivas Katliamı'nı yapmış, Gazi Katliamı'nı yapmış, hapishanelerde Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da katliamlar yapmış ama mücadelenin ve kitleliliğin büyümesini engelleyememiştir.

Emperyalizm ve oligarşinin asıl hedefi DHKP-C ve PKK olsa da devrimci çizgide ısrar eden sola da infazlarla, işkencede katlederek, kaybederek saldırmıştır. Hem ağır bedelleri önüne koyarak solu geri letmek ve icazetçi, reformist çizgiye zorlamak istemiş hem de etkilediği kitleye doğrudan gözdağı vermeye çalışmıştır.

1996 Ölüm Orucu süreci Sol'un ortak değerler, ilkeler etrafında toparlandığı bir süreç olsa da; sol, derin açmazlarından, bunalımlarından kurtulamamıştır. Sol, belli bir oranda dirense, savaşsa ve belli bedeller ödese de bunları ideolojik güce ve zafere dönüştürecek Marksist-Leninist bir anlayıştan yoksundur. Tam tersine;

emperyalizm ve oligarşinin saldırıları, katliamları belli sonuçlar vermeye başlamış, kendilerini koruma adına gerilemeye, sağcılaşmaya başlamışlardır. Rekabetçilik ve reklamcılıkla Cephe'yi taklit etmeye çalışmışlar, yaptıkları bir kaç eylem sonrası gelişen operasyonlarla "örgütsel kriz" yaşamışlardır. İdeolojik güçsüzlük ve bulanıklık meşruluk sorunu büyütmüş, kendini koruma iddiasızlığı, tekkecilği geliştirmiştir.

1996 1 Mayıs'ındaki, Susurluk sürecindeki kitleliliği, devrimci dinamikleri gören oligarşi, "28 Şubat 1997 Kararları" diye bilinen kararlardan sonra sistemli bir saldırı ve baskı süreci başlatır. Bu süreçte reformist sol düzen solculuğuna, MGK solculuğuna soyunurken, oportünist solun da kitlelerden kopukluğu ortaya çıkmış, hızlı bir erime ve darlaşma sürecine girmiştir.

Aynı süreç emperyalizm ve oligarşinin daha büyük saldırılar için hazırlık yaptığı bir süreçtir. Devrim tehlikesinin, devrimin öncüsü Parti-Cephe'nin gücünün, kararlılığının farkındaydılar. Yıllarca her türlü yol, yöntem ile saldırmış, katliamlar yapmış, hapishaneler doldurmuş ama sonuç alamamışlardır. Kürt Milliyetçi Hareket uzlaşmacılıkta ciddi adımlar attığı gibi, A. Öcalan'ın tutsaklığından sonra tasfiye sürecine de girmiştir.

Saldırının adı "tecrit"tir. Plan-program emperyalizmin karargahlarında, NATO tezgahlarında hazırlanmıştır. "Ya teslimiyet ya ölüm" dayatmasında somutlanan bu saldırı için F Tipi hapishaneler inşaa edilmekte, katliam silahları, katliam ortamı hazırlanmaktadır. Ulucanlar Katliamı'ndaki vahşet, "Teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz?" sorusu, saldırı sürecinin ciddi yetini ortaya koymuştur.

2000 yılına kadar olan süreci toparlayacak olursak; '90'ların ilk yarısında

belli olumlulukları olan, direnen, şehitler veren, oligarşiye darbeler vuran, devrim iddiasında ısrarcı olan oportünist sol, zaafılarından, kamburlarından kurtulamamıştır. Devrimci ilkelere, değerlere sahip çıkamamış; faydacı, rekabetçi, abartıcı, reklamcı bir çizgi izlemiştir.

Grupçu, tekkeci anlayışı besleyen düzen ideolojisi, içten içe solu çürütmüştür. Sol içi çatışmalarda doğru tavır alamadığı gibi, kışkırtıcı, meşrulaştırıcı olmuştur. Grupçuluk ve rekabetçilik nedeni ile devrimcilerin yarattığı kahramanlıkları, değerleri bir güce dönüştürememiş ve çürümenin, tasfiyenin önünü açmıştır.

'90'ların ikinci yarısı bu gerilemenin, iddiasızlaşmanın, bölünüp parçalanmaların süreci olmuştur. Yılgınlığın, yorgunluğun üstünün örtülmeye çalışıldığı keskin söylemlerin pratikte bir karşılığı yoktu. Artık bedel ödemeden bırakalım örgütlenme yapmayı, mevziler kazanmayı; varlığını korumak dahi mümkün değildir. Tecrit saldırısı için "stratejik saldırı", "tasfiye saldırısı" tespiti yapan solun durumu budur. '90'lardaki ideolojik bulanıklık, ideolojik bunalıma dönüşmüş, kararsızlık ve güçsüzlük çok açık hale gelmiştir.

B) 2000- 2015 Dönemi

2000'lere gelindiğinde reformist solun bir kısmı büyük oranda düzeniçileşmiş, bir kısmı ise Kürt milliyetçi hareketle bütünleşmiş durumdadır. Bedel ödemekten kaçış, icazetçiliği derinleştirmiş ve kontrgerillanın deyişiyle "yola gelmişlerdir." Ortak noktaları; AB ülkeleridir. Emperyalizmden demokrasi-çözüm beklemeleridir.

Düzeniçilik tercihi beraberinde devrimci çizgiye, devrimcilere tavır almayı da getirmiştir. Faşist saldırılar altındaki tutsak ailelerine kapıları kapatan çürümüşlük adım adım emperyalizm ve oligarşiyle işbirliğine, devrimcilere, Parti-Cephe'ye

saldırıya ortak olma noktasına gelmiştir. Emperyalizmin ideolojik olarak yönlendirmesine girdikleri için, sürekli olarak devrime, sosyalizme, devrimci değerlere, ilkelere, şehitlere ve her türlü direnişe, eyleme saldırır olmuşlardır.

İhbarcılık da yapmışlardır, provokatörlük de, bozgunculuk da... Kısaca safalarını düzenden yana belirlemişlerdir. "Taraflsızlık", "arafta olma", "üçüncü cephe" ve benzeri yalan ve demagojilerle halkı ve kendi kitlelerini aldatmaya çalışmışlardır.

Reformist sol için; 19 Aralık 2000'den önce "içi çürümüştür ve tasfiye olmuştur" diyebiliriz. "Farkımızı koyduk iyi oldu", "aynı mahalleden değiliz", "cepte keklik mi sandınız", "devrimci demokrasi ölmüştür" denerek ortaya serilen bu çürümüşlük ve devrimcilere düşmanlaşma, 2000 öncesi yaşanan bir gerçekliktir.

Tecrit saldırısı, 19 Aralık Katliamı ve oligarşinin çizdiği sınır, bu gerçekliğin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Kimilerinin maskesi düşmüş, kimileri de göstermelik "köprüler"i atıp düzene köprü kurma telaşına düşmüştür. "Risksiz devrimcilik" anlayışının geldiği noktada demokrat dahi kalamamışlardır.

Oportünist sol açısından ideolojik güçsüzlük ve bulanıklık ortak nokta olsa da tavır ve pratiklerde farklılıklar vardır. Yine ortak noktalardan birisi "saldırının stratejik ve ciddi olduğu" tespitidir. Ulucanlar Katliamı ve Direnişi, Parti-Cephe açısından ideolojik zaferi, inancın, direnme gücünün büyümesini ifade ederken, oportünist solun tereddütünü, ideolojik zayıflığını derinleştirmiştir. Solun bir kısmı bedel ödemekten kaçışını teorize etmeye çalışmıştır. Kimisi güya ölüm orucu yerine fiili direniş önermiş, kimisi de açıktan "Kaymak tabakayı korumak lazım" demiştir.

Tecrit saldırısı aslında 2000 öncesi başlamıştı. Yalnız hücre tipi hapisanelerin hazırlanması ile değil, Ulucanlar Katliamı ile tüm hapisanelere yapılacak saldırının planlanması ve tatbikatlarıyla adım adım süren bir saldırdır. Sol, bedel ödemekten kaçayım derken, var olan dinamikleriyle bir hazırlık dahi yapmamıştır.

Direnişe DHKP-C ile birlikte başlayan MKP ve TKİP'in tereddütlü hali 19-22

Aralık 2000 Katliamı sonrası derinleşmiş ve zafer inancını yitirmişlerdir. Kendi ideolojisine, gücüne olan inançsızlık, beraberinde düşmanı abartmayı getirmiş ve “düşman geri adım atmaz” düşüncesiyle “yenilgi” tespiti yapıp, diğer solla birlikte direnişi bırakmıştır. Oysa ki direniş sürmektedir. Kaldı ki sınıflar mücadelesinde direnmek, teslim olmamak, yenilmemektir, siyasi zaferdir. Devrimci ideolojiden uzaklaşmanın, düşmanın ideolojik etkisine girmenin sonuçları çok hızlı bir şekilde yaşanmıştır. Direnişi bırakan sol, tıpkı reformistlerin 19 Aralık sonrası tüm direnenlere, şehitlere saldırması gibi saldırıya geçmiştir.

Bu süreç, devrimci ilke ve değerlerin dejenere edildiği, ihanetin, bırakın meşrulaştırılmasını, alınandan öpüldüğü bir süreçtir. Direnme hakkının savunulmadığı yerde, hiçbir mevzide tutunmak, durmak bile mümkün değildir. Çürümeyi büyüten yalnızca 7 yıllık Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin dışında kalmak değildir; direnmek çürümektir, teslimiyettir, bitıştır. Çünkü direniş, yalnızca tecrite, hücrelere karşı bir direniş değildir. Dediğimiz gibi; saldırı ve direniş aslında 20 Ekim 2000 öncesi, 19 Aralık öncesi de varolan bir gerçektir. “Ya teslimiyet ya ölüm” dayatması, en başta devrimci değerleri hedefleyen ideolojik-politik, kültürel, fiili bir saldırdır. Reformizm açıkça “Uğruna ölecek değer yoktur” derken, oportünizm direnişi bırakarak bu sürece girmiştir. Sonrasında da aynen reformizmin, yani burjuvazinin diliyle direnişe, şehitlere, devrimci değerlere saldırmışlardır. Fedaiyelerimize saldırmışlardır. “Ne kazandınız?” deyip, reformizmin “boşuna ölüyorsunuz” saldırısını daha da boyutlandırmışlardır.

Gerçeklerden kaçmak, yalanla siyaset

“Aynı Mahalleden Değiliz”e Dair

Açlıktan kuruyan

Yangından kavrulan

Ve kaç yerinde barut gülleri açan

Cesetlerimizi görünce Ferhat

“Aynı mahalleden değiliz” demiş

Reformist sosyetenin Parisli gülü

Ne de olsa alışmıştır kabası

Bulvar kafelerinin kuş tüyüne

Ve akademi kürsülerinin geniş arazilerine

Bizim sokağımızda Ferhat

Zaman bile sert geçer

Bu sokaklarda Paris gülleri değil

Gerçeği haykırırken sırtından vurulan

Onuru savunurken diri diri yakılan

Delikanlıların bedeninde ateş gülleri açar

Ateş gülleri

O gülleri görüp koklamaya

Koklamaya bile

Yürek ister Ferhat

Yürek ister

Hayatın dışına uzayan diller değil

Sadece yürek ister

Sadece yürek

ÜMİT İLTER

yapmak çizgileri olmuştur. 2000-2015 yılları arasında geldikleri nokta çürümüşlük ve bitiştir. Bunu her şeylerinde görmek mümkündür. Halktan, kitlelerden kopmuşlardır. MLKP, TKP(ML) gibiler varlıklarını Kürt milliyetçilerine bağlamış durumdalar. Geleceklerini bağladıkları "barış" ve "çözüm süreci" aslında bitişlerinin tescillenmesi ve düzene dönüşleri olacaktır. Kürt milliyetçilerinin halka ve sola saldırılarını, gayet bilinçli "gerekçe" haline getirmişlerdir. Bu çürümüşlükten beklenmeyecek tavırlar değildir bunlar. Cephe'ye tavır alınırken, Kürt milliyetçiliğiyle bütünleşme adımları atılıyor. Kendi kitlelerinin, Kürt halkının değerlerini istismar ederek sürdürdükleri bu sürecin sonu düzenin bataklığıdır. Ama halkı o bataklığa çekemeyecekler.

Değerlendirme ve özeleştirme adı altında yenilgi teorileri üreten MKP'de çürüme çok daha açık ortaya çıkmıştır. Sözlerinin, yeminlerinin arkasında durmayıp, direnişi bırakanların, hainlerin alınlarından öpenlerin, silahlı 24 gerillalarının teslim olmasını meşrulaştırmaya çalışması "doğal" sonuç olmuştur. Çürümeyi "strateji değişikliği" adı altında kendilerini tasfiye ederek, yeniden yeniden bölünerek büyütüyorlar.

Nedir "Çürüme" Dediğimiz Gerçeklik?

- En temel devrimci ilke ve değerlerden uzaklaşmaktır. Dostu, düşmanı ayırmamaktır. Katillerle, halk düşmanlarıyla barışı savunmak, şehitlerin hesabını sormamaktır. Şehitlere, cenazelere sahip çıkmamaktır.

- Direnmemektir. Burjuvazinin ideolojisiyle, diliyle direnişe, direnenlere saldırmak ve sansür uygulamaktır. Kendi şehitlerini, kendi tarihini inkar edip teslimiyetçiliğin, yenilginin, direniş kırılcılığının teorisini yapıp meşrulaştırmaktır.

- Şehitlerle yaratılmış devrimci kültüre, ahlaka, onura sahip çıkmamaktır. İhaneti,

ihbarcılığı, ahlaksızlığı meşrulaştırmak, geliştirmek. "Cinsel tercih", "cinsel yönelim" vb. adı altında sapkınlığı savunmak, yaymaktır.

- Çürümek; devrimcilere, devrimci eleştiriye sırt çevirmek, "tavır almak", "ilişki kesmek"tir. Sol içi şiddete tavır almamak, tam tersine kışkırtmak ve provokatörlük yapmaktır.

Bizim olduğumuz yerde küçük hesapların, faydacılığın solculuk, komünistlik adına burjuva siyaseti yürütmenin hiçbir hükmü yoktur. Kobani'de emperyalizmin desteğiyle devrimi savunduğunu iddia edenlerin karşısına, gerçekler ve halk dikilecektir. Devrimcilerin dışı dış faşizmle mücadele ettiği, çocukların katledildiği bir yerde devrimciliğin, demokratlığın, yurtseverliğin nasıl olacağı bellidir. Onların kaçıp çürümeyi tercih ettiği direniş sürecinin değerlerini Kürt halkı sahiplenmiştir. Halka inançsızlar bunu da göreceklerdir.

Diğer örgütler açısından belli farklılıklardan bahsedilebilir. Ancak onların durumunu belirleyen de büyük direnişteki yerleri ve pratikleridir. Devrimci bir muhasebe yapmadıkları için, devrimci bir pratik de ortaya koyamamaktadırlar.

Sonuç olarak; devrim mücadelesi sürekli bir savaş halidir. Bu savaşta hiçbir boşluk yoktur. "Direnmeyen çürür" gerçeği bu savaşın bilimsel sonucudur. Savaş asıl olarak ideolojik cephededir. Direnmeyen sol, emperyalizmin ideolojik etkisi altına girmiştir. Direnenler ise emperyalizme ve oligarşiye karşı her cephede savaşıyor ve savaşı büyütüyorlar. Direnenler, dünden bugüne, 1990'lardan 2015'e devrimi, umudu, zafer inancını büyütmüşlerdir. 2000-2007 Büyük Ölüm Orucu Direnişi ve 122 şehit yenilmezliğimizdir. Onların feda ruhu ile savaşı büyütüyor ve her cephede emperyalizme, oligarşiye ve çürümeye vuruyoruz.

ÇELİK TEN KALELERİMİZ; İLKE VE KURALLARIMIZ

“Bugüne kadar bütün devrimciler gurura kapıldıkları, güçlerinin nerede yattığını göremedikleri ve zaafalarını ortaya koymaktan korktukları için mahvoldular. Ama biz yıkılmayız, çünkü biz zaaflarımızı ortaya koymaktan korkmuyoruz ve onları alt etmesini öğreneceğiz” Lenin

Kurallarımız, ilkelerimiz çelikten kalelerimizdir ABD'ye karşı. Çiğnenen, ihlal edilen her kural, kalede açık bir kapıdır. Tüm kapıları sımsıkı kapatmak ve kapalı kalmasını sağlamak görevimizdir!

Peki, Neden Kaledir Bize Kurallar, İlkeler?

Sorunun yanıtını baş düşmanımız ABD'nin yaptıklarına, söylediklerine bakarak da bulabiliriz. ABD ulaşamıyor, bilmiyor, engelleyemiyor hareketimizi. Acizce yoldaşlarımızın başına para ödülleri koyması bir göstergedir. Tüm ilkeleri, milyonlarca insanı dinleyen-izleyen istihbaratının, Alişan Şanlı'nın feda eylemine dair bilgisiz oluşu, eylemi engellememeleri; Cephehiller'in kaleleri olan kural ve ilkelere sahip oluşu ve bunlara sımsıkı tutunmalarındandır.

Kurallar, ilkeler devrimci hareket için, her bir devrimci için güçtür, silahtır. Emperyalizmin, düşmanın önünü tıkayan, engelleyen settir.

Nedir İlke? Nedir Kural?

İlkenin sözlük anlamı şöyle: “Her türlü tartışmanın dışında öncül sayılan ana düşünce, inanış, başkural.”

Yani “ilkedir” demişse bir düşünceye, bakış açısına, tarza orada artık tartışma bitmiş ve geriye sadece onun hayata geçmesi kalmıştır. Kuralın sözlükte birçok anlamı, açıklaması var. Hepsinin ortak noktası ise “yön veren” olması. Yani çalışmalarımıza, yaşamımıza, her anımıza, hareketimize yön verendir kurallarımız.

İlke ve Kurallarımız Nasıl Oluşur?

Parti-Cephe, birilerinin kapalı salonlarda, M-L klasikleri, devrim teorilerini okuyup tartışıp kurduğu bir örgüt değildir. Savaş meydanlarında, savaşın hayatın tam içinde, doğru-yanlış yapı öğrenme, vura vurula oluşturulmuş bir örgüt. Önderlerimiz “deneyimsiz, bilmiyoruz, bekleyelim” dememiş, “Savaşı

“Bir nal kaybettik bir attan olduk. Bir at kaybettik bir savaşıdan olduk. Bir savaşı kaybettik bir ordudan olduk. Bir ordu kaybettik bir zaferden olduk.”

savaş içinde öğreneceğiz.” demiş ve öyle yaratılmış hareketimiz, geleneklerimiz, tarihimiz.

Böyle bir örgütün kuralları ilkeleri de savaş içerisinde, pratikten öğrenerek oluşur ve oluşmuştur. Her bir kural pratiğin gösterdiği sonuca göre oluşmuştur. Kiminin bedeli ağır olmuş, şehitlikler, tutsaklıklar yaşanmıştır.

Mücadelenin gerilemesi olmuş kiminin sonucu ya da tersi kimisi mücadelenin ilerleyişiyle oluşmuş. Her kuralın, ilkenin dayandığı bir deneyim, bir mantık var. Savaş içerisinde bizzat savaşın öğrettikleri, gösterdikleriyle oluşan ilke ve kurallar haliyle hareketimize güç olmuş, düşmanı engellemiştir.

Bir savaş örgütünün aynı hataları tekrar tekrar yapması, herkesin kendi deneyimini kendinin edinmesi diye bir durum söz konusu olamaz. Aynı hatanın tekrar yapılması, ağır bedellerin tekrar ödenmesidir. Herkes kendi yaptığı hatadan öğrenmeye kalkarsa o örgüt toparlanamaz, ilerleyemez. Bu nedenle oluşmuştur kurallar. Aynı hatalar tekrar yapılmasın, bedeller ödenmesin diye...

Devrim Yoksa Düzen Vardır

Emperyalizmle savaşımız birçok cephede sürüyor ve bunlardan biri de ideolojik cephe. *“İnsanın en kritik noktası zihnidir. Zihnine birkez ulaşıldı mı ‘siyasal hayvan’ mermilere bile gerek*

kalmadan yenilgiye uğratılabilir. Hedef bütün halkın zihnidir.” diyor CIA.

İdeolojik savaşta en güçlü silahımız, zihnimizi korumanın en sağlam dalları ilke ve kurallarımızdır. Devrimin kurallarının olmadığı yerde düzen vardır. Kurallarımız, ilkelerimiz zihnimizi çepeçevre saran, güvene alan zırhımızdır. Düzenle aramızdaki sınırı kalınlaştırandır. Devrimciliğin ömür boyu nasıl süreceğine, zihnin nasıl korunacağına yön verir kurallarımız, ilkelerimiz. Bizim için bir kültür, yaşam tarzı, bakış açısidir. Haliyle düzen yerine her açıdan devrimin konulmasıdır.

“Bugüne kadar bütün devrimciler gurura kapıldıkları, güçlerinin nerede yattığını göremedikleri ve zaaflarını ortaya koymaktan korktukları için mahvoldular. Ama biz yıkılmayız, çünkü biz zaaflarımızı ortaya koymaktan korkmuyoruz ve onları alt etmesini öğreneceğiz” diyor Lenin.

Mahvolmak, devrimci için düzene dönmektir. Düzene dönüş ideolojik savaş düşmanın kazanmasıdır. Mahvolmamak için zaaflarla, hatalarla savaşmak, onları yenmek zorundayız. Bu savaşta silahımız ilke ve kurallarımızdır. Devrimin kurallarıyla değerlendirecek, ele alacak ve çözeceğiz. Aksi yenilgidir.

Temel ve genel bir doğrudur; yaptığımızı, söylediğimizi, yapmadığımızı “kime hizmet ediyor” sorusuyla değerlendireceğiz. Bu soruya verilen cevap orada devrimin mi düzenin mi olduğunu bize gösterir. Yazılı olarak “şu ilkedir, bu kuraldır” diye konulmamış olabilir, veyahut biz bilmiyor olabiliriz. Burada doğruyu bulmak için “kime hizmet ediyor?” sorusu ve verilecek doğru cevap yeterli olacak, bize durduğumuz yeri

gösterecektir. Devrimci mantıkla, di-yalektik olarak düşünecek, değeren-direceğiz. Devrim yoksa düzen vardır! Bu kadar yalın, bu kadar net!

“Mahvolmamak” için zaafarla sa-vaşmalıyız. Zaafıları, eksikleri, hataları açıkça ortaya koymakta silah eleştiri-özeleştirmedir. Panzehir ise ilke ve ku-rallardır.

İlkeli olmak köşeli düşünmektir. Yani sağa sola sapmamak, yuvarlamamak, net olmaktır. Köşeli düşünmek “ama, fakat, ancak”larla başlayıp eksiği, zaafı yumuşatmamak, meşrulaştırmamaktır. Her koşulda ilkelere, kurallara sarıl-maktır. Zaafıların, eksiklerin düzenin ilacı köşeli düşünmektir. Düzenin yerine devrimi koymak için köşeli düşünecek, yani ilke ve kurallarımıza her gün daha fazla sarılacağız. Emperyalizmin ideo-lojik saldırısını ancak böyle yenebilir, bu savaştan böyle zaferle çıkabiliriz.

İlkeli, Kurallı Olmak Disiplinli Olmaktır!

Disiplin, kısaca kurallara uymak olarak açıklanır. Savaşın bir disiplini vardır. Ancak bizde disiplin demek, ku-rallara uymak demek; bürokratik bir mekanizma değildir. Konulan kurallara uymaktan öte bir kültür, bir yaşam tar-zıdır. Kuralların içselleştirilmesidir. Sa-dece kurallar olduğu için “zorunlu” ola-rak yapılmasının ötesinde, bir yerde kişinin kişiliği, duruşu, bakış açısidir. Savaşan bir örgütte esas olan ilke ve kuralların mantığının kavranmasıdır. Mantığı kavranmaz, sadece “zorunlu-luktan” ezberlenerek yapılırsa ihlal edil-mesi de kolay olur. Kurallarımız deneyimlerle, bir temele dayanarak oluş-muştur dedik. Bu deneyimleri, temeli, neden oluştuğunu kavradığımız zaman

Parti-Cephe, birilerinin kapalı salonlarda, M-L klasikleri, devrim teorilerini okuyup tartışıp kurduğu bir örgüt değildir. Savaş meydanlarında, savaşın hayatın tam içinde, doğru-yanlış yapı öğren, vura vurula oluşturulmuş bir örgüt. Önderlerimiz “deneyimsiz, bilmiyoruz, bekleyelim” dememiş, “Savaşı savaş içinde öğreneceğiz.” demiş ve öyle yaratılmış hareketimiz, geleneklerimiz, tarihimiz.

yaşamın olağanlığında hayata geçer kurallar, herşeyine yön verir ilkelere.

Mantığı kavrandığında iç disiplinimiz gelişir. İç disiplinimiz geliştiğinde her yerde aynı şekilde davranırız. Kuralları hayata geçirmemiz için kimsenin mü-dahalesine gerek kalmaz. İç disiplin herbirimizin gücü, dolayısıyla örgütün gücüdür.

Kurallarımız “bizim”dir, değerleri-mizdir. Böyle şekillenmesi ise mantığı kavramakla, içselleştirmekle, bütün-leşmekle olur. “İlkesiz, kuralsız, kendi içinde hiçbir hukuk, adalet anlayışı oluşmamış bir örgüt, başı bozuk bir örgüttür.” (Bir Devrimci Dursun Karataş/ Syf: 399)

“Başı bozuk” bir örgütün düşman karşısında bir zafer kazanması mümkün değildir. Tüm kapılar düşmana açıktır. Kimin ne yaptığı-yapmadığı belli de-gildir. Böyle bir örgüt -ki bu durumda örgüt dahi olunamamıştır- savaşa yenik başlamıştır. Yenik başladığı bir savaşı bu şekilde lehine çevirmesi, değiştirmesi

Temel ve genel bir doğrudur; yaptığımızı, söylediğimizi, yapmadığımızı “kime hizmet ediyor” sorusuyla değerlendireceğiz.

Bu soruya verilen cevap orada devrimin mi düzenin mi olduğunu bize gösterir. Yazılı olarak “şu ilkedir, bu kuraldır” diye konulmamış olabilir, veyahut biz bilmiyor olabiliriz. Burada doğruyu bulmak için “kime hizmet ediyor?” sorusu ve verilecek doğru cevap yeterli olacak, bize durduğumuz yeri gösterecektir. Devrimci mantıkla, diyalektik olarak düşünecek, değerlendireceğiz. Devrim yoksa düzen vardır! Bu kadar yalın, bu kadar net!

“Mahvolmamak” için zaaflarla savaşmalıyız. Zaafıları, eksikleri, hataları açıkça ortaya koymakta silah eleştirisi-özeleştirmedir. Panzehir ise ilke ve kurallardır.

mümkün değildir.

“Yüzlerce insanın küçük hata ve zaafıları, disiplinde, yaşamda, savaşta, yüzlerce kural ve ilke hatası demektir. Dolayısıyla düşmana verilen yüzlerce koz demektir...” diyor Dayı.

Örgütü oluşturan insanlardır, bizleriz yani. Her birimizin ilkesiz, kuralsız davranışı sadece bizi düzene yakınlaştırmıyor, örgütümüze zarar veriyor. Her kural ihlali düşmana bir koz demektir. Düşman hiçbir kozu kaçırmaz.

Güçlü bir düşmanla savaşıyoruz. Düşman her anımızı, herbirimizi kaçırmamaya çalışıyor. Küçük bir koz, açık bir kapı arıyor ve bulduğu anda

hiç affetmiyor. Bizim gibi silahlı mücadele veren bir örgütte ise bunun bedeli çok ağır olur. Tarihimiz bunu göstermektedir.

“Bir nal kaybettik bir attan olduk. Bir at kaybettik bir savaşçıdan olduk. Bir savaşçı kaybettik bir ordudan olduk. Bir ordu kaybettik bir zaferden olduk.”

Devrim savaşında da tam olarak böyledir. Küçük hata, zaaf, ilke-kural ihlali bir zaferden eder bizi. “Nal”ı kaybetmemek için çivileri sıkı çakacaksın. Bizim çivilerimiz ilke ve kurallarımızdır. Bir gevşeme bizi zaferden devrimden uzaklaştırır. Bir gevşeme düşmana zafer kazandırır.

Sonuç Olarak;

Şanslıyız! Şanlı bir tarihimiz, geleceklerimiz, hedefimiz, kahramanlarımız var. Bunların oluşturduğu ve bugünlere kadar hiç savrulmadan, bozulmadan gelen ilke ve kurallarımız var.

Bugün düşman her zamankinden daha fazla saldırıyor, özellikle zihinlerimize. Herkes düzene dönerken Cephe “kötü örnek” olmaya devam ediyor, silahlı mücadeleyi kararlılıkla sürdürüyor, örgütleniyor. Neredeyse tüm örgütleri “yola getirmişken” biz dimdik duruyoruz karşılarında. Bu nedenle bugün daha fazla saldırıyor, saldıracak ABD ve uşakları.

Bize düşen silahımıza, ilke ve kurallarımıza her zamankinden daha fazla sarılmak, daha sıkı kavramaktır. Bilmiyorsak öğrenebiliriz. Eğitimi, muhasebeyi sürekli kılsak; eksiği, hatayı cüretle ortaya koyup militanca savaşırsak, ilke ve kurallarımızın bize yön vermesine, bizi yürütmesine izin vererek savaşı kazanırız. Aksi yenilgidir. Yenilmeyeceğiz!

SINIF BİLİNCİ

Haklı olmak yetmez, savaşta güçlü olan kazanır. Devrimcilerin görevi de ezilenleri güçlendirmektir. Halklar sınıf bilinciyle davranırlarsa savaşta gerekli olan maddi tüm gücü de yaratırlar. Silah, imkan yoktur, fakat yaratılabilir. Nasıl? Herşeyi silaha çevirecek bir bakış açısıyla.

İnsanlar binlerce yıldır “neden varım, dünyadaki yerim nedir?” diye sorgulayarak yaşadılar. Çünkü benlik bilinci, yani kimliği bulmak, kimliğini bilmek insanın rüzgarda savrulmasına engel olur. Kimliğini bilen insan kendine bir yol çizer. O yolda kiminle, nasıl yürüyeceğini bilir ve yürür. Bu nedenle kişiler özelinde nasıl ki kimliğini bilmek, o kişinin özgürleşmesi yolundaki ilk adımsa halklar nezdinde de sınıfını bilmek, tanımak da özgürleşme yolundaki ilk adımdır.

Lenin “*Tarihsel olarak belirlenmiş, toplumsal bir üretim sistemi içindeki yerine; üretim araçlarıyla ilişkilerine , emeğin toplumsal örgütlenmesinde oynadıkları role ve toplumsal zenginliklerden aldıkları payın büyüklüğüne ve paya hangi araçla sahip olduklarına bakılarak birbirinden ayrılan geniş insan toplulukları*” olarak tanımlamıştır sınıfı.

Yani herkesin içinde bulunduğu bir sınıf vardır. Üretim araçlarına sahip olan zenginler, yani sömürenler, yani ezenler ile üretim araçlarından yoksun olduğu için mülk sahibine bağımlı olan yoksullar, yani sömürülenler, yani ezilenler... İşte bu sınıflar arasındaki savaştır tarihin gelişimini sağlayan. Marx’ın “toplumların tarihi sınıf savaşımı tarihidir” sözünde uygulanmıştı bu gerçek.

Zenginlik hırsızlıktandır, sömürüdüğü ve sürmesi de buna bağlıdır. Bu nedenle sömürünün varlığı sınıf savaşımının da başlamıştır ve bugün ekonomiktir, siyasi,

askeri, sosyal kültürel her alanda her cephede bir savaş sürmektedir. Ezenler cephesinden sınıf savaşımı, bugünkü konumlarını, iktidarını, korumak için sürdürülmektedir. Sınıf bilinçleri onlara daha fazla kar etmek için sömürüyü arttırmalarını şart koşan ve onlar da bilinçli, iradi olarak bu politikaları hayata geçirir. Ezilenler ise bu savaşı kabul etseler de etmeseler de, farkında olsalar da olmasalar da bir taraftırlar. Çünkü emeği çalınan, kanı akıtılan hayvan muamelesi gören kendileridir. Buna son vermek için, özgürleşmek için bu savaşın bilinçli tarafı haline gelmelidirler. Yani sınıf bilincini kuşanıp düşmanlarına karşı savaşmalıdır.

Nedir Sınıf Bilinci?

“Kendi sınıfının toplumdaki yerini ve özelliklerini bilimsel olarak kavramaktır.”

Burjuvazi ve topyekün asalak zenginler sınıfının bilinci çok güçlüdür. Her söz-davranışları, her politikaları kendi sınıfsal çıkarlarını korumak içindir.

Brecht’in “kural ve kuraldışı” isimli bir oyunu çölden geçmek zorunda kalan tüccarla onun eşyalarını taşıyan bir köleyi anlatır. Tüccar yol boyunca köleye eziyet eder, kötü davranır. Fakat tüccar köleyi ezdikçe ondan korkusu da artar ‘ya bana bir şey yaparsa’ diye, köle ise sınıf bilincinden yoksun bir hamaldır. Ne kadar kötü de davranrsa efendisine bağlı hisseder kendini ve sessiz

“Mücadeleyi körüklemek, sadece mücadeleyi örgütlemek, yönetmek anlamına gelmez, aynı zamanda sınıf mücadelelerini yapay olarak şiddetlendirmek ve kasten genişletmek anlamına gelir.”

kalır. Tüccarın suyu bittiğinde dahi, kendisine daha az verdiği suyu paylaşmak için tüccara vermek ister. Tüccara suyu uzatır ve tüccar köleyi öldürür. Tüccar hakkında dava açılır, dava sonucunda tüccar cinayette haklı bulunur. Mahkeme kararı şöyle gerekçelenir:

“Mahkeme kölenin efendisine bir taşla değil, bir su şişesiyle yaklaştığının kanıtlandığını kabul etmektedir. Ancak bu durum kölenin efendisine su vermekten ziyade ona su şişesiyle vurmak niyetinde olduğu akla daha yatkın gelmektedir. Taşıyıcı, kendi kendisini olumsuz bir durumda hissetmesi için yeterli nedene sahip bir sınıfa mensup biridir. Taşıyıcı ve onun gibi insanlar için, suyun dağıtımında yapılacak olan haksızlığa karşı kendi kendilerini korumak son derece yalın bir mantık yürütümüdür. Hatta bu insanların sınırlı ve tek taraflı yalnızca gerçeğe yaslanan bakış açılarına da bakılacak olursa, kendilerinin mahvına yol açmadan öç almak isteyişleri haklı bir durumdur: Tüccar taşıyıcısının mensup olduğu sınıfa mensup değildir. Ondan en kötüsünü beklemek zorunluluğuyla karşı karşıyadır.

Biraz önce teslim ettiği üzere işkence yaptığı taşıyıcının kendisiyle bir dostluk anlaşması yapacağına inanamaz. Mantiği ona, büyük bir tehdit altında olduğunu söyler. Bölgenin kuş uçmaz kervan geçmez bir bölge oluşu onu kaygılandırmış olmalıdır. Polislin ve mahkemenin olmadığı bir bölgede bulunmaları itibarıyla emrinde çalışan adam

içme suyu üzerinde hak talep etme olanağını edinmiş ve cesaretlendirmiştir. Yani davalı, haklı bir nefsi müdafaa yapmıştı, bu arada tehdit edilmiş olmaması ya da yalnızca tehdit edildiği hissine kapılmış olması hiç önemli değildir. Var olan koşullar gözününde bulundurulacak olursa, kendini tehdit altında hissetmek zorunluluğu vardır.”(Brecht, Oyunlar 4.cilt, syf.125)

Sınıf tavrının ve bilincinin çarpıcı şekilde anlatımıdır bu. Asalak zenginler sınıfının bilinci bu kadar güçlüdür. Ezdiği sömürdüğü sınıftan olan herkesi kendine düşman olarak görür ve onlara karşı her türlü saldırganlığı göstermekten geri durmaz.

İnsanların eşit olduğu ve herkesin kardeş olduğu yalandır. Komünist Manifesto’da neredeyse 170 yıl önce ilan ettik bunu. Burjuvazinin kardeşlik yalanlarına ‘tüm dünyanın işçileri birleşin’ çağrısı yaptık. Bu sınıfsal bir çağrıdır. Eşitlik, kardeşlik değil, sınıf dayanışması; insan sevgisi değil, sınıf kını. Sınıf bilinci işte bu gerçekleri kavramak ve ona göre hareket etmektir.

Sınıf seçmek bir tercih değildir. Fakat sınıfı tanımak; bilmek, onun çıkarlarına göre yol almak iradi bir çabanın ürünüdür. Sınıf bilinci tek başına yaşamı ve çalışma şartlarını düzeltmek adına mücadele etmek değildir. Sınıfları doğuran koşulları bilmek, bu sınıfın gözüyle hayata bakmak ve onun gereğini yapmaktır. Bunu işçi sınıfı kendiliğinden öğrenemez. Bunu öğretecek olan kendini sınıf için mücadele etmeye adanmış devrimcilerdir. Devrimciler, sınıfın ideolojisini halka taşıyarak bu bilinci oluştururlar. Ezilenlere sınıf bilinci verilmeden onlar kendisi için sınıf haline getirilemez, kendiliğinden sınıf olarak kalır.

Sınıf idolojisi nedir? Marksizm Leninizm’dir. Proleterayı, ezilen tüm terimleri M-L ile burjuvaziye karşı hayatın her alanında savaşmak ve savaştırmak devrimci

partinin görevidir. Bu görevin özünde sadece toplumu 2 sınıfın oluşturduğunu anlatmak yoktur. Marks'ın sınıf ve sınıf savaşımını kendisinin bulmadığını vurguladığı sözlerinin devamında, kendisinin yaptığıın:

"1- Sınıfların varlığının üretimin gelişmedeki belirli aşamalarla ilişkili olduğunu,

2- Sınıf savaşımının zorunlu olarak proleterya diktatörlüğüne varacağını,

3- Bu diktatörlüğün, yalnızca bütün şartların ortadan kaldırılması ve sınıfsız topluma bir geçiş olduğunu." göstermekten ibaret olduğunu vurgulamıştır. (Marx-Engels, Komünist Manifesto, syf. 69)

Yani buna bağlı olarak M-L ideolojiyi sınıfa taşıyacak olan devrimcilerin anlatacakları, zenginliğin ve yoksulluğun kendiliğinden varolmadığıdır. Bir avuç asalağın üretim araçlarına el koymaları sonucunda zenginleştikleridir. Halkın üzerindeki baskı ve sömürünün bu asalak sınıfın egemenliği sürdükeçe süreceğidir.

Tarih hep ileriye akar ve ilerililik üretim araçlarının gelişimine bağlıdır. Bugün ne kadar güçlü olursa olsun asalak burjuvazi tarihsel gelişime engel olmakta bu nedenle de gerici bir rol oynamaktadır. Bu nedenle yenilmeye mahkumdur. Halklar tarihsel olarak haklıdırılar mutlaka iktidarı alacaklardır, sosyalizm kurulacaktır. Proletaryayla beraber sosyalizmin iktidara gelmesi sınıfsız bir toplumun zeminini yaratacaktır. Ve sınıfsız, herkesin eşit olduğu, savaşların olmadığı, barışın olduğu bir toplum o zaman kurulacaktır. Yani bugün eşitlik, özgürlük, kardeşlik, barış isteyenler, bunlara ulaşmak için öncelikle sosyalizm için savaşmalıdır.

A) Sınıf Bilinci Halklara Ne Kazandırır?

Sınıf bilinci ezen ezilen arasındaki savaşta halkların devrimcilerin pusulasıdır. Kim olduğunu, kime karşı ne için savaştığını savaşın zorunluluğunu gösterir. Gücümüzü,

yapabileceklerimizi, zaferi hangi yoldan nasıl bu mücadeleye kazandıracağımızı öğretir. Sınıf bilinci en büyük savaştır ve hiçbir savaş silahsız verilmez. Silahı kuşanmak onu öğrenmekten geçer.

"Yalnızca belirli sınıfların bilinçli gerçek çıkarlara dayanan savaşları güçlüdürler." (Lenin Seçme Eserler Cilt-1 syf-487)

1- Herkes Savaşın Tarafıdır! Savaşta Dost Düşman Güçler Vardır! Yerini Bilen Güçlüdür!...

"Bir tahterevallı tahtası, sistemin bütünü iki uçlu bir sallanma , birbirine bağlı Yani alttakiler altta olduğu için ve ancak onlar altta kaldıkları sürece üsttekiler hep üstte Alttakiler yeniden kalkıp yükselse Üsttekiler üstte olamaz artık Demek ki üsttekiler Alttakilerin hep altta kalmasını ister Ayrıca altta üstten daha çok İnsan gerek denge değişir yoksa Tahterevallı dedik ya"

Brecht, 4. cilt syf 71-72

Tahterevallı ortasında kalmak, tarafsız kalmak, dışında kalmak mümkün değil bu sistemde. Sınıflı toplumlarda herkesin ve her şeyin sınıfsal bir konumu, yeri var. Bunlar arasında bir neden-sonuç ilişkisi var. Halkların dostlarını ve düşmanlarını tanımak bu nedensellik bağını anlamakla doğrudan ilintilidir.

Sınıflı bir toplum olan kapitalist toplumda yaşıyoruz ve emperyalizm çağındayız. Tüm dünyada milyarlarca emekçi sömürerek zenginleşen örgütlü azınlık emperyalistler ve onların işbirlikçileridir. Dini, milliyeti, mezhebi, rengi, dili ne olursa olsun tüm dünya mülksüzleri, ezilen halkları aynı

Gine'den bir örnek:

“Jose Mandes, Angola’daki mücadelenin özel sorunlarını açıkladı ve oradaki gerilla hareketinden sözetti. ‘Halk savaşılarından yıprandı’ dedi. Yaşı 10’dan fazla olmayan başka bir oğlan elini kaldırdı ve konuştu: ‘Yoldaş, Angola’daki mücadelenin zorlu olduğu için halkın yorulmuş olduğunu söyledi. Biz de savaşın zor olduğu görüşündeyiz, fakat dinlenmek istemiyoruz. Ve yorulamayız; çünkü sonunda bağımsızlığa ulaşacağız.’” (Gine Ulusal Kurtuluş Savaşı, Gerard Chaliand, syf: 95-96)

saftadır ve düşmanları mülk sahipleridir. Marks’ın sermayeyi ‘kan ter ve gözyaşı’ diye tanımlamasından anlaşılır ki kanı, teri, gözyaşı dökülenler aynı sınıftan; o kanın, terin, gözyaşının üzerinden zevk-ü sefa içinde yaşayanlar ise karşı, düşman sınıftandır.

Halklar acıları iliklerine kadar yaşar fakat bunları ya doğal olması gerekenmiş gibi görür ya da kabullenir. Acıların nedenlerini göremez. Sınıf bilinci bu nedenleri gösterir. O neden, sömürü ve baskı sistemindedir. Recep Amcanın yırtık ayakkabı giymesinin nedeni milyon dolarlık Aksaraylar’dır. Berkin’in kanının dökülmesinin nedeni sıfırlanamayan para kasalarıdır. Filistin’den Libya’ya, Suriye’ye halkların kanının dökülmesinin, vatanlarının işgal edilmesinin nedeni: Vergi rekortmeni ve dünyanın en zengin silah şirketlerinin karıdır. Hergün aklıktan, hastalıktan, barınamamaktan yüzbinlerce çocuğun ölüm nedeni 3,5 milyar insanın gelirlerine dünyanın en zengin %1’inin sahip olmasıdır.

Ve bu liste sayfalarca uzatılabilir. Halklar özgürlüğüne kavuşmak için özgürlüğünü çalanları tanımalıdır. Bunun yolu sınıfsal

ayırımı anlamaktan geçer. Anlatmalıyız. Yaptığımız politik tespitlerden ideolojik eğitime, eylemlerden etkinliklere, kurduğumuz örgütlenmelere kadar... Her yazı, her söz, bunu anlatmalıdır halklara.

“Halk ne kadar çok anlarsa, o kadar uyanık olur, aslında her şeyin onlara bağlı olduğunu, kurtuluşlarının kendi dayanışmasında, çıkarlarının örgütlenmelerinde ve düşmanlarını tanımalarında yattığını o kadar iyi kavrar. Halk, zenginliğin çalışmanın ürünü değil, örgütlü, korunmalı soygunun meyveleri olduğunu anlar, zenginler: artık saygıdeğer insanlar değil, etobur hayvanlar, halkın kanını emen çakal ve akbabalardır.” (Frantz Fanon, Yeryüzünün Lanetlileri, syf.88)

Ve yürüyecekse halk! Sarayların, saltanatların üstüne ancak böyle yürür.

Milyonlarca insan emeğini sattığı zenginler sınıfı halklar için “işveren” değildir, halkların kanını emen terini sömüren düşmandır.

Devlet zenginler sınıfının yoksul halkları baskı altında tuttuğu bir araçtır. Sarayların yedi kat altında tüneller kazdıran evleri işyerlerini, sokakları binlerce kamerayla uydu alıcılarıyla izleten, yüzbinlerce polisi askeri, envai çeşit silahla donattıran “Gecekondu-lardan gelip gırtlığımızı kesecekler” dedirten korkuyu yaratanlara karşı zenginlerin elindeki örgütlü bir savaş aracıdır devlet. Ekonomiden siyasete, kültürden eğitime, sağlıktan askeri kurumlaşmasına kadar halklar için değil, halka karşı savaşır, bu yüzden düşmandır.

- Ve halkların açlığının yoksulluğunun devamı için yalanlar üreten halkların bilinçlerini bulandıran, dost düşmanı görünmez kılan tüm düşünceler ve bunların kalemşorları, akıl hocaları ve çığırkaranları düşmandır.

Halklar, dostunu, düşmanını tanımalı,

öğrenmelidirler. Öğrenmenin en doğrudan ve açık yolu pratiktir. Bu nedenle sınıf savaşmalarının, çatışmalarının en şiddetli olduğu zamanlar, saflar çok daha netleştiği için halkların bilinçleri de savaş okulunda hızlı bir şekilde gelişir.

Gezi ayaklanmasında bunu yaşadık. Özgürlük, adalet ve ekmek için sokağa çıkan halk karşısına ilk günler “benim” dediği polisin çok kısa sürede düşman olduğunu anladı. “Polis simit sat onurlu yaşa” sloganı bu bilincin eseri olarak halklaştı. Sloganların halklaşması, o sloganların vurguladığı gerçeğin bilince çıkmasının sonucudur.

Yıllarca çeşitli sıfatlarla halkın içinde oluşan suni bölünmeler faşist AKP’nin saldırıları karşısında ortadan kalktı. Dayanışmanın, fedakarlığın, birbirini sahiplenip koruyup kollamanın gücüyle AKP’nin polisine ve tüm saldırı aygıtlarına karşı sabahlara kadar savaştı. Yıllarca yalanla, sansürle gerçekleri gizleyen, çarpıtan medya organlarını bastı halkımız. Gerçek ne, dost kim, düşman kim?... Bunları ayaklanmanın okulunda birkaç günde öğrendi ve sınıf bilincini kazanmaya başladı halk.

Özellikle yeni sömürge ülkelerde halkların sınıf bilinci kazanmalarının önündeki en büyük engel olan suni dengenin oluşmasında düşman algısının bulanıklaştırılmasının önemli bir etkisi vardır. Her ayaklanma, isyan, direniş iktidarı alacak güçte olmasa da bu dengeyi kırmakta ve halkların sınıf bilincini güçlendirdiği için büyük bir tehlike olarak görürler. Bu nedenle emperyalistler ve işbirlikçileri faşist diktatörlükler bugün ayaklanmalara engel olmak için yoğun bir çaba harcarlar. Sınıf bilincini çarpıtmaya çalışır. En çok da anlaşma, uyum politikaları ve söylemler yaparak sağlar.

Sermaye ile emek arasında “uyum” üzerine söylenen bütün sözler anlamsızdır...

üretim araçları sahipleri ile işçiler arasındaki varolması zorunlu ilişki, bıçakla gırtlak arasındaki ilişki gibidir.”(Sosyalizmin Alfabetesi, Leo Huberman, syf.11)

Bunlara prim vermemenin yolu sınıf savaşlarını daha da körüklemekten, çatışmaları, çelişkileri keskinleştirmekten geçer. Yalanların, maskelerin, üzerine yapılan boş ve anlamsız sözlerin hükmünün kalmaması sınıf bilincinin en açık ve net şekilde alınmasını sağlar.

“Örgütlenmek, her şeyden önce, kapitalistlerle işçiler arasında uzlaşmaz karşıtlık bilincini geliştirmektir.”(Stalin, cilt2, syf.82)

Onlarca yıl, dünyanın dört bir yanında yalnız M-L örgütler değil, ulusal kurtuluş hareketleri de savaştı. Bundan dolayı halkların savaşabilmesi için illaki sınıfsal bilince sahip olması gerekmiyor denebilir. Nasıl ki işçiler patronlarına karşı örgütlenip sendikal hareketler yaratması için sınıfsal bilince ihtiyaç yoksa, kimlikleri, kültürleri çalınan, çiğnenen halkların da bunlara karşı bir tepki vermesi için sınıfsal bilince ihtiyacı yoktur. Fakat o savaşın zafere ulaşması için sınıfsal bilinç vazgeçilmezdir. Bunu tüm dünyada gördük. Zafere ulaşamayan örgütlerde de, sosyalizmi kurup ondan uzaklaşan örgüt, devletlerde yaşanan da sınıfsal bilinç yoksunluğu ya da ondan uzaklaşmadır. En somutunu ülkemizde yaşıyoruz. 30 yıldır savaşan Kürt ulusal hareketi var. Fakat M-L bakış açısı değil küçükburjuva milliyetçiliğiyle savaştığı için uyandırıp, ayağa kaldırdığı, savaşla kimliğini inşa ettiği Kürt Halkı bugün düşmanlarını dostları sanıyor... Dostlarını ise düşmanları. Tüm dünya halklarının düşmanı ABD için, onun başkanı için “Biji Serok Obama” sloganları atıyor. Polis, askeri taşıyan çocukların önüne Kürt kadınlar geçip evlatlarını öldüren katilleri koruyor.

“Bizim gerek duyduğumuz herhangi bir

*saldırı mı yoksa belli bir sınıfa karşı, belli bir sınıfla ittifak içinde yürütülen bir saldırı mı? Don Kışot da düşmanlara karşı saldırıya geçtiğinde, düşmanına saldırdığını sa-
nıyordu. Ne var ki bu sözümüne saldırıda, başını yardığı da herkesin malumdur.”* (Stalin, Cilt 12, syf.189)

Halkları boyunduruk altında tutan savaş sınıf savaşımıdır. Düşmanlarımızı da, dostlarımız da sınıfsal ayrımlara göre yapmak, halklarımızı emperyalistlerle, onların yerli-yabancı işbirlikçisi kişi ve kuruluşlarla yan-yana getirmek değil, karşı karşıya getirip savaştıracak bilinci vermek zorundayız.

Bilinç, anlamakla kazanılır, anlamaksa sorgulamakla. Çelişkilerin keskinleştiğı, savaşın şiddetinin arttığı dönem sorgulamayı kolaylaştırır. Bu nedenle Stalin’in sözlerini unutmayacağız.

“Mücadeleyi körüklemek, sadece mücadeleyi örgütlemek, yönetmek anlamına gelmez, aynı zamanda sınıf mücadelelerini yapay olarak şiddetlendirmek ve kasten genişletmek anlamına gelir.” (Stalin, Cilt.7, Syf.151)

2- Halklar Gücünü Meşruiyetlerinden Alırlar... Yaratan, Yıkan Tüm Güç Buradan Gelir!..

Halkların düşmanlarını ve saflarını biliyor olmaları, bunun bilincine varmalarını kazanmak için yeterli değildir. Sınıfın ideolojisi M-L, halklara dünyayı yorumlamayı değil, değiştirmesinin gücünü vermiştir. Değiştirmenin yolu savaşmaktan geçer. Ve o güç halkların ellerindedir. Devrimciler, halk için savaşıp özgürlüğü halka altın tepside sunmayacak, özgürlük savaşı asıl olarak halk savaşıdır. Devrimci partinin görevi bu bilinci halka vermek halkın doğru bir stratejiyle doğru bir mücadele tarzı, doğru araçlarla, doğru hedefe ve en önemlisi de devrimci

bir ruhla savaşmasına öncülük ve önderlik etmektir. Yani emperyalizme ve oligarşiye karşı süren bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin kendi mücadelesi olduğunu anlayarak onun bir parçası haline getirmektir. Sınıf bilinci, halkların özgürlüğü için savaşmasını sağlamalıdır. Bunun yolu meşruluk anlayışının oturmasından geçer. Meşruluk halkın manevi yönden silahlandırılmasıdır. Savaş için gerekli olan maddi gücü halklar, bu manevi güçle yaratır. Bu ne demektir?

Halkların meşruluk anlayışı siyasal ve tarihsel haklılıklarına dayanır.

Siyasal haklılık, savaşma kararı alması için gereklidir. Nereden gelir bu? Ne varsa bugün dünya üzerinde şatafatlı saraylardan silahlara, yollardan köprülere, sofradaki ekmekten kılık kıyafete ve kar olarak zenginliklerin para kasalarına akan ne varsa.

Hepsini yaratan halklardır. 7 Milyarlık halkların nasırlı emekçi elleri yaratmıştır. Emperyalist kapitalist sistem yalnız halkların emeğini, kanını emmekle kalmıyor, insana ve insanlığa dair her şeyi haraç mezat satıyor. Onur, vicdan, namus, ahlak, vatan... Halkları halk yapan tüm değerler ayaklar altına alınıyor, çalınıyor. Zenginler daha zengin olsun diye.

Hem zorbalıkla çalışıyor halkların maddi ve manevi olarak ürettiklerini hem de zorbalıkla koruyor çaldıklarını. Özgürlük, gelecek, alinteri, onur, namus ne varsa, çalınanı geri almak için savaşmak zorundadır halklar. Çünkü *“İnsan kalmanın tek yolu insanlık dışı bu sisteme karşı savaşmaktır.”* diyor Marks.

Tarihsel haklılık ise, kazanacağına inanması için gereklidir. Tarihin ve bilincin yasaları kapitalizmin sonunda proleterya diktatörlüğünün kurulacağını muştular. Yalnız halkları daha adil bir sistem olan sosyalizme kavuşturacağı için değildir bu bilimsellik. Tarihin

gelişim yasalarından ötürüdür. Kapitalizm kendi mezar kazıcısı olan proleteryaı yaratmıştır ve emperyalizm çağına girmekle tarihsel ilericiğini kaybederek, proleter devrimler çağının kapısını kendisi açmıştır. Gelecek proleteryanındır, emekçilerindir.

Yani meşruluk anlayışı, halkları haklı olmanın ve kazanacak olmanın gücüyle donatır.

Sınıf Bilinci, Halklara Aşladığı Meşruluk Bilinciyle Halkların Savaşta Silahını ve Savaşma Gücünü Yaratır

“...Siyasal eğitim, zihni açmak, uyardırmak ve dünyaya açmak demektir. Cesaine’in dediği gibi; İnsanların ruhlarını bulmaktır. Kitleleri politize etmek, siyasal bir konuşma yapmak anlamına gelmez, gelemez. Kitlelere herşeyin onlara bağlı olduğunu, gerilemenin onların hatası olacağını ve ileri gitmenin de onların sorumluluğu olacağını ve her şeyin sorumluluğunu üstlenen evren yaratıcısı, örnek bir insan olmadığını ama yaratıcının halk olduğunu ve mucizenin yalnızca ve yalnızca kendi ellerinde olduğunu zihinlere kazımak demektir.” (Fanon, syf.193)

Sınıf bilinci gelişmeyen halklar gücü güçsüzlüğü yalnız gördükleri ve burjuvazi tarafından 24 saat empoze edilen yalanlarla ölçer, tartar. Bu nedenle yıkılmaz, demirden bir kale olarak görürler sistemi. Maddi olarak halklar sınıf düşmanları kadar büyük olanaklara, teknolojiye silaha sahip değildirler. Bu gerçektir. Buna rağmen hiçbir güç yıkılmaz değildir.

Haklı olmak yetmez, savaşta güçlü olan kazanır. Devrimcilerin görevi de ezilenleri güçlendirmektir. Halklar sınıf bilinciyle davranırlarsa savaşta gerekli olan maddi tüm gücü de yaratırlar. Silah, imkan yoktur, fakat yaratılabilir. Nasıl? Her şeyi silaha

çevirecek bir bakış açısıyla.

Cahil bırakılmış, yeteneksiz milyonlar iyi birer savaşçıya, komutana dönüşebilir. Nasıl? Kaybedecek hiçbir şeyleri olmadığını görüp kazanacaklarına kilitlendiklerinde.

Boyun eğen, kader diyen Recep Amcalar üstüne üstüne yürüyebilir; Aksarayların, onları koruyan polislerin. Nasıl? Tüm acıların sorumlusunun onlar olduğunu anladığında.

Yeni inkan, olanak yok, fakat bakış açısındaki düşüncedeki değişim yaratılsa insan da imkan da çok. Güç, o inkanı, olanacağı yaratacak devrimci ruhu kazandırır.

“Güney Vietnam halkı, siyasi üstünlüğünü yüksek bir düzeye çıkarmış, kendisine doğru bir yön çizmiş ve son derece değişik örgütlenme ve mücadele biçimleri ortaya koymuştur. Kitlelerin yaratıcı gücü, düşmanın bir çok siyasi uygulamasını, manevrasını ve en modern taktiklerini boşa çıkarmıştır. Devrimci bir şekilde düşünmek devrimci bir siyasi ve askeri çizgi, kitlelerin içine bir kez nüfuz etti mi, karşı konulmaz bir güç halini alır. Halkımızın siyasi üstünlüğü, eskiden sahip olmadığı imkanları yaratmasına, güçsüz bir durumdan güçlü bir duruma geçmesine, bütün zorlukların üstlerinden gelmesine ve eskiden kendisinden çok daha güçlü olan düşmanın karşısında, nihai zafer kazanmasına yardımcı olan, maddi bir güç haline gelmiş bulunmaktadır.” (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, 273)

Ülkemiz yeni sömürge bir ülkedir. Emperyalizm ve oligarşiye karşı uzun süreli bir halk savaşı veriyoruz. Halka vereceğimiz bilinç, Türkiye devriminin gerçeğine göre bir halk yaratmayı hedeflemelidir. Gerek kadro, savaşçılarımız, gerekse de halkımız ülke koşullarında süren savaşın gerçeğine göre şekillendirilmelidir. Bu sadece siyasal ve tarihsel haklılığı öğretmek değildir. Büyük bedellerle, ıgneyle kuyu kazarak, büyük

bir sabırla çok uzun yıllar savaşmak zorundayız. Fedâ'yı, sabrı, cüreti halklaştırmalıyız, daha fazla, daha fazla... Bu sağlanamazsa ne olur?

1- Savaşta çabuk zafer beklentisine girilir ve hayal kırıklığı yaşanır, moral çöküntü gerçekleşir, bu inançsızlığa döner.

2- Zorlu süreçler tereddütler ve korkular yaratır. Bunların üstesinden bilinçle gelinir. Aksi ihanete kadar götürür.

3- Emek, sabır, cüret ve kararlılık olmadan çok küçük bir mevzi için bile çok büyük bedeller ödenmeden savaşı sürdürmenin imkanı yoktur.

Siyasi bilinci, bunları kazandığı noktada halklar kendilerine ve kazanacaklarına olan inançla kavgayı sürdürür.

Halklar, haklılıklarından gelen güçleriyle uzun yıllar savaşır, her türlü bedeli, fedakarlığı göze alır ve ortaya çıkan güçle kendilerine daha çok güvenirlir. Kendine güven duygusu, kazanacağına olan inanca kilitlenmeyi sağlar. Güçsüz, çaresiz hissetmez halklar kendilerini. Çarenin ellerinde, savaşma isteklerinde olduğunu bizzat yaşayarak görürler. Kaynar sudan, bir tek ayak-kabıya kadar ellerindeki her şeyi silaha çevirip düşmanlarından hesap sormak meşruluğu, inanan halkların tavrıdır.

Meşruluğuna inanan halklar beklemez, istemezler. Tırnaklarıyla sökü� kopartıp alırlar. Adaleti, özgürlüğü ekmeği ve daha ne varsa kendilerinden çalınan. Korkusuzca cüretle düşmanlarının üstüne atılarak zorla alırlar. Meşruluk bilinci cüretin halklaşmasında gösterir kendini. Tıpkı feda gibi cüreti de halklaştırmalıyız. Çünkü Jose Marti'nin dediği gibi *"Haklı olmak, bir ordudan bile daha kuvvetli olmak demektir."*

3- Sınıf Bilinci, İktidarı İstemektir, İktidarı Almak İçin Savaşmaktır...

"Devrimin temel sorunu iktidar sorunu-

dur. Devrimin karakteri, akışı ve sonucu tamamen iktidarın kimin elinde olduğuna, hangi sınıfın iktidarda olduğuna bağlıdır. İktidar bunalımı denilen şey; sınıfların iktidar mücadelelerinin dışavurumundan başka bir şey değil. Devrimci bir çağrının alamet-i farikası aslında tam da iktidar mücadelelerinin onun içinde en keskin ve en yalın karaktere bürünmesidir."(Stalin, Cilt.3, Syf.275)

Toplumlar tarihi sınıf savaşımı tarihi. Sınıf savaşımı ise iktidar olma savaşımı. Bugün iktidar burjuvazinin elindedir, onun cephesinden savaş bu iktidarı korumak, ezilenler cephesinden ise burjuvazinin iktidarını yıkıp kendi iktidarını kurmak için sürer.

Sınıf bilincinin gerekliliği iktidar kavramında düğümlenir. Burjuvazi sınıf bilinci olmasa iktidarını koruyabilir mi? Askeri, ideolojik, siyasal, kültürel her türlü önlemlerle kendi iktidarına bir koruma kalkanı yapabilir mi? Ve bu zamana kadar anlattığımız sınıf bilincinin sağladığı, meşruluk, safını belirleme, düşmanı tanıma vs. Bunları eğer ezilenler iktidar olma savaşı vermeyecekse ne işe yarar? Karşı sınıfın düşman olduğunu bilmek, kendimizin meşruluğuna inanmak, savaşma gücümüzü arttırmak eğer iktidarı hedeflemiyorsanız ne işe yarar? Her savaşın bir hedefi vardır. Halkların savaşının hedefinde ise kendi iktidatlarını kurmak vardır.

Ne diyordu Lenin? *"Sınıf mücadelesinin kabülünü proletarya diktatörlüğünün kabülüne kadar genişleten kimse Marksist'tir."* Sınıf bilincimiz bize hedef olarak proletarya diktatörlüğünü, yani sosyalizmi koymuştur zaten. Bu da doğallığında devrim, örgütlenme ve mücadele anlayışlarında vücut bulur. Gerçekten iktidarın istenip istenmediği bunların kavgada nasıl örgütlendiğiyle anlaşılır.

Sınıf bilinci halka, devleti yıkmak için

nasıl mücadele edileceğini, nasıl örgütleneceğini, nasıl savaşıacağını öğretir. Sınıf bilinci halka kendi iktidarı için hiçbir fedakarlıktan kaçınmadan sonuna kadar savaşmayı öğretir. Sınıf bilinci devrimi yapmanın gerekliliğini ve nasıl yapılacağını öğretir.

İktidarı hedeflemek için politik gereklilik M-L'yi özümsemiş bir devrimci Partidir, fiili gereklilik ise o partinin halkı sınıf bilinci ile donatmasıdır. Çünkü “devrim bilinçli yığınların eylemidir.”

Sınıf bilincinin öğrettiği gerçek kapitalizmin sömürüye dayalı bir sistem olduğudur. Ve bu sistem içinde hangi hak kazanılırsa kazanılsın sömürüye dayanan temel mekanizma yıkılmadığı sürece halkların yoksulluğu, açlığı, acısı, çilesi, adaletsizlikleri, daha az ya da çok devam edecektir. Sınıfın çıkarlarıyla hareket etmek, ezilenleri sömürü açısından koparmak demektir. Bunun anlamı sömürüye dayalı kapitalist iktidar yapısını yıkmaktır. Yıkmalı ve yukarıdan aşağı halkın çıkarlarını hakim kılan yeni bir iktidar kurulmalıdır.

Varolan devleti ele geçirmek toplumdaki sınıf iktidarını yıkmakla aynı şey değildir. Çünkü iktidar, sınıfın elindedir ve sadece devletle olmamakla birlikte özellikle devlet yapısıyla kurulur ve korunur. Tüm toplumdaki düzenin egemen sınıfı iktidara göre şekillendirmesi sözkonusudur. O nedenle burjuva devletinde hükümet olmak, bir makama gelmek burjuvazinin iktidar yapısına zarar vermediği için emekçileri kurtarmaz.

Bundan yola çıkarsak sınıf bilincinin verdiği iktidar perspektifi; halka;

1- Devletin halkın devleti olmadığını, sınıf düşmanları olan sömürücü asalak oligarşinin elindeki bir baskı aracı olduğunu,

2- Sömürü ve zulümden kurtulmak için devleti yıkmak gerektiğini,

3- Devletin yıkılmasının devrim demek

olduğunu göstermelidir. Devrim; silahla, zorbalıkla kuruluş korunan devletin, silah ve şiddet yoluyla yıkılmasıdır. Bu nedenle halk silahlı mücadele vermelidir.

Ülkemiz emperyalizmin yeni sömürge-sidir. İktidarın yapısını bu gerçeklik belirler. Çarpık kapitalizmin geliştiği ülkemizde gerçeklik emperyalizm adına oligarşi tarafından sürdürülür. Ve yönetim biçimi faşizmdir. Bu nedenle vereceğimiz iktidar mücadelesinin içeriği anti-emperyalist, anti-oligarşik olmak durumundadır.

Bugün egemen olan kapitalist emperyalist sisteme ve faşist iktidara karşı verilecek kurtuluş mücadelesi “Kapitalizme karşı sosyalizm, Emperyalizme karşı bağımsızlık, Faşizme karşı demokrasi” sloganıyla vücut bulur.

Siyasi bilinç halka, iktidarın yapısını ve yapacağı devrimin karakterini kavratmalıdır. İktidarın nasıl yıkılması gerektiğini öğretmelidir. Bu mücadele ve örgütlenme tarzıyla doğrudan ilgilidir. Düşmana karşı illegal koşullarda silahlı mücadele vermenin zorunluluk olduğu kavranmalıdır.

Silahlı mücadeleden kasıt silahlı eylem yapmak değildir yalnızca. Silahlı eylemlerle müzakere masalarında elini güçlendirmeye çalışan özünde reformist örgütlerin revaçta olduğu bir dönemden geçiyoruz. Bizim halka aşılamaya çalıştığımız silahlı mücadelenin hedefi, devleti yıkacak olan halk ordusunu yaratmaktır. Devletten üç-beş hak kırıntısı koparmak için sürdürmüyoruz silahlı mücadeleyi.

1- Halkı örgütleyip birleştirmeyi,

2- Silahlı halk ordusu yaratmayı

3- Uzlaşmaz bir savaşla burjuvazinin iktidarını yıkmayı amaçlıyoruz.

“İktidar hedefi, zorlu koşullarda devrimin sarp yollarında yürüyen devrimci bir örgüt için sigorta gibidir. Mücadeleyi her türlü sapmadan, olumsuz koşulların yolaçabi-

leceği zaatlardan koruyan bir güvencedir.” (Öğretmenimiz’den)

Sınıf bilincinin olmadığı ya da ondan uzaklaşıldığı yerde iktidar hedefinden de, ona uygun örgütlenme ve mücadele tarzından da kopuş yaşanması tesadüf değildir. Dünyanın dört bir yanında bir asırdan fazla bir zamandır görülen tasfiyeci çizginin özünde bu vardır. Halkın çıkarlarıyla, halkın kanını dökenlerin çıkarlarını aynı potada eritip devrimi, hedeflerinden de, söylemlerinden de, sembollerinden de çıkarmışlardır. Örgütlenmede parlamenter pasifist bir çizgi izlemiş, mücadele anlayışında da militanlıktan, uzlaşmazlıktan, fedakarlıktan fersah fersah kaçılmış; uyumlu, ılımlı, zoru görünce kaçan bir solculuk anlayışı bulmuşlardır.

Sınıfsal bakıştan uzaklaşanlar, devlet ve iktidarın gerçek yapısını göremezler. Ne diyor PKK? “Kürt sorunu çözülürse ülke demokratikleşecek.” Hayır! Kürt sorunu olduğu için faşizmle yönetilmiyor bu ülke. Bu anlayış, kendi mücadelesini de “terör” hanesinde değerlendiriyor. Çünkü “sorun çözülmezse silahlı eyleme devam ederim ve demokratikleşemezsin” diyor. Oysa demokrasiye engelin kaynağı iktidarın sınıfsal yapısıdır. Ne zaman o yapı değişir, faşist sistem yıkılır, halktan yana bir devlet kurulur, halkın sorunları da o zaman çözülmeye başlar.

Kürt halkının savaş içinde politikleşen bir halk olduğu bilinir. Fakat politiklik doğru bir sınıfsal zeminde kurulmamıştır. O nedenle de halkta iktidarı hedefleyen bir bilinç, sınıfsal bir dost-düşman ayrımı tam olarak oluşmamıştır. PKK’nin anlık-günlük politikalarına göre halk yönlendirilmektedir. Halkın büyük kısmını barış-çözüm politikalarına destek verip “artık yorulduk, savaşmayalım” demesi halkın kendiliğinden oluşan bilinci değil, ama

PKK’nin vardığı sınıf bilincinden uzak küçük burjuva ideolojinin kaypak, kaygan, pragmatist bilincinin ürünüdür. Eğer sınıf bilinciyle donatılarak politikleştirilen bir halk olsaydı iktidarı hedefler, sorunların devletle konuşarak değil, faşist devleti yıkarak çözüleceğini bilip savaşılmaya hazır olurdu.

Daha önceki bölümlerde meşruluk anlayışının halklara savaşma gücü verdiğinden bahsetmiştik fakat iktidar hedefi yoksa bu savaşma gücünün de bir sınırı olur. Hedefleri küçük, ufukları küçük olanların savaşma gücüyle hedefleri büyük olanlarındaki farklıdır. Bakın halkların savaşılmaktan yorulduğundan bahsediliyor sık sık.

Gine’den bir örnek:

“Jose Mandes, Angola’daki mücadelenin özel sorunlarını açıkladı ve oradaki gerilla hareketinden sözetti. ‘Halk savaşımlardan yıprandı’ dedi. Yaşı 10’dan fazla olmayan başka bir oğlan elini kaldırdı ve konuştu: ‘Yoldaş, Angola’daki mücadelenin zorlu olduğu için halkın yorulmuş olduğunu söyledi. Biz de savaşın zor olduğu görüşündeyiz, fakat dinlenmek istemiyoruz. Ve yorulamayız; çünkü sonunda bağımsızlığa ulaşacağız.’” (Gine Ulusal Kurtuluş Savaşı, Gerard Chaliand, syf: 95-96)

İktidar iddiasıyla şekillendirilen bir halkın çocukları bile o hedefe kilitleniyor. O nedenle halklarımız Türk-Kürt-Arap-Çerkes hepsine sınıfsal bilinç taşımamız, sınıfsal bakışı kazandırmamız. Kürt halkımızın da politik bir halk olması onlara öğreteceklerimizin özünü değiştirmiyor, çünkü politik olması sınıfsal düşündüğü ve davrandığı anlamına gelmiyor.

Burjuvazi nasıl ki kendi iktidarını korumakla yetinmeyip onu güçlendirmek için olanca gücüyle, sınıf bilinciyle çalışıyorsa emekçi sınıflar da aynı yapımalıdır.

İktidarı kurmak ve onu korumak için halkın sınıf bilinci güçlü tutulmalıdır. Sınıf bilinci, zihinlerini netleştiren eğitimin sonunda oluşur. Bu eğitim yeterince verilmezse iktidar kurulamayacağı gibi, kurarlarda da geriye dönüşler yaşanması sürpriz olmayacaktır. Sosyalist ülkelerde yaşanan karşı devrimlere karşı halkların tek kurşun sıkıkmaları, korumaya çalışmamaları bunun göstergesidir.

“İşçi sınıfına sosyalizmin veremediği kültürel, ideolojik eğitimi sosyalizm dışı güçler verdiği için işçi sınıfı karşı devrimin peşine takılıp kendi elleriyle kurduğu sosyalizmin kapılarına dayanmıştır.” (Haklıyız Kazanacağız’dan)

*“Eğer dağılmazsanız ezecekler sizi
Ama biz diyoruz ki: Dağılmayın!
Eğer direnirseniz tanklarıyla çiğneyecekler sizi
Ama biz diyoruz ki: Direnin!
Bu kavga yitirilecek,
belki sonraki de
Yenilgiyle bitecek
Ama kavga vermek öğrenilecek
Ve anlaşılabacak ki
Yalnızca zor kullanarak olacak bu iş
Ve zoru siz kullanırsanız ancak!”*

Brecht, cilt 4, syf: 74

İktidarı hedefleyenler, isteyenler sınıf savaşlarının şiddetlenmesinden korkmazlar. Ayaklanmaları, isyanları büyütürler. Militan, uzlaşmaz bir mücadele hattı izlerler. Halkı yatıştırmaya çalışmak, ayaklanan halkla iktidar arasında uzlaşma aramak, üç-beş hak karşılığı silah bırakmak... Bunlar halkın yararına değil, tersine halka zarar veren politikalar. Çünkü sömürücü azınlığın iktidarını güçlendirmesini sağlar ve bu da baskının sömürünün daha uzun bir süre devam etmesine neden olur. İktidar bunalımı ne

kadar yoğun yaşanırsa, çelişkiler ne kadar keskinleşirse halklar iktidara o kadar yaklaşırlar. İktidarı alacak olan halkın savaş deneyimlerini arttırmalı ve savaşmayı öğrenmesinin koşullarını hazırlayıp varolan koşulları bu yönde kullanmalıdır devrimciler.

İktidar savaşı kanlı bir savaştır. Ölümler, fedakarlıklar göze alınmadan verilmez. “İnsanlar ölmesin, analar ağlamasın” diyerek şiddet karşıtlığı yapmak burjuvazinin iktidarını korur. Sömürü ve baskı düzeyinde halklar zaten birer birer ölüyor. Sonsuza kadar bu sistemin sürmesini si-neye çekeceklerine kendi kurtuluşları uğruna ölümü göze almak ve savaşmaktan alıkoymamalıdır kimse halkları. Devrim sömürgeci ve zulümdarları yakacak bir ateştir ve ödenen her bedel, feda edilen her can bu ateşi yakacak birer çiradır. Çıralar ne kadar çoğalırsa ateş de o kadar büyüyecek ve hızla yayılacaktır...

4- Halklar Değiştirme Gücünü Sınıf Kinlerinden Alırlar

“Acının bağrından mavi bir çelik gibi fıskıran öfke

*Dünyayı değiştirecektir mutlaka
Yeni hayat kendini yeniden yaratacağı*

*Ona sahip çıkan ellerde
Ve bu yüzden öfke,
sevda gibidir kimilerinde”*

Ahmet Telli

Nedir Sınıf Kini?

Yaşadığımız acıların, sömürünün, açlığın, yoksulluğun sorumlusunun asalak sömürgeci yarattığı bu kan emici sistem olduğunu bilmek ve bunun parçası olan tüm kişi-kurumlara karşı bitmek bilmez bir intikam isteği duymaktır.

Sınıf kini, birbine düşman olan sınıfların

birbirine duydukları kindir. Bulundukları sınıf gereği duyulan kindir. Kişisel değil, kolektif bir duygudur. Anlık değil, tarihsel bir duygudur. İnsanların bakışından konuşmasına kadar tüm benliğini saracak denli güçlü bir duygudur.

Burjuvazinin çok güçlü bir sınıf kını vardır. Burjuvazi halkın kendi mezar kazıcısı olduğunun bilincindedir, bu nedenle ona kin duyar. Ayaklanma anlarında da yaprağın kıpırdamadığı anlarda da değişmez bu kin. **Kin duyduğu için sömürmez. Tersine sömürdüğü için halkların hesap soracağına bilir. Bu bilinç iktidarını koruma duygusu ve iktidara karşı oluşan her hareketi ezme duygusu yaratır. O kinle hiçbir saldırıdan kaçınmaz. Eğer sınıfsal olarak duyduğu kin biterse düzenini koruyamayacağını bilir. Kin, sınıfların koruma kalkanıdır.**

Toplum içindeki herkes bulunduğu sınıfın bilincini taşıdığı oranda varlık gösterir. Bilinç ise duyguları yaratır. Bu nedenle sınıf bilinci ve sınıf kını birbirine bağlıdır. Sınıf bilinci kim olduğunu, nerede, kime karşı ne yapılması gerektiğini söyler, yol gösterir; hareketi sağlayansa sınıf kinidir. Bir aracın motoru gibi. Hangi yoldan nereye gideceğinizi biliyorsanız fakat motorunuz çalışmıyorsa o bilgi işe yaramaz.

Sosyalistler dünyayı değiştirmek için yola çıktılar. Kömünist Manifesto'da tüm dünyaya açıkladık bunu. Manifesto önümüzde ışıktır, yolumuzu aydınlatır, nereye varacağımızı gösterir. Sınıf düşmanlarımızı, dostlarımızı, neden onlara karşı mücadele etmemiz gerektiğini gösterir. Harekete geçirenses sınıf kinidir. Tarihin morotu sınıf kınıyla çalışır. Sömürüye, zorbalığa karşı nefret duymayan, sömürü ve zorbalıktan beslenen düşmanı yokedemez.

Halklar özel mülkiyetin, üretim araçlarının tek elde toplanmasının ve her şeyin

birer metaya çevrilmesinin ne kadar canice olduğunun bilgisiyle savaşımazlar. Halklar açlıktan ölen, hastaneye götüremediği için ölen çocuklarının acısını yaşarlar. Halklar öleceklerini bile bile ocaklara inmek zorunda kalmanın ve onar yüzer çıkardıkları cesetlerin acısını yaşarlar. Halklar geceli-gündüzlü çalışmasına rağmen babalarına alamadıkları 10 liralık bir lastik ayakkabının, çocuğuna, karısına alamadıkları bir elbisenin, bir ekmeğin utancını yaşarlar. Halklar inşaat iskelelerinden düşmelerinin, çocuklarının sokak ortasında beyinlerinin akıtılmasının, döve döve öldürülmesinin, asit kuyularına atılmasının, toplu mezarlarda karanlığa mahkum edilmesinin, hapishanelerde diri diri yakılmasının acısını yaşarlar. Bu acının nedenlerini öğrendiğinde acılar öfkeye dönüşür. Bu acıları kendilerine yaşatanın düzen olduğunu anladıkları zaman o öfke düzene döner. İşte o zaman Tayyip'in sarayını yıkmak için durdurulamaz bir istek duyarlar. Halkların acılarının öfkeye dönüşmesi ve halk düşmanlarına yönelmesiyle tarihin çarkları döner.

Halkların hesap soracağı o kadar çok acısı ve öfkesi var ki, tek tek sıralamaya sayfalar, kitaplar yetmez. Çünkü sömürü düzeni varolduğundan bu yana yaşıyor bu acılar, dün yaşandı, bugün yaşıyor, yarın – bu sistem devam ederse – yaşamaya devam edecek. Bu nedenle dünyanın ve bugünün hesabını sorma isteği yarını değiştirme isteğidir. Ya da tam tersi. Yarını değiştirmek istiyorsak dün ve bugün yaşadıklarımızın – sınıfsal olarak – hesabını sormak zorundayız. Unutamazsınız, üstünü örtemezsiniz, yok sayamazsınız, bu varlığınızın teminatı haline gelir.

Evet, sınıf kını halkların varlığının teminatıdır. İlerici ve güçlü bir duygudur. Halkların en büyük silahıdır.

1 – Herkes toplumda sınıfına göre ha-

reket eder ve ona göre bir değer görür. Ezilen kesimlerin payına sömürücü sistemlerde iliklerine kadar emeğinin, gözyaşının, kanının emilmesi, onurunun, namusunun çiğnenip ayaklar altına alınması düşer. Kısacası değersiz bir hayvan gibi yaklaşılr emekçi halklara. Sınıf kini, belleği olan insanın bunlara karşı duyduğu kindir. Yaşadıklarının hesabını soran kişi bu değersizleşmeye meydan okuyup “değerini” ortaya koyar. Halklar sınıf kinleri oranında değer kazanır tarih karşısında. Boyun eğmemek, teslim olmamaktır. Hesap sormak bir kişilik kazandırır halklara.

Fransız yazar Jean Paul Sartre, Frantz Fanon’un “Yeryüzünün Lanetlileri” kitabına yazdığı önsözde sömürge halkların şiddet ve kinini doğuranın sömürgeci emperyalistler olduğunu belirttikten sonra şöyle seslenir emperyalist ülke halklarına, Avrupalılara:

“Yanılmayın sakın; bu delice öfkeyle, bu acımasızlık ve kinle, bizi öldürme yönündeki bitmez arzularıyla ve gevşemekten korkan güçlü kaslarının hiç durmadan kasılmasıyla insan haline gelir onlar. Onları yük hayvanına çevirmek isteyen sömürgeci sayesinde ve ona karşı çıkarak insan olurlar. Hala kör ve soyut olmasına karşın nefretleri sahip oldukları tek hazinedir.” (Fanon, Syf: 26)

2- Sınıf kini, kişisel özel bir his olmadığından ezilen halkları düşmalarına karşı biraraya getirir. Bir maden katliamı olduğunda suya gömülenlerin, yakılanların acısını yaşayan yine emekçilerdir. Patronlar, devleti yönetenler çıkaramayacakları maden filizlerine, kurtarma operasyonlarına harcayacakları paraya acırlar. Ortak acılar, ortak öfkeleri doğurur ve halkları birleştirir. Che’nin ünlü sözündeki “dünyanın bir başka yerinde atılan tokatın acısını hissedenler” aynı sınıftandır. Tokatı yiyenle tokat atan iki düşman sınıftandır çünkü. Suudi Kralı

öldüğünde yoksul bir insan bulamazsınız üzülen, ama zenginler yas ilan eder, sınıfları aynıdır çünkü. Sabancılar’a yaptıklarının hesabı sorulduğunda üzülen tekellerdir, sevinense yoksul halk. Ortak acılar ve sevinçler birlik ve beraberlik duygusunu güçlendirir. Berkin’in cenazesindeki 3 milyon kişi ve yas tutan tüm Türkiye halkları bunun gücünü gösterir.

3 – Sınıf kini, halklara gerçek gücünü gösterir. Halklar bilinçsizlerse yaşadıkları acılara karşı düzen içinde adalet ararlar. Adaletsizlik üzerine kurulduğundan sistem, bulamazlar, kendilerini çaresiz hissederler, güçsüz, sahipsiz hissederler. Sınıf kinine sahip bu halk düzen içinde sormaz hesabı, aradığı adaleti düzene karşı, düzenin sahiplerine, koruyucularına karşı atacağı tokatta, sıkacağı kurşunda olduğunu bilir. Kendi elleriyle arar adaleti. Acıların hesabını sormak için ayağa kalkar. Bu geleceğin yaratılabileceğine inancını da artırır.

“Şiddet halkı lider düzeye çıkarır... Kitleler, ulusal kurtuluşu sağlamak için şiddet yöntemleri kullandıklarında kimsenin kendini kurtarıcı olarak göstermesine izin vermezler. Dün tamamen sorumsuz olan kitleler bugün herşeyi anlamaya ve bilinçlenmeye eğilimlidirler. Şiddetin aydınlatığı halk bilinci her türlü pasifikasyona isyan eder. Artık demagogların, oportünistlerin ve büyücülerin işi zordur. Onları umutsuz bir teke tek mücadeleye itiş olan praksis kitlelerde somut işler başarmak için gözü doymaz bir istek yaratır. Uzun vadede her tür mistikleştirme girişimi tamamen olanaksız hale gelir.” (Fanon, Syf: 98)

4 – Sınıf bilinciyle mayalanan kin, gelip geçici değildir. Çünkü hergün kendini üretmeye devam eder. Sömürü sistemi, adaletsizliği hergün yeniden, yeniden ve yeniden üretir. Bu nedenle sınıf kini, “cellatlarımızın döktüğü kanda boğulmasına” kadar taze

kalmaya, diri kalmaya, hergün halkları uyaran ve dinamik tutan bir güç olmaya devam eder. Acılar kişiselleştirilirse halklar düşmanlarıyla, kendi cellatlarıyla uzlaşır. Ve uzlaşmak sonsuza kadar adaletsizliğe mahkum olmak demektir.

5 – Sınıf kiniyle hareket edenlerin dünyaya bakışı farklıdır. Her şeyi hesap soracak bir silaha çevirirler. Taştan sopaya, bir tek ayakkabıdan bir tokata, en ilkel silahtan kaynar suya kadar her şeye hesap soracağı bir silah olarak bakarlar.

Bu yüzden halkların maddi imkansızlıkları, düşmanların askeri olarak olumsuz koşullarda olmalarının bir önemi yoktur. Eğer hesap sormak istiyorsa, silah, istihbarat... Her şeyi halk bulup yaratır. Bu nedenle halk savaşlarında sınıf bilinci ve sınıf kini duymayan halklar, bunları açığa çıkaramayan halklar düşmana karşı savaşamaz.

6- Sınıf kini halkları düşmanlarını yetkermeye kilitler. Varlık koşulu düşmanı imha etmeye bağlı olanların özünde hiçbir engel-zorluk duramaz. Girilemez yerlere girmesi, yapılamaz denileni yapması halkların, cüretle savaşması gözünün karalığıdır. Sınıf bilincinin verdiği siyasi cüreti savaş meydanaındaki cürete çeviren sınıf kinidir. Fedayı göze alır, çünkü halklar zincirlerinden başka kaybedecek bir şey olmadığını bilenler tüm korkularını yenerek cüretle fedayla atılırlar düşmanın üstüne.

Sınıf kini, halkların düşmanlarına karşı meydan okumasıdır. Şairin dediği; **Hiçbir şeyi affetmeyecek kadar tırnakla sökülüp koparılacak olan zafere** kilitlenen halkı hiçbir silah, hiçbir korku, hiçbir anlaşma sökülüp atamaz. Sınıf kini halkların adaletle kilitlenmesidir. Bunun yarattığı cüretle dünyalar yıkar, dünyalar kurar halklar.

Soma'daki katliamının ardından Başbakanlık korumasının işçiyi tekmelemesi karşısında C. Latuff'un karikatürü

B) Parti-Cephe'nin Uzlaşmazlığı ve Sonuç Alma Nitelikleri Sınıf Bilincinden ve M-L İdeolojisinden Kaynaklanır

Türkiye onlarca sol, devrimci örgütün doğduğu, ardından da yokolduğu bir ülkedir. Parti-Cephe ise 45 yıldır bu topraklarda yaşayan ve daha da önemlisi ilk çıktığı günden bu yana aynı devrimci omurgasıyla, aynı yolda, aynı hedefe, aynı mücadele tarzıyla yürüyen tek örgüttür. Bu 45 yıl dostun da, düşmanın da oklarına hedef olmuş, neredeyse her dönem yalnız bırakılmış, tecrit edilmiş; fakat her saldırıdan hep daha da kök salarak, daha da güçlenerek, bağlarına ve doğrularına daha da sarılarak çıkmasını bilmiştir. Ateş çemberlerinden geçmek, ateşe karşı dayanıklılığını; yapayalnız kalmak, ayakları üstünde daha güçlü durmasını; kadrolarının imhası, daha çok kadro yaratmasını sağlamıştır. Kısacası saldırılar geri adım atmasını değil, tersine o saldırılara karşı bağımsızlık kazanmasını sağlamıştır. Bu nedenle dünyada M-L bayrağını dalgalandırma onurunu taşımaktadır bugün. Peki nasıl?

Cevabı basit, pratiği ise zor, emek ve fedakarlık gerektiren bir tarih yazıcılığıyla olmuştur. Yüzlerce şehit, binlerce tutuklama,

yaratılan her şeyin imhası ve yeni baştan yaratma ısrarıyla varolmuştur.

1- Parti-Cephe İddia Demektir, İddia Uzlaşmamaktır, Sosyalizme İnançtır

“Parti tarihi bize her şeyden önce, proletaryanın devrimci bir partisi, oportünizmden arınmış, uzlaşmacılara ve teslimiyetçilere karşı uzlaşmaz, burjuvaziye ve onun devlet iktidarına karşı tutumunda devrimci bir parti olmaksızın proleter devrimin ve proletarya diktatörlüğünün zaferinin imkansız olduğunu öğretiyor.” (Stalin, cilt 15, syf: 395)

İddiamızı yaratan sınıf bilincidir. Ezilen halkımızın kurtuluşu sosyalizmedir. Sosyalizme inanmak M-L olmaktır. Emperyalizmin sonunun proletarya diktatörlüğüne getirileceğini bilmektir. M-L olmak bu gerçeği savunmak ve onun için dövüşmektir. Emperyalizmle ve onun işbirlikçileriyle beraber yaşamak değil, onlara karşı savaşımdır iddia. Marks bunu “Ya mücadele ya ölüm, ya kanlı savaş ya da yokolma!” diye tarif etmiştir.

Halklar düşmanlarıyla yaşayamaz. Uzlaşmaz olmak zorundayız. Adalılar, gerek Maltepe’de, gerek Arnavutköy’de, gerekse de Kızılder’e de bu gerçeği Anadolu’dan haykırdı. Mahirler’den bu yana uzlaşmayan bir çizgimiz var. Emperyalizmin ve oligarşinin bize yönelttiği fiziki saldırılara da, ideolojik saldırılara da kesintisiz sürdürdüğümüz uzlaşmaz bir savaşımız var. Çünkü halklar eğer kendi ideolojileriyle yoğrulur ve ona göre şekillenirse güç olabilirler. Marks’tan Lenin’e, Stalin’den Moa’ya, Dimitrov’dan Ho Amca’ya bize güç veren bir M-L bilimi var. Eğer güç olacaksak, düşmanlarımız karşısında alternatifimizle duracaksak kendi ideolojimizle durabiliriz. M-L’yi kendi top-raklarımızın, kendi halkımızın gelenekleri ve değerleriyle vücut bulmasını ve bu top-

raklarda ruhunu bulmasını sağlarsak güçlü olabiliriz. Gücümüzü iddiamızdan, iddamızı M-L ideolojimizden aldık.

M-L bayrağımız bize, safımızı öğretti, dostumuzun düşmanımızın kim olduğunu öğretti. O bayrak bize düşmanlarımızla uzlaşmanın ölüm demek olduğunu, savaşarak varolabileceğimizi öğretti. Mahir, kurtuluş yolunun savaşmak olduğunu, Dayımız ise nasıl savaşılacağını öğretti. Yok, olmaz, imkansız demeden en olumsuz koşullarda bile savaşmanın ve kazanmanın yolunu, yöntemini böyle bulduk. 45 yıldır bu iddiamızı eğilmeden, bükülmeden böyle taşıdık.

Biz iddiamızı hiçbir zaman fiziki gücümüzden almadık. Biz tarihimizin hiçbir döneminde ideal koşullara, güçlü silahlara, mükemmel insanlara sahip olmadık. biz haklılığımıza güvendik, doğru yolda olduğumuza inandık, M-L’yi kuşanmanın gücüyle donandık.

Mahirler THKP-C’yi yarattığında 20’li yaşlarındaydılar. Silahlı mücadele deneyimleri yoktu. Güç olabilecek bir gelenek de yoktu. Her şeyin ilk tohumlarını attılar. “Ölsek de bir gelenek yaratırız” dediler. Genciz, bilmiyoruz, güçsüzümüz demediler. “Kurtuluşa kadar savaş!” iddiasıyla “Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik” diyerek feda ruhunu, bu topraklarda, teslim olmama geleneğini yarattılar.

12 Eylül geldiğinde Devrimci Sol yeni bir örgüttü. Ondan çok daha güçlü ve kitlesel örgütler vardı. Ama Amerikancı faşist cunta karşısında savaşma kararlılığını gösteren yalnızca Devrimci Sol oldu. Gerek dışarıda, gerek hapishanelerde “İp de ge-çirsen boyunlarımıza / Ya da bir kurşun alınlarımıza” diyen ideolojinin gücüyle direnildi.

’90’larda ülkemiz ve dünya sol hareketlerinin sırtını dayadığı sosyalist ülkeler yıkıldı. Herkesin orak çekiçli sembollere,

kızıl renge düşmanlığını göstererek dünyanın efendisi emperyalizmin gözüne girdiği dönem, biz orak çekiçli bayrakları dalgalandırıp *"Bayrağımız ülkemizin dört bir yanında dalgalanacak."* iddiamızı kanla yazdık.

19 Aralık ve sonrasında 7 yıl boyunca tecrit hücrelerinde direnen yine biz olduk. Sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar kararlılığıyla taşıdık iddiamızı. Hem de gözlerden ırak, kimse duymadan, görmeden dört duvarın ardında, en koyu sansürün orta yerinde yapayalnız biz direndik, biz öldük, 122 kez öldük. Gücümüzü "kazanacağız" inancımızdan aldık, ideolojimizden aldık.

iddia; *"Haklıyız Kazanacağız"*

inancını *"Ölürüz de Teslim Olmayız"*

Uzlaşmazlığını *"Kurtuluşa Kadar Savaş" kararlılığını taşımaktır.*

iddia; *"Dünya'yı bir kez de Türkiye'den sarsacağız"* diyerek meydan okumaktır.

Mao, düşmanınızı stratejik olarak küçük görün, der. Biz her zaman böyle gördük. Stratejimiz olarak yenik gördük. Tarih karşısında yenilmiş bir sistemin halklar karşısında gücü nedir ki? Bu gerçeklikle dikildik hep karşılarına. Sokakta, okulda, kırdada, hapishanelerde, kuşatıldığımız ülkede hep tarihsel misyonumuzla konuştuk.

Geleceğe dair ağızımızdan çıkan her söz iddiadır bizim için. Parti-Cephe'nin iddiası kendine güvenden gelir. M-L sandalyesinde oturup; M-L'yi özümsemiş olmanın güvenidir. Düşmanlarımız karşısında ölümüne direnişlerde gösterir kendini, "Asıl siz teslim olun halkın savaşçılarına" diyerek, kuşatıldığı üslerde duvarlarına kanlarıyla örgütümüzün adını yazarak tilililerle son nefesine kadar süren çatışmalarda gösterir kendini. Fedayı kuşanıp ölümüyle düşmanı canevinden vururken gösterir o iddia kendini.

Düşman yalnız fiziki saldırıyla çıkmaz karşımıza, burjuva ideolojisine karşı mücadeledeki netliğimiz ve kararlılığımız iddiamızın yansımasıdır. Dayımız, iç düşmanın zehriyle yokedilmeye çalışıldığımız darbecilik sürecinde küçük burjuvazi ile savaşırken "Gerekliyorsa bu hareketi atomlarına kadar parçalar küllerinden yeniden yaratırım." demiştir. İç-dış hiçbir düşmana teslim olmayacağımızı vurgulamıştır. Dayımızın iddiası ve kararlılığını taşıyacağız biz de.

İktidar merminin ucundadır, demişti Mao. Bizim mermilerimiz iddiamızın da göstergesi oldu her zaman. Bizim namlularımız emperyalizmi, işbirlikçilerini, asalak tekelleri gösterdi. Amerika'ya, AKP'ye, Sabancılar'a, Torunlar'a yöneldi namlularımız.

Emperyalizmi yıkacağız, tarihin çöplüğüne atacağız iddiasını masa başında ya da sadece basın açıklamalarında "Kahrolsun emperyalizm" sloganını atarak göstermedik. Parti-Cephe emperyalizme karşı savaşını hiçbir zaman lafta sürdürmedi. Her türlü bedeli ödeyeceğini bile bile, dünyanın efendisinin karşısına çıkma cüreti gösteren tek M-L örgüttür. Şanlı Alişan'ın feda eylemiyle gösterdik en son bunu. Fakat ne iltir, ne de son olacak. Tarihimiz boyunca Amerikan kurum kuruluşlarına, ülkemizde cirit atan CIA ajanlarına yönelik onlarca eylem gerçekleştirdik. Amerika'yı karşımıza açıktan almamızın en büyük bedelini 12 Temmuz'da ödedik. Bugün de önder kadrolarımızın başına para ödülü koyuyorlar. Bu saldırılar yolumuzun, hedefimizin doğruluğunu kanıtıyor, korkutmuyor bizleri..

"AKP Hesap Verecek" sloganı, hesap soracağız iddiasıdır. Başkalarından beklemeyiz bunu. Halkımızın ekmeğe, adalete doyacağı bir düzen yaratacağız iddiasında bulunuyorsak bugünden göstermeliyiz bunu, gösteriyoruz da. Beyninden vuruyoruz halka zulmedenleri. AKP Genel Merkezi'ne, Adalet

Bakanlığı'na Emniyet Genel Müdürlüğü'ne ve Dolmabahçe'ye yaptığımız eylem de bu iddianın sonucudur.

İddiamız, kazanmak için gösterdiğimiz cürette, ödediğimiz ve ödemeyi göze aldığımız bedellerde can bulur. Taksim Meydanı yıllarca yasaklandı halka. O meydanı kazanmak için şehitler verdik, tutsaklar verdik, can bedeli çatıştık yıllarca. Bugün aynı yasak yine gündemde. Üstelik yalnız 1 Mayıs'a değil, halkın adalet ve özgürlüğü için, hem de Taksim'i zincirlerinden kurtarmak için pankartlarımızla, silahlarımızla "Kazanacağız" iddiasını gösteriyoruz.

İddia, Savaş Örgütlemektir

İddia, hedefte beraberliktir.

İddia, siyasi cürettir. İktidarı alacağım deyip meydan okumaktır.

İddia, hedefe ulaşılacak yoldan sapmamaktır. Puslu havalarda yönünü şaşır-mamaktır.

İddia, tek başınayken de yürümekten vazgeçmemektir. Kendi tarzınızla, kendi ayaklarınızın üzerinde yürümektir. Hiç durmadan, beklemeden, bazen hızlı bazen yavaş, düşmekten korkmayıp, düştüğünde ayağa kalkıp yürümektir.

İddia, hedefe varmamızda engel olan her şeyi aşacak yaratıcılık, kararlılık, militanlık ve fedakarlığı göstermektir.

İddiamız, hedefimiz sosyalizmi kur-maktır. Yani devrim. Devrim demek, faşist devleti parçalayıp yıkmak demektir. Devrim, halkların birliğinin ve mücadelesinin en görkemli eseridir.

Bu yüzden iddiamızın özü:

1- Halkı örgütleyeceğiz

2- Halkı savaştıracacağız

3- Devleti yıkacağız

4- Sosyalizmi ve sosyalist insanı yaratacağız demektir.

İddianın ciddiyeti bunun her aşaması için devrimci bir örgütlenmeyi kurup mü-

cadele ve çalışma tarzını işletmekten geçer. Halkı örgütlemeyen ve buna önyak olacak örgütlenmeler yaratmayan, silahlanmayan, silahlı savaşı halklara yaymayan, devlet ve onun organlarıyla uzlaşan, yeni bir kül-tür-ahlakla yeni insanı yaratmayan örgütün sosyalizm iddiası yoktur.

İddia, stratejik bir hedeftir. O hedef gü-nün her anına, her alanına ciddiyetle ta-şınmalıdır. Doğru bakış açısı, ilkel duruş, doğru perspektifle iddiamız can bulur ha-yatta. En küçükten en büyüğe yaratılan her örgütlülük, şekillendirilen her insan o stratejik hedef doğrultusunda yaratılmıştır. Düşman karşısında gösterilen her direnişte o hedefin tezahürü vardır. İğne oylar gibi titizlikle, sabırla, emekle, kavganın içinde inşa edilen iddia. Tarihimiz örnekleriyle do-ludur.

İddiamız kararlılığımızdır. Hasta tut-sak yoldaşımız Güler Zere'yi çıkaracağız dedik hapishaneden. Ardarda diğer has-ta tutsaklarımızı da aldık faşizmin elin-den.

Toplu mezardaki yoldaşımız Ali Yıl-dız'ı çıkaracağız dedik kapatıldığı deh-lizden, direnişimizle çıkarıp aldık.

Biz milyonları örgütleyeceğiz, dedik. 1 milyonluk konserler yaptık, Berkin'in cenazesinde 3 milyonu yürüttük.

İddialıyız, milyonları savaştıracacağız.

İddia;

- İstiyoruz alacağız
- İstiyoruz yaratacağız
- Silahlanıp vuracağız
- Birleşip yıkacağız
- Savaşıp kazanacağız

Bilinciyle örgütlenmek, çalışmak ve mücadele etmektir. Yani teslim olmadan, boyun eğmeden hedefimiz olan sosyalizme, devrime kilitlenip yürümektir.

İddiamız verdiğimiz sözlerdir. En büyük sözümüzü şehitlerimize verdik. Devrim sö-

zünü verdik. Sözümüzü yerine getireceğiz. Mahir kurtuluş gücümüzü görecektir, Dayımız dünyayı nasıl sarstığımızı, Sabo dört bir yanda dalgalanan orak-çekiçli bayraklarımızı görecektir ve biz tüm şehitlerimizin gözlerinde bizlere olan güvenlerinin haklı gururunu görüp yaşayacağız. Her Parti-Cephe'ninin iddiası şehitlerimizin karşısına o gün alınırın akıyla çıkmak olmalıdır.

2- Parti-Cephe, Politik Üretkenliğini ve Dinamizmini İdeolojisinden Almıştır!

Parti-Cephe'ye her zaman "eskide kalmış, dinazor, kendini yenilemiyor" diye çeşitli saldırılar yapılır. Bunun bir gerçekliğinin olmadığına kanıtı 45 yıldır varolması ve 45 yılın her dönemine damgasını vurmasıdır. Bugün bile onca sansüre rağmen güm-demde adı geçmeyen, haberlere taşınmayan tek bir haftamız yoktur. Kültürden işçi alanına, gençlikten hapisanelere, mahalleden askeri alana kadar hayatın her alanına yönelik mutlaka bir politikamız olmuştur ve o politika ışığında az-çok kitleleri harekete geçirip muhakkak sonuç alınmıştır.

Politik üretkinliğimizi Marksist-Leninistliğimizden alıyoruz. Çünkü;

"M-L teorisinin gücü, bu teorisinin Partiye her durumda doğru yönü bulma, olayların iç bağlantısını anlama, bunların akış yönünü önceden görme ve sadece bugün nasıl ve hangi yönde geliştiklerini değil, gelecekte nasıl ve hangi yönde gelişeceklerini de görme imkanı sağlamasında yatar." (Stalin, cilt 15, syf: 401)

"M-L teoriye hakim olmak, bu teoriyi özümsemek ve onu proletaryanın sınıf mücadelesinin değişen şartlarında devrimci hareketin pratik sorunlarının çözümünde kullanmayı öğrenmek demektir."

"M-L teoriye hakim olmak, bu teoriyi devrimci hareketin yeni tecrübeleriyle, yeni

önerme ve sonuçlarıyla zenginleştirmek demektir; eskimiş önermelerini ve sonuçlarını yani tarihi şartlara tekabül eden yenileriyle teorisinin özüne uygun olarak değiştirmekte tereddüt etmeksizin onu geliştirebilmektir ve ilerletebilmek demektir." (age, syf:402)

Politik üretkenlik, sürecin önünü tıkayan çelişkileri aşmakla olur. Bunun için de çelişkileri doğru çözümlemek gerekir, doğru tarafta durmak gerekir. Bugün kendi politikası olmayanlar, Kürt milliyetçilerinin kuyruğuna takılıyor, emperyalizme dayanıp gücü orada arıyor.

Bizse her zaman kendi gücümüze, aklımıza güvendik. Kendi M-L sandalyemizde oturarak çözümledik süreçleri. *"Başkalarının sandalyesine oturmak M-L kişiliğimizi zedeleyebileceği gibi, bizi devrim yolundan da sağa sola saptıracaktır."* (Haklıyız Kazanacağız'dan)

Dünyanın temel çelişkisi emperyalizmle ezilen halklar arasındadır. Halkların baş düşmanı emperyalizmdir. Bunu ortaya koyduktan sonra bu sınıf bilincinde net olduktan sonra, ister Ortadoğu'da ister Latin Amerika'da, Asya'da, Afrika'da emperyalizmle yanyana gelecek politikalar nasıl üretilebilir?

Baş düşmanı emperyalizm olarak belirlerken emperyalizmin başını çektiği karşı devrimlere ya da işgallere karşı direnenler nasıl sahiplenilmez? Biz Saddam'ı da, Kadafi'yi de, Esad'ı da, daha önce Çavuşes-kuları da tek başımıza sahiplenirken işte bu gerçeğe dayandık. İsminde "M-L" geçen, kendilerine sosyalist, yurtsever diyenlerin emperyalizmin komutasında savaştığı bir dünyada biz tüm politikalarımızla halka da sola da gerçek düşmanlarını göstererek sosyalist olmanın onurunu sahiplendik.

Her konuda, her sorunda kendi bakış açımız oldu. 1974'te Kıbrıs'ın işgalinde kitleleri harekete geçirecek gücümüz yokken

bile, biz doğru bakış açısıyla çözümün halkların birliği, beraberliğinde olduğunu savunduk. Doğru politika halklarda her zaman yer bulur, vücut bulur. Emperyalizme karşı yaptığımız kampanyalardan uyuturucuya, yozlaşmaya karşı geliştirdiğimiz politikalara kadar her şey kök salmıştır halka. Halkın içindeyiz, hayatın içindeyiz çünkü masa başında yorumlamıyoruz ülke ve halkın sorunlarını, çelişkilerini.

Bizi geri kalmakla itham edenler kendileri yenilik adına eskiyen, çürüten emperyalist sistemin ürettiği ideolojilerin kuyruğuna takılıp M-L'den kopanlardır. Yenilik, çağa ayak uydurma diye cinselliği – feminizmi keşfedenler, ekolojiyi, anti-militarizmi keşfedenler bunların 68'den bu yana Avrupa Komünist Partilerini sağa savuran 50 yıllık düşünceler olduğunu bilmiyor mu? Sosyalist ülkelerin dağılmasına neden olan M-L'den sapan politiklardır. Bunu sosyalizmin yenilgisi olarak gösterdiler. Bugün de M-L'yi özümsemeyenler politikalarında başarılı olamadıkları anda emperyalizmin yan kullarlarına dalıyorlar. Oysa özeleştir verip hatalarıyla hesaplaşmalılar. Başarısızlık, yenilgi M-L'nin değil, M-L'den uzaklaşılmasının sonucudur. Kendi hatalarını kapatmanın yolunu emperyalizmde ilericilik arayıp emperyalizmle mücadele edenlere saldırmakta arıyorlar.

Öğrenmek ve Yenilenmekte İsrar, Politik Üretkenliği Olmazsa Olmazdır!

Çelişki, yenileştirir, çelişki gelişmeyi sağlar. Ve hayat hep bir çelişki koyar önümüze. Bunları çözemezseniz zaten gelişemezsiniz. Gelişemeyen geriler ve yokolur. Sırf bu gerçeğe bakıldığında bile sorunları çözme becerimiz ortaya çıkar.

Biz, enternasyonal bir hareketiz. Enternasyonalizm, Lenin'in söylediği gibi yalnız

dayanışma değildir, başka ülkelerin, halkların deneyimlerinden de öğrenmektir. Biz de öğreniyoruz; ufkumuzu, bilincimizi büyütüyoruz sürekli. Halkların savaşına dair olumlu, olumsuz yaratılan her deneyimden öğrenmeye büyük bir çaba harcıyoruz. Öğrenmek ve yenilenmek dinamizmimizi sağlayan temel unsurdur. Başka örgütlerin "Nasıl yetiştiriyorsunuz bu kadroları" diye gıpta etmelerini sağlayan yenilenmekteki ısrarımızdır.

Örgütlenmede, askeri eylemde, insanları değiştirip dönüştürmede hayat ilerledikçe yeni sorunlar çıkıyor karşımıza. Bu sorunları çözmek için bilgimizi, becerimizi, yeteneklerimizi geliştirmek zorundayız. Her dönemin insan-kadro tipinin diğerinden farklı olması bundan dolayıdır. Çünkü her sürecin kendine özgü sorunları vardır ve kadrolarımız, insanlarımız onları çözecek şekilde eğitilir, ona göre yetenek kazandırılır. Bununla birlikte her dönemin insanların ortak olan kimi yanları vardır, bunlar sürece göre değişmeyen Türkiye devrim yolunda yürüyecek donanımda olmanın her dönem için şartlarıdır. Nedir o? **Uzlaşmaz olmak, cüretli olmak, savaşçı bir ruh taşımak, fedakar olmak, emekçi ve sabırlı olmak.**

Bunlar isteğe bağlı olan, seçilen değil, sınıf bilincimizi Türkiye'de savaşan bir örgüt ve insanlar olmasının şart koştuğu özelliklerdir.

Bir pergel tek ayağı üzerinde hareket eder. İki ayağını da kaldırırsanız ya da iki ayağıda sabit durursa pergel olmaktan çıkar. Devrimci örgütler de böyledir. Sabit duran bir ayakları vardır, M-L'dir o, onun ilkeleridir. O sabit durur, diğeri ise koşullara göre döner, değişir.

Parti-Cephe'de Olmazcılığa Yer Yoktur

Hiçbir Parti-Cephe'li bir saldırıyla karışlaştığında umutsuzluğa kapılmaz. Nasıl

çözüleceğini, nasıl karşılık vermek gerektiğini bilmesi bile, inandığı güvendiği “mu-hakkak bir yolu vardır.” diye dönüp bakacağı tarihi vardır çünkü.

Büyük düşman saldırıları – 12 Eylül, 12 Temmuz, 16-17 Nisan, 19 Aralık katliam ve imha saldırıları- yaşadık. İç düşmanımızın saldırılarıyla karşılaştık. Tüm bunların sabırla, kararlılıkla, büyük bedellerle aşıldığını bilmek önümüze çıkan sorunlara da çözüm bulabileceğimize inancımızı büyütür.

“Dövüşmemek için her devirde, her türden koşul altında yığınla bahane bulunabilir ve özgürlüğü elde edememenin tek yolu da hep bu olacaktır” demişti Fidel Castro.

Biz kazanmaya kitlendiğimiz için kim-senin akıl dahi edemediği örgütlenmeler yaratıyoruz; eylemler, etkinlikler düzenliyoruz. Çok büyük maddi imkanlarımız mı var ya da zeka düzeyimiz mi gelişkin diğerlerinden? Hayır. Bakın eylemlerimize, düşmanın 2. Paylaşım Savaşından kalma diyerek karşı propaganda yaptığı, etkisini zayıflatmaya çalıştığı eylemler. Evet, doğru, eski silahlar. Fakat biz bundan hicap etmiyor, gurur duyuyoruz. Çünkü Kobani’de Kürtlerin feda ruhuna güvenmeyip, emperyalistlerin kapısında yatıp silah dilenenler varken biz halkların feda ruhuna güvenip nuh-u nebi-den kalma silahlarla en korunaklı sarayların kapısına gidip, yasaklı meydanlara giriyoruz. Bunları yaratan askeri değil, siyasi cüretimizdir. Siyasi cüretimizi, ideolojik netliğimizden alıyoruz.

Bizim literatürümüzde hiçbir zaman “yok, olmaz” sözlerine yer olmadı. Sorun varsa çözüm vardır, dedik. Çünkü M-L düşünmeyi biliyoruz. Bilim bize bunu söylerken biz nasıl yokluğa teslim oluruz? Bulamıyorsak, yeterince aramamışızdır. Politik üretkenliğimizin bu yanı olmazcılığa teslim olmamaktır. Düşmanımız ABD’ nin hakkı-

ımızda hazırladığı raporlara dahi konu olmuştur bu yanımız. “Silah alacak paraları yok ama yöneticileri tank alalım dese bulurlar” diyerek “Elimizdeki olanak, imkanla nasıl mücadele ederiz.” şeklinde dar ve sığ bir bakış açımız olmadı. Faşizmin, emperyalizmin yarattığı gündemlerin peşine de takılıp gitmedik. Biz iktidarı almak için adımıyoruz yolumuzu. O yol, bize sorunları çözmek için hangi örgütlülüğü kurmamız gerektiğini, hangi eylemi yapmamız, nasıl insanlar yetiştirmemiz gerektiğini söylüyor. Ve biz neyimiz var, neyimiz yoksa onu yaratmak için seferber ediyoruz her şeyimizi. Büyük düşünüp stratejik hedefimizle düşünerek olmazları olur kılıyor ve yarattığımız gündemle yönlendiriyoruz halkımızı.

Hedeflerimizi ve politikalarımızı kavganın, hayatın çelişkilerine ve sorunlarına göre koyuyoruz, imkan ya da imkansızlıklarımıza göre değil. Halkımızın örgütlülüğünü büyütme, düşmanımızın saldırılarını etkisiz kılmaktır politikalarımızın özü. Ölüm Orucu sürecinde direniş sürerken, onun sesini ulaştırmak için ayrı bir çaba harcanmıştır. Sansürü kıracak, aşacak eylemler yapılmıştır. Direnişi kırmak için tahliye rüşveti verildiğinde, bunu boşa çıkarmak için tahliye olanlar dışarıda devam etmiştir direnişe.

Bugün meclislerle örgütleniyoruz. Halklarımızı birlik, beraberlik ve sosyalizmin özünü kavrasın diye halk bahçeleri yaratıyoruz, düzenin ideolojik etkisinden kurtarmak için çocuklarımızı, bilgisayar oyunlarına politik muhteva kazandırıyoruz. Saldırlara karşı silahlanıp milisleri yaratıyoruz, halkımızı günlük maişet derdinden kurtarmak için kooperatifler, ortak marketler, pazarlar kuruyoruz. Elbette yeterli değil, daha fazlasını yapmalıyız, yapacağız da. Ufkumuzun büyüklüğü, hedefimizin büyüklüğündendir. O hedefe varmak için aşılabilecek engelleri ve oluşturulacak örgütlenmeleri doğru değer-

lendirecek strateji ve ideolojiye sahibiz. Dinamizmimizi, üretkenliğimizi, yaratıcılığımızı sağlayan da budur.

3- “Halka İnanmayan Her Güç... Daha Büyük Bir Güç Karşısında Pes Etmekten, Uzlaşma Aramaktan Başka Bir Şey Yapmaz” (Dayı) Parti-Cephe Gücünü Halktan Alır!

“Parti tarihi bize, işçi sınıfı partisinin, yığınlarla geniş bağları yoksa, bu bağları sürekli olarak güçlendirmezse, yığınların sesine kulak vermeyi ve onların acil ihtiyaçlarını kavramayı bilmezse, sadece yığınları eğitmeye değil, yığınlardan öğrenmeye de hazır değilse, milyonlarca işçiye ve tüm emekçilere önderlik etme yeteneğine sahip gerçek bir yığın partisi olamayacağını öğretiyor” (Stalin, cilt 15, syf. 410)

Biz bu toprakların evladıyız. Bu toprakların kültürü, geleneği göreneğiyle harmanlandık. Anadolunun mayası var yediğimiz yemekte, içtiğimiz suda. Kim için kiminle savaştığımızı gayet iyi biliyoruz, tanıyoruz. Bu nedenle de onun içinde yer alabiliyoruz. Kendine yabancı, kendinden kopuk hiçbir gücü içine kabul etmez halklar. Güven her şeydir onlar için, bu iddiayla ortaya çıkan örgütü, devrimciyi sınırlar. Hayatın içinde sınırlar.

1) Sözüyle pratiği uyumlu mudur diye bakar. Parti-Cephe bu zamana kadar ne söylediyse yapmış, ne yaptıysa savunmuştur. Halka savaşmak gerektiğini, bedel ödemek gerektiğini söyleyip de savaş alanından kaçtığı görülmemiştir.

2) Halka uyması gereken ilke kuralları öğretirken kendisi sempatanlarından en üst düzey kadrolarına kadar kimseye ayrıcalık tanımamış, adaletinden şüphe duyulmamıştır.

3) Halk kültür ve ahlakına aykırı, yozlaşmış bir kültürü modernlik, ilerililik adına savunmadığı gibi, emperyalizmin yoz kültürüne karşı verdiği savaş, halkın kültürünü geleceğini onur ve namusunu koruyan bir barikata çevirmiştir.

4) Hiçbir zaman halka zarar verilmemiştir. Dost-düşman ayrımı nettir, yaptığı eylemlerin tarzından hedefine kadar düşmanda bile “halka zarar vermez” anlayışını yaratacak saygınlığı yaratmıştır.

5) Açık olmayı ilke edinmiştir. Kendi yanlış ve eksiklerini gizleyip, üstünü örtüp olmayan güçte göstermemiştir kendini. Gücün olgunlukta, ciddiyette olduğunu bilmiş, hatalar karşısında açıklıkla özür dilemeyi, hataların bedelini ödemeyi kabul etmiştir.

6) Gerçeklikten ayrılmamıştır Parti-Cephe. Halka “biz, sizin için savaşıyoruz” denmemiştir yalnız. Kurtuluşun, halkın kendi savaşında olduğunun bilinciyle hareket etmiş, halkı eylemden örgütlülüğe her şeyin aktif, etkin bir parçası haline getirmiştir.

7) Halkın hasretliğini çektiği adaleti her zaman sağlayan, en azından onun için her zaman sonuna kadar savaşan olmuştur. Düzendan sağlanamayan adaleti Cephe’ nin yaratacağı inancı yaratılmıştır halkta.

Bu yüzden Anadolu topraklarında Parti-Cephe bitirilememiştir.

Parti-Cephe nin halkın içinde yarattığı değerler, gelenekler sağlamdır.

Parti-Cephe halkı gözünde büyütüp olmadık meziyetler biçmediği gibi her yaptığına “doğru” deyip kitle kuyrukçuluğu da yapmamıştır.

Parti-Cephe’nin halktan beklentisi halka taşıdığı sınıf bilinci ve savaş kültürü kadardır. “Halkın ihtiyaçlarını karşılamak” ya da sadece kitle sayısını çoğaltmak için politika üretmemiştir Parti-Cephe Halkı değiştirip dönüştürmeye çalışmıştır, ona sınıf bilinci

aşılamaya çalışmıştır. Kadrolarının da, örgütlü insanların da kaynağı halk olmuştur.

“Eğer parti, işçi sınıfının kitesinin duygularını ve düşündüklerini kaydetmekle yetinirse, kendiliğinden hareketin kuyruğunda sürüklenirse, kendiliğinden hareketin ataletine ve politikaya karşı ilgisizliğin üstesinden gelemese; eğer parti, proletaryanın geçici çıkarlarının üstüne çıkamazsa, kitleleri proletaryanın sınıf çıkarlarının üstüne çıkaramazsa, kitleleri proletaryanın sınıf çıkarlarını onların bilinç düzeyine yükselemezse, gerçek bir parti olamaz. Parti, işçi sınıfından ilerde olmak zorundadır. Parti işçi sınıfından daha uzakları görebilir, parti kendiliğinden hareketin kuyruğunda sürüklenmemeli, proletaryaya önderlik edebilmelidir.” (Stalin, cilt 6, syf. 162)

Güç halktadır, olanak, herşey halkta. Yüzlerce yıldır aşağılanmış, katledilmiş bir halkın tarihsel kini, karşısına çıkacak herşeyi yıkacak güçtedir.

Halklar, emekçidir, alinteriyle hayatı kurarlar varederler. Aynı zamanda o kinlerinin gücüyle yıkmaya da muktedirler. Yıkma ve yapma ustasıdır halklar. Hem güçsüz, hem güçlüdürler. Hem korkak hem cesur, hem cahil hem hakimdirler. Onun cesareti, fedakarlığı, kahramanlığı, gözü karalığı kendiliğinden oluşmaz. Bir anlık öfkelerle patlasa da sonuç alıcılığı onun bilincine ve yüreğine ne kadar girildiğiyle ilgilidir. Ve Parti-Cephe bunu başardığı için sırtı yere gelmemiştir.

Dayımızın vurguladığı gerçekten kopmamıştır Parti-Cephe. “Halk olmanın, halkın evladı ve halkın öncüsü olma”nın misyonu hareket etmiştir hep. Düşmana karşı kendi çocuklarını korur halk Parti-Cephe’yi korurken. Olanaklarını kendi kızları, oğullarına vermektedir. Emegini, sabrını, fedakarlığını kendisinin olduğuna inandığı sa-

vaşa koymaktadır. Halkımız Parti-Cephe’nin kendi örgütü ve savaşın kendi savaşı olduğuna inandığı için Parti-Cephe’yi tüm saldırılardan koruyan ana kalkandır. Bu bilinci, sahiplenmeyi Parti-Cephe, 45 yıllık pratiğiyle yaratmıştır. Bundan sonra da daha çok eve, daha çok kişiye yayılacaktır bu bilinç.

4- Parti-Cephe, En Zorlu Koşullarda Bile Savaşı Sürdürecektir, Kararlılık ve Güçte Bir Örgüttür

“Proletaryanın mücadelesinde sınavlar da vardır, yenilgiler de vardır. Gerçek devrimci, muzaffer ayaklanma döneminde yiğitçe savaşan kişi değil, tersine devrimin muzaffer saldırısında iyi savaşmasını bilen, ama aynı zamanda devrimin geri çekilme döneminde, proletaryanın yenilgisi döneminde de yiğit olan, şaşkına dönmeyen ve devrimin darbeler aldığında, düşman başarı kazandığında işini yarı yolda bırakmayan devrimin geri çekilme döneminde, paniğe kapılmayan ve umutsuzluğa düşmeyen kişidir” (Stalin, cilt 6, syf. 297)

Devrimin koşulları hiçbir zaman ideal değildir. Tarihimiz de bunun göstergesidir. Üstelik dünya koşulları açısından da hep yoğun saldırıların olduğu bir dönemde sürdürdük devrimciliğimizi.

Mahirlerden geriye bir ideoloji ve savaşma geleneği kalmışken, maddi başka hiçbir şey kalmamışken tekrar varetтік biz Parti-Cephe’yi.

Dayı, yoldaşlarıyla eksikleri, hatalarıyla Parti-Cephe’yi kuracağız iddiasıyla; savaşı savaş içinde öğrenerek yol aldı. Hataları oldu, yendiler, yenildiler ama o iddiadan hiç vazgeçemediler. Bir kültürü, savaşın kültürünü yaratmaya çalıştı Dayı. Geceleri yoldaşlarının kaldığı evleri kontrol ederek, her sözü bir eğitim aracına çevirerek ma-

halle ve okullardaki faşist işgalleri kırarak, hiçbir deneyimi olmadan kira gerilla çıkarak her şeyi savaşın böğründe yarattı. Genç olmalarına rağmen bilmiyoruz demedi, kendinden büyük olmasına rağmen uzlaşmacılara, pasifistlere meydan vermedi ve her uzlaşmacıyla arasına kalın duvarlar örerek kendi ayakları üzerinde bir hareket yarattı. Daha nüveleri oturmamışken 12 Eylül karanlığını yaşadı hareketimiz. Fakat “Boyundan büyük” düşman karşısında aynı netlikte durmasını bildi.

Hareketimizin, 70’ lerde tüm dünyada sosyalizmin imajının güçlü olduğu dönemlerde nüveleri oluştu ama 12 Eylül’ le birlikte sol hareket içinde savruluş da başladı. Sonrası ise hem ülkemiz hem dünya çapında tasfiye rüzgarlarının hatta fırtınalarının estiği bir dönem oldu. 12 Eylül yılının SSCB’ nin dağılması da eklenince örgütlerden geriye birer enkaz kaldı. Çareyi düzenle uzlaşmada, barış politikalarında arayıp silahları bir daha almamak üzere raflara kaldırdılar. Bu tasfiyeciliğe karşı savaş yükselten bir tek Parti-Cephe oldu. Henüz Parti-Cephe bile değilken hem de, Devrimci Sol’ken. Parti-Cephe ideolojisi rüzgarlarla sağa sola savrulan bir hareket yaratmaz çünkü. Rüzgar eken bir hareket olmamız ideolojik gücümüzden kaynaklanır. Kendi rüzgarımızı her zaman kendimiz yarattık. Sırtımızı sosyalist de olsa başka ülkelere dayamadık. Başka ülkelerdeki örgütlerin halkların başarılarından, başarısızlıklarından öğrendik ama ideolojik çizimimizi hiçbir zaman onlara bağlamadık. Tek başımıza kalmayı göze almadan devrime yürümemize imkan yoktu. Tek başımıza, M-L ilkelerimize sarıldık, ayağımızı vatan topraklarına sağlam bastık, oradan, haktan beslendik.

Düzenin nimetlerinin keşfedildiği her dönem biz burjuva ideolojisine, oradan et-

kilenenlere karşı mücadeleyi kesintisiz ve uzlaşmazlıkla sürdürdük. Sadece dışa karşı değil, kendi içimizde de bunu katıllıkla yaptık. Bu yüzden darbecilik gibi bir yılanın kafasını koparıp atabildik.

Ve 19 Aralık, tecrit saldırısı... Kaymak tabakayı korumak için bedel ödemekten kaçanlar bir yanda dizilirken, Parti-Cephe sosyalizm düşüncesinin Anadolu’ da yok olmasını, 122 kez ölere engellemiştir.

Tarihimiz boyunca sürekli saldırılara maruz kaldık. Tüm alanlarımıza bir gecede operasyon yapıldı. Önder kadrolarımız katledildi, diri diri yakıldı, içimizdekilerin ihanetiyle sarsıldık. Dünyanın en büyük gücü Amerika bizi hedef tahtasına koyduğunu ilan etti. Faşizm ise hergün saldırıyor, kurumları basıyor, gözaltına alıyor, tutukluyor. Bu zamana kadar defalarca bittiler, bellerini doğrultamazlar dediler, her defasında daha güçlü çıktık. Ellerini ovuşturup bu defa yenildiler diye sevindikleri yerden biz daha sağlam çıkıyoruz. Nasıl?

Çünkü biz biliyoruz ki, maddi gücü doğuracak olan ideolojik güçtür. İdeolojisi sağlam olan, onu korumak için hiçbir şeyi esirgemeyen kitleyi de, olanağı da, örgütleri de yaratır. Biz hangi sınıfta olduğumuzu, kime karşı, ne için savaştığımızı biliyoruz ve biz bu bilincimizi masa başında yaratmadık. Ateş çemberlerinde yanarak oluşturduk. Her saldırı haklılığımızın işareti olarak kavgamıza, değerlerimize daha fazla sarılmamızı sağladı. Her saldırıda alacak intikamımız arttığı için daha fazla arttı kararlılığımız. Biz, halkımıza, şehitlerimize her saldırıda daha fazla söz verdik, bağlandık. Uğruna savaşacak hiçbir şeyimiz kalmasa dahi, dökülen kanın hesabını sor-mak için savaşırdık dedik. Çünkü sınıf bilincimizle, kinimiz ortaktır bizim. Biz “akıllı solcu” olmayı reddettik. Biz “güler yüzlü, reel sosyalizmi” reddettik. Biz bilimsel sos-

yalızmin ışığında bilincimiz ve kinimizle yürüdük. Marşımızda söylediğimiz gibi “düşüncelerimizi tarihimizin örs ve çekici arasında dövüp / kavganın suyunda çelikleştirdik.”

Bu yüzden aşılarız her saldırıya.

Devrimcilik, Zorlu Süreçlerde Savaş Yönetmeyi Gerektirir

“Bir grup balıkçı vardır ki, bastıran fırtına karşısında bütün güçlerini harekete geçirir, adamlarını cesaretlendirir ve teknesini soğukkanlılıkla fırtınaya karşı sürer: “Dümeni daha sıkı tutun çocuklar, dalgaları yarın, başaracağız” Bir grup balıkçı daha vardır ki, fırtınanın yaklaştığını hissederek cesaretini yitirir, sızlanmaya ve kendi safalarında moral bozukluğu yaratmaya başlar: “Eyvah, fırtına patlıyor, yere çökün çocuklar, teknenin zeminine yapışın, gözlerinizi kapayın, belki şu ya da bu şekilde kıyıya sürükleniriz.” (Stalin, cilt 12, syf. 26)

Parti-Cephe birinci grup balıkçılardan oldu daima. Ve tarihi dalgalı anaforlardan ustalıkla çıkma tarihi oldu. Zaferin bedelinin ağır olduğunu biliyoruz ve o zaferin yolunda yalnız yengilerimizin olmayacağını da, savaşı savaş içinde öğrenen, kavgayı gerçekliğiyle ele alan bilincimizle direndik saldırılara. Başarısızlıklarımız, yenilgilerimizde yolumuzu çevirmedik, hedefimizden vazgeçmedik. Parti-Cephe iddia ve hedefini kaybetmediğinden her yenilgiyi zafere dönüştüren, her darbeden daha da güçlenen bir anlayışla mücadele etmiş ve örgütsel yapısını şekillendirmiştir.

Parti-Cephe masa başında öncülük, önderlik tartışması yapmamıştır. Halkın öncü ve önder partisi olmanın savaşı yönetmedeki, örgütlenmedeki ustalık olduğunu bilmiş ve en zor koşullarda dahi bu görevini unutmamıştır.

Parti-Cephe tarihi halka ve devrime

sorumluluğun da tarihidir. Halkımızın ve devrimin en zor zamanlarını yaşadığı anlarda birçok örgüt kendi insanlarını si-gortalattırarak savaş meydanlarından kaçarken, Parti-Cephe halkın önünde barikat olmuştur. Halkı düşmanlarıyla yüz yüze, bir başına bırakmamışızdır. 12 Eylül, 19 Aralık bunlara en çarpıcı örnektir.

Zorluklar, güçlükler aşılmak içindir, geri dönmek için değil. Çünkü M-L bize çelişkinin çözümünü geliştirme sağlanacağını söyler. Çelişki, sorundur, zorluktur, engeldir. Devrimi yapacak güce erişmek tüm bunlarla savaşmayı öğrenmekten geçer. 45 yıllık tarihimiz zorluklarla savaşmanın tarihidir. Tarihimiz, en büyük gücümüzdür de. Bir sorunla karşılaştığımızda nasıl başedileceğini gösteren bir tarih yarattı bize şehitlerimiz. Direncimizi, aklımızı, kazanacağımıza olan inancı o tarihten öğreniyoruz.

* Küçük burjuva düşünceleriyle militanca hesaplaşılmadığında nelerle karşılaşacağımızı darbecilik sürecinde öğrendik...

* Savaşta stratejik olarak düşmanımızı yenik gördük ama taktik olarak onu ciddiye almak gerektiğini, savaşın kuralları, ilkeleri olduğunu ve ona harfiyen uyulmadığında nelerle karşılaşacağımızı 12 Temmuz'da ödediğimiz bedellerle öğrendik.

* Güç olmanın, güçlü olmanın tek başına kalmayı göze almak, M-L'den sapmadan durabilmek olduğunu, '90'lardan, Ölüm Orucu süreçlerinden sonra tarihin kendisi gösterdi bize.

* Halka gitmekten başka yolumuz olmadığını, gücün halkta olduğunu önce Gazi'de, sonra Gezi'de tarih gösterdi.

* Her şeyi emekle yaratacağımızı, 1 milyonluk konserlerle, Berkin'in cenazesinde gördük. Yanlışlarımızın da, başarılarımızın da karşılığını tarih önümüze ko-

arak öğretti. Biz de her zaman kavganın öğrencisi olma mütevazılığını göstererek güçlendik.

Parti-Cephe yıkılmaz bir güç oldu 45 yıldır. Çünkü:

"Bugünün dünyasında yalnız başına kalmayı göze almadan güçlü olmak ve düşmana karşı savaşmak mümkün değildir. Yalnız başına emperyalizme, oligarşiye ve onun uzantılarına karşı savaşmak, hiçbir teknikle, silahla güçle değiştirilemeyecek dünyanın en büyük gücüdür. Bu, kendine güvendir. Bu ideolojik sağlamlıktır." demişti Dayımız.

Bu bilinçle tek başına ayakları üzerinde durabilecek güçlü hareketi yarattık. O hareketin köşe taşlarında düşmanla uzlaşmamak vardır. M-L ilkelerinde katısert tavrımız vardır. Sorunları çözmekte, yaratıcı-esnek düşünme vardır. Ve zafere giderken derviş sabırla, devrimin hamalı olmanın emektarlığıyla ve devrimin anası olmanın fedakarlığıyla yürümekten vazgeçmemek vardır.

21.Yüzyılı Sarsacak Devrimin Önder ve Öncüsü Parti-Cephe'dir!

Stalin, Bolşevik Parti Tarihini anlattığı kitabının sonunda Parti tarihinin öğrettiklerini 6 maddede özetler. Yazımız içinde bu başlıklardan üçüyle ilgili alıntılar yapmıştık. Bunlar;

1- Halkla bağlarını güçlü tutmak

2- M-L'ye hakim olmak

3- Devrim iddiasını uzlaşmazlıkla korumaktır.

Diğer 3 madde ise;

1- Parti içinde oportunistlere karşı savaşmak

2- Halkı burjuvazinin kollarına iten örgüt ve partilere karşı savaşmak.

3- Başarılarından başı dönmeden,

hata ve eksiklerin karşısında eleştiri-özeleştiri mekanizmasını işletmek olduğunu sayar.

Emperyalizm çağının ilk muzaffer devrimini yapan Bolşevik Parti Tarihi'nin öğrettikleri, Parti-Cephe'liler için yalnız okuyarak öğrendikleri gerçekler değildir. 45 yıldır bu 6 maddenin özündeki gerçekleri kendi savaşında öğrenmiştir. Parti-Cephe tüm zorlukları aşarak, düştüğünde kalkmasını bilerek, büyüyerek, halklaşarak devrimini yapacak donanımda bir parti haline gelmesi bu tarihin sonucudur.

Bolşeviklerle benzerliğimiz yalnız tarihimizden öğrendiklerimiz de olmayacaktır. 20. Yüzyılı sarsan Ekim devrimi gibi Parti-Cephe de 21. Yüzyılı sarsacak Türkiye devrimini yaratacaktır.

Direnifçilerin Cevabı

Soyun dedi düşman inaçlarından
dört kızıl ok fırladı yayından
17 ekim depremini yaratan
o güçlü fırtınayı yaratan
krallar imparatorlar beyler
diktatörler yıkanız
hey hep bir ağızdan türkü söyleyen
karaburun'da çarpışan
Bedrettin yığıtleriyiz
biz nerede bir doğum sancısı
atlarımızı oraya sürdük
kızgın ve kızıl kor atlarımızla
hep dalgalı anafolara daldık
can aldık canı esirgemedik
çok yendik çok yenildik
topların tankların -ki ustasıyız-
uçlarında sallanan bizlerdik
hey stalingrad'da şaha kalktık
filistinler'de direndik
Kızıldere'de direndik
düşüncelerimizi tarihimizin
örs ve çekici arasında dövüp
kavganın suyunda çelikleştirdik
ip de geçersen boyunlarımıza
ya da bir kurşun alınlarımıza
asla soyunmayız inancımızdan
hey and dağları sierra'lar
Che'nin gül bahçeleriyiz

YÖNETİCİLİK

- “Özeleştirici gücün ifadesidir, zaafın değil.” Stalin
- Halka emek veren yöneticinin devrime ve halka olan inancı bütündür.
- Eğitmemek; insandan vazgeçmek, değişimi reddetmektir.
- Örgütlü çalışmak aynı ideoloji ile, ölçütlerle hareket etmek, “biz”in yol gösterici olduğu bir tarzı hakim kılmak, her kararı “devrimin, halkın, cephenin yararına mı” diye sormaktır.

Görev ve sorumlulukları olan her devrimcinin, yöneticinin öncelikle eleştiri-özeleştirici konusuna bakışı devrimci olmalı ve onun ışığında konuları ele almalıdır.

“Özeleştirici gücün ifadesidir, zaafın değil” diyor Stalin.

“Bir komünist, kendi eksiklerini, acımasızca eleştirmeli” diye de ekliyor. Gerçekleri gizleyenlere ve eleştiriden korkanlara, “Onlar yok olmaya mahkûm dolandırıcılarıdır. Gün ışığından ve eleştiriden devrimciler korkmaz” diyor.

Davayı ve örgütü korumak, devrimci saflara burjuva ideolojisinin sızmasına engel olmak için, zaaf ve eksikliklere karşı, radikal bir tutum alınması gerektiğinin altını çizen Stalin şöyle diyor: “Çıbanların saklı kalmaya devam edip tüm çalışmayı sekteye uğrattığı zamanlarda “mübalağa” etmek yerindedir, bu kaçınılmazdır. Bu sadece olumlu sonuç verir. Tabi ki bununla şu veya bu kişi incinecektir. Ama dava kazanacaktır. Tek tek kişileri incitmeden derde deva bulunmaz.” (Stalin Eserler Cilt: 7 s:28)

Devrimciler ve yöneticiler eleştiriye

kendinden başlamalıdır. Kendini acımasızca eleştirmeli, zayıf yanlarına ve eksiklerine acımasızca vurmalıdır. Hatalarını kabul etmekten korkmamalıdır. Lenin diyor ki: “... Eğer en acı gerçeği bile ifade etmekten korkmazsak, her türlü zorluğun üstesinden gelmeyi kaçınılmaz biçimde ve mutlaka öğreneceğiz.” (Lenin Seçme Eserler Cilt:9 s:319)

Örgüte, devrimci pratiğe, halka yabancılaşan her türlü yanımdan kurtulmalıyız. Kitlenin her düşündüğü, her dediği doğrudur demiyoruz. Lenin diyor ki: “... fakat insanların değerlendirmesinde ‘dalkavukluk etmiş’, ‘komiserleşmiş’, ‘bürokratlaşmış’lara karşı negatif tutumda, partisz proleter kitlenin talimatı ve birçok durumda partisz köylü kitlelerin talimatı son derece değerlidir.” (Lenin Seçme Eserler Cilt:9 s:280)

Yöneticinin halktan öğrenme süreci budur. Öğrenmeye açık ve muhasebe yapmaya açık bir beyin öncelikle kitlelerden öğrenmeyi bilir. Halk eğitir; yöneticilerimiz halka politikalarımızı götürmeli, sonuçlarını takip etmeli, halkı örgütlemeye ona emek vermeye çalış-

Kolektivizmin olmadığı yerde;

- disiplin yok olur.
- moral ve coşku ortaya çıkmaz.

- zaman boşa harcanır, üretim olmaz.

Örgütlü çalışmak, bir işi komitelere ya da kişilere bölmek değildir.

Öncelikle aynı ideolojik ölçülerle hareket etmek; “biz”in yol gösterici olduğu bir tarzı hakim kılmak; her kararı alırken “devrimin, halkın, cephenin yararına mı” diye sormaktır. Bu anlayış ortak ruhu ve düşünce birliğini geliştirecektir.

Kolektivizmin olmadığı yerde “benbilirimcilik” vardır. Benbilirimciler sıradandırlar, güçsüzdürler. Düzendeki insan da güçsüzdür. Bizim gücümüz her şeyden önce ideolojimizden; “biz” i ölçü almamızdan gelir. Kendimizi, yoldaşlarımızı, halkımızı aynı doğrular etrafında birleştirme ve savaşırma iddiamızdan gelir.

Kolektivizm birlikte savaşmaktır. Savaşırken birbirine dayanmak; engelleri aşma mücadelesinde ortak ruhu yakalamaktır.

malıdırlar. Halka emek veren yöneticinin, devrime ve halka olan inancı büyü.

Bir yönetici şu hataları yapabilir.

Örneğin:

1-İnsanların önünü açmama; eğitme, yönetici kadro bakışı açısı ile

bir politik hat izlememe,

2-İnisiyatif kırma, inisiyatif vermeme, geliştirmeme,

3-Komiteleri, birim ve alanları işletmeme: kolektif tarzı hâkim kılmama.

Eğitmemek;

En başta insandan vazgeçmektir. Değişimi gelişimi reddetmektir. Her insandan Erdallar, Muharremler, Gülsümanlar çıkacağına inanmamaktır. Söylenimde “Her insan bizimdir ve kimseden vazgeçmeyiz.” derken, tersini düşünüp uygulamak aslında mücadeleye ve kendisine zarar vermektir. Genel mücadelemize zarar verir; çünkü insanları geliştirmez, kadrolaştırmaz, hatta eğitmediği için onların mücadeleden kopmalarına zemin hazırlar.

Kendisine zarar verir; çünkü emeğe ve kendisine yabancılaşmıştır. Dolayısıyla yozlaşmasının önü açılmış demektir.

“Halkların tarihini bilen, devrimlerin tarihini baştan sona incelemiş olan kuramcılar ve parti önderleri bazen kötü bir hastalığa yakalanmaktadırlar. Bu hastalık kitlelerden korku, kitlelerin yaratıcı yeteneklerine inançsızlıktır. Bu zemin üzerinde gerçi devrimlerin tarihçesi hakkında bilgileri olmayan ama eskiyi yıkmak ve yeniyi kurmak yeteneğinde olan kitlelere karşı önderlerde belli bir aristokratizm doğar. Kendiliğinden unsurun zincirinden kurtulabileceği ve çok tahribat yapabileceği korkusu, kitlelere kitaplara göre öğretmeye çalışan ama onlardan öğrenme isteği olmayan akıl hocalığı rolü oynama isteği bunlar bir tür aristokratizmin temelidir.” (Stalin Eserler Cilt:6 s:68)

Bu tam da kibiri ifade eder. Kitlelere güvenmeyen, halkı örgütlemeyen, halkı kadrolaştıracağına inanmayan gerçekte

halka tepeden bakıyor demektir.

Kitlelerden öğrenmez ki öğretsin, onların pratiklerine değer vermez, değerlendirmez. Fırsat vermez, ön açmaz eğitmez, yaratıcı güce inanmaz. **Yöneticinin değişime inancının olmayışının temelinde; diyalektik yöntemden ve materyalist düşünceden kopması, olayları olguları devrimci tarzda değil idealistçe değerlendirmesi vardır.**

Eğitmemek ve eğitimle birlikte, insanların önünü açmamanın altında yatan bir diğer neden ise, yöneticinin değişirme dönüştürme ve kitleleri eğitime gücüne güvenmemesi yani kendine güvensizliğidir. Aslında bu güvensizlik yöneticinin tüm faaliyetlerinde ve ilişkilerinde yani çalışma tarzında karşısına çıkar.

1- Kendine güvensizdir ve kibrinden bunun görülmesini istemez.

2- Kendine güvensiz olduğu için kitlelere de güvensizdir. Yapacaklarına, başaracaklarına inanmaz.

Özcesi cüretsizdir. Yeniye asla açık değildir. Mekaniktir. Ön açıcı hiç değildir. Kendi öncülüğüne inanmadığından yetiştiremez de. Bu eksiklerler nasıl giderilir?

Öncelikle eğitimle; doğru düşünmeyi benimseyerek, idealizme karşı ideolojik mücadele vererek ve elbetteki bilgiyi artırarak. Bilgi ve gerçeklik duygusunun birleşimi inancı artırır. İnanç öncelikle ideolojiye, sonra kendisine ve halka güvene dönüşür.

Hiç kimse hataları yada zaafıları hoşgörmemelidir. Kendisini hesaplaşmanın odağında tutmayan yönetici gelişemez. Çünkü "ben"i koruyordur. Doğru muhasebe yapmayan, hatalardan öğrenmeyen deneyim kazanamaz. Kendiliğindencilğe mahkum olur; stratejik

"Halkların tarihini bilen, devrimlerin tarihini baştan sona incelemiş olan kuramcılar ve parti önderleri bazen kötü bir hastalığa yakalanmaktadırlar. Bu hastalık kitlelerden korku, kitlelerin yaratıcı yeteneklerine inançsızlıktır. Bu zemin üzerinde gerçi devrimlerin tarihçesi hakkında bilgileri olmayan ama eskiyi yıkmak ve yeniyi kurmak yeteneğinde olan kitlelere karşı önderlerde belli bir aristokratizm doğar. Kendiliğinden unsurun zincirinden kurtulabileceği ve çok tahribat yapabileceği korkusu, kitlelere kitaplara göre öğretmeye çalışan ama onlardan öğrenme isteği olmayan akıl hocalığı rolü oynama isteği bunlar bir tür aristokratizmin temelidir."
(Stalin Eserler Cilt:6 s:68)

hedeften uzaklaşır. Bir yöneticinin yönetim tarzı sistemdeki gibi görev bölüştürmek, yapıp yapamadıklarını anlamak değildir. Bu tip yöneticiler bürokrattır. Bürokratlar asgari ihtiyaçları görürler, her kadro adayına herkese aynı reçeteyi yazan doktorlar gibi "aynı eğitimi" verirler. Yaratıcı, insanların ihtiyaçlarını gözeten bir eğitim anlayışları yoktur. Çünkü bu ihtiyacı görmezler yada duyarsız yaklaşırlar. Kendi emeğini, alınterini, canını o insanı eğitmek için harcamazlar.

Bürokratizm militanlığı öldürür. Bürokrat yöneticiler hiçbir konuda dinamik olamaz.

Süreci, ihtiyaçları göremez, görse de yüzeysel değerlendirmeler yapar. Kendine ve kadro adaylarına bu ayrıntılarla sınırlar çekmiş olur; savaş ruhunu ve dinamizmi öldürmüş olur.

Bürokrat bir yönetici ayrıca;

- **hiçbir işi zamanında yetiştiremez**

- **mekaniktir**

- **çözumsuz ve mutsuzdur. Kafası sadece “yaptım yapmadım”la meşguldür.**

- **çözüm üretmediği için emir talimata sığırır.**

- **en önemlisi de “savaş gerçeğinden” kopar.**

Peşi sıra da “savaş kararlılığı” yozlaşır.

Bu ne demektir?

Söyler ama savaşın bir neferi olup gereklerini yerine getirmez. İhtiyaçla söylenenin ve yapılanın uyuşmaması söz konusudur ve bu da büyük bir yozlaşmadır.

Dayı yöneticiliği şöyle tanımlar:

“Yöneticilik bir etiket bir unvan değildir. Daha fazla emekçilik daha fazla fedakârlık demektir. Biz unvana ve yetkinin gücüne havasına değil, fedakârlığa ve emekçiliğe talip olmalıyız. Yoldaşlarımızın örgüt işleyişindeki yerinin, sorumluluklarının ileri olması onun bir sıra neferi gibi emekçi olmasının, savaşmasının önünde engel değildir.”

Yönetici önderlik etmeyi öğrenmelidir. Güvenmelidir! Çünkü kendine güvenmeyen kimseye güvenmez. Halka, yoldaşlara, partiye, ideolojiye... Geriyeysel tek şey kalır: sistem, yani düşman. Yönetici istese de istemese de sonuç itibarıyla güvensizlik onu sisteme ve ona inanmaya götürür.

Bunun sonuçları şöyle çıkar karşımıza;

1- Otoriteyi kullanarak çalışma; yani kitleyle bağ kurarak, onları eğitip, yönlendirerek, beraber üreterek değil emir ve talimatlarla iş yaptırır. Çünkü kendine güvensizdir. Bunu ancak sınırsız yetkiye emir talimata dönüştürür; talimatçıdır emreder inandırmak, ikna etmek güven sorunda mümkün değildir. Kolay olan talimattır. Önce ikna etmeyi sonra talimat vermeyi hep “unutur” oysaki kitleler yöneticinin emekçiliğine, politikalarının hayatla sınırlanmışlığına, yaşamının örnekliğine ikna olmalıdır. O nedenle verdiği talimatlar asla ölçü olamaz.

2- Davranışlarının, politikalarının, pratiğinin ve ilişkilerinin yanlışlığı apaçık ortadayken o yanlışını gözden geçirip düzeltmez.

3- “Politikası” kimi zaman doğru olmasına (bozuk saat de günde iki kez doğru zamanı gösterir!) kimi zamanda izlediği politik hat doğru olmasına rağmen; kitleleri kucaklamaz, kavrayamaz. Çünkü yöntemi yanlıştır. En başta insanların kendi deneyimleriyle öğrenmeleri kavramaları ve yaratmaları için fırsatlar sunmaz bunun zeminini hazırlamaz.

4- Sabırlı değildir. Anlamaları öğrenmeleri için beklemesiz çabuk sonuç ister. Abartıcılık acelecilik yüzeysellik ya da ertelemecilik çalışma tarzına sonuç alıcılığına yansır. Tüm bunların temelinde koşulların doğru değerlendirilmemesi vardır.

Yöneticiler politik gerilik ve sıradanlıklardan kendilerini korumalıdır.

Yöneticilerimiz; devrimci mücadelelerin yöneticileridir.

Strajistik hedefle düşünmek; eleştiri-özeleştirici silahını kullanmak, halktan yada yoldaşlarından önce işe “kendilerini örgütleyerek” kendi beyinlerini örgütlü

hale getirerek başlamak onları sıradanlıktan kurtarır.”

İnisiyatif Kırma, İnisiyatif Vermemek

“Siyasi önder sadece nasıl önderlik ettiğinden değil, aynı zamanda önderlik ettiği kişilerin yaptıklarından da sorumludur. Bunu bazen bilmez, çoğu zamanda istemez, fakat sorumluluk ondadır.” (Lenin Seçme Eserler Cilt:9 s:43)

İnisiyatif tanımamanın temelinde yatan siyasi neden subjektivizm, ben bilirimcilik ve bürokrat yöneticiliktir. Ben bilirimci anlayışla bakanlar çevresindeki yanında yöresindeki yoldaşlarının ve ilişkilerinin tüm önerileri ve yarattıkları üzerinden şu anlayışı geliştirir: “Bizsiz olmaz.” O mutlaka kendisine ihtiyaç duyulduğunu düşünür. Üstenci bu tarz hem ilişkileri hem de çalışma tarzını belirler. Bu düşünüş tarzının kökeni, insan değişimine gelişimine başarabileceklerine inanmamaktır. Kitleye inananlar devrime de inanmazlar.

İnisiyatif vermeyen yönetici önyargılıdır. Bu subjektivizmdir zaten. Bütünle değil parçayla uğraşanlar, olumsuzluklarla önyargılarını büyütürler. En küçük eksiklikte o kadro için olumsuz karar verirler. Hemen vazgeçer. “Şunlar şunlardan dolayı yapamaz olmaz...” diye düşünürler.

Tespitçilik gelişir... Sorunların, ihtiyaçların ya da olabileceklerin hepsini görür...Ama bunları değiştirme iradesi ortaya koymaz. Değiştirme iradesini ortaya koymak için emek vermek gerek.

Sahiplenmek gerekir...Yöneticilik insanların sorumluluğunu üstlenmek demektir. Yaptıklarının, yapamadıklarının, gelişmelerinin, eğitimlerinin... vb. sorumluluğunu üstlenmektir. Yoldaşının

gelişimini sahiplenmektir...

Halkı kadrolaştırmaktır. İnisiyatif vermeyenlerin özelliği sadece kibirli olmaları ya da kitleye güvenmemeleri değildir. İnisiyatif vermeyenler, aynı zamanda sorumluluktan kaçan, sağlamcılardır. Risk almak istemezler... Sorumluluğunu aldıkları insanların hataları ya da yanlışlarının hesabını vermekten kaçarlar... Oysa hatanın olmadığı yerde iş de yapılmıyor demektir. Gelişme yok demektir.

İnisiyatif vermeme, kırma ya da geliştirmeme ile subjektif insan ilişkileri bir boyutuyla iç içe geçmiştir. Sonuçta diyalektik yöntemi benimsememek, duyguların doğru eğitiminin sağlanamaması, düşüncelere duygusal tepkilerin hâkim olmasının ifadesidir. Örneğin; öfke ve sinirlenmekle her şeyin darmadağın olması düşünceyi alıp gitmesi sıkça rastlanandır. Çözumsuz insan öfkeli o da değiştirme gücünden şimdiye kadar saydıklarımızla birlikte oluşan bir yoksunluktur. Duygusal tepkilerle (küsmek, alınmak, tavır almak ağlamak vb.) birlikte doğan subjektivizm böylesi durumda kaçınılmazdır zaten.

Güçsüzlük ideolojiktir ve güvensizlik en büyük sebeptir. Kişiselleştirme, sakinliğimizi yitirdiğimiz an ortaya çıkar. Bu da hem kendini hem de ilişkilerini geliştirmeyen yöneticinin vasfıdır. Sonuçları açıktır. İddiasız, düzendeki gibi düşünen, kendiliğindenci, yığınlaşmış, moralsiz, inisiyatifsiz örgütsüz insanlardır. Hepsi kişiselleştirmenin yarattığı sonuçlardır. Lenin diyalektik için *“karşılıklı ilişkileri somut gelişmeleri içinde bütün yönleriyle dikkate almayı gerektirir, bir parça şundan, bir parça bundan değil”* (Lenin Seçme Eserler Cilt: 9 s: 88) diyor.

Birini tanımak için onun bütün yanlarını bütün ilişkilerini ve yarattıklarını

sorumluluk alanlarını ve oradaki başarı başarısızlıklarını ve geçmişini bilmek kavramak araştırmak gerekir. Hiçbir zaman tam olarak bilemeyebiliriz. Fakat çok yönlü insana bakış bizi hatalardan kalıplardan koruyacaktır. Ayrıca yine diyalektik materyalizm insanın kendi gerçeği içinde nasıl geliştiğini de görmemizi sağlar. Diyalektik materyalizmle düşünmeyen yönetici subjektiftir; subjektifler halkı kadrolaştıramazlar.

Kolektif Çalışmamak:

Yönetici kolektivizmi iş bölümü diye algılayamaz. **Kolektivizm bir iş bölümü değil, ortak ruh ve ortak düşünce birliğini oluşturmaktır. Önce “ben” dememektir.**

- Kolektivizmin olmadığı yerde;
- disiplin yok olur.
- moral ve coşku ortaya çıkmaz.
- zaman boşa harcanır, üretim olmaz.

Örgütlü çalışmak, bir işi komitelere ya da kişilere bölüştürmek değildir.

Öncelikle aynı ideolojik ölçülerle hareket etmek; “biz”in yol gösterici olduğu bir tarzı hakim kılmak; her kararı alırken **“devrimin, halkın, cephenin yararına mı”** diye sormaktır. Bu anlayış ortak ruhu ve düşünce birliğini geliştirecektir.

Kolektivizmin olmadığı yerde “ben-bilirimcilik” vardır. Benbilirimciler sıradandılar, güçsüzdürler. Düzendeki insan da güçsüzdür. Bizim gücümüz her şeyden önce ideolojimizden; “biz” i ölçü almamızdan gelir. Kendimizi, yoldaşlarımızı, halkımızı aynı doğrular etrafında birleştirme ve savaştırma iddiamızdan gelir.

Kolektivizm birlikte savaşımdır. Savaşırken birbirine dayanmak; engelleri aşma mücadelesinde ortak ruhu yakalamaktır.

Kolektivizm bazen toplantı yapmaktır; bazen aynı barikatta olmak; bazen halkın günlük mücadelesini örgütlerken ihtiyaçları karşılamak için birlikte düşünmektir.

Bazen elde silah savaşımdır.

Hepsinin ortak noktası feda ruhu ile hareket etmektir.

Yapılan iş değişebilir, zaman yada mekan değişebilir, yöntemler değişebilir...

Hepsinin ortak özelliği “ben” le değil “biz” le hareket etmektir. “Biz” demek “feda ruhu” demektir.

Kolektivizm birbirimizi ve halkı dinlemektir; birlikte üretmenin, birlikte güç olmanın gerekliliğine inanmaktır. Kendine inananlar, kendini beğenenler kolektif çalışamazlar.

Kolektif çalışmayanlar subjektif olurlar, tek yanlı bakmaya alışırlar...Gerçeklerden kopmak onları körleşmeye kadar götürür.

Çalışma tarzında sonuç alamazlar. Ortak ruhu ve morali yaratamazlar..

Kolektivizm bir yönetici için, yoldaşlarına gösterilecek bir “değer” yada bir “yöntem” değildir. Bir yönetici için “ben” ve “biz” arasındaki ideolojik tercih sorunudur.

Halka, devrime ve sosyalizme inanıp inanmama sorunudur.

Halka inanan, sosyalizmin kazanaçağından emin olan yönetici halkı örgütler; görev ve sorumluluklarını halkla, yoldaşlarıyla paylaşır... Onlarla birlikte üretir; kapitalizm karşısında birlikte güç olmaya inanır; halkı kadrolaştıracığına ilişkin güveni vardır.

Kolektif çalışan yönetici girdiği her yerde örgüt yaratan yöneticidir. Halkı savaştırmak, savaşı halklaştırmak için ihtiyaç duyduğumuz yönetici tipi budur.

YÖNETİCİLİK, DOĞRU DÜŞÜNMEKTİR

**Yöneticiler-Kadrolar Olmadan Kitleleri Örgütlemek;
Kitleler Olmadan Devrimi Gerçekleştirmek Olanaklı
Değildir. “Devrimin Kitlelerin Eseri” Olabilmesi İçin
Kitlelerin Örgütlenmesi Zorunludur. Bunu Yapacak Olan İse
Yöneticilerdir-Kadrolardır.**

“Büyük bir devrimi yönetmek için büyük bir partiye ve çok sayıda yetenekli kadroya sahip olmak gerekir(...)

“(...)Parti örgütlenmemizi bütün ülkeye yaymalı ve bilinçli bir şekilde on binlerce kadro ve yüzlerce yetenekli önder yetiştirmeliyiz. Bunlar Marksizm-Leninizmi sıkı bir şekilde kavramış, siyasi bakımdan uzak görüşlü, çalışmada yetenekli, fedakarlık ruhuyla dolu, sorunları tek başına çözebilen, güçlüklerin karşısında yılmayan ve millete, sınıfa ve partiye hizmet etmede sadık ve kararlı kadrolar ve önderler olmalıdırlar. Parti, üyelerle ve kitlelerle olan bağlarında işte bu kadrolara ve önderlere güvenir ve parti ancak onların kitlelere sıkı bir şekilde önderlik etmelerine dayanarak düşmanı alt edebilir. Böyle kadrolar ve önderler bencillikten, bireyci kahramanlıktan, gösteriştten, tembellikten, pasiflikten, sekteçilikten ve kendini beğenmişlikten arınmış, fedakar milli kahramanlar ve sınıf kahramanları olmalıdırlar(...)

“Partimizin üyelerinde, kadrolarında ve önderlerinde aranan nitelikler ve çalışma tarzı işte budur. Davamız uğruna canlarını veren on binlerce üyenin, bin-

lerce kadronun ve birçok yetenekli önderin bize bıraktığı manevi miras işte budur. Hiç kuşkusuz biz bu niteliklere sahip olmalı, kendinize yeniden şekil vermede daha iyi sonuçlar elde etmeli ve kendimizi daha yüksek bir devrimci düzeye çıkarmalıyız. Ancak bu da yeterli değildir. Parti içinde ve ülkede birçok yeni kadro ve önder bulmayı kendimize görev edinmeliyiz. Devrimimizin geleceği kadrolara bağlıdır. Stalin’in dediği gibi, ‘Her şeyi kadrolar belirler!’” (Mao, Seçme Eserler, Cilt-1, Syf: 390, İnter Yay.)

Mao, devrim iddiası-hedefi olan bir parti için kadroların-yöneticilerin önemini vurgulamakla kalmamış, onların sahip olması gereken nitelikleri de sıralamıştır. Hazır devrimciler olmadığı gibi, bu nitelikler-yeteneklerde hiç kimse de hazır değildir. Diğer bir ifade ile ne doğuştan gelmektedir ne de gökten zembille inmektedir. İşte o nedenle hazır olmayan nitelikler kazanılacaktır. Kazanmanın yolu; öğrenmekten, doğru düşünmekten, kendini-yoldaşlarını ve halkımızı örgütlemekten geçmektedir. Bu durum, devrim için olmazsa olmaz bir öneme sahiptir.

“Devrim kitlelerin eseri olacaktır” di-

yoruz. Ancak bu kendiliğinden olmaya-
caktır. Devrimin kitlelerin eseri olabilmesi,
kitlelerin devrime kazanılması-katılma-
sıyla mümkün olacaktır. Kitleleri devrime
kim katacaktır? Parti! Parti kimdir? Kad-
rolardır-yöneticilerdir. Yani kadrolar-yö-
neticiler varsa parti de vardır.

Parti; devrim, iktidar iddiası demektir.
Devrimimizi, iktidar iddiamızı gerçek-
leştirmek için kitleleri kazanmak zorun-
ludur. Kitleleri devrim saflarına çekecek
olan ise parti kadrolarıdır-yöneticilerdir.
Kuşkusuz hiçbir yöneticimizin-kadro-
muzun elinde sihirli değnek olmaya-
caktır. Yöneticilerimiz-kadrolarımız da
devrime katacağımız kitlelerin içinden
çıkacak-gelecektir. Ve kitlelerin bir adım
önüne geçecektir; devrimcileşecek ve
devrimcileştirecektir, kadrolaşacak ve
kadrolaştıracaktır. Gelişmekle kalma-
yacak geliştirecektir. Örgütlenmekle kal-
mayıp örgütleyecektir. Yeni yöneticiler-
kadrolar yetiştirecektir.

Yöneticilerin-kadroların önemi orta-
dadır. Olmazsa olmaz bir öneme sahiptir.
Ancak bu durum bizi kadrolaşmayı ne
mekanikleştirme, ne idealleştirme, ne
de basitleştirme hatasına düşürmemeli-
dir. **Kadro, yöneticinin genel bir ta-
nımı olmakla birlikte, onu öne çıkaran
temel özelliği; her süreçte, sürecin
ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlen-
mesidir.** Bunun başarıldığı oranda dev-
rim iddiamız ete kemiğe bürünecektir.

M-L bir hareket olarak insanlarımızı
güvenmeli, onlara görev ve sorumlul-
uklar vermeliyiz. Eğitim için teorik-pratik
her imkanı sonuna kadar kullanmalıyız.
Kitleleri devrim saflarına çekmek, sa-
vaşımızı büyütmek için hızlı dönen bir
kadrolaşma mekanizması yaratmalıyız.
Çünkü kadro-yönetici emperyalizme ve
oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşta

belirleyici güçtür. O nedenle temel bir
öneme sahiptir.

Bugün savaşıyoruz, gene kadroları-
mızın-yöneticilerimizin sorumluluğunda,
omuzlarında yükselmektedir. On yılların
tecrübesine, birikimine sahip değillerdir.
Ancak her alanda-birimde görev ve so-
rumlulukları tüm eksikliklerine, yetmez-
liklerine rağmen üstlenmişlerdir. Ve
bunu feda ruhuyla sürdürmektedirler.

İçinde bulunduğumuz süreç-sava-
şımız; her birimize yönetici olmayı, öğ-
renmeyi ve aynı zamanda hızla yeni
insanlarımızı kadrolaştırmayı ve yönetici
olarak yetiştirmeyi emretmektedir. Hiç
kuşkusuz yeni kadrolar-yöneticiler masa
başlarında-ders sıralarında değil bizzat
pratiğin içerisinde yetişecektir. O nedenle
faaliyet yürüttüğümüz alanlarda her in-
sanımıza kadro-yönetici adayı olarak
bakmalı; gelişmeye açık olan insanla-
rımızın önünü açmalı pratiğin içerisinde
kadrolaştırmalıyız. Bu doğrultuda ata-
cağımız adımların hızı, devrimimizin
de hızı-gücü olacaktır.

Sınıflar Savaşında Belirleyici Olan Yönetici Kadrolardır Yönetici İnsan Olmadan, Devrimci Politika Yapılamaz, İktidar İddiası Sürdürülemez

*“Günlük yaşamda, devrimci ilişki-
lerde, devrimci çalışmanın her bölü-
münde bürokratik ilişki ve çalışma tarzını
mahkum edip, militan yöneticiliği ege-
men kılmalıyız. Militan önder yönetici
tipi zorluklar karşısında pes etmeyen,
eksik ve yanlışlarının maddi nedenlerini
bulup üzerine çekinmeden giden ve
kendini düzelten, yenileyen yeni insan
tipidir.”* (Dayı ve Yönetici İnsan, Em-
peryalizme ve Oligarşiye Karşı Yürüyüş,

Sayı: 7, 1 Mart 2009)

“Dayı ve Yönetici İnsan” yazısından aldığımız alıntı, tam da içinde bulunduğumuz sürecin yönetici-insan tanımını yapmaktadır. Tanım yapılan; emperyalizm ve oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşın ihtiyaçlarına cevap veren, feda ruhuyla dolu olan yönetici tipidir. İşte bu yönetici insanı yaratan-yaratacak olan ideolojimizdir. Tarihimiz boyunca yarattığımız değerlerimizdir, geleneklerimizdir. Kurallarımız, ilkelerimizdir. Politikalarımızdır.

M-L bir hareket için kadro politikası olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Diğer bir ifade ile devrimin geleceğini belirleyecek derecede önemlidir. Stalin bu önemi şu şekilde vurgulamaktadır: “(...)Dünyadaki bütün sermayeler içinde en değerlisi ve en belirleyici olanı insandır, kadrolardır. Şunu kavramalıyız ki, içinde bulunduğumuz koşullarda, her şeyi kadrolar belirler.” (J. V. Stalin’in “Kremlin Sarayı’nda Kızıl Ordu Akademileri Mezunlarına Söylev’den / Mayıs 1939- Aktaran Mao, Seçme Eserler-1, Syf: 390, İnter Yay.)

Stalin’in söylediği çok açıktır. Yönetici insan olmadan devrimci politika yapılamaz; iktidar iddiası sürdürülemez; karşı devrim karşısında zaferler kazanılamaz.

İçinde bulunulan sürecin ihtiyaçlarına cevap verecek politikalar belirlemek, bu politikaları geliştirmek, yöneticilerin görev alanlarında üretebilme kapasitesine bağlıdır. Bu da ancak pratik içinde yoğunlaşmayla mümkündür. Unutulmalıdır ki pratikten kopuk sadece okuyarak gelişmelere bakarak ne politika belirlenebilir ne de gelişme sağlanabilir. Pratiğin içinde yer almayan bir yönetici-kadro sürecin görevlerini kavramak-

tan, ihtiyaca cevap vermekten uzaklaşmakla kalmaz, gelişmenin önündeki engel durumuna düşer.

Hiç kuşkusuz savaş içerisinde her şeyi önceden öngörmek ona göre plan program yapmak mümkün olmayacaktır. Pratik içinde, diğer bir ifade ile savaş içerisinde daha önceden ön göremeyeceğimiz gelişmeler olacaktır. Böylesi durumlarda daha önce hazırlamış olduğumuz plan-programda değişikliklere gitmek kaçınılmaz olacaktır. İşte tam da bu noktada yöneticinin tecrübesi, birikimleri, sezgileri devreye girecektir. Ve en doğru olanı yapacaktır. Yoğunlaşma sağlandığında, çözüme kilitlendiğinde, yani devrimci irade kullanıldığında sonuç almak zor olmayacaktır. Bunu başardığımızda, sorunu çözmekle kalmayacak, olumlu bir özelliğimiz de açığa çıkmış olacaktır.

M-L bir hareketin gelişmesi, karşı devrim karşısında yeni mevziler kazanması ve güç haline gelmesi yöneticilerinin-kadrolarının başarısına bağlıdır. Yöneticilerimiz yaptığı her işe, attığı her adıma bu ölçüyle bakmalıdır. Ölçümüz, savaşın ve sürecin ihtiyaçlarını kavramak ve gereklerini yerine getirmektir. Kuşkusuz bu hemen kazanılabilecek bir nitelik değildir. Pratik içerisinde kazanılacaktır. Pratiği ve savaşı örgütleme sürecinde elde edilebilecek bir niteliktir.

Yönetici insan, devrimci iradenin yaratıcı gücünü ancak zorluklarla yüz yüze kaldığında görür. Sadece kendi yaratıcılığını değil, halkın yaratıcı gücüne de tanık olur. O nedenle yöneticilerimizin-kadrolarımızın kitlelerle iç içe olması, zorluklar karşısında devrimci iradeyle kitlelerin yaratıcı gücünü birleştirmesi önemlidir. Çünkü devrimin sorunları hal-

kın sorunlarıdır; halkın sorunları da devrimin sorunlarıdır. Böyle görülmeli, çözüm de bu zeminde aranmalıdır. Bu aynı zamanda yöneticilerimizin-kadrolarımızın da gelişme zemini.

Yönetici, devrimci çalışma tarzını değil de bürokratik çalışma tarzını tercih ediyorsa o faaliyet alanında devrim değil, burjuvazi güç kazanıyor demektir. Pratiğin reddedildiği bu çalışma anlayışında, faaliyet alanında ne kadrolaşma olur ne de sürecin ihtiyaçlarına cevap veren örgütlenme yaratılabilir. O nedenle bizim yöneticilerimiz-kadrolarımız bu anlayışı reddetmeli, onun yerine savaşı ve halkı örgütleyen bir anlayışı hakim kılmalıdır. Bu anlayış savaşı ve halkı örgütlemekle kalmayacak, ihtiyaç duyulan yönetici tipini de kendi içinde çıkaracaktır. Tabi ki bu, kendiliğinden değil her anı iradi bir süreçtir.

Parti-Cepheli Yönetici Tipi: Sürecin ve Savaşın İhtiyaçlarına Cevap Veren, Yükünü Omuzlayan Yeni İnsandır

Tarihimiz uzlaşmamanın, emperyalizme ve oligarşiye karşı meydan okumanın tarihidir. Bu tarihi yaratanlar yöneticilerimizdir, kadrolarımızdır, halkımızdır... Kendi dönemlerinin yeni insanlarıdır. Biz de kendi dönemimiz, içinde bulunduğumuz dönemin koşullarının yeni insanı olmak durumundayız. Kuşkusuz tarihimizin kesintisizliği içinde bugün de pek çok yeni insanımız var. Savaşımızı omuzlayan, ileriye taşıyan... iğneyle kuyu kazar gibi kitle çalışması yapan yeni insan yöneticilerimiz vardır. Ancak devrim iddiası olan M-L bir partinin her insanı kadrolaşmak, sürecin ve savaşın yeni insanı olmak göreviyle

karşı karşıyadır.

Yönetici insan gelişen ve gelişime açık olan insandır. Sürecin ihtiyaçlarına cevap vermesi buna bağlıdır. Yönetici insanı idealleştirme ya da bir kalıba oturtma hatasından uzak durulmalıdır. Onun da eksik ve zaaflı olduğu, olabileceği unutulmamalıdır. Burada sorun, eksik ve zaafların görülmesi, onunla mücadele edilmesi ve yeni insan olma yolunda kararlılıkla yürünmesidir.

Dergide, dernekte, meclislerde-komitelerde, mahallelerde, işçilerde... silahlı birliklerde... bir duvar yazılmasında, pankart asmada, basın açıklamasında, silahlı bir eylemde... solla yapılan bir tartışmada, bir sorunun çözümünde... almış olduğumuz görev ve sorumluluklarımızı iktidar perspektifiyle yerine getirmeliyiz. Ve her türlü göreve hazır olmalıyız. Bunun için kuşanmamız gereken silah; daha fazla emek, daha fazla cürettir. Karşılaştığımız zorlukları ancak böyle yenebilir, sürecin yöneticisi olabiliriz.

Bugünün yöneticileri, içinde bulunduğumuz sürecin ihtiyaçlarını kavramalı, bilince çıkarmalıdır. Bunu başardığımız oranda sürecin ihtiyaçlarına cevap vermek olanaklı olacaktır. Eksiklerimiz, tecrübesizliğimiz bizi korkutmamalıdır. Parti-Cephe silahını kuşandığımızda; eksiklerimizi tamamlamamız, geri yollarımızla savaşıp yerine doğrularımızı koymak mümkün olacaktır. Bu da Parti-Cephe ile olan bağlarımızı güçlendirecektir. Bilinmelidir ki, kendini yenilemeyen, mücadelenin yükünü omuzlamayan yöneticinin Parti-Cephe ile olan bağları zayıflayacaktır. Önlem alınmadığında ise sürecin dışına düşecektir.

Açıklıkla ifade etmek gerekirse, bugünün kadroları savaşımızın yükünü

omuzlayacak güçte değildir. Elbette ki bu hiçbir şey yapmadıkları anlamına gelmemektedir. Bugün Parti-Cephe'miz ciddi bir güç haline gelmişse, gündem belirleyebiliyorsa, bunu yaratan başta şehitlerimiz olmak üzere, birim ve alanlarda görev-sorumluluklar üstlenen yönetici yoldaşlarımızdır. Ancak yeterli değildir. Yapılması gereken pek çok iş, omuzlanması gereken büyük yük vardır. Bu durumda yapılması gereken açıktır; o da kendimizi geliştirmek ve yeni yöneticiler-kadrolar yetiştirmektir.

Evet, görevimiz savaşımızı geliştirmek, örgütlenmelerimizi büyütmektir. Bu da yeni ihtiyaçları ortaya çıkarmaktır. En başta geleni de daha fazla kadroya-yöneticiye olan ihtiyaçtır. Bilinmelidir ki savaşımızın ihtiyacı olan yöneticiler yine savaşımızın içinden çıkacaktır.

Mücadele içerisindeki her insanımız kadro-yönetici adaydır. O nedenle, insanlarımızı değerlendirirken eski veya yeni insan diye tanımlamak doğru değildir. Var olan her dönemin-savaşın Parti-Cepheli kadrolarıdır. Hiç kuşkusuz daha fazla deneyim sahibi olan ya da deneyimi-birikimi az olan kadro vardır. Uzun süre mücadele içerisinde olup-olmamakla ilgilidir bu durum. Deneyimi ve birikimi fazla olan kadrolar-yöneticiler deneyimsiz kadro-yöneticilerimizi eğitmeli, tecrübelerini paylaşmalıdır. Ve tabi ki savaşımızın-sürecimizin ihtiyaçları kavratılmalı, her yöneticimiz yetkinleşmelidir. Bu durum sosyalist bir yarış gibi düşünülmeli, birikimsiz-deneyimsiz kadrolarımız-yöneticilerimizin önü açılmalı, bizi geçmesi ve görevlerinde ustalaşması sağlanmalıdır.

İçinde bulunduğumuz döneme uygun örgütlenmenin yaratılmasının yolu, sü-

recin koşullarının bilince çıkarılması ve sürecin ihtiyaçlarına cevap verecek kadroların-yöneticilerin yetiştirilmesinden geçmektedir. Bir savaş sürdürüyoruz. Bu savaşta kayıplarımız olmaktadır. Kayıplarımızın yerlerinin hızla doldurulması, devrimin geleceği açısından olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Emperyalizm ve oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşımız boşluk tanımamaktır. O nedenle koşulların ihtiyaçlarına cevap veren örgütlülükler yaratmamız, yöneticiler yetiştirmemiz zorunluluktur. Unutulmamalıdır ki pratik içinde yetişmeyen ve pratik içinde şekillenmeyen yöneticilik, ne sürecin ihtiyaçlarına cevap veren örgütlülükler yaratabilir nede sürecin ihtiyaçlarına cevap veren yöneticiler yetiştirebilir.

Savaşımızın yeni karakterini tüm yöneticilerimiz-kadrolarımız kavramalıdır. Parti-Cephe'miz emperyalizme ve oligarşiye karşı kelimenin gerçek anlamıyla bir feda savaşı sürdürmektedir. Her yöneticimiz-kadromuz bu bilinçle donanmalıdır. Savaşımızda korkaklarla, hainlerle daha sık karşılaşmamız mümkündür. Bu gibi durumlarda sürecin yükünü feda ruhuyla donanmış olan Parti-Cephe 'li yöneticiler-kadrolar taşıyacaktır. Sürecin bilincinde olan her yöneticimiz bu yükü büyük bir sorumlulukla, devrimci coşkuyla feda ruhuyla taşıyacaktır. Biliyoruz ki partimizin emir ve talimatlarını yüreğinde ve beyninde taşıyan Parti-Cephe 'liler, altına girdiği her yükü taşıma cüretini gösterecek ve başaracaktır.

Yöneticilerimiz attıkları her adımda tarihimizi, şehitlerimizi, geleneklerimizi hatırlamakla kalmamalı, yaşamlarının her anında hissetmeli-yaşamalıdır. Bununla da kalmamalı her insanımıza an-

latmalı, yeni yönetici adaylarımıza kavratmalıdır. Kuşkusuz her insanımızın olumlu yanları olduğu gibi olumsuz yanları da bulunmaktadır. İnsanlarımızın sadece olumsuz yanlarını öne çıkararak gelişmelerini sağlamamız, eğitmemiz olanaklı değildir. Görevimiz insanlarımızın olumlu yanlarını daha ileriye taşımak, olumsuz yanlarını ise yok etmek olmalıdır. Kaldı ki eğitim bir yerde başlayıp biten bir süreç değil, bir ömür boyu süren bir süreçtir. Burada unutulmaması gereken temel nokta en olumsuz insanlarımızın dahi eğitilebileceğine, süreç içerisinde ileri görev-sorumluluklar alabileceğine inanmak olmalıdır. İnandırıldığında başarılı olduğu da görülecektir. Tarihimiz bu yanıyla da öğreticidir.

**Yöneticilerimiz-Kadrolarımız
Süreci Somut Devrimci
M-L Bakış Açısıyla
Tahlil Etmeli,
Faaliyet Programını
Hayata Geçirmede
Önüne Koyduğu Hedefe
Ulaşmakta Israrlı Olmalı,
Önüne Çıkan Güçlükleri
Yenmeli, Engelleri Aşmalıdır**

Yönetici insan gününün her anını mücadelemizin gelişimi için değerlendirmelidir. Kendi eğitimini ve birlikte çalıştığı arkadaşlarının eğitimini hiçbir koşulda ertelememelidir. Kendini eğitmeyen birlikte çalıştığı arkadaşını da eğitmeyecektir. Böyle bir yöneticinin sürecin ihtiyaçlarına cevap vermesi olanaklı olmayacaktır. İdeolojik eğitimin olmadığı, hem genele hem de bulunulan alana dönük politikaların üretilmediği bir yerde gelişim mümkün değildir. Dayımızın dediği gibi, *"Yönetici insan; hata yapmaktan*

korkmayan, inisiyatifli, politika üreten, neyi nasıl yapacağını bilen, örgütleyen, savaştıran, savaşan inandır." (Dayı ve Yönetici İnsan, Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Yürüyüş, Sayı: 7, 1 Mart 2009)

Parti-Cephe'li yönetici, içinden geçirilen koşulları, somut durumu tahlil etmelidir. Yine çalıştığı alanın tüm özelliklerini, insanlarımızın durumlarını bilmeli, buna uygun eğitim programı çıkarmalıdır. Eğitimin olmadığı yerde politik olarak güçsüz insanlar olacaktır. İdeolojik olarak güçsüz insanlar olacaktır. İdeolojik olarak zayıf insanlarımız kolaylıkla burjuvazinin etki alanına girecektir. Mücadele boşluk tanımaz; bizim güçlü olmadığımız her alanı (bu örgütlenemediğimiz bir alan da, bir insan beyni de olabilir) bir biçimiyle karşı devrim dolduracaktır. O nedenle hiçbir Parti-Cephe yöneticisi-kadrosu düşmana böyle bir fırsat-olanak vermemelidir.

Yönetici önüne koyduğu hedefe ulaşmak için, hazırlamış olduğu programını hayata geçirme noktasında ısrarlı olmak zorundadır. Bu bilinci taşıyanlar, zorluklar, yoksunluklar karşısında pes etmeyecek; sınırsız bir fedakarlık ve yaratıcılık örneği gösterecektir. Parti-Cephe'li yönetici mücadele içerisinde karşılaşacağı her türlü zorlukla savaşmasını ve kazanmasını bilmelidir. Bilmiyorsa yine pratik içerisinde öğrenmelidir. Bizim tarihimiz ilklerin tarihidir. Bu tarihte tek bir çaresizlik örneği yoktur. Şehitlikler, tutsaklıklar pahasına karşılaşılan tüm zorluklar aşılmıştır. Bunun en son örneği tam yedi yıl süren Büyük Ölüm Orucu Direnişimizdir. Düşmanın direnişimizi sonuçlandırmak için devreye soktuğu tüm saldırılar büyük hedefler göze alınarak ve ilkler yaratılarak püs-

kürtülmüş ve zafere kadar yürünmüştür. Ortaya yenilmez bir feda ruhu çıkmıştır. Ve bugün savaşımızın yeni aşamasının karakteri Büyük Ölüm Orucu Direnişimizin açığa çıkardığı feda ruhudur. İbiller'den Fıratlar'a, Fıratlar'dan Aşurlar'a, Aşurlar'dan Muharremler'e uzanan feda savaşçılığı çizgisidir. İşte bu çizgi bugünkü savaşımızın karakterini belirlemektedir.

Parti-Cephe'li yöneticilerin görevi devrimi gerçekleştirmektir. Devrim yeni yöneticilerle, kadrolarla, kadro adaylarıyla büyüyecek, gerçeğe dönüşecektir. Partimizin de devrimimizin de geleceği, 24 saatini devrime- Parti-Cephe'ye adanmış yöneticilere bağlıdır. O nedenle tüm yöneticilerimiz-kadrolarımız bunu düşünmekle kalmamalı, bir yaşam biçimine dönüştürmelidir. Bunun dışındaki tüm düşünceler, alışkanlıklar düzene-burjuvaziye aittir. Yöneticilerimiz düzene ait duygu-düşüncelerin kırıntısına dahi izin vermemeli, beyninden söküp atmalıdır. Bunun için, devrimci heyecana sahip olmalı ve ideolojik-politik olarak güçlü olmak zorunludur. Bilinmelidir ki, devrimci heyecan zorlukları aşmamızda bizim için itici bir güç olacaktır. İdeolojik sağlamlık ise yenilmezliğimizdir.

Savaşımız feda savaşçılığıyla büyümektedir. Bu süreci yeni kahramanlıklar yaratarak daha da büyütmek görevimizdir. Feda savaşımızı halklaştırmak, devrimimizi yaklaştırmaktır. Haziran ayaklanması bunun bir örneğidir. Daha büyük, daha örgütlü Haziran Ayaklanmaları feda savaşımızın üzerinde yükselecektir. Sürecimizin yöneticileri bu bilinçle, devrimci heyecanla adımlarını atmalıdır. Alışanların, Çuhadarların, Muharremlerin feda savaşçılığını ileri taşımalıdır. Kuşkusuz, nasıl bir atılım

yapmamız gerektiğini bilince çıkarmadan feda silahını kuşanamayız. O nedenle hangi alanda-nerede olursa olsun her yöneticimiz feda savaşını içselleştirmeli ve bunu tüm insanlarımızda bilince dönüştürmelidir.

Düşmana darbe vurmak, hesap sor-mak ve milyonları örgütlemek... işte mücadelemizin, içinde bulunduğumuz sürecin özü-özeti budur. Bu bilinçle donanmak büyük bir güçtür. Görev ve sorumluluklarımızın bilincinde olan yönetici hangi koşulda olursa olsun çaresiz değildir. O an için bilmediği bir konu olabilir, karşılaştığı bir sorunu çözmek için gerekli bilgiye sahip olmayabilir. Bu durum yönetici için, ya da süreç için olumsuzluğa yol açmaz. Çünkü bilinmeyen öğrenilir ve görev yerine getirilir.

Yöneticilerimiz okumayı-öğrenmeyi, sadece sorunlarla karşılaştığında değil, bir yaşam biçimi haline getirmelidir. Okuyan, araştıran ve gelişen olmalıdır. Tabi ki bu soyut, kendisiyle sınırlı kalmamalı, birlikte faaliyet içinde olduğu arkadaşlarımızı, halkımızı da eğitmelidir. Sürecin yöneticileri; kadroları, savaşçıları ideolojik ve politik olarak geliştirmeli daha ileri görevlere hazırlamalıdır. Üstlenecekleri görev ve sorumlulukları yüksek bir bilinçle, disiplinle yerine getirebilmelerini sağlamalıdır.

Yöneticilerimiz; Zulmün Saraylarını-Saltanatlarını Yıkma İçin Milyonları Örgütlemeli, Bunun İçin Yeni Yöneticiler-Kadrolar Yetiştirmeli, Devrim Hayalini Gerçeğe Dönüştürmelidir

Yöneticinin mücadele içerisinde pek çok görev ve sorumlulukları vardır. Hiç kuşkusuz hepsi de önemlidir. Ama tüm

sorumluluklar içerisinde en öne çıkanı yeni kadro- yöneticiler yetiştirmesidir. Bu ise kendiliğinden değil sonuç alıcı bir kadro politikası ve programla olanaklıdır. Kadro politikası somut, sürecin ihtiyaçlarını temel alan ve pratikle iç içe olmak durumundadır. Çünkü yöneticilerimizin pek çoğu genç ve tecrübesizdir. Devrimci coşkuları, motivasyonları çok yüksek olmakla birlikte, yeterli bilgi-deneyime sahip olmamaları daha hızlı koşmalarının önünde engeldir. Tabi ki tüm eksikliklerine, tecrübesizliklerine rağmen savaşımızın yükünün genç yoldaşlarımızın sırtında olduğunu ve onlarla gurur duyduğumuzu belirtmek gerekir. Sırtlarındaki devrim yükünü Parti-Cephe ruhuyla, büyük bir coşkuyla taşımaktadırlar.

Genç yöneticilerimiz, daha ileri görevler üstlenmeleri için ihtiyaçları olan eğitimi esas olarak pratik içerisinde edineceklerdir. Halk gerçeğini bizzat yaşayarak öğreneceklerdir. Halkla bağları güçlenecek, devrimimizin halkımız için nasıl bir anlam taşıyacağını bilince çıkaracaklardır. Kuşkusuz bu kendiliğinden bir süreç olmayacaktır. Eğitim sürecinin bir ayağını pratik oluştururken, diğer ayağını ideolojik-politik eğitim oluşturacaktır. İdeolojimizi, tarihimizi, değer ve geleneklerimizi, şehitlerimizin yaşamlarını öğreneceklerdir.

Hiçbir arkadaşımız bilgisiz-deneyimsiz olduğunu ileri sürerek görev ve sorumluluktan kaçmamalıdır. Dünya devrim deneylerine baktığımızda, bugüne kadarki devrimlerin belirleyici gücü genç kadrolar-yöneticiler olmuştur. Ülkemizde de süreç böyle gelişecektir. O nedenle ne yöneticilerimiz, ne de genç yönetici adaylarımız daha ileri görev ve sorumluluklar üstlenmekten korkmamalıdır. Bi-

zim savaşımız da genç yöneticilerimizin önderliğinde büyüyecektir. Ki bugün de yaşanan budur. Genç yöneticilerimiz pratik içerisinde öğrendiği, okuduğu her şeyi kısa sürede bilgiye, birikime ve tecrübeye dönüştürmektedir.

Savaşımızın bir adım değil on adım öne çıkan kadrolara-yöneticilere ihtiyacı vardır. Her arkadaşımız bu bilinçle, ahlakla hareket etmelidir. Milyonları örgütleme iddiamızı hayata geçirmek için, "saraylarını-saltanatlarını başlarına yıkacağız" şiarımızı ve sınıf kinimizi gerçeğe dönüştürmek için yeni yöneticiler, kadrolar gereklidir. Kuşkusuz buradaki sorumuz, her insanımıza milyonların nasıl örgütleneceğini, sarayların-saltanatların nasıl yıkılacağını öğretebilmektir. Bir nasıl iki olur... bin, yüz bin, milyon nasıl olur... saray-saltanat nasıl yıkılır... her insanımızın kafasında açık ve net olmalıdır.

Yöneticilerimiz, savaşımızın-sürecimizin örgütleyicileri-kurmaylarıdır. İktidar iddiamızın-perspektifimizin hayatın içinde elle tutulur hale gelmesini, maddi güce dönüşmesini sağlayan başta şehitlerimiz olmak üzere yöneticilerimizdir, kadrolarımızdır. Çünkü onlar savaşımızın en önünde yer alırlar. Şehit düşerler, tutsak alınırlar... Diyebiliriz ki görev ve sorumluluk üstlendikleri alanlarında-birimlerinde, mevzilerinde en bilinçli en cesur olanlarımız onlardır. Bulundukları alanda örgütlülüğümüzün varlığını ifade ederler.

Mücadele içerisinde kadro yenilenmesini yapmak zorunludur. Çünkü çalışma alanımızda kimin örgütlü-örgütsüz olduğunu belirlemek gerekir. Bunu yapacak olan yöneticilerimizdir. Kim kadro, kim taraftar, kim sempatizan belirlenmelidir. Sorumluluğumuz altındaki alana

şekil vermek açısından bu bir zorunluluktur. Kadro yenilenmesi yapılırken şekilsizlik de ortadan kalkacaktır.

Saflarımızda yanlış düşünceler ortaya çıkabilmektedir. Bunların başında gelen yanlışlardan biri de, genç yöneticilerin “eski” kadrolara yaslanarak görevlerini sürdürmesi anlayışıdır. Bu doğru değildir. Elbette ki genç yöneticilerimiz eski kadroların deney ve tecrübelerinden yararlanmalıdır. Ama olması gereken sadece budur. Çünkü genç yöneticilerimizi esas olarak şekillendiren, sürecimiz ve savaşımızdır. Parti-Cephe tarihimiz, geleneklerimiz ve değerlerimizdir, ilke ve kurallarımızdır. Kaldı ki tecrübe ve birikim de esas olarak pratiğin içinde kazanılmaktadır. Kısacası yöneticilerimiz hem kendini eğitmeli hem de yeni yöneticiler yetiştirmeli, feda ruhuyla öne çıkıp boşlukları doldurmalıdır.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi yeni yöneticiler, kadrolar yaratmak, masa başında yapılacak görüşmelerle, çalışmalarla olmayacaktır. Elbette ki eğitimi belli bir kalıba sıkıştıramayız. Ve masa çalışmasını tamamen reddetmiyoruz. Sadece belirleyici olmadığını söylüyoruz. Asıl olan, yeni yöneticilerimizi, kadrolarımızı nasıl öne çıkarıp eğiticeğimize. Çalışma alanlarımızda genellikle fark etmediğimiz pek çok yönetici kadro adayı olabilmektedir. İşte böyle bir yanlışla düşülmemelidir.

İnsanlarımızı sadece olumsuz özellikleriyle görmemeli, asıl olarak olumlu özelliklerini öne çıkarmalıyız. Olumsuzlukları politik ve pratik gerilikleri savaş içerisinde vereceğimiz eğitimle giderebiliriz. Burada önemli olan sürecin yönetici adaylarına nerede ve nasıl bir savaşçı kişilik kazandıracağımız noktasında net olmamızdır. Her insanı eği-

tebileceğimizi bilmeli ve buna inanmalıyız. Ki bunun pek çok örneği bulunmaktadır. Parti-Cephe ’miz, halkın en geri, olumsuz pek çok insanını devrime kazandırmasını bilmiştir. Yöneticilerimiz kendine ve halkımıza inandığında bunu başaracaktır.

Yönetici insan çok yönlü olmak, geniş düşünmek durumundadır. Karşı devrimle savaşımız eşit koşullarda sürdürdüğümüz bir savaş değildir. Bu savaşta en büyük silahımız inanmış, davasına saygılı insandır. O nedenle yöneticilerimiz yaratıcı olmalı, doğrularımızı hayata geçirirken tereddütsüz davranmalı, savaşımızın ihtiyaçlarını karşılamak için yüksek bir feda ruhuyla hareket etmelidir. Zengin bir tarihimiz vardır. Bu tarihte ihtiyaç duyulan hemen her şey vardır. Tarihini öğrenmekle kalmamalı yeni yönetici adaylarına, halkımıza öğretmeli, kavratmalıyız.

Yöneticilik Yenilenmektir, Örgütlenmektir, Kendini Yenilemeyen ve Örgütlemeyenler, Başkalarını da Değiştirmezler, Örgütleyemezler

Kendini eğitmeyen, örgütlemeyen yönetici, başkalarını da eğitemez-örgütleyemez. O nedenle eğitime ve örgütleme çalışmasına kendimizden başlamalıyız. Yeni insanı, sürecin savaşının ihtiyaçlarına cevap verebilecek kadroları yetiştirebilmek için bu bir zorunluluktur. Bu görevi yerine getirdiğimiz ölçüde sürecin yükünü omuzlayan, kendini devrime adayan yönetici insan tipini yaratmış oluruz.

Siyasi çizgimiz nettir. Bizim için asıl olan budur. Çünkü siyasi çizgimiz pratiğe ilişkin doğru yol ve yöntemi bize

gösterecektir ve tabi ki, yöneticilerimizin siyasi çizgimizi uygulamadaki kararlılıkları, örgütlü olmaları ve fedacı ruhları belirleyici olacaktır.

Başarmak için; yöneticilerimizin eski deneyimlerini, savaşımızın bugünkü ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirmeleri gerekir. Hiç kuşkusuz , bugün sürecin ön açıcıları, savaşımızın gelişmesini sağlayan yöneticilerimizin-komutanlarımızın en temel özelliklerinin başında cüretleri gelmektedir. Tecrübesizdirler ama feda ruhları vardır. Siyasi çizgimizi feda ruhlarıyla hayata geçirmektedirler.

Yöneticilerimiz-kadrolarımız, savaşımız için gerekli olan politik, askeri ve teknik bilgilerle donanmalıdır. Bilinmelidir ki yönetici ve kadroların bilmemekten kaynaklı içine düşecekleri yanlışlar-hatalar Parti-Cephe'mize zarar verecektir. Yöneticilerimiz böyle bir durumun önüne geçmeli, önlem almalıdır. Yaratıcı olmalıdır. Öğrendiklerini, yeni yönetici adaylarıyla, birlikte çalıştığı arkadaşlarımızla paylaşmalıdır.

Yöneticilerimiz savaş içerisinde ne kadar kendine güvenli olur, cesaret gösterirse, bu durum diğer insanlarımıza, halkımıza da o oranla yansımayaacaktır. Savaşma gücümüzü ve motivasyonumuzu büyütecektir. Biliriz ki ideolojimizle, değer ve geleneklerimizle, ilke ve kurallarla donanan her insanımızın morali yüksektir ve tüm zorluklar, tikanlıklar karşısında mutlaka bir çıkış yolu yaratır. Ancak morali bozuk bir yönetici, yönetici özelliklerini, savaşma yeteneğini kaybetmiş demektir. Buna hiçbir yöneticimiz ne kendinde, ne de başka bir insanımızda ortaya çıkmasına izin vermemelidir. Her yöneticimiz , sürecimizin savaş olan feda savaşçılığını ileriye taşıyan

olmalıdır. Gelişmiş bir devrimci bilinçle, yüksek disiplinle sadece bulunduğumuz alanı değil, bütünü düşünerek hareket eden yöneticiler olduğumuzda, devrim elle tutulur-somut hale gelecektir.

Milyonları örgütlemek, sarayları-saltanatları yıkmak, halkın iktidarını kurmak ancak ve ancak sürecin ihtiyaçlarına cevap veren, geleceği öngören yöneticilerle, kadrolarla mümkün olacaktır. Ve bugün ihtiyacımız olan da budur. Yöneticilerimiz savaşımızı geliştirerek militan kadrolar yetiştirmelidir. Her insanımızı kadrolaştırabileceğimize inanmalıyız. Kadro politikamız "Nasıl bir eğitim?" sorusunun da cevabıdır. Doğru bir eğitim için insanlarımızı tanımak önemlidir. Tanımak, doğru bir görevlendirmeyi de beraberinde getirecektir. Ölçümüz arkadaşlarımızın örgüt içi üretkenlikleri- emekçilikleri, halkla ve arkadaşlarımızla kurduğu ilişkinin niteliği olmalıdır. Kuşkusuz yetenekleri, özellikleri de doğru bir şekilde bilinmelidir. Olumlulukları geliştirilmeli, olumsuzlukları giderilmelidir. Attığı her adımda güven duyduğumuz hissettirilmelidir. Yöneticilerimizi, yönetici adaylarımızı verimli, doğru yerde değerlendirdiğimizde sonuç almakla kalmayacak, aynı zamanda yeni kadro adaylarımızın da önü açılmış olacaktır.

Parti-Cephe'li Yöneticiler "Objektif Koşullar"a

Teslim Olmaz; Onlar Aldıkları Görevleri Her Ne Pahasına Olursa Olsun Yerine Getirirler

Sürecin, başta yöneticilerimiz olmak üzere tüm insanlarımıza yüklediği görev-sorumluluklar vardır. En başta da halkımıza alternatif olduğumuzu göstermemiz gerekmektedir. Somut alternatifler

gösterilmektedir. Burjuva partilerinin bunca çürümüşlüğü karşısında, milyonları örgütlemekte, savaşımızı büyütmede çok daha hızlı olmak bir zorunluluktur.

Hiçbir yöneticimiz, kadromuz yerine getirilmeyen görev ve sorumluklarımız için "objektif koşullar" açıklamasına sığınmazlar. "Somut", "nesnel" nedenler sıralayarak işten kaçmazlar. Eğer bir duruma ilişkin objektif koşullar tanımlanıp açıklaması yapılacaksa; görev ve sorumluluktan kaçmak için değil, oradaki gerçeği anlamak ve değiştirmek için yapılmalıdır. Parti-Cephe 'liler gerekçeci olmazlar. İş yapmaktan kaçmazlar. Onlar üstlendikleri görevleri her ne pahasına olursa olsun hayata geçirirler.

Parti-Cephe 'li yöneticiler bilir ki, devrimcilik nesnelliğe teslim olmadan her türlü zorluk ve engeli aşarak görev ve sorumlulukları yerine getirmektir. Sabırlı, emekçi ve yaratıcı olmaktır. Ve tabi ki inanç gereklidir. Bu ise ancak ve ancak devrime ve sosyalizme inanan yönetici insanla başarılabilir.

İnanç nedir? Bilgi ve gerçeğin birleştiği duygu ve düşünce sistemidir. O nedenle başta yöneticilerimiz olmak üzere bütün insanlarımız eğitimi ve öğrenmeyi sürekli hale getirmelidir. Eğitim aynı zamanda; bir yöneticinin, örgütün, karşı devrimin saldırıları karşısında kendini savunmasıdır.

Devrimci hareket eğitimin önemini şu şekilde vurgulamıştır: *"Savaş örgütleri, sürekli olarak düşmanın imha politikasıyla karşı karşıya olmalarının sonucudur ki; eğitim faaliyetlerine herkesten daha çok önem vermek zorunludur. Açık ki, öğrenme ve öğretme faaliyetli temel bir görev olarak kavranmazsa düşmanın imha ve tutsak etme politikaları başarıya ulaşır."* (Devrimci

Sol, Sayı: 11, Ağustos 1988, Aktaran: Bir Devrimci Dursun KARATAŞ-Cilt 2, Syf: 439)

Ve aynı zamanda yöneticilerimizin, kadroların ve tabi ki insanlarımızın devrimcileşmesi daha ileri görev ve sorumluluklar üstlenmesi için öğrenmek bir zorunluluktur. O nedenle yöneticilerimiz eğitime özel bir önem vermelidir.

"Düzenle çelişkileri yoğun insanlar mücadeleye yoğun katılır. Ama eğer biz bunları eğitemezsek aynı kolaylıkla düzene döner veya karşı devrimcileşirler." (Age, syf: 439)

"Okumayanlar, araştırmayanlar, başkalarından öğrenmeyi reddedenler, gelişimimizin önünde engel oluştururlar. Öğrenmenin temeli sorumluluk duymak, sormak, cevap bulmaktır." (Age, syf: 439)

M-L bir örgüt ve onun yöneticileri-kadroları için, öğrenmek ve öğretmek olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Bu kavrandığı ölçüde, yöneticilerimizin, kadrolarımızın iktidar iddiaları pratiğin içinde ete kemiğe bürünecektir. Ve daha da önemlisi, kendi sınırlarını zorladığı her noktadan sonra kendi ufkunu büyütecektir.

**Yöneticilerimiz-Kadrolarımız
Subjektivizmi Reddetmelidir
Çünkü Subjektivizm
"BİZ"i Değil, "Ben"i;
Devrimi Değil Karşı Devrimi
Temsil Etmektedir!**

Hatalarımızın temelinde genellikle subjektivizm bulunmaktadır. Subjektivizmin yerine gerçeği koymadığımızda, önlem almadığımızda hatalarımız sadece kendimize, çalışma yaptığımız alana değil, bir bütün olarak örgütümüze zarar verecektir. O nedenle hataları-

mızdan kurtulmak hedefimiz olmalıdır. Kaldı ki yöneticilerimizin hata yapma hakkı olmamalıdır. Eğer almış olduğu tüm önlemlere rağmen hata yapıyorsa, düzeltmek ve tekrarlamamak durumundadır. Kuşkusuz bu kendiliğinden olmayacaktır. Devrimci irade ile yanlışların yerine doğrular konulacaktır.

Yönetici insan subjektif insan olmalıdır. Subjektivizm gerçeklerden uzaklaşmak demektir. Gerçeklerden uzaklaşmak örgütlü duygu ve düşüncelerden uzaklaşmamıza neden olmaktadır. Oysa devrimci yönetici kişisel duygularıyla değil, nesnel gerçeklerle hareket etmek zorundadır. Aksi durumda doğruya ulaşması mümkün değildir. Dolayısıyla da görev ve sorumluluklarını yerine getirmede zaaflara düşecektir.

Herhangi bir olayda subjektivizmi hareket noktası alan yöneticinin doğruları yakalaması olanaksızdır. Yanlış sonuçlar çıkaracaktır. Yanılacaktır. Bu durum, olaya zamanında müdahale etmesini engelleyecektir. Oysa savaşta subjektivizmin yol açacağı hatalar, sadece zaman kaybına yol açmayacak, aynı zamanda büyük kayıplara neden olacaktır.

Evet, subjektivizm yanıltır. Yanlış zamanında müdahale etmemizi engeller. Çünkü subjektif bakış açısı örgütün halkın çıkarlarını esas alan bakış açısı değildir. Kişisel duygulardır-düşüncelerdir. “Biz”in değil, “Ben”in bakış açısıdır. Diğer bir ifadeyle burjuva ideolojisinden beslenen, düzeni temsil eden hastalıklı düşünce şeklidir. Yöneticilerimiz, kadrolarımız beyinlerinde, duygu-düşüncelerinde “Ben”in değil, “Biz”in bakış açısını hakim kılmak zorundadır. Aksi durumda yöneticilik görevlerini yerine getirebilmesi mümkün olmayacaktır.

Mücadelemizi geliştiren değil, engeli durumuna düşecektir.

Subjektivizm terimi, halkı, “Biz”i değil, “Ben”i üstün görmektir. Öyle ki, subjektivizmi kendine rehber eden yönetici, kendini her şeyin üstünde görmeye başlar. Duygularımız, hayatla alakası olmayan soyut düşüncelerin esiri olur. Bilimsel gerçeklerden uzaklaşır. Ve ortaya doğrulardan uzaklaşan, abartıcı, sekte, liberal “yönetici” tipi çıkar.

Parti-Cephe’li yönetici kişisel duygularla, subjektif kaygılarla değil, nesnel gerçeklerle hareket eder. Bir olayı, sorunu ya da kişiyi o anla, kendi sınırları içinde değil, bütünlüklü olarak ele alır ve değerlendirir. Bunu yapmadığı koşullarda doğru sonuçlar çıkarmasının mümkün olmayacağını bilir.

Doğaldır ki anlamadığımız bir konuda doğru sonuçlar çıkaramayız. Yaşanan sorunu çözemeyiz; değiştirilmesi gereken insanı değiştiremeyiz. Oysa devrimci bir yöneticinin başta gelen görevlerinden birisi de yaşanan sorunları çözmektir. İnsanları değiştirmek, iyiye taşımaktır. Bunu doğru yöntemlerle yapabilmenin yolu ise, nesnel gerçeği bütün yönleriyle, (iç-dış bağlantılarıyla) görmek, anlamaktır. Eğer devrimci bakış açısına sahip değilsek bunu başaramayız.

Subjektivizm, materyalist düşünceden uzaklaşmaktır. Oysa materyalizm bize “madde bilinçten önce gelir” demektedir. O halde başta biz yöneticilerin doğru düşünmesi için; maddeyi bütün yönleriyle görmesi-anlaması gerekir. Bunu başaramadığımız durumda; devrimci duygu-düşünce-davranıştan uzaklaşma başlar.

Devrimci çizgiden sapmanın yol açacağı hataların başında; dar pratikçilik, benmerkezcilik ve her şeyin merkezine

kendini koymak gelir. Ve gerçeklerden, devrimci bakış açısından uzaklaştıkça olumsuzluklarımız derinleşir, hatalar yeni-daha büyük hatalara yol açar.

Açık olarak belirtmeli ve anlamalıyız ki, bilimsel olan; gerçektir. Ve gerçeğin karşısında olan her şey bizim cephe-mizde değil, karşı devrimin cephesindedir.

“Gerçek Nedir? Geçmiş deneyler, söylenen sözler, pratiğin canlı ayrıntılarıyla yoğrulmadan, sadece mekanikçe uygulanarak istenilen sonuçlara ulaşamaz. Somut gerçeği sürekli olarak aramak gerekir. Geçmiş deneyler her zaman günlük somut pratik içerisinde yeniden yeniden hayat kazanırlar.” (Yürüyüş, Sayı: 337, 4 Kasım 2012, Syf: 5)

Parti-Cephe’li yöneticiler gerçeğin ışığında bakar, görürler. “Benim doğrularım”la değil, gerçeğin doğrularıyla hareket ederler. Bilirler ki “Ben”in olduğu yerde “Biz” yoktur, düzen/burjuva ideolojisi vardır. “Ben”in olduğu yerde örgüt yoktur; “Ben böyle düşünüyorum”, “Bana göre doğru”, “Ondan kadro olmaz” “Bu eylem yapılmaz”, “Ben yaparım”... gibi uzayıp giden subjektif düşünceler vardır.

Subjektivizm Gerçeklerin

Düşmanıdır

Subjektivizm, Devrimci

Yöneticilik Anlayışının

Önündeki En Büyük Engeldir

Parti-Cephe’li yöneticiler, kadrolar olayları-gelişmeleri ne sürekli aynı açıdan görürler, ne de sadece kendini merkeze koyarak bakarlar. Çünkü bilirler ki, bu bakış açısı gerçeği reddetmektir. Gerçeğin yerine subjektivizmi koyarak niyetlerle hareket etmek demektir. Oysa

devrimcilerin yöntemi, bir sorunun neden ve nasıl olduğunu araştırmak, doğruyu ve yanlışlı ayırmak ve tüm bunları yaparken halkın çıkarlarını gözetmek olmalıdır.

“(...) Subjektif , tek yanlı ve yüzeysel olmamalıyız. Subjektivizm; materyalist düşünmekten uzaklaşmaktır. Tek yanlılık; çelişkinin diğer yanını görmemektir. Yüzeysellik; bir şeyi derinlemesine ele almamak, kılı kırk yararak düşünmemektir. Bir şeye uzaktan bakarak kaba bir şekilde sorunları çözmeye çalışmaktır. Bu şekilde düşünürsen kafanı kayalara çarparsın. Hiçbir işten sonuç alamazsın. Doğru düşünmek, nasıl ve neden sorularını sorarak başlar. Eğer bir yerde sorun varsa orada mutlaka çözülmemiş bir çelişki vardır diye düşünün. Gerçeği bulana kadar neden ve nasıl sorusunu sor. Cevap aramaktan vazgeçme. Çelişkiyi mutlaka zamanında çöz, sürün-cemede bırakma.”

Evet, gerçeği bulmanın biricik yolu vardır, o da; soru sormaktır. Soru sormak, bilimsel cevaplar bulmak, beynimizi sınırlamadan sonuca ulaşmak, yönetici ve kadrolarımızın temel görevidir. Yönetici, her şeyin ilk nedenini ancak ve ancak sorular sorarak-cevaplayarak ulaşabilir. İlk nedene ulaşmak çelişkinin-sorunun çözümünü bulmaktır. İlk nedeni bulduğumuzda göreceğiz ki, yaşanan sorunun bizimle, pratiğimizle ve çalışma tarzımızla bağı vardır. Bir yönetici bunu gördüğü noktada, yaşanan sorun sorun olmaktan çıkacaktır.

Yönetici insan, sürekli öğrenen ve öğrendiklerini pratiğe geçirendir. Bilinmelidir ki doğru düşüncenin önündeki engellere karşı mücadele eden yönetici dinamiktir. Dinamik yönetici, devrim için her şeyini ortaya koyan yeni insandır.

Kendisini, yoldaşlarını, dünyayı değış-tirme iddiası güçlüdür. Ama öğrenmeyen ve öğretemeyen, gelişmeyen ve geliştirmeyen yönetici tipi sıradanlaşır, görev ve sorumluluklarını yerine getirmekten uzaklaşır; sorun çözen değil sorun yaratan olmaktan kurtulamaz. Bu kadar da değil; ben bilirimci olur ve devamla kendini haklı, herkesin haksız olduğu bir dünyanın esiri haline gelir.

Hızlı koşmamızın önündeki en büyük engel subjektivizmdir. Karşılaştığımız- yaşadığımız tüm hatalarımızın, eksiklerimizin, zaaflarımızın ana kaynağıdır. Yıkıcıdır. Subjektivizmden kurtulamadığımızda kendi gelişimine, arkadaşlarımızın gelişimine, örgütlenmemize büyük zarar verecektir. Diğer bir ifade ile düşünceyi dar sınırlar içine hapsedtiği gibi, örgütlenmeyi de daraltmaktadır. Subjektivizmden kurtulabilmek için materyalist düşünmeyi öğrenmek ve duyguda-düşüncede-pratikte bir yaşam biçimine dönüştürmek zorunluluktur.

Lenin, doğru-bilimsel bakış açısıyla ilgili şunları söylemektedir: “(...) *Bir nesneyi gerçekten tanımak için onun bütün yanlarını, bütün ilişkilerini ve ‘aracılıkları’nı kavramak ve araştırmak gerekir. Buna hiçbir zaman tam olarak ulaşamayız, fakat çok yanlılık talebi bizi hatalardan ve kalıplaşmaktan korur. Bu birincisi; ikincisi, diyalektik mantık, nesneyi gelişimi içinde (...) ‘kendi hareketi’ içinde, değişimi içinde ele almayı gerektirir. Bir bardakta bunu görmek hemen o kadar kolay değil fakat buna rağmen bardak da değişmeden kalmıyor, özellikle de onun amacı, kullanımı, çevreyle ilişkisi değişiyor. Üçüncüsü, bir nesnenin tam ‘tanımı’na gerek hakkikatın ölçüsü olarak, gerekse de bir nesnenin insanın ihtiyacı olan şeyle*

ilişkisinin pratik deterministi olarak tüm insan pratiği girmelidir. Dördüncüsü, diyalektik mantık (...) ‘soyut gerçek olmadığını, gerçeğin her zaman somut olduğu’nu öğretir. (...)’ (Lenin Seçme Eserler, Cilt: 9, Syf: 91-92, İnter Yay.)

Yönetici insan, gerçeğe iç içe olmak durumundadır. Gerçeğe iç içe olmak, hayatın kendisinden, kendi pratiğinden, kitaplardan ve hemen her şeyden öğrenmektir. Öğrenen yönetici tipi gerçeği görecek; gerçeği gören, subjektivizme düşmeyecektir. Eğer subjektivizme düşüyorsa da ders çıkarmayı öğrenecek ve tekrar aynı hatalara düşmeyecektir.

Yöneticilerimiz-Kadrolarımız Her Şeye Sınıfsal Bakmalıdır Sınıfsal Bakmayanlar Ne Doğru Düşünebilir, Ne de Doğru Bir Pratik Örgütleyebilir O Nedenle Doğru Düşünmek Temel Bir Öne Sahiptir

Parti-Cephe’li yöneticilerin düşünme tarzı doğru bir zemine oturmalıdır. Faaliyetlerimizi doğru yöntemlerle sürdürebilmek için bu bir zorunluluktur. Aksi durumda karşı-devrimin halk kitlelerinde yarattığı bilinç bulanıklılığını berraklaştırmamız, yanlışın yerine doğruları koymamız mümkün olmayacaktır. Doğru pratik ancak doğru düşünmekle olanaklıdır.

Doğru düşünce için olmazsa olmaz öneme sahip üç temel nokta vardır:

1) M-L’ler her şeye sınıfsal bakmalı, düşünmeli ve değerlendirmelidir. Sınıfsal bakmak; doğru düşünmek için temel bir öneme sahiptir. Yöneticilerimiz her olaya, olguya, onun sınıfsal bir niteliği olduğunu bilerek bakmalıdır. Çünkü sı-

nıflar üstü, ya da sınıflar dışı hiçbir şey bulunmamaktadır. Bu gerçek unutulduğunda burjuva, küçük burjuva düşüncelerin etkisi altına girmek, düzeni çileşmek tehlikesi ortaya çıkacaktır.

2) Ülkemizdeki hakim üretim biçiminin kapitalizm olduğunu ve sömürge tipi faşizmle yönetildiğimiz gerçeği, bir an dahi olsa aklımızdan çıkmamalıdır. Çıkarılırsa ne olur? Doğru düşünme olmadığı gibi, doğru pratik de olmaz. O nedenle böyle bir hataya düşmemek için; ülkemizde hakim üretim biçiminin kapitalizm olduğunu, yönetim biçiminin faşizm olduğunu, devrimci faaliyetlerini engellemek, geriletme için katliam dahil her türlü saldırıyı gerçekleştirebileceğini; komplo ve provokasyonlara baş vuracağını aklımızdan çıkarmamalıyız. Ve daha da önemlisi, hiçbir yöneticimiz-kadromuz unutmamalıdır ki faşizmle yönetilen yeni sömürge ülkemizde devrim dışında kurtuluş yolu yoktur.

3) Sistemin, yani başta burjuva partiler olmak üzere düzenin kurumlarının halkın çıkarına hiçbir şey yapmayacaklarını, sadece sömürü ve zulüm politikalarını uygulayacaklarını çok açık ve net şekilde bilmeli ve kitlelere kavratmalıyız.

Oligarşinin gündeme getirdiği, ileri sürdüğü her şeye M-L bakış açısıyla bakmalı-görmeli ve sorgulamalıyız. Devrimci mantığımızla ve bilincimizle yaklaşmalı, bu düzenin halkın yararına hiçbir şey yapmayacağını görmeliyiz. O nedenle faşizmin uygulayıcıları-temsilcileri ne söylüyorsa, biz onun tam tersini düşünmeliyiz. Halka olumlu olarak gösterdikleri, övdükleri her şeye kuşku ile bakmalıyız.

Aynı düşünmek, Parti-Cephe'li her

yönetici-kadro için olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Çünkü; doğru düşünmek, doğru devrimciliktir; doğru düşünmek, doğru politikalar belirlemektir; doğru düşünmek, doğru anlamaktır; doğru düşünmek, sorunlara doğru yaklaşmak ve doğru çözüm bulmaktır; doğru düşünmek, halka doğru yaklaşmak ve doğru çözüm bulmaktır. Doğru düşünmenin neden bu kadar önemli olduğunu daha pek çok örnekle somutlayabiliriz. Ama sanırız bu kadarı bile doğru düşünmenin yöneticilerimiz ve kadrolarımız için ne kadar temel bir öneme sahip olduğunu göstermektedir.

"İyi bir devrimci, taşıdığı sorumluluk ve devrime olan inancıyla, her somut durumda doğruyu arayan, belli kalıplarla kendini sınırlamayan insandır. Önemli olan; 'sonucu nasıl olursa olsun' deyip söyleneni yapmakla yetinmek değil, mücadeleyi ilerletecek çalışmaları yapmaktır.

Her duruma ve koşula uygun şablonlar yoktur. Her somut görevde gerçeği aramalıyız. İnsan bilgisi, pratikten ve yaşamdan çıkar ve yine ona dönerek doğrulanır. Teori-pratik-teori... sonra tekrar pratik.. Böyle devam eder. Cephe, her somut durumda gerçeği duyardır, yaratıcı ve üretlidir." (Yürüyüş, Sayı: 337, 4 Kasım 2012, Syf: 5)

**Yöneticilerimiz-Kadrolarımız
Diyalektiğin Dört,
Materyalizmin Üç Maddesiyle
Düşünmelidir!
Materyalizmle
Gerçeği Görecek;**

**Diyalektikle Gerçeği, Yani
Nesnel Olanı Değiştirecektir**

Burjuvazinin elinde dev iletişim araçları bulunmaktadır. Bu iletişim araçlarıyla

la hemen her konuda halkın bilincini çarpıtmakta, bilinç bulanıklığı yaratmaktadır. Öyle ki, en açık gerçekler bile alt-üst edilmekte, adeta halkın beyni bombardımana tutulmaktadır.

Kuşkusuz burjuvazinin halkın beynini hedef alması nedensiz değildir. Amacı, halka karşı uyguladığı sömürü ve zulüm politikalarını gizlemektir. Halkın, yaşadığı olumsuzlukları sorgulamasına engel olmaktır. Daha da ötesi akıllarına bile getirmemeleri istenmektedir. Öyle ki; ekonomiden siyasete kadar hemen her şeyin halkın anladığı kavramlarla değil de, bilinmez kavramlarla anlaşılmaz hale getirilmesi bu amaçla yapılmaktadır. Halk bilmez, anlamaz ve öğrenmezse; sömürü ve zulüm politikalarına ve uygulamalarına karşı kendini savunamayacaktır. Öfkesini, tepkisini kime yönelteceğini bilemeyecektir. Daha doğrusu yanlış yerlere kanalizasyon edilecektir. Zaten faşizm de bunu istemektedir. Biz mutlaka ama mutlaka bunun önüne geçmeli, halk kitlelerine gerçekleri kavratmalıyız.

Evet kitlelere mutlaka ama mutlaka her şeyin bilinebileceğini anlatmanın yolunu yapmalı, araçlarını yaratmalıyız. Kitlelere doğru düşünmeyi öğretmeliyiz. Bunu başarmadan kitleleri devrime kâzanamayız.

Burjuvazi kitleleri idealizmin “tutsağı” yapmıştır. Sömürü ve zulüm politikalarını sürdürmesinin ancak böyle mümkün olabileceğini bilmektedir. Bu yanı sıra amacına ulaşmak ve boşluk bırakmak için hemen her şeyi yapmaktadır. Dincilik ve gericilik ise üzerinde en fazla durduğu konudur. Kadercilik idealizmin bir ürünüdür. Ve sonuç olarak burjuvazi idealist mantığı günün 24 saati halk kitlelerinin beynine sokmakta ve çıkartılmasının önüne geçmek için her türlü önlemi almaktadır.

rılmasının önüne geçmek için her türlü önlemi almaktadır.

İşte yöneticilerimizin-kadrolarımızın önemi tam da burada belirleyici olmaktadır. Kitleleri idealist düşünceden-mantıktan nasıl kurtaracağız? Örneğin bugün halkın tüm kesimlerini içine almış olan yozlaşma, temel gündemimizden biridir. Yozlaşmanın nedenlerini-sonuçlarını halk kitlelerine nasıl anlatacağız? Hırsızlığa, fuhuşa, kumara, uyuşturucuya nasıl yaklaşacağız? Kuşkusuz tüm bu konularda hiç de azımsanmayacak pratiğimiz-deneyimimiz bulunmaktadır. Ancak yeterli olmadığı, bu sorunun yaygınlaşarak, derinleşerek büyüdüğü bilinmektedir. Bu konuda halkla birlikte hareket edebilmek, onları da yozlaşmaya karşı mücadeleye katabilmek için, öncelikli görevimiz doğru düşünce tarzını öğrenmek ve öğretmek olmalıdır.

Kitle çalışmasında mücadele etmemiz gereken konuların başında idealist gerici mantık gelmektedir. Çünkü hemen her olumsuzlukta-gelişmede karşımıza çıkmaktadır. İdealist mantığa ve düşünce tarzına göre hırsızların “**doğuştan kötü**”, fuhuş yapanların zaten “**ahlaksız**” kumar oynayanların “**kötü**” oldukları; içinde bulunulan sistemin bu tür suçların ortaya çıkmasında hiçbir sorumluluğu olmadığını ileri sürerler. Burjuvazi böyle düşüncelerini öğretmiştir. Çünkü insanları uyuşturucuya, fuhuşa, kumara iten koşulların, kendi düzenlerinin tartışılmasını, kendi sorumluluklarının görülmesini istemezler.

Yöneticilerimizin-kadrolarımızın görevi bunun böyle olmadığını halk kitlelerine kavratmaktır. Bu da ancak doğru düşünme yönteminin kavratılmasıyla olacaktır. Doğru düşünme tarzının hakim olduğu faaliyetlerimizle, yozlaşmanın

nedenlerini, düzenle bağıni kitlelere kavratmak zorunludur. Aksi takdirde kitleleri ne yozlaşmaya karşı mücadeleye, ne de başka bir sorunla ilgili harekete geçirmemiz mümkün olacaktır.

Doğru düşünmek; diyalektiğin dört, materyalizmin üç maddesiyle düşünmektir.

Doğru Düşünmenin Temellerinden Biri; Diyalektiğin Dört Kuralı:

1) Her şey birbirine bağlıdır:

Doğada, toplumda her şey birbirine bağlıdır. Bunu bilmek ve her şeyi buna göre değerlendirmek, doğruları bulmamızı sağlarken, yanlış düşmemizi engelleyecektir. Hiçbir olay, çevresindeki nesnel koşullardan bağımsız değildir. Aksine birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. O nedenle herhangi bir olayı-somut durumu tahlil ederken onu bu bütünlüğünden koparmadan ele almalıyız. Bunu yapmamız durumunda eksik ya da yanlış değerlendirmelere neden olmayız.

Unutmamalıyız ki, herhangi bir olay, bir sonuç mutlaka ama mutlaka belli bir nedene bağlı olarak ortaya çıkmıştır. Diğer bir ifadeyle hiçbir şey bilinmez veya nedensiz değildir. Eğer kitleler hala düzeni arayışlar içerisine giriyor, sömürü ve zulüm politikalarımızın uygulayıcısı AKP'ye... ya da CHP'ye... oy veriyorsa; veya saflarımızdaki insanların eksik ve zaafı varsa, hatalar yapıyorsa; yöneticilerimiz görev ve sorumluluklarını yerine getiremiyorsa tüm bunların mutlaka nedenleri vardır. Ve her biri bir şeye bağlı olarak ortaya çıkmaktadır. O nedenle karşılaştığımız her olayda, sorunda "Neden?" sorusunu sormak bize doğru cevabı gösterecektir.

Kuşkusuz kimi zaman "Neden?" so-

rusunu bir kez sormak yeterli olmayacaktır. Örneğin; bir insanımıza, görev ve sorumluluklarını neden yerine getirmediğini sorduğumuzda; programsız, disiplinsiz olduğunu söylüyorsa, ona ikinci sorumuzu sormamız gerekecektir. İkinci sorumuz da; neden programsız, disiplinsiz olduğu sorusu olacaktır. Ve sorunun çözümü için, sorunun kökenine inene kadar sorularımızı sormaya devam etmeli ve yanlışın yerine doğruyu koymalıyız.

2) Her şey durum değiştirir:

Pek çoğumuzun sık sık kullandığı cümledeki gibi "Değişmeyen tek şey değişimdir." Değişime inanmayan, devrime inanmıyor demektir. Doğada ve toplumda her şey değişim ve gelişim içindedir. Çünkü değişim insanın, toplumun, doğanın içinde bulunan bir özelliktir. Değişim kesintisizdir ve önüne geçmek mümkün değildir. Devrimcilerin en zor koşullarda, en koyu karanlıklarda dahi bir an olsun inançlarını-umutlarını kaybetmemelerinin nedeni işte bu bilimsel gerçektir. Ve yine bu nedenledir ki, Parti-Cephe'liler olumsuzlukların, eksikliklerin, zaafıların... her şeyin sonu olduğunu düşünmez. Emekle, sabırla, eğitimle yanlışların düzeltileceğine inanır.

3) Nicel birikimlerin sonucu nitel değişikliklerdir:

Nicel birikimlerin sonucu ortaya nitel değişiklikler çıkmaktadır. Bu, doğanın ve toplumun genel bir yasasıdır. İşte bu yasaya uygun olarak eski yok olmakta, başka bir şeye dönüşmektedir. Ve yerine yenisi doğmakta ve eskinin yerini almaktadır. O nedenle doğada ve toplumda gerçekleşen hiçbir değişiklik metafizikçilerin iddia ettiği gibi yoktan var olmamakta, bir "mucize" ile ger-

çekleşmemektedir. Her şey bir evrim sonucu değişmekte ve yeni bir şeye dönüşmektedir. Devrimler de böyle bir birikim ve dönüşüm süreci sonucunda gerçekleşmektedir. Yani birdenbire olmamakta, bir süreç sonucunda adım adım yaşanan değişim ve gelişim üzerine gerçekleşmektedir.

4) Zıtlar savaşı halindedir:

Doğru düşünce tarzının bir diğer hareket noktası ise, çelişkinin varlığını kabul etmek ve ondan korkmamaktır. M-L'ler bilirler ki, doğada ve toplumda her şeyin bir çelişkisi bulunmaktadır. Her şey de geçmiş ve gelecek, yaşam ve ölüm, olumlu ve olumsuz iç içedir ve çatışma halindedir. Gelişme de buradan doğmaktadır. Diğer bir ifade ile "çelişki" yeninin yaratıcısıdır. O nedenle herhangi bir yerde çelişki olmasından korkulmamalıdır. Bizim görevimiz o çelişkiden doğan çatışmayı doğru hedefe yönlendirmek olmalıdır. Ve unutulmaması gereken bir nokta da; çelişkilerin süreçlere ve koşullara göre değiştiği ve çözüm yöntemlerinin buna uygun olarak değişmek durumunda olduğudur.

Doğru Düşünmenin Temellerinden Bir Diğeri ise, Materyalizmin Üç Kuralıdır:

1) Dünya maddidir:

Evrendeki tüm olanlar maddidir. Ve hiçbir olay maddi olmayan "güç"lerin müdahalesiyle ortaya çıkmamakta-oluşmamaktadır. Dolayısıyla toplumsal olaylar ve gelişmeler de aynı şekilde maddi bir zemine, nesnel nedenlere bağlıdır. Hiçbir şey maddi zemini olmadan gerçekleşmez. Hiçbir şey maddi zemininden bağımsız değerlendirilemez.

2) Madde, bilinçten önce gelir:

Madde, bilinç, düşünce arasındaki ilişki de maddenin belirleyiciliğinde şekillenir. Düşünmenin-bilincin kaynağı maddi nesneler ve olaylardır. Diğer bir ifade ile, bilinç, maddenin hareketinin, tarihsel ve toplumsal olayların insan beynindeki yansımasıdır. Maddi koşullar değiştiğçe bilinç de ona bağlı olarak gelişmektedir. Hiçbir şey niyetlerle açıklanamaz.

3) Dünya ve onun yasaları eksiksiz bilinebilir:

İdealizm, dünyayı ve yasalarını bilinmez olarak kabul etmektedir. Bu bilimsel olmayan bir düşünce tarzıdır. Buna karşılık materyalist felsefe ise dünyanın ve yasalarının tanınabilir, bilinebilir olduklarını söylemektedir. Bu ise bilimsel bir düşünce tarzıdır ve bilim de bu temelde ilerlemiştir.

Yöneticilerimiz Kadrolarımız Mücadele İçerisinde Nasıl Bir Sorunla Karşılaşırsa Karşılaşsın; Önce Kendine Sormalı, Nerede Yanlış Yaptım Diyebilmelidir Bu da Ancak Doğru Düşünmekle Mümkün Olacaktır

Kitle çalışmasında, bir eylemin örgütlenmesinde, ajitasyon ve propaganda... bir bütün olarak devrimci faaliyetlerde gereken emeği vermeyen, planlı ve disiplinli olmayan yöneticilerimiz doğal olarak başarılı olmamaktadır. Ancak ne yazık ki "Neden başarılı olamadık?" sorusunun cevabını kendinde değil, başka yerde aramakta ve böylece ortaya yanlış sonuçlar çıkmaktadır. Ve

sihirli değnek arayışına girmektedir. “yeni modeller” “yeni örgütsel biçimler”i çare olarak düşünmektedir. Oysa sorunun kaynağı mevcut örgütsel biçimler ya da on yılların birikiminin sonucu olan propaganda ve ajitasyon araç ve biçimleri değil, kendi eksik ve zaaflarımızdır. Ancak işin kolayına kaçarak, sorunun gerçek kaynağından ve dolaşısıyla çözümünden uzaklaşılabilir. Bu da kuşkusuz düşman karşısında bizi zayıf düşürmekte, kayıplara yol açmaktadır.

Elbette ki örgütlemeye ajitasyon ve propaganda da yeni biçimler-aracılar geliştirilebilir-kullanılabilir. Ancak yöneticilerimiz öncelikle hali hazırda örgütlenme modellerini, propaganda-ajitasyon araçlarını tam olarak kullanmalıdır. Örneğin, meclisler-komiteler mücadelemizin bugünkü aşamasında ihtiyaca cevap veren örgütlenme modelleridir. Ve sadece bugün açısından da değil, gelecek açısından da, yani devrimden sonra da halkların örgütlenme ve sosyalizmi kurma çalışmalarında temel örgütlenme modelleri olmaya devam edecektir. Eğer bugün meclisler ve komiteler, ya da kullanmış olduğumuz propaganda ve ajitasyon araçlarımız etkili değilse bunun nedenini model ve araçlarda değil kendimizde aramalıyız. Unutmayalım ki hiçbir örgütlenme modeli, propaganda ve ajitasyon aracı sihirli bir özelliğe sahip değildir. Eğer bir “sihir” arıyorsak, bu sadece ve sadece her yöneticimizin-kadronun kendisini devrime adanması, görev ve sorumluluklarını tam olarak yerine getirmesidir.

İşte tam da burada, bir yöneticimizin-kadromuzun nasıl düşünmesi gerektiği sorusu karşımıza çıkmaktadır.

Hiç kuşkusuz bu sorunun cevabı açıktır: Bir yönetici kadro, çalışma yürüttüğü alanda-birimde her anında kendini, yoldaşlarını ve halkımızı örgütlemeyi düşünmelidir. Evet, öncelikle örgütlemeyi düşünmeli; sonrasında ise nasıl örgütleyeceğini düşünmelidir. Düşünmekle kalmamalı, planlamalı ve programlamalıdır. Ve yüksek bir disiplinle hayata geçirmelidir.

Kuşkusuz yöneticilerimiz tüm bunları doğru düşünme tarzını kullanarak gerçekleştirebilir. O nedenle doğru düşünme tarzının temel ayakları konusunda net olmak olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Bu olmadan ne insanları tanıyabilir, ne de kitleleri anlayabiliriz. İnsanların hangi durumda nasıl düşünebileceğini öngörmek, kitleleri etkileyen çarpık düşünceleri etkisiz hale getirip önlemler almak, yanlışların yerine doğruları koymak için doğru düşünce tarzımızı tüm yönleriyle hayata geçirmek zorunludur.

Deneyimlerden de bilinir ki, genel ve soyut olarak sürdürülen propaganda ve ajitasyon, etkili ve sonuç alıcı değildir. Oysa propaganda ve ajitasyonda esas olan kitlelerin kafalarındaki sorunların üzerine somut, bizzat yaşamın içinden örneklerle gidilmesidir. Bunu başardığımızda, yani doğru düşünce tarzını kullandığımızda, faaliyetlerimize hakim kıldığımızda kendimizi, arkadaşlarımızı, halkımızı örgütlemek mümkün olacaktır.

Yöneticilik Örgütlemektir!

Devrimci Yöneticilik Kendini, Yoldaşlarını, Kitleleri Örgütlemeye Faaliyettir. Ancak ve Ancak Öğrenmeyi ve Öğretmeyi Sürekleştirebilenler Bu Temel Görevi Yerine Getirebilir!

Devrimci yöneticilik örgütlenme faa-

liyetidir. Kendini örgütlemek, yoldaşlarını örgütlemek, bir eylemi örgütlemek, halkı örgütlemek... devrimi örgütlemektir. Hiç kuşkusuz tüm bu faaliyetlerimiz içinde pek çok sorunla karşılaşırız. Ancak yöneticilerimiz bilmelidir ki, sorun varsa çözüm de vardır.

Faaliyetlerimizde ortaya çıkan sorunlar içinde en öne çıkanı; neyi nasıl yapacağını, nereden nasıl başlayacağını bilememektir. Bu gibi durumlarda karşımıza iki farklı düşünce ve davranış şekli çıkmaktadır. Birincisi, sorunların çözümü için kafa yoran, öğrenen, araştıran yönetici tipi; ikincisi, küçük sorunlar karşısında dahi umutsuzluğa kapılan “olmuyor”, “yapamıyorum” diyen yönetici tipi... İşte bu yönetici tipinin olduğu yerde sorunların çözümü bir yana, katlanarak büyüyecek ve hiçbir faaliyet örgütlenemez noktasına gelecektir. Bununla da kalmayacak; umutsuzluk, kendine güvensizlik, herkesin herkesle diştiği durumlar ortaya çıkacak; gelişmelere müdahale edemeyen bir yönetici ve alan-birim ortaya çıkacaktır.

Bu gibi durumlar genelde yeni örgütlenen alanlarda, yine denesiz yöneticilerimizin görev yaptığı birimlerde- alanlarda, ya da görev bilincinin zayıfladığı, coşkunun kaybedildiği yerlerde yaşanmaktadır. Kuşkusuz tüm bu sorunların, olumsuzlukların çözümü vardır. Kaldı ki devrimci faaliyetlerin içerisinde çok daha boyutlu sorunlarla da karşı karşıya kalma durumumuz olacaktır. Yöneticilerimiz de, kadrolarımız da zaten bunun için vardır. Kendisini, arkadaşlarımızı... dolayısıyla devrimi örgütleyecek; tüm bu faaliyetler içerisinde karşısına çıkacak sorunları çözecek ve yoluna devam edecektir.

Yöneticilerimiz, insanlarımızı her gö-

rev için eğitmeli, neyi nasıl yapacağını birlikte planlamalı, karşılaşacakları zorlukları nasıl aşacağını öğretmelidir. Öğrenmeyi ve öğretmeyi bir çalışma tarzı haline getirmelidir. Ciddiye almalıdır. Bir görev verdiğinde, o görevi yüzeysel değil, tüm ayrıntılarıyla anlatmalı, anlaşılıp anlaşılmadığını mutlaka test etmelidir. Bilmelidir ki, verilen iş kavratılmadığında o işten sonuç alınamayacaktır. O nedenle verilen işin nasıl hayata geçirileceği ilgili arkadaşla, kadrolarımızla planlanmalı ve olası zorlukların nasıl aşılabacağı mutlaka öğretilmelidir.

Verilen görevi/işi nasıl yapacağını, neden yapacağını bilmeyen bir insanımızın o işi istenildiği gibi yapması beklenmemelidir. Yapılacak olan iş ya üstünkörü yapılacaktır, ya da o işle hedeflenen amaç tam olarak gerçekleşmeyecektir. O nedenle yöneticilerimiz verdiği her işin neden yapıldığını çok net, açık ve anlaşılır şekilde anlatmalıdır. Sorular sorarak anlaşılıp anlaşılmadığına emin olmalıdır. Tabi ki bu yeterli değildir. Görevin tam olarak yerine getirilebilmesi için ikinci adım bellidir. O da, verilen işi birlikte planlamaktır. Görev verdiğimiz arkadaşımızla birlikte, görevin nasıl yerine getirileceğinin tüm ayrıntılarıyla planlaması yapılmalıdır. Öyle ki görevin yerine getirildiği süreç içerisinde nasıl bir sorunla karşılaşılırsa karşılaşılırsın “Şimdi ne yapacağım?” belirsizliği yaşanılmamalıdır. Bu da ancak ve ancak iyi bir planlamayla mümkündür. Üçüncü adım ise; daha önce yaşanmış deney-tecrübelerin aktarılmasıdır. Böylece arkadaşlarımızın benzer yanlış-hatalara düşmesinin önüne geçilmiş olunacaktır. Aynı zamanda yaşanacak sorunları çözmesinde de ufuk genişletici olacaktır.

Evet, bu tür bir hazırlık, verilen görevin/işin başarıyla yerine getirilmesini sağlayacaktır. Her şeye rağmen hala hata yapılsa da bu hatanın telafisi mümkün olacaktır. Daha da önemlisi yaptığı işi öğrenecek ve hem kendini hemde çevresini örgütleyecektir. O nedenle bu çalışma tarzı bir alışkanlık-refleks haline getirilmelidir. Bir çalışma bir kural haline getirildiğinde işleyiş bir şekilde planlandığında işlerimizi çok daha kolay yaptığımızı ve daha kesin sonuç aldığımızı görmüş olacağız.

Öğrenmeyen ve Öğretmeyen Yönetici Tipi, Ne Kendini Ne De Başkasını Geliştirebilir Dolayısıyla Asalak ve Karşı Devrime Hizmet Eder

Öğrenmek yerine bildiğini yapmak, bildiği kadarını yapmak, sormamak... olumsuz bir tarzdır. Böyle bir olumsuzluğun olduğu yerde; görev verilen arkadaşımıza gösterilmemişse, öğretilmemişse yapmayacaktır. O nedenle görev verilen arkadaşımıza neler yapacağını anlatmak, öğretmek, öngörmek, planlamak temel bir öneme sahiptir. Kuşkusuz her zaman böyle koşullar olmayacaktır. Bu durumda Parti-Cephe'li ne yapacaktır? Tabi ki oturup bekleme-yecek; verilen görevi en iyi şekilde yerine getirecektir.

Parti-Cephe'li bilir ki verilen iş-görev mücadelemize, halkımızın kurtuluşuna hizmet edecektir. Bu bilinçle hareket edildiğinde verilen iş-görevin yapılması gibi bir durum söz konusu olmayacaktır. Çünkü her şeyi hazır beklemek, istemek devrimci bir tarz değildir. Kelimenin gerçek anlamıyla hazırlıplıktır. Parti-Cephe'li yöneticiler, kadrolar ne kendilerinde, ne de görev-sorumluluk

üstlendikleri alanda bu anlayışa izin vermezler, reddederler. Bilirler ki, devrimcilik esas olarak pratik içerisinde öğrenmektir. O nedenle önce öğreneyim sonra yaparım ya da dışarıdan bekleme gibi bir anlayış içinde olmazlar.

Yöneticilerimiz-kadrolarımız görev ve sorumluluklarına işlerine karşı meraklı olmalıdır. Meraklı olmak; işini sevmektir, coşkuyla yerine getirmektir. Parti-Cephe'lilik bir ruhtur. Bilmediğini araştıran, öğrenendir. Araştırmayan, öğrenmeyen, hazır bekleyenler zamanla bundan da vazgeçecek ve mücadelenin dışına düşeceklerdir. Bu olumsuzluğa karşı önlem almak yöneticinin görevidir. Yöneticilerimiz her insanımızda öğrenme isteğini canlı tutmalı, yaratıcılığını geliştirmelidir.

Devrimcilik öğrenme ve öğretme, gelişme ve geliştirmedir. Ancak bunun için çaba gereklidir. Çabanın olmadığı yerde öğrenme; öğrenmenin olmadığı yerde örgütsel gelişme olmaz. Onun içindir ki emek, çaba, ısrar olmazsa olmaz bir öneme sahiptir, öğrenmek için zorunludur. Bu zorunluluğu kavradığımız oranda düşünmeyi, araştırmayı, öğrenmeyi-öğretmeyi, gelişmeyi-geliştirmeyi bir çalışma tarzı-kuralı haline getirmiş oluruz.

Düzenin yetiştirdiği insan tipi, düşünmeyen, araştırmayan, kendisine öğretilenle yetinen, ezberci özelliklere sahiptir. O nedenle görev ve sorumluluklar üstlenmeyi, büyük işler başarmayı kendilerinin değil de başkalarının işi olarak görürler. Devrimci düşünce ise, bunun yanlış düşünce olduğunu gösterir. Çözümün; yoğunlaşma, emek harcama, doğru düşünme olduğunu belirtir. İnsanlarımıza bunu kavratığımızda, onlara neler başarabileceklerinin de yolunu açmış oluruz.

**Yöneticilerimizin-
Kadrolarımızın Neyi, Nasıl,
Ne Kadar Öğreneceklerini
Belirleyecek Olan
Mücadelemizin İhtiyaçlarıdır
Pratikten Kopuk Düşünce
Ne Kadar Yanlışsa,
Pratikten Kopuk Öğrenmek de
O Kadar Yanlıştır**

"(...)Eğer komünizmi öğrenmek komünist yazı, kitap ve broşürlerdeki bilgileri edinmekten ibaret olsaydı kolayca komünist alimlerimiz ve lafazanlarımız olurdu. Ancak bu bize adım başında zararlı olur, zarar getirirdi; zira komünist kitap ve broşürlerdeki okuyup öğrenmiş bu insanlar bütün bilgileri toplama ve gerçekten komünizmin gerektirdiği gibi davranma yeteneğinde olmayacaklardı.

Eski kapitalist toplumun bize bıraktığı en büyük kötülük, en büyük zorluk kitapla pratik yaşam arasındaki son derece derin uçurumdur(...) Çalışma olmadan, mücadele olmadan komünist broşür ve eserlerden alınmış kitabi bilgilerin beş kuruşluk değeri yoktur çünkü teori ile pratik arasındaki eski uçurum, eski burjuva toplumun en iğrenç özelliğini oluşturan bu uçurum hala varlığını sürdürüyor." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt-9, Syf: 511, İnter Yayınları)

Lenin, pratikten kopuk, mücadeleye hizmet etmeyen bir okuma-öğrenmenin mücadeleye vereceği zararları açık şekilde oraya koymakta ve doğru olanı göstermektedir.

Başta yöneticilerimiz-kadrolarımız olmak üzere bütün insanlarımız okurken, öğrenirken seçici olmalıdır. Önümüze gelen ya da karşılaştığımız her şeyi öğrenme zorunluluğumuz yoktur. Ne

işimize yarayacağını bilmeden her konuyu öğrenmeye kalkmak hiçbir şey öğrenmemektir. O nedenle, öğrenirken ihtiyaçlarımız esas alınmalıdır. Ölçümüz, mücadelemize hizmet edecek bilgiyi-beceriye öğrenmek olacaktır.

Neyi, nasıl, ne kadar öğreneceğimizi belirleyen mücadelemizin ihtiyaçlarıdır. Diğer bir ifade ile kendimizin ihtiyaçları, çalıştığımız alanın ihtiyaçları, arkadaşlarımızın ihtiyaçları ve bütün olarak örgütümüzün genel çıkarları belirleyici olacaktır. Tüm bu ihtiyaçlardan yola çıkarak öğreneceğiz. Aksi durumda öğreneceğimiz her bir bilgi ne işimize yarayacaktır, ne de kalıcı olacaktır. Ve tabi ki böyle bir durumda doğru düşünmekten uzak kalacağımız gibi, görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmemiz de olanaklı olmayacaktır.

Lenin'in dediği gibi: *"(...) Eski okulun (Ekim Devrimi öncesi dönemin eğitim alayışı kastediliyor/bn), genç insanların beyinlerinin onda dokuzunu gereksiz ve onda birini çarpıtılmış bilgilerle doldurmaya yol açan yöntemlerini devralmamız gerekmiyor. Ne var ki bu, komünist çıkarsamalarla yetineceğimiz ve sadece komünist şiarları ezbere öğrenmemiz gerektiği anlamına gelmez. Bununla komünizm yaratılmayacaktır. İnsan ancak belleğini insanlığın yarattığı bilgi hazineleriyle zenginleştirirse komünist olabilir."* (Age, Syf: 513)

Yöneticilerimizin-kadrolarımızın öğrendikleri ve öğrettiklerinin yaşamda somut bir karşılığı olmalıdır. İnsanlarımızın, mücadelemizin gelişimine hizmet etmelidir. Bunu başarabilmek için önce ihtiyaçlarımızı tespit etmemiz gerekir. İhtiyaçları doğru tespit edebilmek, bilimsel bir çalışma gerektirir. Bu çalışmanın önceliğini ise kendimizi, alanımızı,

birlikte çalıştığımız arkadaşlarımızı tanımak oluşturur. Ve yine içinde yaşadığımız sürece vakıf olmamız gerekir. Tüm bunlar eksiklerimizi-ihtiyaçlarımızı açığa çıkaracak ve öğrenmeye nereden başlayacağımızı ortaya koyacaktır.

Düşünme, araştırma, öğrenme yöntemimiz ise Diyalektik ve Materyalizmdir. O nedenle Diyalektik ve Materyalizmin ilkelerini kavramak zorunludur. Kavramak ezberlemek demek değildir, hayata geçirmek demektir. "(...) Öğrenen herkesin belleğini temel gerçeklik bilgisiyile geliştirmek ve mükemmelleştirmek zorundayız, çünkü insan edindiği bilgileri bilincinde işlemezse, komünizm boş bir safсата, sadece bir etiket ve komünist de basit bir palavracı olur.(...)" (Age, Syf: 514) Evet öğrendiklerimizi pratiğe geçirdiğimiz oranda mücadeleimize hizmet edecektir. İşte onun için düşünme yönteminde esas öğrenilecek nokta, bunun savaşımızda kullanımıdır.

Öğrenmede tek bilimsel yöntem diyalektik ve materyalizmdir. Diyalektik, olayların-yaşananların nedenlerini öğrenme, sorgulama ve kavrama yöntemimiz; materyalizm ise, öğrendiklerimizi yorumlamada kullandığımız dünyayı algılama ve yorumlama anlayışımızdır. Diğer bir ifade ile diyalektik ile öğrenir, çözümler; materyalizm ile yorumlar, sonuçlar çıkarır ve hayata geçiririz.. Bu hemen her şey için yaşamdaki tüm ayrıntılar için geçerlidir. Diyalektik ve materyalizm şurada kullanılır, burada kullanılmaz diye bir şey yoktur. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi düşüncede, araştırmada, öğrenmede ve hayata geçirmede tek bilimsel yoldur. Diğer tüm öğrenme ve uygulama yöntemleri ise burjuvazinin-düzenin yöntemleridir ve anti bilimseldir.

İşte Lenin bu konuda şöyle der:

"Burada şu soru ortaya çıkıyor: Komünizm eğitimi için bütün bunları birbirleriyle nasıl bağdaştırabiliriz? Eski okuldan, eski bilimden neyi almamız gerekir? Eski okul çok yönlü eğitilmiş insanlar yaratmak istediğini, bilimleri öğrettiğini iddia ediyordu. Biz bunun tamamen yalan olduğunu biliyoruz, çünkü bütün toplumsal düzen insanların sınıflara, sömürülen ve ezilenlere ayrılmasına dayanmaktaydı. Tamamen sınıf ruhuyla dolu olan eski okul elbette sadece burjuvazinin çocuklarına bilgi sağlıyordu. Bu okulun her sözcüğü burjuvazinin çıkarı için tahrif edilmişti. Bu okullarda genç işçi ve köylüler kuşağı eğitilmekten çok bu burjuvazinin çıkarı için sıkı talimden geçiriliyordu. Bu eğitimin görevi burjuvazinin karları için çalışabilecek ve aynı zamanda sükunetini ve ataletini bozmayacak uygun hizmetçiler yetiştirmektir. O nedenle eski okulu reddediyoruz ve ondan sadece gerçek bir komünist öğrenime ulaşabilmek için ihtiyacımız olan şeyleri alıyoruz." (Age, Syf: 511-512)

Yöneticilik Örgütlemektir; Örgütlenmek, Öğrenmek ve Örgütlemektir; Herkesin Öğrenebileceğine ve Herkese Öğretebileceğine İnanmaktır

Burjuvazi öğrenmenin herkesin işi olmadığını, gerek de olmadığını, ayrıcalıklı bir kesimin öğrenmesinin yeterli olacağını düşünür. Zaten herkesin öğreneceğine de inanmazlar. Ancak meziyetli, süper zekalı insanların öğrenebileceğini iddia ederler. Tabi ki M-L'ler böyle düşünmemekle kalmaz, bu düşüncenin tam tersini savunurlar. Ve her insanın öğrenebileceğini ileri sürerler. Bu yanılla hiçbir sorun görmezler, yeter ki insanlarımız neyi nasıl öğreneceğini

bilsinler. Bunu öğretmek de bizim yöneticilerimizin, kadrolarımızın işidir.

Burjuvazi halkı küçümser; halka öğretmez. Burjuvazinin dünyasında birileri hep halkın yerine düşünür ve halka kabul ettirmeye çalışır. Halkın soru sormasını, araştırmasını gereksiz görürler. İşte bu yaşamda emek, çaba, herhangi bir işe yoğunlaşma ya hiç olmaz, ya da çok geridir. M-L'ler bu anlayışı reddeder. Bilirler ki öğrenme, ihtiyaçlar doğrultusunda olduğunda, diyalektik ve materyalist temelde ele alındığında kolay bir süreçtir. Ve emekle, çabayla, ısrarla ve yoğunlaşmayla kazanılacaktır.

Hiç kuşkusuz öncelikli tercihimiz deneyimli insanlarımızla birlikte olunması ve pratik içinde birikim-tecrübelerin aktarılmasıdır. Ancak bu her zaman mümkün olmamaktadır. Zaten zorunlu da değildir. O nedenle öncelikle her insanımız kendisine güvenmelidir. İdeolojimize, politikalarımıza, halkımıza inanmalıdır. Bu aynı zamanda herkesin başarabileceğine, öğreneceğine ve öğreteceğine güvenmektir. Bu güven ve inanç insanlarımızı yetkinleştirecek, ileri taşıyacaktır.

Yöneticilerimiz-kadrolarımız araştırmayı, öğrenmeyi ve öğrendikleriyle pratiğini güçlendirmeyi olmazsa olmaz bir görev olarak görmelidir. Zaten devrimci çalışma tarzı dediğimiz de budur. Bu çalışma tarzını oturtduğumuz yerlerde insanlarımız kendisine, birlikte çalışma yaptığı arkadaşlarımıza, halka güven duyacaktır. Sorunlar karşısında umutsuzluğa düşmeyecek, mutlaka bir çözümü olduğunu düşünecek ve çözecektir. İhtiyaçlar karşısında yaratıcı yöntemler bulacaktır. Tüm bunların sonucu insanlarımız da, örgütlenmelerimiz de gelişecektir.

Öncelikle yöneticilerimiz, kadrolarımız bu çalışma tarzını bir alışkanlık,

bir kural haline getirmelidir. İnsanlarımız birilerinin bir şeyler anlatmasını bekleme yerine, bilginin peşinden koşmalıdır. Bu anlayış, çalışma yaptığımız yerlerde mutlaka alışkanlık haline getirilmelidir. Çalışma yaptığımız alanlarda eksik olan, ihtiyaç olan ya da boşluk ne ise onu araştıran, bulan ve gereklerini hızla yapan insan tipi yaratılmalıdır. Bunu başarabilmek için öncelikle düşünmemiz ve öğrenmemiz gerekmektedir. Çünkü düzen insanlarımıza düşünmemeyi ve kendi başına öğrenmemeyi, kendi başına bir sorunu çözememeyi öğretmekle kalmıyor, kabul ettiriyor. İnsanların beynlerini köreltiyor, umutsuz ve inançsız insan tipini yaratıyor.

Yöneticilerimiz, kadrolarımız bu gerçeği bir an olsun aklından çıkarmamalıdır. Düzenin içinden gelen, saflarımıza katılan insanlarımızda önce bu yan değiştirilmelidir. Devrimci eğitim programlarımız bunu gözeterek hazırlanmalıdır. İnsanlarımız hazır bilgi bekleme yerine araştırmayı, öğrenmeyi öğrenecektir. Bunu başardığımızda insanlarımız öğrenmenin coşkusunu yaşamakla kalmayacak, yaptığı her işi en üst düzeyde sahiplenecek, karşısına çıkacak zorlukları aşacaktır. Zorlandığı-başarısız olduğu durumlarda moralsizlik yaşamayacak; doğru olanı yapmak için araştıracak, öğrenecek ve başaracaktır.

Evet, nasıl düşüneceğini, neyi-nasıl araştıracağını, öğreneceğini bilen insanın yaratıcılığı da gelişecektir. Unutmamalıyız ki her insanımız yaşamıyla, deneyimleriyle, kültürüyle... hiç de görmözden geleme-yeceğimiz bir zenginliğe sahiptir. Ama insanlarımız genellikle bu gerçeklerimizin farkında değillerdir. Biz bu gerçeklerimizi görmelerini sağlamalıyız. Bu ancak doğru düşünmelerini sağlamakla mümkün ola-

caktır. Doğru düşünmeyi öğrendiklerinde hem kendilerini tanıyacak, hem de halkı tanıyacaklardır.

Başkasından beklentinin olduğu yerde sorunlar çözülmediği gibi kendine güvensizlik gelişir. Oysa başkasından bekleme yerine doğru düşünme ile hareket ederek çözümler üretmek mümkündür. Kaldı ki yaratıcı düşünme, çözümler üretmek olağanüstü bir yetenek değildir. Bunun için diyalektik materyalist düşünce, yoğunlaşma, emek sabır, devrimci kararlılık gerekmektedir. Bu da her Parti-Cepheli'de vardır. Ama yeterli olup olmadığı değerlendirilmelidir.

Kendini Örgütleyen, Biz Ölçülerile Düşünen Yönetici; Her Türlü Sorunu Çözer, Güçlükleri Yener, Eğer Çözemiyorsa, Aşamıyorsa, Yenemiyorsa Orada “Biz” Değil “Ben”, Devrim Değil Düzen Vardır

Yöneticilerimiz, kadrolarımız mücadele içerisinde pek çok sorunla, zorluklarla, engellerle karşılaşır. Herbiri devrim iddiamızın ve savaşma kararlılığımızın sınavı olur. Bu sınav sürekli ve devrime kadar, hatta devrimden sonra da devam edecektir. O nedenle, karşılaştığımız her sınavı kazanmak, geçemediğimiz sınavlara yeniden hazırlanmak ve kazanana kadar aynı iddia-kararlılıkla hareket etmek, devrimciliğimizin de devamı açısından bir zorunluluktur. Aksi bir tutum ise düzene geri dönüşün yolunu açacaktır. Diğer bir ifade ile çürümektir. Hiçbir insanımız buna izin vermemeli, devrimcilik dışına düşmemelidir. Bunun yolu ise doğru düşünme yöntemlerini öğrenmektir. Bu başarıldığında zorluklar, engeller aşı-

lacak, sorunlar çözülecektir.

“Gerçekçi olacağız. Sorunlar, zorluklar karşısında çare bulup üretmenin ilk adımını gerçekçi olarak atacağız. Felsefe'nin ölümsüz öğretmeni Politzer'in ifadesiyle söylersek; ‘çözmemiz gereken bir problemle karşılaştığımızda yapacağımız ilk iş, bu problemi gayet açık bir biçimde ortaya koymaktır.’...” (Felsefenin Başlangıç İlkeleri, Syf: 99, Sosyal Yayınları)

Geri hayatın içindeki çözümü, çareyi yaratmaktır. Çözümü yaratacak olan emeğimiz, cüretimizdir. İşte bunlara güveneceğiz. Özgüven budur.

“Bizim sihirli bir değneğimiz yok. Ama devrimci irademiz var. Sorunları çözmemizin, engelleri aşmanın, zorlukları alt etmenin yolu devrimci iradeye sahip olmaktan geçer.” (Yürüyüş, Sayı: 445, Syf: 25)

Sorunlar, zorluklar ve engeller karşısında genellikle iki tavır ile karşı karşıya kalırız. Hemen belirtmeliyiz ki bu iki tavır, iki ayrı ideolojiye, dolayısıyla iki farklı sınıfa aittir. Diğer bir ifade ile biri devrime-halka, diğeri düzene-burjuvaziye hizmet eder.

Sorunlarla, zorluklarla savaşmak-mücadele etmek yerine, onunla uzlaşanlar burjuva ideolojisiyle hareket etmektedir. Bu anlayışın pratikte yansıması, hemen her şeyden şikayet etme, zorluklardan kaçma şeklinde olmaktadır. Ve asıl olarak da bu anlayışın özünde örgütü ve yoldaşını sahiplenmemek, biz olamamak vardır. Öyle ki, emperyalizme ve işbirlikçisi oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşımızın sorunlarıyla, savaşımızın kendisini birbirinden ayırırlar. Bu yanlış bir bakış açısidir. Ve değiştirilmelidir. Değişim için ise burjuva ideolojisine karşı cepheden

tavir almak zorunludur.

Küçük burjuva zaafarla-anlayışla mücadele edilmelidir. Küçük burjuva anlayış savaşıımızın önündeki aşılması gereken en önemli engeldir. Bu anlayışın içimizdeki uzantıları zora gelmezler, bir işi gereken ciddiyetle yapmazlar ve en olumsuz özellikleri de emeğe olan yabancılaşmalarıdır. Devrimciler emeğe yabancılaşmayı reddeder. Çünkü emek üretmektir-yaratmaktır. Emek vermek sahiplenmektir. Ve tabiki “Emek en yüce değerdir” ilkesi tüm yöneticilerimizin-kadrolarımızın, insanlarımızın yaşamının temel ölçüsü olmalıdır.

Emeğe yabancılaşanlar, “biz” olamayanlar savaşıımızın en basit sorunları karşısında tökezler, gerilerler. Emeğin sahiplenilmediği yerde zaten sorunların çözülmesi de mümkün değildir. Oysa devrimcilik sorun çözmektir. Çünkü devrimcilik tercihimize birlikte, düzende yaşadığımız sorunların çok daha fazlasını savaşıımız içinde yaşarız. Ve tabi ki diğer taraftan, çok daha büyük bir sorun çözme gücüne, iradesine sahip oluruz.

Çaresizliği yaratan burjuva ideolojisi- dir. Yok edecek olan ise diyalektik materyalizmdir. Diğer bir ifade ile, doğru düşündürmektir. Evet, devrimciler yaşanan hiçbir sorun karşısında çaresiz değildir. Devrimcilik bize sorunların nasıl çözüleceğinin yol-yöntemlerini öğretir. Devrimcilerin temel çalışma tarzı kolektivist- dir. Hiçbir sorun karşısında yalnız değildir. Kolektif çalışma içerisinde her türlü sorunun çözümü bulunacaktır. Bu durumda, insanlarımız sorunlardan ve sorumluluk almaktan kaçmamalıdır. Savaşıımız; sorunları çözdükçe, önümüze dikilen engelleri aştıkça gelişecektir. Bu tek tek her yöneticimiz, kadromuz için de geçerlidir. O zaman yapmamız ge-

reken açıktır: Yöneticilerimiz, kadrolarımız savaşıımızda, insan ilişkilerinde- tüm faaliyetlerimizde karşılaştığımız sorunların, güçlüklerin çözümüne yoğunlaşmalı, yaratıcılığını kullanmalı, çabasını-emeğini bu yönde geliştirmelidir.

Mücadelemizin sorunlarına yaklaşımda eğitim temel bir öneme sahiptir. Sorunların üzerine eğitimle gidildiğinde sonuç alınacaktır. Her insanımız mücadele içerisinde sorun çözmeyi öğrenmelidir. Burjuvazi sorunlar karşısında ne yapacağını bilmeyen, zayıf, güçsüz insan tipi yaratır. Bu insan tipi kendine güvensiz, iradesi zayıftır. Devrimcilik ise halkın ve mücadelenin çok daha büyük sorunlarını çözme iradesine sahip olmaktadır.

Kuşkusuz, düzenin eğitiminden geçen ve onun şekillendirdiği bir insanı değiştirmek ne bir anda olacaktır, ne de kendiliğinden değişecektir. Bu ancak kesintisiz bir eğitimle, ideolojik ve politik olarak değişmekle gerçekleşecektir.

Mao bu konuda şöyle demektedir:

“Düzeltilme yöntemi, en baştan, ideolojik olarak bireyciliğin kökünü kazımak amacıyla eğitimi yoğunlaştırmaktır. İkinci olarak, sorunların ele alınışında, görev dağılımında ve disiplinin uygulanmasında doğru bir yol izlemektir. (...) Eğitim çalışmalarımızla da bireyciliğin, toplumsal kökeni bakımından küçük burjuva ve burjuva ideolojisinin parti içindeki yansıması olduğunu açıklamalıyız.” (Mao, Seçme Eserler Cilt:1, Syf: 266, İnter Yayınları)

İşte bunu hayata geçirdiğimiz oranda bireycilikten, düzen bağlarından kurtulma, kendimizi savaşıımıza adamamızın, bir sıra neferi olmamızın önündeki engeller, sorunlar birer birer ortadan kalkacaktır.

Başta yöneticilerimiz, kadrolarımız

olmak üzere tüm insanlarımız devrimciliklerini bilimsel temele oturtmalıdır. Bunu başardığımız oranda; ne yaptığımızı ve ne istediğimizi bilen, hata ve eksiklerini gören, devrimin stratejisini ve taktiklerini, aşacağı engelleri kavrayan bir devrimci tipi ortaya çıkacaktır.

Yöneticilerimiz- Kadrolarımız Mücadelemizin Savaşımızın Sorunlarını Çözerken Hata Yapmaktan Değil Yapılan Hataları Düzeltmemekten Korkmalıdır

Yöneticilerimiz kadrolarımız hata yapmaktan korkmamalıdır. Çünkü hata yapma korkusu hiçbir şey yapmamaya yol açacaktır. Bu kadarla da kalmayacak çalıştığı alandaki sorunları olduğundan büyük görecekt kendisine güvensizlik, yetersizlik duygusu gelişecektir. Ve devrimcilikten uzaklaşma kaçınılmaz olacaktır. O nedenle hiçbir yöneticimiz, kadromuz bu duruma düşmemelidir.

Yapılması gereken, her türlü sorunla, güçlükle savaşmaktır. Hiçbir yöneticimiz-kadromuz sorunlarla savaşmaktan korkmamalıdır. Savaşmaktan korkmayanlar hata yapmaktan da korkmazlar. Çünkü bilirler ki doğru tavır da; hatalar yapılarak ancak yapılan hatalar düzeltilerek ortaya çıkacaktır. Sorun çözmeyi öğrenirken hatalarda yapılacaktır. Burada asıl olan hatalardan öğrenmesini bilmek ve tekrarlamamaktır. Zaten tecrübe deney dediğimiz de budur.

Yöneticilerimiz sorumluluk duygularını büyütmelidir. Savaşı savaşıarak öğrenmelidir. Diğer bir ifade ile yöntemimiz pratik-teori-pratik olmalıdır. Bu noktada ne kadar cüretli olursak o kadar başarılı olacağımız bilinmelidir.

Karşı devrim güçleri çok sorunlar

yaratarak savaşımızı büyütmemizi engellemeye çalışmaktadır. Parti-Cephe'li yöneticilerin, kadroların görevi ise yaşanan sorunları hızla çözmek ve halka güven vermektir. Bilinmelidir ki sorunlarla boğuşan bir alan-birim halka güven vermekten uzaklaşacaktır. O nedenle hem örgütsel faaliyetlerimizi sürdürürken karşılaştığımız sorunları, güçlükleri aşacak ve hem de tek tek insanlarımızın sorunlarını çözecek, kaygılarını ortadan kaldıracaktır. Örgütlenme ve kadrolaşma için bu zorunludur.

Tüm yöneticilerimiz-kadrolarımız örgütlenme ve savaşımızı büyütme hedefine sahip olmalıdır. Bu hedefimize ulaşmak için küçük-büyük ayırımı yapmamalı, her işimizi büyük bir coşku ve heyecanla yerine getirmeli, karşımıza çıkan sorunları çözmeliyiz. Gerektiğinde dergimizi satmalıyız, gerektiğinde kapı kapı dolaşıp gerçekleri anlatmalıyız. Hiçbir sorunun çözümsüz olmadığını bilmeli, çözümsüz bırakmamalıyız. Çözdüğümüz her sorun, aştığımız her engel sadece kendine olan güveni büyütme-yecek, halklarda güven yaratacaktır.

Parti-Cephe'li Yöneticiler-Kadrolar Alanlarında Çok Çeşitli Sorunlarla Karşı Karşıya Kalabilir, Bu Doğaldır... Doğal Olmayan; Sorunlar Karşısında İçine Düşülen "Çaresizlik"tir; Çaresizlik, Çürümedir, Reddedilmedir

"Devrimciler çaresiz olamazlar, çaresizlik burjuvazinin yaratmak istediği bir tablodur. Çaresiz, zavallı devrimci tipi asalak devrimci tipidir. Kendine, örgütüne ve halkına güvenmeyen, devrimi

dışarıdan bekleyenler, mücadeleyi zafere kadar sürdüremez ve er geç baktaklığa dönerler. Engin bir yurtseverlik duygusu ve halk sevgisi taşıyanlar, halka güvenenlerdir. Halkını sevenler, yurtsever olanlar düşmanın baskıları ve olanaksızlıklarla dolu koşullara teslim olmazlar.” (Dayı, Aktaran Yürüyüş, Sayı: 445, Syf: 96)”

Çözülmeyen, ötelenen sorunların mücadelemize-devrime zarar vereceği açıktır. Çözülmeyen her sorun, karşı devrimin saflarımızda kazandığı bir mevzii olarak düşünülmelidir. Saflarımızdaki karşı devrim mevzilerini ele geçirmeden, yok etmeden savaşımızı ileri taşımamız olanaklı olmayacaktır.

Sorunların normal görüldüğü, çözümünü noktasında çaba gösterilmediği, birim-alanlarda ters giden pek çok şeyin olduğu kesindir. Her şeyden önce orada eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işletilmediği açıktır. Bu durumda orada objektif olarak devrim değil, düzen yaşıtılıyor demektir. Buna hiçbir yöneticimizin-kadromuzun göz yummaya hakkı yoktur. Ayrıca açıktır ki, çözülmeyen her soruna yenileri eklenecek ve katlanarak büyüyecektir. Ve bu durum çözümünü daha da güçleştirecektir. O nedenle sorunlar görüldüğü anda yeni sorunlara yol açmadan çözülmelidir.

Çözülmeyen ve katlanarak büyüyen sorunların olduğu her yerde doğaldır ki moralsizlik ve umutsuzluk yaşanacaktır. Devrimci heyecan yerini bıkkınlığa bırakacak, örgütlenmemiz gerileyecektir. Merkezi programlarımız hayata geçirilmediği gibi yerel politikalar da üretilmeyecek, hazırlanmış programlar hayata geçirilmeyecektir. Yoklar-olmazlar birbirini izleyecek, en basit yapılabilir işler bile yapılmayacaktır. Böyle bir gidişe izin

vermek devrime ihanet olacaktır.

Sorunların çözümünde engel olarak karşımıza çıkan temel noktalardan biri de benmerkezci bakış açısıdır. Ben merkezci bakış açısı ve çalışma tarzına karşı mücadele edilmeden sorunların çözülmesi olanaklı değildir. Bir yanıyla ortaya çıkan sorunların asıl kaynağı zaten benmerkezci çalışma anlayışının kendisidir.

Benmerkezci bakış açısının nereden-nasıl ortaya çıktığına yazımızın önceki bölümlerinde de değindik. Benmerkezcilik kazındığında altından subjektizm çıkacaktır. Bu anlayış; kendini çok sevme, beğenme hastalığıdır. Gerçeğe, diğer ifade ile örgütümüzün çıkarlarına değil, bireyin düşünce duygularına dayanan doğruları esas alır.

Bu anlayış sahipleri, sorunların nedenini hep kendi dışında ararlar. Sorunları gerçeğe göre değil, bireyci bakış açılarıyla ele alırlar. En kötü özellikleri de hiçbir şeyi doğru değerlendirememeleridir. Gerçeklikten uzaklaştıkları için neden-sonuç ilişkisi kuramazlar. Doğaldır ki bu tip yöneticilik anlayışı hiçbir sorunumuzu çözemediği gibi daha da büyütecektir. Sorunların çözümü bu tür kişilikleri devrimcileştirmekten geçmektedir.

Yöneticilerimiz-Kadrolarımız Alanlarında-Birimlerinde Yaşanan Sorunlara Diyalektik Materyalist Yöntemle Yaklaşmalı, Parti-Cephe Ruhuyla Heyecanıyla Çözmelidir

Yöneticilerimiz, kadrolarımız bir sorunu çözmek için o sorunun ne olduğunu bilmek durumundadır. Daha genel bir ifade ile söyleyecek olursak, öncelikli

olarak sistemli düşünmeli ve çok ayrıntılı çalışma yapılmalıdır. Sorunu tam olarak kavramadan anlamak, dolayısıyla çözmek olanaklı olmayacaktır. O nedenle soru sormaktan korkmadan, tek yanlılığa ve yüzeyselliğe düşmeden yaklaşmalı ve sorunu derinlemesine kavramalıyız. Sorun çözme yöntemimiz ise diyalektik materyalizm olacaktır.

Lenin yüzeysellik konusunda şöyle der; “(...)Yüzeysellik kesinlikle zararlı olacaktır. Eğer az bildiğimi biliyorsam, daha çok şey bilmek için çaba harcarım. Fakat kendisinin komünist olduğunu, sağlam bir şeyler bilmesi gerektiğini açıklayan biri, komutan olmaktan başka her şey olabilir.” (Lenin, Seçme Eserler Cilt-9, Syf: 514, İnter Yayınları)

Lenin’in ifade ettiği gibi yüzeysellik, herhangi bir sorunu çözmek bir yana, o sorunun daha da büyümesine ve zarar vermesine yol açabilecek bir özelliğe sahiptir. O nedenle yöneticilerimiz görev ve sorumluluklarıyla ilgili her konuyu derinlemesine kavramak durumundadır. Sorunları görmesi, anlaması ve çözüm üretebilmesi de buna bağlıdır.

Ne Yapacağız?

a) Karar alacak ve iradi olacağız.

b) Programlı olacağız. Çünkü program üretmektir. Üretmek ise emek vermektir.

c) İsrarlı olacağız. Çünkü ısrar hırstır. Devrimci hırs ise zafere kilitlenmektir.

d) Denetim yapmalıyız. Çünkü denetim önlem almaktır.

İşte bu durumda başarmamak için hiçbir neden yoktur. Başarmak demek kavramak demektir. Örgütlememizi ve savaşıımızı büyütme demektir. Biz bunun için varız. Varlık nedenimizi bir an

dahi olsun aklımızdan çıkarmamalıyız. Cepheli tarzı başladığı işi bitirmektir. Önderimizin, şehitlerimizin gözleri üzerimizdedir.

Yöneticilerimiz-kadrolarımız Cepheli tarzını kendi kişiliklerinde, faaliyet gösterdikleri alanlarda hayata geçirmelidir. Bunun için mücadelemizi sorunları ile birlikte sahiplenmeli, hiçbir soruna-zorlamaya teslim olmamalıyız. Programlı ve emekçi olmalıyız. Yanlışları ancak böyle düzeltebiliriz.

Unutulmamalıdır ki, kendine körü körüne bir güvenle, sorunları küçük görerek ya da bunun tam tersi kendine güvensizlikle sorunları abartarak hiçbir sorunu çözemeyiz. Yapmamız gereken sorunu olduğu gibi kavramak olmalıdır. Çözüm gücü olarak da kendimize ve kolektivizmin gücüne inanmalıyız. Ve daha da önemlisi sorunları çözerken yüzümüzü hep halka dönmeliyiz. Halkın yaratıcı gücünü çözüm gücü haline getirmeliyiz.

Devrimci bir ruhun, heyecanın olduğu yerde ya sorun yaşanmayacak ya da yaşanan sorunlar hızlı şekilde çözülecektir. O nedenle devrimci ruh ve heyecanın olmadığı yerde sorunları yasaklarla, tedbirlerle çözemeyiz. Devrimci ruh ve heyecanın, coşkunun, doğru düşünme ve bilincin yerine; yasakları, emir ve talimatları koyan bir anlayış, bürokrat bir anlayıştır. Elbette ki bir savaş örgütünde yasaklar da, emir ve talimatlar da olacaktır ve her ne pahasına olursa olsun uyulacaktır da... Zaten söylediğimiz de bu değildir. Sorunların çözümünü yasaklarla, sadece tedbirlerle ele alan bir anlayış doğaldır ki ortaya çıkan sorunları çözemez. O nedenle devrimci ruhu, heyecanı tüm alan-birimlerle yaratmalıyız. Her insanımız

içinde-çevresinde mücadelemizin çöş-kusunu yaşamalı ve yaşatmalıdır. Savaşımız ancak böyle bir zeminde yük-selecektir.

Bir Savaş Örgütünün Yöneticileri- Kadroları Mücadele İçerisinde Kendini Sınırlamamalı; “Benden Bu Kadar” Dememeli; Denilmesine de İzin Vermemelidir

Savaşta ve devrim mücadelemizde tek bir gerçek vardır; o da devrimciliğin sürekli bir değişimi-gelişimi zorunlu kılmasıdır. Bu gerçeği göz ardı ederek durumundan memnun olanlar, yetinmeci davrananlar yanlış yapmaktadır. Yetinmecilik bildiklerini yeterli görmektir. Bu durum öğrenmenin, öğretmenin üzerindeki en büyük engeldir. Oysa başta yöneticilerimiz olmak üzere insanlarımızın her anı eğitim ve üretimle dolu olmalıdır. Çünkü bizim kendimizde, çalışma yaptığımız alanda bırakacağımız her boşluğu burjuvazi kendi ideolojisiyle mutlaka dolduracaktır.

Devrimci faaliyetlerimizin en başında öğrenmek ve öğretmek gelmektedir. Bunun için eğitim faaliyetlerini devrimci yaşamımızın her anına yaymak olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Her durumda gelişmek-güçlenmek mümkün olmayacaktır. Devrimciliğin gelişmesinin, güçlenmesinin önündeki engel olan yetinmeciliğin pratiğindeki ifadesi genellikle yaptıklarının yeterli görülmesidir. Diğer bir ifade ile yetinmecilik yapılan işlerde, "elimden geleni yaptım, daha fazlasını yapamam" demektir. Kuşkusuz sadece yöneticilerimiz değil, hiçbir arkadaşımız böyle bir düşünceyi, ifade biçimini kabul etmemelidir. Bunu ancak statükocular,

gelişmeye ayak direyenler, yani yetinmeciler kabul edebilir.

"Benden bu kadar" anlayışı bir sonuçtur. Nedeni ise kendine sınır koymaktır. Oysa hiçbir yöneticimiz-kadromuz kendisine sınır koymak bir yana, sınırları aşmak ve hep daha ileri yürümek, hatta imkansız başarmak zorundadır. Sadece yöneticilerimizin değil hiçbir kadromuzun, insanımızın "Hiç yoktan iyidir" anlayışı olmamalıdır. Bu anlayış burjuvaziye aittir. Hiçbir Parti-Cephe'li, yetinmeciliğin meşrulaştırılmasına izin vermemelidir.

Bilinmelidir ki yetinmecilik bir yöneticinin en büyük düşmanıdır. Hem kendimizle, hem de karşı devrimle savaşımızın önünde engeldir. Hızla önlem almadığımızda ve engel kaldırılmadığında gerileme ve peşi sıra da mücadelenin dışına düşülecektir. Buna ne kendimiz de, ne de başka bir insanımızda izin verilmelidir. Ki böyle bir hakkımız da yoktur. Zamanında görmeli, adını koymalı ve cesaretle üstesinden gelinmelidir.

Yöneticilerimiz-kadrolarımız sürecin ihtiyaçlarını kavramalıdır. Sürecin ihtiyaçları görüldüğünde-bilince dönüştürüldüğünde, yetinmeciliğe karşı mücadelenin önemi de kavranacak ve cepheden bir savaş yürütülecektir. Savaşımızın; yetinmeciliği reddeden, değişen, ileri doğru koşan yönetici-kadro tipine ihtiyacı vardır. Kendi gelişimimize ve birlikte çalıştığımız arkadaşlarımızın gelişimine de böyle bakılmalıdır.

Yetinmecilikle savaşmalı ve cüretli adımlar atmamız. Cüretli adımlar atanlar aldıkları görevleri başarılı şekilde yerine getirmekle kalmayacak, daha ileri görevlere de hazır olacaklardır. Daha ileri görevlere hazır olmak demek, hangi konuda ihtiyaç varsa o konuda kendini

geliştirmektir. Kaldı ki Parti-Cephe'li yöneticiler-kadrolar her konuda bilgi sahibi olmalıdır. Ne kadar bilgi sahibi olurlarla olsunlar "bu kadar yeterli" duygusu-düşüncesi içerisine girilmemelidir.

Cüret ile Akıllı Birleştiren Yönetici Kendine ve Halka Güvenir; Tek Başına Düşünmez-Yapmaz; Ne Yapacaksa Yoldaşlarıyla, Halkla Birlikte Düşünür Birlikte Örgütler-Yapar

Yöneticilerimiz-kadrolarımız yaptığı her işten sonuç almalıdır. Çünkü alınan her somut sonuç örgütlenmelerimizi güçlendirecek, savaşımızı büyütecektir. O nedenle küçük-büyük demeden her işimizi ciddiyeyle ele almalı, alınacak sonucun devrime olumlu ya da olumsuz katkısı olacağı unutulmamalıdır. Aynı zamanda sonuç alınamayan her iş, emek ve zaman kaybına yol açmakla kalmayacak, moral bozacaktır.

Görüldüğü gibi yapılacak her işin sonuçları mücadelemizi bire bir etkilemektedir. Onun içindir ki devrimci bir faaliyeti-işi örgütlerken mutlaka sonuç alacağımıza inanmalıyız. Aksi durumda inançsızlık "olmazcılığı" yaratır. Ve zaten bu durumda sonuç almak mümkün olmayacaktır. İnanç yapabilme gücüdür. Diğer bir ifade ile iradedir.

Cüretle yapılacak her işten sonuç alınır. Tabi ki bizim sözünü ettiğimiz cüret kör bir cüret değil, inancımızla iç içe olan bir cürettir. Ve bu cüretin kaynağında kendimize, yoldaşlarımıza, halkımıza güven bulunmaktadır.

"Cüret ile akıllı birleştirebilen yöneticiler istiyoruz. Hem cüretli, hem de akıllı olabilmek için devrimci yöntemler kullanmak gerekir. Cüretle süreci omuz-

layanların, geleceği belirleyeceği muhakkaktır. Cüretin kaynağı ideolojik netliktir. Devrimci irade; cüret ve yoğun emektir. Örgütlenmemizin ve savaşımızın ihtiyaçlarını cüret ve emekle karşılamalıyız. Gerçek cüret ve inanç, halkın gücüne inançtır. Siyasi cüret, cesaret ve atılganlıkla birleştiğinde bu çizgi karşısında düşmanın kazanma şansı yoktur." (Yürüyüş, Sayı: 382, Örgütmenimiz)

Cüretli olanlar, halkın yaratıcı gücüne güvenenler zorlukları aşar, savaş geliştirirler. Kuşkusuz bu süreç içerisinde pek çok sorunla karşılaşılacaktır. Sorunları çözmek, engelleri aşmak için kolektivizm olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. İdeolojimize ve halkın yaratıcı gücüne güvenenler kolektif çalışabilir, dolayısıyla da zorlukları yener, sorunları çözer. O nedenle kitlelerin örgütlenmesi ve yaratıcı gücünü savaşımıza katmak, devrimin geleceği için bir zorunluluktur. Ki zaten kitlelerin katılmadığı bir devrim de olanaksızdır.

Yaptığımız her işte-faaliyetlerimizde arkadaşlarımızın, halkımızın katılımını sağlamalıyız. Bunu ne kadar başarabilirsek yaptığımız iş-faaliyetler o kadar sahiplenilecektir. Kolektivizmin olmadığı, bu yönde bir bakış açısının hayata geçirilmediği her işten-faaliyetten istenilen sonuçların alınmayacağı bilinmelidir.

Tek başımıza düşündüğümüz, hareket ettiğimiz sürece yapılan işten, örgütlenen faaliyetten, hedeflenen sonuçların alınması olanaklı değildir. Çünkü orada kolektivizmin gücü, yaratıcılığı değil bürokratism hastalığının yarattığı tahribat vardır. Yöneticilerimiz-kadrolarımız bulundukları her alanda kolektif yapılar kurmak ve kolektivizmi işletmek zorundadır.

Faaliyetlerimizle ilgili hazırlanacak olan plan ve programlar mümkün olan en geniş katılımla oluşturulmalıdır. Faaliyetlerimizin süresi, kim hangi işi, ne zaman, hangi araçlarla yapacak tüm ayrıntılarıyla somutlanmalıdır. Olanaklarımızı doğru tespit etmeli ve gerçekçi programlar çıkartılmalıdır. Bu da ancak bireylerin değil, örgütlü gücün yapacağı bir iştir. Ve tabi ki sorun plan ve programların kolektif bir anlayışla hazırlanması ile bitmemektedir. En az bunun kadar önemli olan bir nokta ise yapılan plan ve programa herkesin inanmasıdır. Parti-Cephe ruhuyla ve heyecanla çalışmasıdır. Unutulmamalıdır ki, devrime hizmet edecek, halka umut taşıyacak eylemler ancak bu bakış açısıyla örgütlenebilir.

Elbette bir plan-program ne kadar iyi hazırlanırsa hazırlansın pratikte mükemmel sonuçlar yaratmayacaktır. Her zaman sorunlar, engeller olacaktır. Burada önemli olan olanaklarımızı kitle gücümüzü en gerçekçi şekilde değerlendirmek ve en iyi sonucu almaktır. İdeal plan yapmak adına hiçbir şey yapmama durumuna düşülmemelidir. Unutulmamalıdır ki önümüze koyduğumuz bir hedefe ulaşmak için irili ufaklı pek çok plan-program yapmak gerekecektir. Başarmak için, alınan her karara uymak, en iyi sonucu almaya çalışmak ve yüksek bir disiplinle, ruh ve coşkuyla hareket etmek zorunludur.

Yöneticilerimiz-kadrolarımız çalışma yaptıkları alanlarda ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar yetinmeci olmamalı, hep daha iyisini-fazlasını yapma hedeflenmelidir. Devrimci iradenin sınırı yoktur. Tam 7 yıl süren Büyük Ölüm Orucu Direnişimiz-Zaferimiz bunun en somut ifadesidir. En olumsuz koşullarda

bile çaresiz kalınmadı, her türlü zorluk aşıldı ve zafer kazanıldı. Düşmana olan kinimizle, halkımıza duyduğumuz güvenle-sevgiyle, devrime olan inancımızla, her işten, faaliyetten sonuç almak fazlasıyla olanaklıdır. Önemli olan kendimizi, yoldaşlarımızı ve halkımızı örgütlemektir.

Faaliyet alanlarımızda kolektif üretkenliği hakim kılmak, kolektivizmi işleyiş haline getirmek için disiplin olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Plan ve programlarımızı ancak disiplinle hayata geçirebiliriz. Disiplin, inancımız ve gönüllülüğümüzdür. Geniş halk kesimlerinin içinde çalışırken, halkla birlikte karar alınıp uygularken inandırıcılığımızın en somut ifadesidir. Unutmamalıyız; halk, ilkeli ve tutarlı olanların, verdikleri sözün tutanların peşinden gidecektir.

Sevgili Dayımız “Devrim Sürekli Bir Savaş Halidir” diyor Bu Savaşı Örgüt Bilinci ve Ruhu ile Hem Kendimizde Hem de Hayatın Her Alanında Sürdürmeli ve Kazanmalıyız Bu Savaşı Kazandığımız Oranda “Tek Başına Örgüt” Olmayı Başarıyoruz

“Dayı için devrimcilik sürekli bir savaş halidir. Her devrimcinin beyni, yüreği ve yaşamı düzen ve devrim arasındaki kesintisiz savaş arenasıdır. Böyle ele alındığı içinde, her devrimcinin kendi içindeki düzen devrim çatışmasının çok çeşitli biçimlerde sürdüğüne, bu savaşta asla gevşemeye, mutlak zafer sarhoşluğuna düşülmesine yer olmadığına sık sık vurgu yapmıştır.”
(Bir Devrimci Dursun Karataş, Cilt: 2,

Sayfa: 426, Boran Yayınları)

Önderimiz devrimciliği sürekli bir savaş hali olarak tanımlamıştır. Yöneticilerimiz Dayımızın bu sözünü bir an dahi olsun aklından çıkarmamalıdır. Dayımızın vurguladığı gibi savaşımızın tek alanı yoktur. Diğer bir ifade ile savaş alanı sadece fiziki düşmanla karşı karşıya olduğumuz alan değildir. Aynı zamanda kendi beynimiz yani iç dünyamızda sürdürdüğümüz savaş, dış dünyamızda diğer alanlarda sürdürdüğümüz savaşın kaderini de belirleyecek ölçüde önemlidir. O nedenle iç dünyamızdaki devrim- düzen savaşını ciddiye almalı ve kesintisiz sürdürmeliyiz. İç düşmana karşı sürekli bir savaş sürdüremeyen ve zaferler kazanamayan bir yönetici, kadro dış düşmana karşı da zaferler kazanamaz. Dolayısıyla devrimciliğini de sürdüremez.

Yöneticilerimiz kendinde ve yaşamda verdiği savaşı ancak örgüt bilinci ve ruhu ile sürdürebilir. Aksi halde bu savaş kesintisiz sürdürmek mümkün olmayacaktır. Örgüt bilinci ve ruhu tek başına örgüt olmaktır. Kendi iç dünyamızda sürdürdüğümüz savaşın nasıl ki hem komutanı-yöneticisi, hem de sıradan neferiysek; hayatın içerisinde de nerede olursak olalım almış olduğumuz görev ve sorumlulukları yerine getirirken hem yönetici-komutan, hem de sıradan nefer-savaşçı olunmalıdır. Tek başına örgüt olmak dediğimiz de işte budur.

Tek başına örgüt olmak düşmanla uzlaşmamak demektir. Devrim iddiasını, perspektifimizi her şart altında korumak ve gereklerini yerine getirmektir. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin saldırıları karşısında geri çekilme, saldırılardan korunma adına bedel ödemekten kaçma, Parti-Cephe tarzı değildir. Parti-

Cephe tarzı, karşı saldırıya geçmektir. Düşman saldırıları karşısında “kaymak tabakayı koruma”, “en az kayıp verme” politikası oportünist solun tarzıdır. Ve bu tarzın bugün nerelere savrulduğu bilinmektedir. Kimi legalizm batağına saplanmış, kimi örgüt olma özelliğini kaybetmiştir. Parti-Cephe’nin bugün içinde bulunduğu durum ise düşmana korku, halklara umut vermektedir. İşte Parti-Cephe’mizin bugün içinde bulunduğu durumun yaratıcıları, tek başına örgüt olmayı başaran, başta önderimiz olmak üzere şehitlerimizdir. Yeni sürecin yöneticileri de tek başına örgüt olmayı başarmalı, halkların umudunu, düşmanın korkusunu büyütmelidir.

“Yöneticilik düşman saldırılarının her geçen gün arttığı, herkesin tutuklandığı bir süreçte Sabolar, Niyaziler olup savaşı büyütmektir. 12 Eylül faşist cuntasının ardından tüm Devrimci Sol kadroları ve sempatizanları tutuklanmıştı. Yılgınlığın, döneğin kol gezdiği bu dönemde mücadelenin yükünü tek başına Sabolar, Niyaziler omuzlamışlardır.

Örneğin Sabahat Karataş tüm olumsuzluklara rağmen aynı anda birçok iş yapmış, olanaklar yaratıp yeni ilişkiler kurmuştur. Devrimci Sol Ana Davası’nın sürdüğü dönemde hem hareketi yönetmiş, hem de hapishane ve mahkeme önlerine gelerek insanlarla, devrimci tutukluların aileleri ile ilgilenmiştir. İşte sürecimiz şimdi Sabo olup, Niyazi olup tek başına birçok görevi ve sorumluluğu omuzlamayı gerektiriyor. “Ben varsam Devrimci Sol vardır” deme cüretini gösterebilmeyi gerektiriyor.

Bu nedenle yönetici hiçbir zaman yalnız olmadığını bilir. Çünkü sırtını geleneklerimize, şehitlerimize ve tarihimize

dayar.” (Yürüyüş, Sayı: 366, 26 Mayıs 2013, Sayfa: 32)

Yöneticilerimiz örgütle bütünleştiklerinde, tek başına örgüt olmayı başardıklarında, sürecin ihtiyaçlarına cevap vermekle kalmayacak, geleceği de şimdiden kuracaklardır. Bunu başarmak için her koşulda örgüt gibi düşünmeli, sürekli bir ideolojik mücadele vermeli, beynimizi silahlandırmalıyız. İdeolojik olarak donanmalı, Marksist-Leninist bakış açımızı sağlamlaştırmalıyız. Örgüt bilincinin güçlenmesi, kendine güvenle birlikte her an devrimi düşünen, sadece kendi alanını değil bütünü gören, politika üreten ve uygulayan Parti-Cephe’li yönetici tipini de yaratacaktır. Sürecin ihtiyaç duyduğu yönetici tipini de yaratacaktır. Diğer bir ifadeyle süreç bizden Sabolar, Niyaziler olmamızı istemektedir.

Yöneticilerimiz Sadece Kendilerine Karşı Değil; Parti-Cephe’imize, Yoldaşlarına, Halkımıza ve Devrime Karşı da Sorumludurlar Bu Sorumluluğu Kendimiz de Pratiğin İçinde Somutlamalı, “Ben Varsam Örgüt Var” Diyebilmeliyiz

Yöneticilerimiz, sadece görev yaptığı alanın-birimin sorumlusu değildir. Aynı zamanda Parti-Cephe’imize, devrime, halka ve yoldaşlarına karşı da sorumludur. Elbette ki en başta da kendine karşı sorumlu olmak durumundadır. Kendine karşı sorumluluk duymayanlar, diğer hiçbir sorumluluğu yerine getiremezler. Parti-Cephe’li yöneticide sorumluluk duygusu; mücadelemizi, örgütümüzü sahiplendikçe gelişecek, bü-

yüyecektir. Kendimizi ve mücadelemizi örgütlemenin, tek başına örgüt olmanın yolu sahiplenmekten geçmektedir.

Olumluluklarımızı gördüğümüz, sahiplendiğimiz gibi; olumsuzluklarımızı da zamanında görmeli ve sahiplenmeliyiz. Bu cüreti gösterirsek olumsuzlukları olumluluğa çevirme şansımız olacaktır. Kendine emek harcayanlar, geliştirenler; yoldaşlarına, kitlelere de emek harcayacak ve geliştirecektir. İşte savaşımız böyle gelişecek, büyüyecektir.

“Biz Parti-Cephe’liler her yerde örnek olmalıyız, ‘Büyük iş küçük iş’ demeden her şeyi yapabilmeliyiz, her konuda bilgi sahibi olmalıyız. Yazı mı yazıyoruz, yazımız okunaklı olmalı, kitap okuyorsak bu konuda da disiplinli olmalı, sürekli yeni şeyler öğrenmeliyiz.” (Erhan Yılmaz, Tarihi Yazanlar Konuşuyor, Sayfa: 183, Boran Yayınları)

Şehidimiz Erhan’ın söyledikleri her birimize yol göstericidir. Bir yöneticinin-kadronun, savaşçının nasıl düşünmesi ve davranması gerektiğini tanımlamıştır. Buna göre Parti-Cephe’liler her yerde “ben örgütüm” diyerek hareket etmelidir. Şehitlerimizle yarattığımız tarihimize, değerlerimize bakarak öğrenmelidir. Halkımız bize baktığında kişiliğimizde, yaptığımız işte Parti-Cephe’mizi görmelidir.

Yöneticilerimiz tek başına örgüt olmayı başarmalı, **“Ben varsam örgüt vardır”** düşüncesini yaşamda somutlamalıdır. Yönetici bunu başarmak için öncelikle kendini örgütlemelidir. Kendini örgütlemek her şeyden önce BİZ diye düşünebilmektir. BİZ’in olduğu yerde örgüt vardır. Ve esas olan devrimin, halkın çıkarlarıdır. Yöneticilerimizin düşüncesinin de, pratiğinin de ölçüsü sadece bu olmalıdır. Doğru bakış açısı

da budur.

**Yöneticilik, Savaşımızı ve
Devrimi Örgütlemektir
Bu, İktidar İddiasıdır
İktidar İddiamızı Büyütmek,
Güç Haline Getirmek İçin
Olumluluklarımızı
Güçlendirmeli,
Olumsuzluklarımıza Karşı
Savaş Açmalıyız**

“Çalıştığınız her alanda mutlaka kendinize alternatif insan yetiştirin. Komite tarzında çalışın. Unutmayın, komite tarzında çalışmak; hem sizi, hem mücadeleyi geliştirir. Kadrolaşmada sürekliliği sağlar. Devrim için yeni olanaklar yaratır. ‘Ben’ değil ‘Biz’ olmanın yolu da buradan geçer. Aksi; devrimi istememek, insanlara güvenmemek, kendini korumaktır. Ki, bu da devrimci değil, risk almaktan korkan küçük burjuva aydın-memur kişiliğidir. Alternatifli çalışan, komiteleşerek, yukarıdan aşağıya alternatiflerle örgütlenen insan devrimci, riskten korkmayan insandır.” (Dursun Karataş, Tarihi Yazanlar Konuşuyor, Sayfa: 241, Boran Yayınları)

Sevgili Önderimiz, Parti-Cephe’li yöneticinin nasıl olması gerektiğini açık ve net şekilde tarif etmiştir. Önderimiz tarif ettiği yönetici tipini öncelikle kendimizde örgütlemeli ve pratiğe geçirmeliyiz. Milyonları örgütlemek ve savaşımızı geliştirmek için bu bir zorunluluktur.

Yöneticilik devrimi örgütlemektir. Diğer bir ifade ile bulunduğu alanı-birimi içinde bulunulan sürecin ihtiyaçlarına göre örgütlemek, savaş geliştirmektir. Örgütleme faaliyeti yöneticinin kendisi ile başlayan ve tüm çalışma alanını

kapsayan iradi, planlı-programlı bir çalışmadır. Ve günün 24 saatini içine almaktadır. Yöneticiler 24 saat alanımızla, alanda-birlikte çalışma yaptığı arkadaşlarımızla, halkla birlikte olmak durumundadır. Çünkü devrimi örgütlemek, sadece yöneticinin 24 saat devrimle iç içe olmasıyla değil, tüm çalışma alanının 24 saat devrimle iç içe olmasıyla gelişecek- gerçekleşecektir.

Devrim için örgütleniyor, savaşıyoruz. Bu nedenle, yöneticilerimiz üstlendiği sorumlulukların bilinciyle hareket etmelidir. Yöneticilerimizin aldıkları nefes dahi devrime hizmet etmelidir. Bizim yöneticilerimizin-kadrolarımızın düzenin yönetici kadrolarıyla benzer tek bir özellikleri yoktur. Her şeyden önce iki farklı ideolojiyi temsil ederler. Bir tarafta gönüllülük temelinde yüksek disiplinle halk için 24 saatini adayan yöneticilik tipi bulunmakta; diğer tarafta ise halk için değil, kendisi ve temsil ettiği sömürü sınıfın çıkarlarını esas alan yönetici tipi bulunmaktadır. Devrimin yöneticilerinin motivasyonları kişisel çıkarları değil, halkın çıkarlarıdır, devrimdir.

Yöneticilerimiz Parti-Cephe’nin temsilcileridir. Bunu bir an olsun aklından çıkarmamalı, bu bilinç ve sorumlulukla hareket etmelidir. Onun için her işi ciddiyle ele almalı, disiplinli olmalıdır. Önderimiz bu konuda nasıl olmamız gerektiği sorusunu şu şekilde cevaplamıştır: *“Bir işi yapıyorsan; kuralına, disiplinine uygun yapacaksın. İş, kuralına, disiplinine uygun olarak yapılırsa, harcanan emeği karşılar. Aksi; işi bozmak, emeğe saygısızlıktır. Bir işi, eylemi geliştirecek olan disiplindir. Disiplin de, istemektir, yoğunlaşmaktır, uyanıklıktır; yaratıcılığı zenginleştirmek, başarıyı yakalamak için yapılan planlamadır,*

gösterilen özveri ve iradedir.” (Dursun Karataş, Tarihi Yazanlar Konuşuyor, Sayfa: 240-241, Boran Yayınları)

Yöneticilik yenilenmedir. Kendini yenilemeyenler sürecin ihtiyacına cevap vermekten uzaklaşacaktır. Bu da sürecin gerisinde kalmak, gerilemek demektir. Unutulmamalıdır ki yöneticilik sadece iş yaptırmak, yani kimi eylem ve kampanyaların örgütlenmesi demek değildir. Yöneticilik, günün 24 saatini içine alan bir yaşam biçimidir. Çalışma yaptığı alan-birimdeki hemen her şey onu ilgilendirir. Çalışma yaptığı alanın insanını, taşı-toprağını, yolunu-okulunu, acılarını-sevinçlerini, sorunlarını... her şeyini bilmelidir. Bilmiyorsa öğrenmelidir. Bunu yapmayan yönetici alana vakıf değildir. Dolayısıyla görev-sorumluluklarını yerine getirmiyor demektir. Görev-sorumluluklarını devrimci anlayışla yerine getirmeyen yönetici ne kendini yenileyebilir, ne de çalışma yaptığı alanda devrimi örgütleyebilir.

Kuşkusuz olumsuzluklar kader değildir. Olumsuzlukları gidermek, yanlışların yerine doğruları koymak yöneticilerin elindedir. Yapılması gereken de basittir. Bunları şu şekilde sıralayabiliriz:

1) Yöneticilerimiz ister silahlı alan, isterse demokratik alan olsun, çalışma yaptıkları alanı iyi tanımalı, ihtiyaçlarını tespit etmeli ve sürecin ihtiyaçlarına cevap vermesini sağlayacak şekilde kendilerini ve alanlarını örgütlemelidir.

Bunun için öncelikle yöneticimiz kendini hazırlamalıdır. Kendi gelişimine önem vermeyenler, eksiklerini gidermeyenler; çalışma yaptıkları alanın gelişmesine de önem vermez ve eksikleri gidermezler. Böyle yönetici tipinin yaptığı işlerden sonuç alması mümkün değildir.

Oysa sonuç alabilmek için yapılması gerekenler bellidir. İlk yapılması gereken de doğru düşündürmektir. Doğru düşünenin ilk şartı soru sormak ve bilgi sahibi olmaktır. Çalışma alanındaki insanlarımızı tek tek tanımak, eksiklerini tespit etmek ve kiminle neyi, nasıl yapacağına karar vermek; alınan kararları, hazırlanan plan-programları disiplinle hayata geçirmek önemlidir. Tüm bunlar gerçekçi bakış açısı ile yapıldığında önümüze koyduğumuz hedeflere ulaşmak zor olmayacaktır. Kuşkusuz pek çok olumsuzluk da yaşanacaktır. Ancak sorunlar, güçlükler doğru düşünme yöntemi ile ele aldığımızda çözülecek, aşılacaktır.

2) Yöneticilerimiz olumluluklarda da, olumsuzluklarda da uçlara savrulmamalıdır. Ne olumsuzlukları her şeyin sonu olarak görmeli, ne de olumluluklar abartılmalıdır. Görevimiz milyonları örgütlemek, savaşımızı geliştirmektir. Tüm bu süreç içerisinde olumluluklar yanında olumsuzluklar da yaşanacaktır. Her ne yaşanırsa yaşansın ölçümüz Dayımızın şu sözü olmalıdır: “Hangi şart altında olursanız olun eylemde, düşüncede, savaşta çevrenize karşı sabırlı, soğukkanlı ve adaletli olacaksınız” (Dursun Karataş, Age, Sayfa: 247)

Yöneticilerimiz faaliyetlerimizde ortaya çıkacak olan eksikliklerin-olumsuzlukların üzerine örtmemeli, nedenlerini araştırmalı, bulmalıdır. Bilmiyorsa öğrenmelidir. Öğrendiğini öğretmelidir. Başarı, sonuç almak ancak böyle mümkün olacaktır. *“Başarının olmazsa olmazı; ne kadar acımasız olursa olsun gerçeği görmek; esnetmeden, sağa sola bükmeden, bilimsel doğruları, değerleri ortaya koymak, yanlışın karşısına dikmektir.”* (Dursun Karataş, Age, Sayfa:

241)

3) Doğrular-gerçekler ancak ve ancak pratiğin içinde görülür. O nedenle yöneticilerimiz doğruları-gerçekleri tanımak istiyorlarsa pratiğin içinde olmalıdır. Hem de öyle günün belli zamanları değil tüm zamanı-hayatı devrim pratiğinin içinde olmalıdır.

Unutmamalıyız ki kitlelere gitmeyen, pratiğin içinde yer almayan yönetici görevlerini yerine getirmiyor demektir. Diğer bir ifade ile Parti-Cephe'li yönetici tipi değildir. Parti-Cephe'li yönetici tipi halkın-pratiğin içinde ete kemiğe bürünmekte, şekillenmektedir. Kısacası teoriyi reddetmiyoruz. Yöneticilerimiz birikimli olmalıdır, bilmediklerini öğrenmelidir. Ancak teoriyi; alanını ve koşulları doğru tahlil etmek için ve gerçekçi programları çıkarmak için kullanılmalıdır. Tabi ki plan-programın, pratikteki uygulanma süreci içinde olmalıdır.

Evet Parti-Cephe'li yönetici sadece programın hazırlayıcılarından biri değil, aynı zamanda onun pratiğe geçirilme sürecinin her anında da görev alır, denetler, ortaya çıkan olumsuzlukların giderilmesinde, güçlüklerin aşılmasında rol oynar. Bu görev-sorumluluğunu yerine getirmeyenler kitlelerden, birlikte çalıştığı arkadaşlarından kopmakla kalmaz, süreç içerisinde devrimciliğe-devrime yabancılaşır ve mücadelenin dışına düşerler. O nedenle yöneticilerimiz bir an dahi olsa devrimci uyanıklığı elden bırakmamalı, teori ve pratiğin bütünlüğünün önemini aklından çıkarmamalıdır.

4) Parti-Cephe'li yönetici yapan-yaptıran, birlikte yapan olmalı ve pratiğin içinde yer almalıdır.

"Yönetici insan, yalnız kendisi çalışan değil, çalıştıran, çalışırken kolektiflikle

insanların daha hızlı eğitileceğine ve öğreneceğine inanan, hesap sormasını, hesap vermesini bilen ve kolektif çalışmadan kendisinin de öğreceğine inanan insandır." (Dayı ve Yönetici İnsan-Kongre Raporu, Aktaran Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Yürüyüş, Sayı: 7, 1 Mart 2009)

Kimi yöneticilerimiz teorik gelişimi küçümseyebilmekte, kimi yöneticilerimiz ise pratikten uzak durabilmektedir. Her ikisi de yanlıştır. Yöneticilerimiz her koşulda öğrenmelidir. Kitaplardan, yayınlarımızdan, halkımızdan, yoldaşlarımızdan... her şeyden ama seçerek öğrenmeli, devrimci pratiğin hizmetine sunulmalıdır. Ve tabi ki bu öğrenme süreci pratikten kopuk olmamalıdır. Teori ve pratik birbirinden bağımsız değil, aksine sıkı sıkıya birbirine bağlıdır. Bu gerçek unutulmamalıdır.

Sadece pratiğe önem veren bir yönetici, kendi akışında pratik faaliyetleri geliştirebilir, ancak bu sürekli ve kalıcı olmayacaktır. Çünkü kendini, alanındaki insanlarımızı, kitleleri devrimci ideolojimizle, politikalarımızla eğitmediğimizde, sınıf bilinciyle donatamadığımızda ne örgütlenmemizi büyütebiliriz ne de savışımızı geliştirebiliriz. Düşman operasyonu ya da başka bir nedenle oradaki yöneticimizin ayrılması durumunda ise, orada hızla eskiye dönüşecek ve örgütlülük adına hiçbir şey kalmayacaktır. Oysa yöneticilerimizin temel görevi, örgütlenmelerimizin ve mücadelemizin gelişiminin sürekliliğini sağlamaktır. O nedenle alanında devrimci çalışma tarzını hayata geçirmeli ve mutlaka kadrolaşmaya gitmeli, kendi alternatifini hazırlamalıdır.

5) Parti-Cephe'li yönetici yukarıdan emir ve talimat alan, onu da olduğu

gibi alt ilişkilerine veren bürokrat-memur tipi yönetici değildir. Parti-Cephe'li yönetici tipi, bürokrat-memur yönetici tipini mahkum eder, onun yerine M-L yönetici tarzını geliştirir.

Mao, devrimci yöneticiliği memurlaştıranlara yönelik şu eleştiriyi ve uyarıları yapmaktadır:

"(...) 'Memur' tavrı. Bazı yoldaşlar, üyesi bulundukları Partinin ve Kızıl Ordu'nun, devrimin görevlerini yerine getirmek için, birer araç olduklarını kavramamaktadırlar. Devrimi gerçekleştirecek olanın bizzat kendileri olduğunu kavramamakta, sorumluluklarının devrime karşı değil de, sadece kendi kişisel üstlerine karşı olduğunu düşünmektedirler. Devrime karşı takınılan bu pasif 'memur' tavrı da, bireyciliğin bir yansımasıdır. Bu, kayıtsız şartsız devrim için çalışan faal üyelerin sayısının fazla olmayışının nedenini de açıklamaktadır. Bu hata giderilmediği takdirde, faal üyelerin sayısı artmayacak ve devrimin ağır yükü az sayıda insanın omuzlarına yüklenmeye devam edecektir. Bu da mücadeleye büyük ölçüde zarar verecektir." (Mao, Seçme Eserler Cilt-1, Syf: 165, İnter Yayınları)

Mao, "memur tavrı"nın devrime vereceği zararların ne kadar büyük olacağını çok açık şekilde ifade etmiştir. Ne yazık ki saflarımızda da bu anlayış bulunmaktadır. Teori ve pratiğe yeterince önem vermeyen, bunun doğal sonucu olarak faaliyetlerde iddiasız yönetici tipi, ne kitleleri örgütleyebilir, ne de savaşımızı geliştirebilir.

Savaş; iddia ve kararlılık olmadan geliştirilemez. O nedenle bir yönetici her şeyden önce iktidar iddiasına-perspektifine sahip olmalıdır. İktidar iddiası, aynı zamanda devrimci ruh ve coşkunun

kaynağıdır. Ve hiçbir koşulda var olanla yetinmemektir. Var olanla yetinmek, iktidar iddiasının kaybedilmeye başlandığı noktada ortaya çıkar. Var olanla yetinme bir yerde de durmayacak, beraberinde tereddütü, bedel ödemekten kaçmayı getirecektir.

Parti-Cephe'liler bulundukları her yerde memur-yönetici tipini mahkum etmeli, onun yerine Parti-Cephe'li yönetici tipini yaratmalıdır. Bunu başardığımız oranda milyonları örgütleyebilecek, savaşımızı geliştirebileceğiz. Başarmanın önünde tek engel vardır; kendi eksiklerimiz. Eksiklerimizi giderelim, savaşımızı büyütelim.

6)-Yeni sürecin yöneticileri; görev ve sorumluluklarını feda ruhu ile yerine getiren, kendi eğitimine önem veren Parti-Cephe'li yönetici tipidir.

"Yönetici insan, düşman takibinde, kuşatmasında ve tutsaklığında partinin onurunu kendi onurundan ayırmayan, direnen, son nefesinde dahi partisi için bir şeyler yapmaya çalışan, bağlılığından şüphe duyulmayan insandır."

"(...)"

"Yönetici insan, dünyaya meydan okuyan, dünyayı değiştirmek için ayağa kalkmış, coşku, moral, inanç ve kararlılıkta olup, bunu hissettiren, inandıran, güvenilen, ardından gidilmesi gereken insandır."

"(...)"

"Yönetici insan, dağıtıcı, parçalayıcı, moral bozucu değil; birleştirici, moral ve coşku kazandırıcı, insanların moralman çökme aşamasına geldiği, önemli olumsuzlukların yaşandığı anlarda dahi mevcut durumunu, nedenlerini bilerek, insanların eksik veya yetersizliklerini tamamlayarak, yanlışları yoldaşlık ilişkileri içerisinde gösterip düzelterek ye-

niden morali yükselten, düşmek üzere olanları ayağa kaldıran, bunalımlı ortamdan yararlanmaya çalışanlara fırsat vermeyen insandır. Zafer anlarında ise, sarhoşluğa kapılmayan, insanların gelişmesine, rehavete düşmesine izin vermeyen, düşman saldırılarına olanak tanımayan insandır.

(...)

Yönetici insan, partisine ve yoldaşlarına karşı açık ve dürüst olan, eksik ve zaafı karşılarında yoldaşlarına ve kitlelere özeleştiri yapmaktan çekinmeyen, kendine güvenli insandır.” (Dayı ve Yönetici İnsan, Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Yürüyüş, Sayı:7, 1 Mart 2009)

Dayımız, sürecin Parti-Cephe’li yöneticisinin nasıl olması gerektiğini söylemiştir. Görevimiz Dayımızın emir ve talimatlarını kendi yaşamımızda ve pratiğimizde örgütlemektir. İktidar iddiası-perspektifiyle görev ve sorumluluklarımızı en üst düzeyde yerine getirmeli, devrimi başta Dayımız olmak üzere tüm şehitlerimize, halkımıza armağan etmeliyiz.

Dayımızın tarif ettiği yönetici tipi, içinde bulunduğumuz süreçte hedeflediğimiz yönetici tipidir. Parti-Cephe’li yönetici kendini alanıyla sınırlamaz, bütünle birlikte, onun bir parçası olarak düşünür ve adımlarını bu gerçeğe göre atar. Ve kendini eğitmenin aynı zamanda birlikte çalıştığı arkadaşlarımızı, kitleleri eğitmek anlamına geldiğini bilir ve bu sorumluluk duygusuyla hareket eder; öğrenir-öğretir; örgütlenir-örgütler.

Çalışma alanına-birimine ilişkin yapılması gerekenleri öncelikle kendisi kavrar. Bilir ki; kendisinin kavramadığı-anlamadığı bir şeyi bir başkasına-altındakine kavratması-anlatması mümkün

olmayacaktır. O nedenle kavramadığı konuları planlayamaz ve bunun sonucu olarak da beyinde plan-programı olmayan yöneticinin alanını, alanındaki insanları-işleri yönetmesi mümkün olmayacaktır.

Parti-Cephe’li yöneticiler çalıştıkları alanı iyi tanımalı, her şeyine vakıf olmalıdır. Değişen her şeyi tam zamanında gözlemlemeli ve hiçbir şeyi gözden kaçırmamalıdır. Ve tabi ki; hiçbir işi-sorunu-güçlüğü gözünde büyütmemelidir. Mücadele içerisinde pek çok şeyle; önceden öngörmediğimiz sürprizlerle karşılaşmak olasıdır. Şartlar-kosullar ne olursa olsun, iradi olmalı, Parti-Cephe’li yönetici olduğunu aklından çıkarmamalı, aklıyla-cüretini birleştirerek hareket etmelidir. Devrimci iradenin en büyük güç olduğunu unutmamalıdır.

Parti-Cephe’li yönetici, en olumsuz koşullarda dahi çaresiz kalmayacağını bilir. Savaşımız içinde bilinmeyen tek bir sorunun, çaresiz tek bir sorunun olamayacağını görür. O nedenle hiçbir gelişmeye yüzeysel bakmaz. Diyalektik materyalist yöntemle bakar; düşünür ve çözer.

Savaşta belirleyici olan insandır; temel güç ise moral ve motivasyondur. Bu ikisinin bir arada olmadığı hiçbir başarı kazanmak mümkün değildir. O nedenle yöneticilerimiz her zaman moralli olmakla kalmamalı, aynı zamanda çevresindeki her insanımıza, halkımıza moral taşımalıdır. İnsanlarımızın, halkımızın korku dahil pek çok kaygısı olabilir; biz cesaretimizle de yol açıcı olmalı, korkanların korkularını yenmelerini sağlamalıyız. Büyük Haziran Ayaklanması’nda tanık olduk. Halkımız Parti-Cephe çizgisinde çatıştı, korku duvarlarını yıktı. O nedenle korku yenilmez

değil, yenilebilecek-yok edilebilecek bir duygudur.

Parti-Cephe'li yönetici savaş alanında sıra neferidir. Çatışma alanında, savaşçılarda o güne kadar emekle-sevgiyle yaratıklarının sonuçlarını alacaktır. Bir yanıla savaş alanında, savaşçılarıyla arasındaki emir-komuta sevgi ile sağlanacaktır. Bu sadece kırdı, şehirde bir üsde ya da sokakta-eylemde silahlı çatışmalarda değil; demokratik kurumlarda saldırılara karşı kurduğumuz barikatlarda; bir mitingde-gösteride ya da korsan gösteride kitlemize yönelik saldırılara karşı direnişimizde de; mahallelerimizi korumak için kurduğumuz barikatlarda da böyledir. Dergi-bildiri dağıtımında da; kitle çalışmasında da belirleyici olan savaşçılarımızda, kitlemizde yaratmış olduğumuz moral ve coşkidur, Parti-Cephe ruhudur... İktidar iddiamızdır... Sınıf bilincimizdir... Sevgimizdir. Emperyalizme ve oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşı; zafere böyle taşıyacağız.

Öğrenmek ve öğretmek savaşımızın bir başka köşe taşıdır. Öğrenmeyen ve öğretmeyen savaşamaz. Savaşsa da kazanamaz. Yöneticilerimiz hem kendi beyinlerini, hem birlikte çalıştığı arkadaşlarımızın, hem de halkımızın beyin kapasitesini zorlamalıdır. İnsanlarımız öğrenmeli ve her işin uzmanı olmalıdır.

Yöneticilerimiz sürecin ihtiyacı olan kadrolar yetiştirmelidir. Kuşkusuz bu kendiliğinden, günübirlik çalışmalarda olmayacaktır. Partimizin-devrimimizin ihtiyaç duyduğu kadro tipini yaratmaya yönelik programımız olmalıdır. Kadro çalışması aynı zamanda kolektif üretim ve denetimdir.

Sevgili Dayımız şu sözlerle; savaşımızda, kadronun-yöneticinin önemini

vurgulamaktadır:

"İddiamızı iddia olmaktan çıkarıp, herkesin gözünde somutlamamızın ana unsuru kadrolardır. Kadroların eğitimi, istihdamı, korunması, geliştirilmesi, zamanında önlerinin açılması büyük önem taşımaktadır. Bu noktalarda yapacağımız yanlışlıklar, ortaya çıkabilecek eksiklikler... her şeyi etkileyebilecek, olumsuzluklara neden olacaktır. Bunun için yurkardan aşağıya kadar, özellikle kadroların eğitimi ve istihdamı üzerinde özenle durmak zorundayız." (Dayı, Bir Devrimci Dursun Karataş, Syf: 465, Boran Yayınları)

Yöneticilerimiz, kadrolarımız araştırmacı ve sorgulayıcı olmalıdır. Düşüncelerini hiçbir kaygı duymadan rahatça ifade etmelidir. Soru sormalıdır. Yoldaşlarına güven duymalıdır. Soran, okuyan, araştıran ve üreten olmalıdır. Örgütsel çalışmalarımızı zenginleştirerek fikirler üretmelidir. Örgütsel yayınlarımızı her şart altında izlemeli, takip etmelidir. Değerlendirmeler yapmalı, politikalar üretmeli, tartışmalara-çalışmalara aktif şekilde katılmalıdır.

Yöneticilerimiz birlikte çalıştığı arkadaşlarımızla, kitlelerle sıkı bir işbirliği kurmalıdır. Çalışma yaptığı alanda her insanımızın ideolojik ve siyasal seviyesini yükseltmelidir. Hem kendisinin, hem de birlikte çalıştığı arkadaşlarımızın düzenle olan tüm bağlarını koparmayı hedeflemeli ve mutlaka sonuç almalıdır.

İşte bu konuda Dayımız şu uyarıyı yapmaktadır:

"Kendi eksik ve zaaflarıyla hesaplaşma yapmayanlar, kendilerine karşı acımasız olmayanlar, çoğu zaman küçük hata ve eksikleri, zaafıları abarttığımızı düşünürler."

Bu düşüncenin temeli olan düzenden

köklü bir ideolojik kopuş sağlanamadığından, savaşın gerçekleri ve düşmanın acımasızlığı da tam olarak kavranamadığından küçükmüş gibi görünen bu eksik ve zaafların yüzlerce insanımızda her gün nasıl ortaya çıktığı ve ne tür zararlar verdiği görülmektedir. Yüzlerce insanın küçük hata ve zaafı, disiplinde, yaşamda, savaşta yüzlerce kural ve ilke hatası dolayısıyla, düşmana verilen yüzlerce koz demektir.

İç düşman, önlem alınmadığında önce bireyleri, bireyler de örgütü kuşatarak, etkisiz hale gelmesini sağlayacaktır.” (Dayı, Kongre Raporu, Aktaran Age, Syf: 430-431)

Sevgili Dayımızın uyarılarını-sözlerini içselleştirip kavramalıyız. Dayı'mızın şehitlerimizin gözleri üzerimizdedir. Ve talimatları açıktır: Milyonları örgütleyin, savaşımızı geliştirin!... Talimatlarını yerine getirecek, devrimimizi gerçekleştirecek, başta şehitlerimiz olmak üzere, halklarımıza, tüm dünya halklarına armağan edeceğiz.

Yöneticilik Halkı Örgütlemektir Yöneticilerimiz Yaptıkları Her İşte Kitle Çalışmasını Temel Almalıdır Halkı Önemsemeyen, Silahlandırmayan, Savaştırmayan Bir Örgütün İktidar İddiasını Ete-Kemiğe Büründürmesi-Güç Olması Olanaklı Değildir

M-L bir örgütün bütün politika ve taktikleri devrimi gerçekleştirmek için oluşturulur ve hayata geçirilir. Devrimci teori; “yönetenlerin yönetemediği, yönetilenlerin ise eskisi gibi yönetilmek istemediği” bir ülkede devrimin objektif koşulları olduğunu söyler. Bu durum bilimsel bir gerçektir. Bu bilimsel gerçeğin devrimle taçlanması için, subjektif koşulların da olması gerekir. Subjektif ko-

şullar ise örgüt ve kadrolardır. Devrimci politikaları hayata geçirerek halkı örgütleyecek ve kendi iktidarı için savaştıracak olan partidir, kendini devrime adanmış kadrolardır. O nedenle, objektif koşullar ne kadar olgun olursa olsun, devrimci örgüt ve kadrolar olmadan halkın iktidarının kurulması mümkün değildir.

Sömürü ve zulümle yönetilen bir ülkede milyonların en büyük talebi sömürü ve zulümle yönetilmemektir. Bu büyük talep ise, oligarşinin iktidarına son verip, halkın iktidarını kurarak gerçekleşecektir. Gerçekleştirecek olan ise yine halkın kendisidir. Diğer bir ifade ile, sömürü ve zulme, ancak ve ancak sömürü ve zulüm altında inim inim inleyen halkın kendisi son verecektir. Her şeyi yaratan, üreten halk, kendi iktidarını da kurmalıdır. Bu bilimsel doğru, her Parti-Cephe'li yöneticinin, kadronun hepsinde çok net ve açık olmalıdır. Bu bilimsel doğruyla düşünmeli ve hareket etmelidir.

Parti-Cephe'miz sömürü ve zulüm dönemine son vermek, yerine sömürü ve zulmün olmadığı, halkın kendi kendini yönettiği halk iktidarını kurmak, sosyalizmi inşa etmek istiyor. Bunun için emperyalizme ve işbirlikçisi oligarşiye karşı savaşıyor. Yöneticilerimiz, kadrolarımız işte bu iktidar bilinciyle donanmalı, attığı her adımda devrimi görmelidir. Devrimi görmek, karşılaştığımız her sorunu çözmek, zorluğu aşmak demektir.

Parti-Cephe'li yöneticiler, kadrolar yaşanan her olaya devrimin gözüyle, yani iktidar bilinciyle bakarak, onu politikleştirir. Bu da sorunları örgütün ve devrimin lehine çözmek demektir. İktidar iddiası taşımayanlar bırakalım devrimin sorunlarını çözmeyi, en küçük, sıradan-pratik sorunları dahi çözemeyecek

kadar acizdir. İradesizdir.

İktidar bilinci, perspektifi; devrim için olmazsa olmaz öneme sahiptir. Bu kadar da değil, aynı zamanda devrim hedefine yürümede sınıfsal bir inanca, cesarete ve siyasal iradeye sahip olmak zorunludur.

İktidar iddiası hesap sormaktır. Halkın adaletini uygulamak, emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşımızın önündeki engelleri ortadan kaldırmaktır. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemizi büyütmek için, öncelikle silahlı mücadeleyi geliştirmektir. Bunun için ise, emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşmamalı, hemen her konuda halkın ihtiyaçlarına cevap veren alternatifler yaratılmalıdır. Ve tabi ki tüm çalışma alanlarımızda meclisler ve milisler örgütlenmelidir.

Halkı örgütlemeyen, silahlandırmayan, savaştırmayan bir örgütün devrim iddiası, perspektifi sadece sözde vardır. Ve o sözü boştur. Oysa biz, devrim için, iktidar iddiamızı büyütmek için milyonları örgütleyeceğiz, savaşımızı halklaştıracğız diyoruz. O zaman yapmamız gereken, halkın tüm kesimlerini örgütlemek ve eğitmek olmalıdır. Unutmamalıyız ki, iktidar iddiası, kendimizin ve halkımızın eğitimi süreciyle ilişkilidir.

Yöneticilerimiz, kadrolarımız, kitle çalışmasını yaygınlaştırmalı, milyonları örgütleme hedefiyle çalışmalıdır. Halkın kendi iktidarını kurmak için halkı devrimciileştirmek zorunludur. Bunun pek çok aracı vardır. Meclisler, komiteler bunlardan sadece ikisidir. Mahallelerimizde, sokaklarımızda, okullarımızda, işyerlerimizde, evlerimizde kitle çalışması yapmalı, milyonları örgütlemeliyiz.

İktidar iddiası, ekonomik-demokratik

mücadelenin, silahlı mücadele perspektifiyle örgütlenmesidir. İşçilerden memurlara, gençlikten köylülere, esnaflardan emeklilere, avukatlardan doktorlara, sanatçılardan mühendis-mimarlara, mahallelerden köylere, legalden illegale kadar iktidar perspektifiyle örgütlenmeliyiz. Unutmamalıyız ki, bir alandaki kitle çalışması, iktidar iddiamızın o alandaki en somut ifadesi olacaktır.

**Lenin “Devrimin Sadece Devrimcilerin Eliyle”
Yapılamayacağını Hem Teoride,
Hem de Pratikte Göstermiştir!
Bu Bilimsel Gerçeğin Işığında
Tüm Halk Kesimlerini
Devrim Saflarında Birleştirmeliyiz!
Bunu Başarmamız İçin, Halkı
Düzenin İdeolojik Etkisinden
Çıkarmalıyız
Bu Kendiliğinden Değil, 24 Saatini
Devrime Adayan Yöneticilerle,
Kadrolarla Gerçekleşecektir**

“(…)Komünistlerin(...)en büyük ve en tehlikeli hatalarından biri, devrimin sadece devrimcilerin eliyle yapılabileceğini sanmalarıdır. Tersine; her ciddi devrimci çalışmanın başarısı için, devrimcilerin ancak gerçekten hayatîyet sahibi ve önder bir sınıfın öncüsü olarak rollerini oynayabileceklerini kavramak ve bu kavrayışı hayata geçirme yeteneğine sahip olmak mutlak zorunluluktur. Bir öncü ancak, önderlik ettiği kitleden kopmamayı, tersine bütün kitleyi gerçekten ileriye götürmeyi bildiğinde öncünün görevlerini yerine getirmiş olur.(...)” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt-11, Syf: 85, İnter Yayınları)

Lenin, çok net, hiçbir muğlaklığa yol açmayacak şekilde devrimin sadece devrimcilerin eliyle değil, devrimci saflara

kazanılacak kitlelerle gerçekleşeceğini vurgulamıştır. Bu bilimsel gerçeği göz ardı edenlerin devrim diye bir dertlerinin olamayacağı açıktır. O nedenle devrime ulaşmamızın tek yolu halkı örgütlemek ve halkı savaşın bir parçası haline getirebilmektir. Çünkü *“Devrim kitlelerin eseri”* olacaktır. Yöneticilerimiz, kadrolarımız bu gerçeği bir an dahi olsa beyinlerinden çıkarmamalıdır.

Kuşkusuz halk dışımızda değildir. Halkın içindeyiz. Ancak devrimimizin temel gücü olan halkı ne kadar tanıyorous, kavırıyoruz tartışılır. Oysa devrim mücadelemizi halkla birlikte, halkın içinde sürdürüyoruz. Bir yanıyla halkımız mücadelemizin ihtiyaç duyduğu hemen her şeyin kaynağı durumundadır. M-L bir örgüt ne kadar halkla içiçe olursa, o kadar güçlü-yenilmez olacaktır.

Halk nedir?

Halk, zaman içinde, farklı toplumsal yapılar içinde farklı kesimleri adlandıran bir kavramdır. Örneğin köleciler toplumda halkı oluşturan ana kesim, kölelerdir. Kapitalist toplumda ise, halk temel olarak işçiler, köylüler ve küçük burjuvalardan oluşur.

Biz kısa bir tanım yapalım; halk, emeğiyle geçinenlerdir. Başka bir deyişle, sömüren ve asalak yaşayan burjuvazinin, toprak ağalarının, tefeci tüccar kesiminin dışındaki kesimlerdir.

Daha dinamik ve daha somut bir tanım (...) *‘Halk sınıf ve tabakaları şunlardır; Türk, Kürt ulusundan ve tüm milliyetlerden başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul ve orta köylülük, tüm çalışanlar, şehir ve kırsal küçük üreticileri, esnaflar, sanatkarlar, memurlar, öğrenciler, aydınlar, ulusal değerlerini kaybetmemiş, ülkesinin bağımsızlığını ve halkın özgürlüğünü isteyen, sömürü ve zulme*

karşı olan herkeştir.” (Yürüyüş, Sayı: 203, 17 Ocak 2010, Syf: 42)

Önderimiz Mahir Çayan ise halkı şöyle tanımlamıştır:

“Halk soyut bir kavram değildir. Halk ülkenin içinde bulunduğu devrim aşamasında çıkarları devrimde olan sınıf ve tabakalardır.”

Önderimiz Mahir Çayan halkın özlü bir tanımını yapmış ve çıkarları devrimde olan sınıf ve tabakalar olarak tanımlamıştır. Çünkü bugünün koşullarında emperyalistler ve işbirlikçi oligarşi tarafından sömürülen ve zulüm politikalarıyla yönetilen halktır. Onlar çıkarları devrimde olan işçiler, köylüler, esnaflar, memurlar, öğrenciler, sanatçılar, işsizlerdir... Üreten ve yaratan onlardır. Fabrikalardan tarlalara, inşaatlardan atölyelere... kadar her yerde halkın emeği vardır.

Emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi ile çelişkisi olan tüm sınıf ve katmanların yeri doğal olarak devrim saflarıdır. Ancak bu kendiliğinden gerçekleşmez. Geniş halk kitleleri sınıf savaşı boyunca hangi tarafta yer alacağını tek başına ekonomik, sosyal, siyasal çıkarları belirlemez. Tüm devrim deneylerinde yaşanan da bu olmuştur. Görülmüştür ki, saflaşmada sadece ekonomik, siyasal çıkarlar değil, çok çeşitli etkenler rol almaktadır.

İşte bu çok çeşitli etkenlerin başında, savaşın iki tarafında yer alan güçlerin yaptığı siyasal çalışmalar gelmektedir. Bilindiği üzere savaşımız eşit koşullarda sürdürülmemektedir. Parti-Cephe'mizin olanaklarıyla, karşı devrimin olanakları eşit değildir. Ve her şeyden önce de karşı devrim elinde dev iletişim araçları bulunmaktadır. O nedenle, devrimci bir alternatifin güçlü şekilde yaratılamadığı koşullarda, kitleler karşı devrimin ideolojik etkisi altına girebilmektedir. Bunun

sonucudur ki, halkın önemli bir kesimi kendi çıkarlarıyla hiç alakası olmayan siyasal tercihler yapabilmektedir. Bugün geniş halk kesimlerinin düzen partilerine oy vermesi bunun somut ifadesidir.

Yöneticilerimiz, kadrolarımız bu gerçeği gözardı etmemelidir. Halkı oluşturan sınıf ve katmanların iki temel özelliği vardır; birisi, tarihsel anlamda genel özellikler; ikincisi ise, somut-mevcut durumlardır. Bu iki özelliği birbirine karıştırılmamalıdır. Aksi durumda halkı oluşturan sınıf ve katmanlara yönelik ne doğru tespitler yapmak, ne de politikalar oluşturmak mümkün olmayacaktır.

İşçi sınıfının durumunu buna örnek olarak verebiliriz. Bilindiği gibi işçi sınıfı, halk içinde nicelik olarak en geniş kesimlerden birini oluşturmaktadır. Ve tarihsel olarak sosyalizmin kurucusu olacak sınıftır. Bu nedenledir ki, işçi sınıfının sınıflar mücadelesindeki tarihsel rolü, diğer tüm halk sınıf ve tabakalarından farklıdır. Çünkü işçi sınıfının rolü, kapitalizmin mezarını kazmak olarak tarif edilmiştir. Ancak, işçi sınıfı açısından bu genel ve tarihsel rolle, herhangi bir süreçteki rolü çok da tutarlı olmayabilir. Bunun en önemli nedeni ise, işçi sınıfının da saf, her türlü etkiye kapalı bir sınıf olmamasıdır. Çünkü işçi sınıfı da küçük burjuva kültürden, burjuva ideolojisinden etkilenebilen bir güçtür.

Yöneticilerimiz, kadrolarımız çalışma yaptıkları alanlarda bu gerçeği görmeden işçi sınıfı üzerine teorik ve politik tespitler yaptığında, o teori ve politikaların soyut olacağı ve hiçbir pratik karşılığı olmayacağı açıktır. Diğer halk kesimleri için de aynı şey geçerlidir.

Hiç kuşkusuz bu gerçek işçi sınıfına ilişkin yapılan tarihsel tespitleri ortadan

kaldırmamaktadır. Ancak yöneticilerimiz mücadele içerisinde sınıfın genel tarihsel rolüyle, mevcut durumu arasındaki somut farklılığı görmelidir. Bunun görülmeyeceği yerde, işçi sınıfının bugünkü konumundan uzak, gerçekçi olmayan beklentiler içerisinde girilecektir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, bu diğer tüm halk sınıf ve katmanları için de geçerlidir. O nedenle doğru teorik ve politik tespitler yapabilmek için, halkı tüm sınıf ve katmanlarıyla birlikte iyi tanımak zorunludur.

Evet devrim, halkın tüm sınıf ve katmanlarının eseri olacaktır. O nedenle, halka inanmak devrime inanmaktır. Halka inanmayanlar, devrime de inanmıyor demektir. Parti-Cephe'li yöneticiler, kadrolar hep halka inanmıştır, halkla iç içe olmuştur. Ve halkın içine kök salmıştır. Emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşinin onca katliamına rağmen bizi yok edemesinin, halktan koparamamasının ve güç olmamızı engelleyememesinin nedeni de bu özelliğimizdir. Ama açıkça belirtmeliyiz ki mevcut durumumuzu devrim hedefimizle birlikte düşünmeli ve değerlendirmeliyiz. Böyle baktığımızda henüz yolun başında olduğumuzu görürüz. Milyonları örgütleme, savaşımızı büyütme görevi önümüzde duruyor.

**Emperyalizm ve Oligarşiyle
Halk Kesimleri Arasında
Pek Çok Çelişki Vardır
Yöneticilerimiz-Kadrolarımız
Tüm Bu Çelişkileri
Kavramalıdır Temel Çelişkiyi
İhmal Etmeden, Diğer Tüm
Çelişkileri Sahiplenmeli,
Mücadelemize
Kanalize Etmelidir**

Emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi

halkın her kesimine yönelik propaganda, örgütlenme, ideolojik mücadele çalışması sürdürmektedir. Örneğin küçük burjuvazinin mülkiyet tutkusu, bu sınıfın en önemli özelliklerinden biridir. Burjuvazinin bu kesime yönelik propagandasını genellikle “devrimciler her şeyi ellerimizden alacaklar” üzerine kurulmuştur. Ve halkın “hassas”, “duyarlı” olduğu pek çok konuyu kullanır. Aile değerlerini, “mili”, “dini” konuları kullanarak, halk kitleleriyle devrimcilerin arasına duvar örmeye çalışır. Oysa tüm bu konuları istismar eden kendisidir. Ama demagojik söylemlerle tersini iddia eder. Bu nedenle tüm bu konularda nasıl düşündüğümüzü halk kitlelerine anlatmalı-kavratmalıyız. Ki tüm bu demagojilere cevap veren Halk Anayasası Taslağı gibi çok değerli bir çalışmamız da bulunmaktadır. Bu çalışmamızla milyonlara ulaşmalı ve doğruları anlatmalıyız. Ancak bu şekilde oligarşinin demagojilerini boşa çıkarmış oluruz.

Unutmamalıyız ki, çeşitli halk kesimlerini, küçük toplumsal grupların yerlerini, sadece soyut ekonomik kategoriler ve sosyolojik sınıflandırmalarla belirleyemeyiz. Aynı zamanda sosyal, kültürel, dinsel, yöresel pek çok etken söz konusudur. Ve tüm bu halk kesimlerinin, grupların ve hatta tek tek bireylerin düzenle çok çeşitli çelişkileri bulunmaktadır. Dönemlere göre bu çelişkilerden kimileri öne çıkar, kimileri o an için daha geride kalabilir. Yöneticilerimiz, kadrolarımız faaliyetlerinde tüm bunları görmek zorundadır.

Halk kesimlerinin düzenle olan çelişkilerinin çok çeşitli olduğunu belirttik. Öyle koşullar ortaya çıkar ki ekonomik çelişkiler belirleyici olur. Başka bir halk kesiminin ön plana çıkan talebi bağımsızlıktır. Bir başka kesimin öne çıkan

çelişkisi ahlaki, kültürel değerleri olabilir. Kimi kesimlerin temel çelişkisi ulusal kimlik veya dini inançlara yönelik saldırıda ifadesini bulabilir. Ancak hemen belirtmeliyiz ki, tüm bu çelişkilerin içinde birincil olan, yani asıl saflaşmayı belirleyecek olan ekonomik çelişkidir. İşte kitlelere giderken asla unutmamamız gereken temel nokta, asıl çelişkidir. Yöneticilerimiz, kadrolarımız asıl çelişkiyi ihmal etmeden, halkın çeşitli kesimlerinin öne çıkan çelişkilerini mücadelemize kanalize etmelidir. M-L bir hareket, halkın tüm kesimlerinin çok çeşitli sorun ve taleplerini sahiplendiği ölçüde kitleleri örgütleyebilir ve devrimin asli unsuru haline getirebilir.

Devrim Halkın Tüm Sınıf ve Katmanlarının Eseri Olacaktır Halka İnanmayanlar Devrime de İnanmayanlardır Parti-Cephe’li Yöneticiler Halka Hep İnanmış, Halkla İç İç Olmuştur

Oportünist-reformist solun, halka bakış açısındaki çarpıklıklar kendisini çeşitli şekillerde göstermektedir. Küçük burjuva bakış açısına sahip olan oportünist-reformist sol, halkı devrimin asli gücü değil, destek gücü olarak görmektedir. O nedenle halk içindeki örgütlenme-çalışma anlayışı da çarpıktır. Halkı destek ilişkileri olarak gördüğü için, kalıcı örgütlülükler-ilşkiler kurmaktan uzaktır. Halkı sadece devrimin destek gücü olarak görenlerin, M-L bir devrim anlayışına sahip olmadıkları açıktır.

Halka doğru bakış açısının nasıl olması gerektiği ve yine Parti-Cephe’liler ile burjuvazinin bakış açısındaki farkı çok açıktır:

- Kim halka nasıl bakar, nasıl görür?

Düzenin, burjuvazinin bakışı: Halkla düzen arasındaki ilişki ezen-ezilen, sömüren-sömürülen ilişkisidir, bu nedenle burjuvazi halka düşmandır. Halktan korkar.

Burjuvazi halktan duyduğu korkuyu ve halka olan düşmanlığını halkı aşağılayarak gösterir.

Burjuvaziye göre halk, 'baldırı çıplaktır', 'ayak takımıdır'; halk cahildir, sürüdür ve yönetilmesi gerektir.

Reformizmin ve oportünizmin bakışı: Reformizm, oportünizm son tahlilde burjuva ideolojisine hizmet eder. Burjuva ideolojisinden etkilenmiştir. Halka bakışında da bu ideolojiden etkilenmeyi görmek mümkündür.

Halka tepeden bakmak,
Halka güvenmemek,
Halkın öncüsü olmamak,
Halkın geri yanlarını almak,

Bu yanlar oportünist, reformist solun halka bakışta düzenin ideolojisinden etkilenmesinin sonucudur-ifadesidir.

Devrimcilerin bakışı: Devrimcilerin halka bakışı Dayı'nın şu sözünde en yalın ifadesini bulur: 'Halkız, halkın öncüsüyüz, halktan biriyiz!'

Devrimcilerin halka bakışı ve halk sevgisinin temeli sınıfsaldır."

Evet, M-L'lerle, burjuvazinin ve oportünist-reformist solun halka bakış açısı birbirine tamamen karşıttır.

M-L bir hareket, halkı devrimin destek gücü değil, asli gücü olarak görür ve nitelikli bir kitle hareketi yaratmayı hedefler. Ancak böyle bir kitle hareketi gökten zembille inmeyecektir. Nitelikli bir kitle hareketi, yine nicelik olarak geniş tutulmuş bir kitle hareketinin içinden yaratılacaktır. Burada sorun, küçük burjuva anlayışların düştüğü yanı sıra düşmemektir. O nedenle, nicel anlamda

genişleyen kiteselliği, nitelik anlamda dikey bir örgütlülükle tamamlamak zorunluluktur.

Kitle çalışması demek, halkın devrim saflarına katılımını sağlamaktır. Tüm halk kesimlerinin politikleşmesi, devrimden yana taraf olmasını, birleşmesini ve iradesini açığa çıkarmaktır. O nedenle sadece belli, devrimcilere yakın halk kesimlerinin (Örneğin sadece Alevi halk içinde ya da sola yakın çevrelerde) içinde çalışma yapmak, onları devrim saflarına çekmek, devrim için yeterli değildir. Devrimi gerçekleştirebilmemiz için tüm halk kesimlerini örgütlememiz ve savaşa katmamız gerekmektedir.

Evet yöneticilerimiz, kadrolarımız tüm halk kesimlerini örgütlemeyi hedeflemelidir. Alevisi Sünnisiyle, Türkü Kürdü ile... Sağcısı solcusuyla... Tüm halk kesimlerinin içinde çalışma yapmalı, onları devrim saflarına çekmeliyiz. Çalışmamızda esas almamız gereken, tüm halkın çıkarlarının devrimde olduğunu kavramak ve kavratmaktır. Unutulmamalıdır ki halk kitlelerinin AKP'liliği, CHP'liliği, MHP'liliği, HDP'liliği... geçici, halk saflarında yer almaları ise esas olandır. O nedenle Parti-Cephe'liler cami önünde de, cem evlerinde de bildiri dağıtır, kitle çalışması yapar; İş-lamcılara da, Kemalistlere de ve diğer tüm çevrelere de seslenirler. Çünkü tüm bu çevreler kaybedilmiş halk kesimleri değil, kazanılmayı, örgütlenmeyi bekleyen halk kesimleridir.

Yöneticilerimiz, kadrolarımız tüm halk kesimlerini dönüştüreceğine, örgütleyebileceğine inanmalıdır. M-L bakış açısı da bunu gerektirir. Halkın olumsuz yanlarını eleyip, olumluluklarını açığa çıkaracağına ve onu devrimcileştireceğine inanır ve güvenir. Unutmamalıyız

ki halk ileri ve geri yanlarıyla, tarihsel değerleriyle, bireycilik ve fedakarlıklarıyla halktır. Halkta sadece olumsuzlukları gören, ona bütünlüklü bakmıyor demektir.

Yöneticilerimiz, kadrolarımız çok iyi bilmelidirler ki hazır kitle yoktur. İğneyle kuyu kazar gibi kitle çalışması yapmalı, onları devrim saflarına çekmelidir.

Biz devrimi de, devrimcileri de, halkı da idealize etmeyiz.

Bizim devrimimizi burjuvazinin, ağaların, paşaların çocukları değil Nazım'ın şiirindeki

'Onlar ki toprakta karınca, suda balık, havada kuş kadar çokturlar; korkak, cesur, cahil, hakim ve çokturlar' dediği halk çocukları yapacak. Tüm korkak, cahil yanlarına rağmen halk yapacak devrimimizi. Yüzlerce kitap devirmek yetmez bunun için.

Halk çocukları; halk savaşı; halk iktidarı diyoruz.

Kendi içimizde de ideal devrimci ortamı yaratmak, ideal devrimci insanlar beklentisi içerisinde olmak doğru değil. Şehitlerimiz bile pek çok eksikleriyle birlikte kendilerini koymuşlardır ortaya ve vermişlerdir canını. Onlardan geriye kalan şey eksikleri değil, en önde ve en değerlilerimiz olmalarıdır; inançları ve olumluluklarıdır. Yanımızda, yörenizde birçok insan eksiklerine rağmen korkularına rağmen, devrimcilerin yanında olmayı göze almıştır. Mahallelerimizde Marksizmin M'sini bilmeden görevlerini yapan insanlarımız vardır.

Ama büyük bir coşku ve ruhla çalışırlar küçük yaşlarına bakmadan. Ailelerimiz de bilmez ama kapıları sonuna kadar açıktır bizler için. Bu, teoriyi yadsımak, ikinci plana atmak demek değildir. Bu sosyalizmi bilmeden, evinin yıkıl-

maması için yeri geldiğinde büyük bir cesaretle dozerin önüne atlayan halkımızın gerçekliğinin bilinmesidir.

Halk gerçeğini anlamak, tanımak için halkın sorunlarını, kaygılarını; geleneklerini, değerlerini, duyarlılıklarını, acılarını ve sevinçlerini öğrenmek zorunludur. Bunun için yöneticilerimiz, kadrolarımız halkla iç içe olmalıdır. Bilmeliyiz ki kadrolarımızla, savaşçılarımızla, taraftarlarımızla hepimiz halkız. Halkın içinden çıktık. Ancak ne yazık ki devrimciliğin yanlış-çarpık kavranmasından dolayı halktan uzaklaşma, ona yabancılaşma olabilmektedir. Bunun sonucu olarak da, kitle çalışmasında burjuva, küçük burjuva aydınlar gibi "halka inmek"ten söz edilebilmektedir. Parti-Cephe'li yöneticilerimiz, kadrolarımız bu çarpık anlayıştan uzak durmalı, hep halkla iç içe olmalıdır.

Küçük burjuva aydınlar, örgütler halka her baktıklarında onun olumsuz yönlerini görmektedirler. Oysa kitlelerin sadece olumsuz yanları değil, daha çok olumlu yanları bulunmaktadır. Halka bu bütünlük içerisinde bakmak önemlidir. Yoksul halk korkularıyla, kaygılarıyla, gerilikleriyle direnişler gerçekleştirebilir, büyük ayaklanmalar yaratabilir. Bunun pek çok örneği bulunmaktadır. İşte Gazi Ayaklanması, 2013 Büyük Haziran Ayaklanması... Ve çok daha büyük ayaklanmaları yaşayacağımız da bilinmelidir.

Tabi ki burada unutulmaması gereken temel nokta halk direnişlerinin, ayaklanmalarının kendiliğinden gelişmeyeceği, ortaya çıkmayacağıdır. Oportünist-reformist örgütlerin, küçük burjuva aydınların iddia ettiği gibi, büyük direnişler, ayaklanmalar kendiliğinden değil, on yıllar içinde yaratılan mücadele, değer ve geleneklerin sonucu ortaya çıkmıştır. Büyük Haziran Ayaklanması da böyledir.

Parti-Cephe’li Yöneticiler-Kadrolar Halktır, Halk ise Biz’iz Bizim Olan Tüm Halk Kesimlerini Meclislerde-Komitelerde Örgütemeli, Savaşımızı Halklaştırmalıyız

Biz bir halk hareketiyiz. O nedenle yöneticilerimiz, kadrolarımız halkta olanı bizim olarak görmelidir. Halkta olanı bizim olarak görmek, kendimizi halk olarak görmektir. Unutmamalıyız ki halkın içinde, halkın öncüsü olmamızın temelinde bu bakış açısı bulunmaktadır.

Halkımızı örgütlemek ve savaşımızı büyütmek için yapılması gereken;

1) Tüm halk kesimlerinin kendilerini ifade etmesini sağlamalı; onların söz, karar ve uygulama hakkını kullandığı örgütlemeler yaratmalıyız. Bunun için meclisler, komiteler kurmalıyız.

2) Meclisleri, komiteleri sadece sola yakın mahallelerde, işyerlerinde, okullarda değil, ülkemizin her köşesinde, halkın olduğu her yerde yaygınlaştırmalıyız. Meclis çalışmalarına halkın katılması olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Diğer bir ifadeyle devrim yürüyüşümüzün, savaşımızın sürekliliğini sağlayan; kararlılığımızı ve üretimimizi besleyen kaynak halklarımızdır. Onun içindir ki yöneticilerimiz-kadrolarımız, halka gitmeli, ondan öğrenmeli-öğretmeli ve milyonları örgütlemelidir. Gerek ülkemiz sınıflar mücadelesi, gerekse de dünya devrim deneyleri göstermiştir ki, halk kendisine değer veren, söz ve karar hakkı tanıyan, sözünde duran ve öncülük edenlerin peşinden gitmiştir, ona güvenmiştir.

İşte bu konuda Che’nin söyledikleriyle:

“Köylüler bize bilgeliklerini öğrettiler, biz ise onlara isyancılığımızı öğrettik.(...)Tarım işçisinin olsun, sanayi emekçisinin olsun, işçinin, emekçinin bize öğreteceği şeyler vardı, biz de ona belirli bir anda isabetli bir atışın, en güçlü ve en olumlu barışçı gösterilerden daha güçlü ve daha olumlu olduğunu öğrettik. Örgütlenmenin değerini öğrendik ve isyanın değerini öğrettik; bu birleşmeden tüm Küba toprakları üzerinde örgütlü ayaklanma doğdu.” (PolitikYazılar, Syf: 43, Yar Yayınları)

Halkın bütün sorunlarının bizim sorunlarımız olduğunu bir an dahi olsa aklımızdan çıkarmamalıyız. Büyük-küçük, önemli-önemsiz demeden halkın sorunlarına sahip çıkıp çözümler üretmeliyiz. Bunun yapılmadığı alanda-birimde bilinmelidir ki halktan kopuk çalışma yürütülüyordur. Hiçbir yöneticimiz, kadromuz böyle bir yanlışa düşmemelidir.

Biz alternatif olmak durumundayız. Bunu sadece sözde değil. hayatın içinde attığımız somut adımlarla göstermeliyiz. İşte **“Hasan Ferit Gedik Uyuşturucuyla Savaş ve Kurtuluş Merkezi”**, **“Berkan Abatay 589 Spor Merkezi”**, **“Halk Bahçeleri”**, **“Ferhat Gerçek Yürütücü”**, **“Diren Kazova Kazak ve Kültür-DİH”** ve Kazova işçilerinin kendi fabrikalarını kurma çalışmaları...hayatın her alanında kendi alternatiflerimizi yarattığımızın örneğidir. Halka verilen değer budur. Düzen partileri, kendilerine **“sol”**, **“sosyalist”**, **“komünist”** diyen oportünist-reformist ve Kürt milliyetçi kesimlerin böyle bir anlayışı yoktur. Onlar halklara umudun, kurtuluşun yolu olarak, sandığı, seçimi gösteriyorlar. Biz ise tek kurtuluş yolunun devrim olduğunu gösteriyoruz.

Evet düzen partileri, oportünist-refor-

most sol halka değer vermez. Çünkü onların iktidar iddiası-perspektifi yoktur. O nedenle halkı örgütlemek, kadrolaşma diye bir çabaları bulunmamaktadır. Ancak bizim devrim iddiamız vardır. Ve biz iktidar perspektifiyle hareket etmeli, halka değer vermeli, yaşadığı tüm sorunları birlikte çözeceğimizi pratiğin içinde göstermeli, onları örgütlemeli, savaşımların destek gücü değil asli unsuru haline getirmeliyiz.

Halkı örgütlemek, savaşıma katmak sadece dergi dağıtımlarıyla, eylemlere, basın açıklamalarına çağırımlarla ya da günün belirli saatlerinde, çeşitli çalışmalar-faaliyetler yürüterek olmayacaktır. Elbette bu ve daha pek çok çalışmayı da yapmalıyız. Ancak faaliyetlerimiz bunlarla sınırlı kalmamalıdır. Tüm bunlar halkı örgütlemek, kadrolaşma hedefimizin parçalarını oluşturan faaliyetlerdir ama yeterli değildir. Parti-Cephe'li yöneticiler-kadrolar günün 24 saati halkla iç içe olmalı, onlara düzenin tüm çarpıklıklarını, yozlaşmayı, açlığı, işsizliği anlatmalı; acılarını-sevinçlerini paylaşmalı, sorunlarına birlikte ve pratik içinde çözümler üretmelidir. Diğer bir ifade ile onlardan biri, halktan biri olmalıdır.

Yönetilerimiz, kadrolarımız örgütleyip kazandığı her insanımıza mutlaka ama mutlaka yeni insanları örgütlemek hedefini göstermeli-kavratmalıdır. Birken 2,3,5... olmak için bu zorunludur. Bir dergi okurumuz, hemen zaman kaybetmeden yeni dergi okurları bulmalıdır. Çeşitli faaliyetlerimizi örgütlemek için oluşturduğumuz komiteler birbirini örgütleyerek hızla katlanarak çoğalmalıdır. Kuşkusuz bunlar iradi, iktidar perspektifiyle hayata geçirilebilecektir.

İradi olmak, iktidar perspektifiyle hareket etmek demek; halkı örgütlerken

en az halkımız kadar emekçi olmak; günümüzün tamamını halkı örgütlemek için planlamak-programlamak demektir. Halka karşı açık olmak, onlara gerçekleri anlatmak, dil ve üslubumuza dikkat etmek; onlara verdiğimiz değerlerin somut ifadesi olacaktır.

Bir kez daha ifade edecek olursak, halkı örgütlemenin ve savaşımların asli unsuru haline getirmenin yolu onu tanımaktan ve kazanmaktan geçmektedir. Halkı tanımak ve kazanmak için ise halkın içinde olmak, sorunlarını bilmek ve yaşamlarının bir parçası olmak gerekmektedir. Bunun için de emekçi, ısrarlı, cüretli olmalı; yeni yol ve yöntemler bulmalı ve hiçbir koşulda halktan kopmamalıyız. Çünkü halkın olmadığı bir devrim henüz icat edilmemiştir. Bilinmelidir ki bundan sonra da icat edilemeyecektir.

Parti-Cephe'li Yöneticiler Koşullar Ne Kadar Olumsuz Olursa Olsun "İnsan Yok", "A Mahallesinde ya da B Fabrikasında... C Okulunda Örgütlemek Yapılamaz" Düşüncesinde Olmamalıdır Parti-Cephe'linin Beyninde- Pratiğinde Bu Türden Olumsuz Düşüncelere Yer Yoktur

"Devrimci kişilik; emekçi sınıfının kuruluş olanağı, sömürü sınıfının en amansız düşmanıdır. Bu kişilik; burjuvalarla da, onlardan etkilenen anlayışlarla da uzlaşmaz. Proletaryanın temsilcisi olarak, onun burjuvaziden esirgemediği tek şeyi, proletaryanın devrimci şiddetidir... Biz burjuvazi ile de, burjuva anlayışlarla da, zaaflarla da uzlaşmayız.

Çünkü biz Marksist-Leninizistiz, yanlışların düşmanı, doğruların dostuyuz.” (Dursun Karataş, Tarihi Yazarlar Konuşuyor, Syf: 243, Boran Yayınları)

Parti-Cephe’li yöneticiler, kadrolar sürecin yöneticileri olmalıdır. İçinde bulunduğumuz sürecin yöneticileri tüm halk kesimlerini örgütleyen, halkı savaşa katan, gelişen olaylara zamanında müdahale eden olmak zorundadır. Tüm bu görevlerini yerine getirebilmesi için de sürecin ihtiyaçlarını kavramak, politikalar üretmek ve taktikler geliştirmek durumundadır. Kuşkusuz bir yöneticinin nasıl olması, neler yapması gerektiği konusunda daha pek çok şey söylenebilir-söyleyebiliriz. Ancak en önde gelenin bu olduğunu belirtmeliyiz.

Hiçbir yöneticimiz, kadromuz olmazlara, yanlışlara teslim olmamalıdır. Teslimiyetin olduğu yerde halka umut olunamayacağı açıktır. O nedenle yönetici her şeyden önce halk kitlelerine umut veren olmak zorundadır. Tek bir ilişkinin ve olanağın olmadığı yerlerde, ilişki çıkarmalı, olanak yaratmalıdır. Çünkü Parti-Cephe’li yöneticilerin hiçbirinde **”imkansız”, ”yapamam”** diye bir anlayış yoktur. Ve tabi ki yöneticilik bir makam-ünvan olarak görülmemelidir. Bilinmelidir ki devrimcilikte yöneticilik birilerinin istediği için verilmemektedir. Aksine yöneticiler harcadıkları emek ve cüretle yeni görevlere aday olurlar, görevler üstlenirler. Çalışma yaptıkları alanlarda-birimlerde halkla iç içe olur, sorunlarını tespit eder, halkı katarak çözüm-çare üretirler.

Hedefimiz tüm halk kesimlerini örgütlemek, savaştırmak olmalıdır. Sadece kendi sorumlu olduğumuz alanlarda-birimlerde değil tüm alanlardaki mücadelemizi büyütme için politika üretil-

melidir. Parti-Cephe’nin bir parçasını değil, bütününü düşünerek hareket edilmesi, sorumluluk üstlenilmelidir. Bu da ancak stratejik hedefimizden sapmadan, bütün günümüzü devrime vermekle mümkündür. Unutmamalıyız ki bir yöneticinin halkı örgütlemesi, savaşa katması onun yaratıcılığına 24 saat buna yoğunlaşmasına bağlıdır.

İşte Lenin devrim sonrasının sorunlarını çözmek için komünistlere ve sempatizanlara şu çağırıyor yapar:

*“Zorlu iç ve dış koşulları göz önüne alan komünistler ve sempatizanlar, sınıf düşmanı üzerinde bir üstünlük kazanmak için kendilerini yeniden toparlayıp dinlenme saatlerinden bir çalışma saati daha çıkarmalı, yeni iş günlerini bir saat daha uzatmalı, hemen reel bir değer üretebilmek için, bu saatleri toplayıp cumartesi günü altı saat boyunca fiziksel olarak çalışmalıdır. **Devrimin kazanımı söz konusu olduğunda, komünistlerin sağlıklarını ve yaşamlarını sakınmamları göz önüne alınarak, çalışma ücretsiz yapılmalıdır.(abç)(...)”*** (Lenin, Cilt: 9, Syf: 460, İnter Yayınları)

Altı tarafımızca çizilen cümle her yöneticimizin beynine kazınması gereken şiarımız olmalıdır. Halk kitlelerini ancak ve ancak feda bilinciyle örgütleyebilir ve savaştırabiliriz.

Parti-Cephe’li yöneticiler, kadrolar koşullar ne kadar olumsuz olursa olsun, “iş yapacak insan yok” deme hakkına sahip değildir. Onlar yaratıcılıklarını kullanarak olumsuz koşulları olumluluğa dönüştürmelidir. Bu da tamamiyle bizim moral ve coşkuymuza bağlıdır. Çünkü halkımıza ve yoldaşlarımıza güven duy-mak, coşku ve moral taşımak, orada örgütlenmemizi ve savaşımızı büyütmenin zemini olacaktır.

Yöneticilik iktidar iddiası demektir. Özverili olmaktır. Emek harcamak, sorumluluk üstlenmektir. En zor koşullarda dahi iktidar perspektifi ile düşünüp-hareket etmek ve her türlü bedeli göze almaktır. Sonuç alma bilincidir. Daha da uzatabiliriz. Ancak bilmeliyiz ki tüm bu yöneticilik özellikleri bir devrimcide birden bire ortaya çıkmayacak bir günde yönetici olunmayacaktır.

Parti-Cephe'li Yönetici-Kadro Olmak Sabolar-Niyaziler Olmaktır “Ben Varsam Örgüt Vardır” Diyebilmektir

AKP faşizminin saldırılarının, baskılarının, tutuklamalarının kesintisiz sürdüğü bir süreçteyiz. Saldırıların daha da artacağı kesindir. AKP iktidarı tüm hızıyla bunun hazırlıklarını yapmaktadır. “İç Güvenlik Yasası” da bu amaçla tüm halk kesimlerine karşı bir savaş ilanıdır. Biz savaşı büyüttükçe saldırıların sadece yaygın-kitlesele gözaltı, tutuklamalarla sınırlı kalmayacağı, kitlesele katliamların da yaşanacağı bilinmelidir.

Emperyalizm ve oligarşinin korkusu, yeni ve daha büyük Haziran Ayaklanmalarının yaşanmasıdır. Büyük ayaklanmaların kendi sonları olacağını bilmektedirler. O nedenle yeni saldırı hazırlıkları ile halkı sindirmek, umutsuzlaştırmak, yüreklerine korku yerleştirmek istemektedir. AKP faşizminin en sıradan hak talebine dahi vahşice saldırmaları, hemen her konuda yalan ve demagoji ile kitleleri aldatmaya çalışması, yozlaştırması bu nedenledir.

Bugünün dünyasında sosyalist blok-sistem yok; silahlı örgütlerin hemen tamamına yakını silahlarını bırakıp, emperyalizm ve işbirlikçi iktidarlara uzlaşmış, teslim olmuş durumdadır. İşte

biz böyle bir dünyada emperyalist ve işbirlikçi oligarşiye karşı büyük bir cüret ve kararlılıkla savaşıyor, umudu büyütüyoruz. Sosyalizmin bayrağını düşürmüyor, sınıksız tutuyoruz. İşte bu zorlu süreci aşmamız, savaşımızı daha da büyütmemiz, güç haline gelmemiz yöneticilerimize, kadrolarımıza bağlıdır. Başarmamız için hemen her şeyi sahibiz. Yüzümüzü sevgili Dayıımıza, şehitlerimize, tarihimize dönmeliyiz. Bizim tarihimiz yenilmezlik tarihidir.

Evet yöneticilik, olumsuzlukların yaşadığı, düşman saldırılarının en yoğun şekilde sürdüğü, kitlesele tutuklamaların-katliamların olduğu süreçlerde en küçük bir yılgınlığa kapılmadan-umutsuzluğa düşmeden Sabolar-Niyaziler olup savaşı büyütmeektir. Sabolar-Niyaziler bize nasıl yöneticiler, kadrolar olmamızı bizzat pratikleriyle göstermişlerdir. 12 Eylül faşist cuntasının ardından yaşanan operasyonlar sonrasında Devrimci Sol'un tüm önder kadroları, sempatizanları tutuklandığı, halkın korkutulup sindirildiği, evinde kalacak tek bir halk ilişkisinin bile kalmadığı koşullar yaşanmaktadır. Yılgınlığın, dönecliğin, mülteciliğin zirve yaptığı koşullardır. İşte bu koşullarda mücadelenin yükünü tek başına Sabolar, Niyaziler omuzlamıştır. Tıpkı Lenin'in “Büyük şeyler gerçekleştirebilmek için küçük şeylerle başlamak gerekir.”(Lenin, Seçme Eserler, Cilt: 11, Syf: 485, İnter Yayınları) sözünde olduğu gibi Sabolar, Niyaziler küçük büyük iş demeden bu zorlu süreçten Devrimci Sol'u daha da güçlendirerek yarınlara taşımışlardır.

Parti-Cephe'li yöneticilik Sabolar gibi tüm olumsuzluklar içinde aynı anda pek çok işi yapabilmek, olanaklar yaratıp yeni ilişkiler kurmaktır. Niyaziler gibi tek başına

“Bugün, insanca yaşama olanağımız hiç yoksa, açlık, yoksulluk çekiyorsak, açlıktan çocuklarımız ölüyorsa, depremlerde-sellerde ölen hep biz oluyorsak, dilimizi konuşup, kültürümüzü yaşayamıyorsak, kendi vatanımızda-topraklarımızda yabancı gibi yaşıyorsak, işkence gören, katledilen-hapishanelere atılan hep biz oluyorsak, benim de bunlara karşı direnmek ve bu düzeni değiştirmek en doğal ve en meşru hakkımdır” (Yusuf Aracı, Age, Syf: 209)

birçok görevi ve sorumluluğu omuzlayıp, “Ben varsam Devrimci Sol vardır” diye bilmektir. İşte bu nedenle diyoruz ki, Parti-Cephe’li bir yönetici en olumsuz koşullarda dahi sızlanmaz, olanaksızlıklara teslim olmaz; sırtını geleneklerimize, şehitlerimize ve tarihimize dayar; beynini hesap sormaya, savaşı büyötmeye, milyonları örgötlemeğe odaklar.

Dayımız bu konuda şunları söyler: “Yönetici insan, hedefe varmada engel tanımayan, kararlılığı ve özverisiyle, yol göstericiliğiyle, nesnellığe teslim olmayan, bunu değiştiren insandır.

Yönetici insan, birçok karmaşık çelişki içerisinde esas çelişkiyi, temelle tali olanı birbirinden ayırmasını bilen ve temel olanı gözden kaçırmayan insandır.

Yönetici insan, görev adamıdır. Aldığı emri tartışmayan “yapamam” demeyen, aldığı görevi yaşamı pahasına uygulayan insandır.” (Dayı ve Yönetici, Kongre Raporu, Aktaran Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Yürüyüş, Sayı: 7, 1 Mart 2009)

Yöneticilerimiz Kadrolarımız Değişen Koşulları Gören-Kavrayan Olmalıdır Bunu Başardığı Oranda Politika Üretebilecek, İnsanlarımızın, Halkımızın Beklenti ve Taleplerine Cevap Verebilecektir

“Politika üretmek KURMAYCA DÜŞÜNMEKTİR...”

Her devrimci bir kurmay olmalıdır.

Kurmay; ordunun muharebeye hazırlanmasında ve savaş sırasında sevk ve idaresi için özel olarak yetiştirilmiş subaydır. Bizim savaşı sevk ve idare edebilme yöntemlerimiz; hiçbir şeye teslim olmamak, hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmemek, nedenlerini bulmak için BİLİMSEL DÜŞÜNMEKTİR.

Kurmay olmak; gerekirse bildiri yazmak, gerekirse dergi satmaktır.

POLİTİKA ÜRETMEK, yaratıcı olmaktır.

Yaratıcı olmak; hayal gücü ile akıl arasındaki işbirliğidir.

Cepheliler devrimi hayal etmeliler ve akıllarını kullanmalıdırlar. Ortaya çıkan fikirlerini de akıllarını kullanarak düzene sokmalıdırlar.

Her yaratıcı süreçte aklımızı kullanacağız. Yaratıcılık budur.” (Yürüyüş, Sayı: 337, 4 Kasım 2012, Syf: 5)

Yöneticilik üretmek ve kendini yenilemektir. Değişen koşulları görmeyen-kavramayanlar politika üretemezler. Kitlenin beklenti ve taleplerine cevap veremezler. Bu durum yöneticilerin görevlerini yerine getirememesine, dar sınırlar içerisine hapsolmasına yol açacaktır. Oysa bir yöneticinin ufku dar değil, geniş olmalıdır.

Dayımızın ifade ettiği gibi: “Yönetici

insan hata yapmaktan korkmayan, inisiyatifli(...) politikada cüretli olmak demektir. Kendine, halka güvenmektir. Ve hedefe varmada engel tanımamaktır. Kararlılığı, özverisiyle yol açan, koşullara teslim olmayan devrimci tipidir. Parti-Cephe'li yöneticiler hangi koşullarda olursa olsun aldıkları emirleri tartışmaz, her ne pahasına olursa olsun yerine getirirler. Altında çalışan yoldaşlarının eksiklerini tamamlar, bilmiyorsa öğretirler.

Parti-Cephe'li yönetici sürecin ihtiyaçlarına cevap vermelidir. Bunun için öncelikle akıl ile cüreti birleştirmelidir. Bu da ancak sürekli öğrenme, kendini yenileme ve aldığı kararları her zaman ne pahasına olursa olsun uygulamakta ifadesini bulacaktır. İçeride-dışarıda, dağda-şeherde her nerede olursa olsun silahlı mücadeleyi örgütlemeye kilitlenmelidir. İnsanlara, olanaklara hemen her şeye iktidar iddiası taşıyan bir komutan, savaşçı gözüyle bakmalı, eğitmeli, örgütlemelidir.

Yöneticilik Dayı'nın deyimiyle günlük yaşamda, devrimci ilişkilerde, devrimci çalışmanın her bölümünde bürokratik ilişki ve çalışma tarzını mahkum eden militan yönetici tipi, zorluklar karşısında pes etmeyen, eksik ve yanlışların maddi nedenlerini bulup üzerine çekinmeden giden ve kendini düzelten, yenileyen insan tipidir.

"(...)

"Yönetici etrafındaki her şeye bir savaşçı ve komutan gibi bakmalıdır. Doğrudan askeri birimlerde görevi olmasa da düşman saldırısında ve kuşatmasında çatışacak bilinçte ve ruhta olmalıdır. Kafasında düşmana bedel ödetmek olmalıdır. Düşman kuşatması altında, tutsaklıkta partinin onurunu kendi onurundan ayırmaz, direnir ve

son nefesinde dahi hayatını ortaya koyarak düşmana bedel ödetir.

"(...)

"Gerçek bir komutan en zorlu koşullarda dahi yalnızca yaptıklarıyla değil, sözleri ve davranışlarıyla cesaret verip savaştırabilendir. Yöneticilerimiz de bunu yapabilmelidirler. En sıradan işleri sıradanlaşmadan yapabilmeyi başarabilmelidirler. Yöneticilerimiz en zorlu koşullarda dahi dinginliklerini, inanç, coşku ve morallerini kaybetmemelidirler.

"En önemlisi de yöneticilerimiz, yaptığı her işin silahlı mücadeleye tabi olduğunu bilmelidir. Savaş her zaman siperde olmak değildir. Silahtır, insandır, kadrodur, olanaktır. Elinde silah siperde savaşacakları örgütlemektir. (Yürüyüş, Sayı: 366, 26 Mayıs 2013, Syf: 31)

Yöneticilerimiz hangi alanda faaliyet yürütürlerse yürütsünler, her insanımızı düşman saldırısında ve kuşatmasında çatışacak bilinç ve ruhla donatmalıdır. İçeride-dışarıda her insanımızın kafasında hemen her an düşmandan hesap sorma-bedel ödetme duygu ve düşüncesi olmalıdır. Kuşkusuz bu kendiliğinden olmayacaktır. Çünkü savaşmak büyük bir ideolojik gücü, iradeyi, moral ve coşkuyu gerektirir. Bunu yaratacak olan yöneticilerimizdir. Onun için de öncelikle yöneticilerimiz feda bilinciyle donanmalıdır.

Yöneticimiz barikatlarda, polisle ya da faşistlerle çatışmalarda, boykotlarda, işgallerde... ya da bir silahlı eylemde, sokakta ya da silahlı çatışmalarda yalnızca yaptıklarıyla değil sözleri ve davranışlarıyla da cesaret veren, savaştıran olmalıdır. En zor koşullarda dahi inanç, coşku ve morallerini kaybetmemelidir. Ve en önemlisi de yaptığı her işin silahlı mücadeleye tabi olduğunu bir an dahi olsa aklından çıkarmamalıdır. Bu bilinçle

halkın tüm kesimlerini örgütlemeli, savaşıma geliştirmelidir.

Parti-Cephe'li Yönetici-Kadro Nasıl Olmalıdır:

-M-L bilimi temel özellikleriyle bilmelidir. Eksiklerini tamamlamalıdır.

-İdeolojimizi, tarihimizi, geleneklerimizi-değerlerimizi bilmeli, eksiklerini tamamlamalıdır.

-Beynimizin ve kalbimizin her miliminde, her hücresinde, her damarında...DHKP-C olmalıdır. Önderimiz olmalıdır.

- Feda ruhuyla dolu olmalıdır.

- 24 saatinin her anında şehitlerimizin anıları ve devrimin çıkarları olmalıdır.

- Mahallerde çalışanlar halkla; dağlarımızdaki komutanlarımız, savaşçılarımız, milislerimiz köylülerle; işçi alanında çalışanlarımız işçilerle; Dev-Gençliler öğrenciler ve tüm gençlerle; memur alanında çalışan yöneticilerimiz-kadrolarımız memurlarla; sanat-kültür alanında çalışan insanlarımız sanatçılarla, aydınlarla ve tabi ki sanatını yaptığı halkla iç içe olmalıdır.

Güven vermeli, güven duyulan olmalıdır. Giyiminden kuşamına, oturma-sından kalkmasına, dilinden uslubuna... hitap ettiği halkın, çalıştığı alanın insanların, kitlelerinin değerlerine, inançlarına... azami düzeyde dikkat etmelidir... Saygılı olmalıdır. Devrimci değerlerle halkın olumlu değerlerini birleştirmelidir.

- Halkın sorunlarının devrimin sorunları olduğunu ve çözmekle görevli olduğunu bilmelidir.

- Sadece alanını, yani parçayı gören değil, bütünü gören; stratejik hedefimizin çıkarlarını esas alan olmalıdır.

- Ölme ve öldürme talimatı aldığı anda her ne pahasına olursa olsun, anında yerine getirmelidir.

- Planlı-programlı olmalıdır.

- Savaş ve ihtiyaçlar doğrultusunda olanaklar yaratmalı ve partiye sunmalıdır.

- Mücadele içinde verdiği kararların uygulayıcısı ve takipçisi olmalıdır.

- Beyninde ve kalbinde "yapamam", "olmaz", "yapmaya çalışırım" vb. olumsuz ifadeleri yasaklayan; kararlarımızı, talimatlarımızı her ne pahasına olursa olsun yerine getiren olmalıdır.

- "Ben varsam Parti-Cephe vardır" duygu-düşüncesine sahip olmalıdır.

- Yoldaşlarına hiçbir koşulda sarsılmaz sevgi ve saygı; düşmana ise hiçbir koşulda sarsılmaz kin-öfke duymalıdır.

- Yoldaşlarının acısı acısı; sevinci sevinci; sorunu sorunu... olmalıdır. Bu duyguları bilince çıkarmalı, tepeden tırnağa hissetmelidir.

- Kesinlikle sigara, içki vb. içmemelidir. Bunu suç olarak görmelidir.

- Kadın-erkek ilişkilerinde Parti-Cephe'mizin yarattığı değerlere, halkımızın geleneklerine uygun davranmalıdır. Suç işlememelidir. Kaldı ki bizim kadın ve erkeklerimizin sahip olması gereken tek bir duygu olmalıdır: Devrim... Tüm duygularını, tüm enerjisini halkımızın acılarını sona erdirecek devrimi yapmak için kullanmalı, harcamalıdır.

- Yöneticilerimiz kadrolarımız, yoldaşlarına halkımıza küfür, hakaret etmemelidir. Kimseyi aşağılamamalıdır. Düşmana da küfür edilmemelidir. Elbette ki düşmanlarımıza çok büyük öfkemiz, kinimiz vardır. Şehitlerimizin katillerine...Halklarımıza acı çektirenlere hıncımız, intikamımız vardır. Ancak tüm bu duygularımızın-düşüncelerimizin ifade şekli küfür-hakaret değil, sloganlarımızdır, halkı bilgilendirip savaşa katmaktır. Kurşunlarımızdır, bombalarımızdır...Kurşunlarımızın, bombala-

rımızın olmadığı yerde düşmana dişlerimizle, tırnaklarımızla, taşlarımızla hesap sormaktır.

- Yöneticilerimiz-kadrolarımız unutmamalıdır ki mücadelenin önünde sayısız engeller, sorunlar vardır; ancak sorun varsa çözüm de vardır. Yapılması gereken, yaşanan sorunların meşru görülmemesi, çözülmesi yönünde adım atılmasıdır.

- Eleştiri-özeleştiri bir değer olarak görülmeli; tüm yaşanan sorunların, eksiklerimizin, zaaflarımızın, hatalarımızın...çözüm mekanizması olarak ele alınmalıdır.

- Kendine emanet edilen silah, mermi...kitap, dergi...para...her ne olursa olsun namusu olduğunu bilmeli ve o biçte can pahasına korumalıdır.

- Hiçbir sorunumuzu-sorunu düşman önünde tartışmamalı; uygun yer ve zamanda ele almalı; düşman karşısında tek beyin, tek göz, tek kulak, tek ağız... olmalıyız.

- Bir mitingde, basın açıklamasında, gösteride, duvar yazılmasında, bir eylemde, kırdı-şehirden, bir saldırı ya da çatışmada yaralılarımızı bırakıp kaçmamalıyız. Yoldaşlarımızın güvenliği kendi güvenliğimizden önce gelmeli, onları korumalıyız. Yoldaşlarımızın kalkanı ve silahı olmalıyız.

- Parti-Cephe'nin çalışma tarzına, yüksek disiplinine, yaşam biçimine sahip olmalıyız.

- Aklımızı ve cüreti birleştiren, düşmanın karşısında uzlaşmaz olmalıyız.

- Dünyanın öbür ucunda da olsa halkın suratına inen tokadı kendi suratımızda hissetmeli, intikam duygusuyla dolmalı, hesap sormalıyız.

- Politikalarımızı anlayan, alanımıza uygulayan, öngörülü olan, politika üreten

olmalıyız.

- Anti emperyalist duygu ve düşüncelerimiz her koşulda güçlü ve yüksek olmalıdır.

- Her ne yaşanırsa yaşansın moral-motivasyonumuz güçlü olmalıdır. Bizim moral-motivasyonumuzun kaynağı tarihimizdir, şehitlerimizdir, ideolojimizdir, politikalarımızdır, kural ve ilkelerimizdir.

- Her yöneticimiz mutlaka alternatifini yaratmalıdır. Şehitlik, tutsaklık durumunda yerini dolduracak kadrolar yetiştirmelidir.

- Sıra neferi olmalıdır.

- Sofraya en son oturan, en erken kalkan olmalı; az uyuyan, çok çalışan olmalıdır.

- Mutlaka eğitim gruplarımız (dar-geniş, ihtiyaca göre) olmalıdır.

- Çok yönlü olmalı, aynı anda birden fazla iş yapmayı, birkaç yönden bakabilmeyi başarmalıyız.

- Başta sevgili Dayımız olmak üzere 600 şehidimizin, yüzlerce gazimizin gözleri üzerimizde; milyonları örgütlememizi, halk düşmanlarından hesap sormamızı, devrimi gerçekleştirmemizi, halkın iktidarını kurmamızı, sosyalizmi inşa etmemizi istiyor. Bunu bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız.

- Hangi alanda olursak olalım, faaliyetlerimizi bir savaşçı gözüyle sürdürmeliyiz. Düşman hedeflerini, düşmanlarımızı bir istihbaratçı-savaşçı gözüyle tespit etmeli, Parti-Cephe'mize bildirmeliyiz.

- Hiçbir yöneticimizin, kadromuzun yorulma, sızlanma, şikayet etme... hakkı yoktur, olmamalıdır.

- Her ne olursa olsun, bir işi yapmadan önce mutlaka ama mutlaka düşünmeliyiz. Zaman mı yok? Hayır vardır. Hiç kimse 10-20-30 saniye düşünme

süresinin olmadığını söyleyemez.

- Adaletli olmalıyız.

- Subjektif değil, M-L biliminin ışığında Parti-Cephe'li aklımızla bakmalı, düşünmeli, ele almalıyız.

- En büyük sevginin halk ve vatan sevgisi olduğunu bilmeli; bunu iliklerimize kadar hissetmeli-yaşamalıyız.

- Büyük silaha tapmamalıyız. Parti-Cephe'liler silaha tapmaz. Unutmamalıyız ki bu çarpık bir düşüncedir. Devrimin en büyük silahı ideolojidir, inançtır. Şehitlerine duyduğu bağlılıktır, değerleridir, ilkeleridir, kurallarıdır.

- Cezalandırma silahı; dişidir, tırnağıdır, belindeki kemeridir, ayakkabısıdır, çakısıdır, cam parçasıdır, bir kibrit çöpüdür, bir şişe benzindir, tabancadır, bombadır, taştır, tekmedir, yumruktur... Elbette yeri vakti gelir uçak da, tank da, füze de kullanırız.

- Parti-Cephe'li silahı yoksa düşmandan edinir, onu kullanır.

- Düşünme, araştırma ve öğrenme yöntemimiz Diyalektik ve Materyalizmdir.

- Parti-Cephe'li yönetici hata yapmaktan değil, hatalarını düzeltmemekten korkmalıdır.

Evet, Parti-Cephe'li olmak bir ruhtur, yaşam biçimidir... Bu bilinçle örgütlenmelerimizi ve sayımızı büyültmeli, devrime yürümeliyiz.

Yöneticilik Feda Ruhudur!

Parti-Cephe'li Yöneticilerimiz,

Kadrolarımız Feda Ruhuyla

Dolu Olmalıdır

"Kendimi feda etmeyi, halkıma ve vatanıma karşı bir sorumluluk olarak görüyorum."

"Evet; bizler Bedrettin'lerden, Pirsultan'lardan bugüne uzanan, inancı için kendini feda edenlerin yolunda yürüyen, sadece sıra neferleriyiz. Sıramız

geldiğinde çok doğaldır ki yarış içine gireriz." (Yazgülü Güder Öztürk, Tarihi Yazanlar Konuşuyor, Syf: 147, Boran Yayınları)

Parti-Cephe'li yöneticilerimizden, Ölüm Orucu savaşçılarımızdan Yazgülü, Feda'nın biz devrimciler için ne ifade ettiğini çok özlü şekilde tanımlamıştır. Feda'nın devrimciler için bir sorumluluk, doğal bir görev olduğunu söylemiştir. Diğer bir ifade ile devrimcilik eşittir fedadır-fedakarlıktır.

İçinde bulunduğumuz sürecin ihtiyacı tam da Yazgülü'nün tanımladığı yönetici kadro tipidir. Çünkü içinde bulunduğumuz süreç düşmandan hesap sorma, halkın adaleti olan, milyonları örgütleme hedefine kilitlenen yöneticiler, kadrolar üretmektir. Parti-Cephe'li her yöneticimiz, kadromuz bir ihtiyaca cevap vermelidir. Her zamankinden çok daha fazla emekçi, fedakar olmalıdır. Yeri geldiğinde dergi dağıtmalı, görev verildiğinde ise tereddütsüzce canını vermelidir. Bu süreç bize milyonları örgütlemeyi, sayımızı geliştirmeyi emretmektedir. Bu da ancak büyük fedakarlıklarla gerçekleşecektir. Tüm yöneticilerimiz, kadrolarımız sürecin ihtiyaçlarına cevap vermek için birbirleriyle sosyalist bir yarış içerisinde olmalıdır.

Gerek dünya devrim deneylerinde, gerekse de ülkemizdeki sınıflar savaşı deneylerinden gördüğümüz ve yaşadığımız bir gerçek vardır: Savaşta belirleyici olan güçlü silahlar değil, savaşçıların, kadroların niteliğidir! Davasına inanan, halkı ve vatanı için ölüm dahil bütün fedakarlıkları göze alan bir insandan daha güçlü silah henüz icat edilmemiştir. Ve fedakarlıkta bir sınır yoktur. Fedakarlık; şehidimiz Yazgülü'nün ifade ettiği gibi "inancı için kendini feda edenlerin yolunda yürüyen, sadece sıra neferleriyiz.

Feda Ruhu, Salt Feda Eylemi Yapmak Değildir, Feda Ruhuyla 24 Saatini Devrime Adamaktır

Feda-fedakarlık hedefe kilitlenmektir. Hedefe kilitlenen yöneticimiz, kadromuz yaptığı her işten sonuç alacaktır. Karşılaştığı sorunları çözecek, mücadelemiz içindeki güçlükleri aşacak ve hedefe varacaktır. Hedefe varmak, halk düşmanlarından hesap sormaktır. Devrim yürüyüşümüzü sürdürmek için atılması gereken adımları atmak, daha fazla devrim yükü omuzlamaktır. Kuşkusuz bunun için güçlü olmamız gerekir. Ve biz Parti-Cephe'lilerin güçlü olması içinde pek çok nedenimiz bulunmaktadır. Tarihimiz, geleceğimiz, ideolojimiz, politikamız, ahlak ve kültürümüz, halk ve vatan sevgimiz, düşmana olan kinimiz... hepsi gücümüzün kaynağıdır. İşte bu gücü kuşanarak hedefine kilitlenmiş bir devrimcinin kendisi en güçlü silahtır. Hedefe kilitlenmek sadece feda anı ile sınırlı değildir. Feda anının farkı, hedefe kilitlenmenin doruğu olmasıdır. İşte bu doruğu yaratan kendiliğinden bir süreç değil, kişinin kendisinde iradi olarak adım adım devrimi örgütlediği bir süreçtir. Örgütlenen, sürecin yeni yönetici, kadro tipidir.

"Halk, kültür ve değerlerimiz, şehitlerimiz, tarihimiz, dünya haklarının deneyimi ve M-L ideolojimiz bizim köşe taşlarımız olacak.

Hatalar, sorunlar, engeller, zaafılar, çeşitli statükolar dünyaya, ülkemize, kendimize, yoldaşlarımıza bakımımızda birer perdedir. Gerçeği bütünüyle görmemizi engeller. Fedakarlık bu perdelerin atılmasıdır. 'Bir canım var halkıma ve vatanıma feda olsun' diyen irade, feda ruhu bu perdelerin atılmasıyla yaratılır. Ve bu

feda ruhu, hayat denilen kavganın her anında yaşanır, yaşatılır. Yaptığımız iş, faaliyet ne olursa olsun, işimize her şeyimizi katarak yapmalıyız. Değilse feda ruhu ölür. Sıradanlaşma başlar. Hatalar, zaafılar, sorunlar tekrarlanır. 'Ne de olsa ben bu işi biliyorum, çok yaptım' diyerek alışkanlıkla, mekanikçe iş yapmak fedakarlık değildir. Çünkü orada her şeyimizle işe yoğunlaşmamışız, o işte devrime can vermemişizdir. Sonuç olarak işi yapmış olmak için yapmakla hiçbir sonuç almaz. Statükolar ve engeller böyle oluşur. (...)Fedakarlık, eskimiş olan düzene, düzen yanlarımıza karşı amansız bir savaş vermektir. (...)Eskimiş yanlarımızı, zaafılarımızı, statükolarımızı koparıp attıkça yeni insanın ve sosyalizmin kendi ellerimizde yaratıldığını görür, bunun coşkusunu yaşarız. (Yürüyüş, Sayı: 341, Syf: 28-29, 2 Aralık 2012)"

Evet yaptığımız uzun alıntıda fedadan fedakarlıktan ne anlamamız gerektiği hemen hemen tüm yanlarıyla görülmektedir. Yöneticilerimiz, kadrolarımız sadece kendileri feda bilinci, ruhuyla donanmalı, tüm insanlarımızı da feda bilinciyle donatmalıdır. Her insanımızı hedefe kilitlemelidir. Düşene kalkmasını, yürüyene koşmasını öğretmelidir. Ömür boyu devrimciliği, şehitliği pratiğin içerisinde adım adım örgütlemelidir. Feda ruhu, pratiğin altında kendimizi ve halkımızı örgütlemek, devrimi yakınlaştırmaktır.

Feda ruhu devrimciliği büyütmektir. İçimizde düzene ait tortularla, alışkanlıklarla militanca savaşmaktır. Kuşkusuz kendimizle yapacağımız her hesaplaşma-savaş, pratikten koparak değil, savaş içinde savaşarak gerçekleştirilmelidir. Yapılacak olan ideolojik savaştır. Bizi düzene bağlayan aile, bir alışkanlık, giyim-kuşam, dil-üslup, yeme-içme her ne varsa koparılıp

atılmalıdır. Bizim yöneticilerimiz, kadrolarımız tepeden tırnağa hedefleriyle par-timiz, devrime ait olmalıdır.

Biz bir savaş örgütüüz. Bunu hiçbir yöneticimiz aklından çıkarmamalıdır. Hangi alanda çalışırsak çalışalım, sa-vaşçı kimliğimizle, kültürümüzle hareket edilmelidir. Savaşçının tüm duyguları devrime ait olmalıdır. Sevincimiz de, acımız da, mutluluğumuz da.. tüm duy-gu-düşüncelerimiz, savaşımızın birer parçası, silahı, mermisi olmalıdır.

Bizim yöneticilerimizin, kadrolarımı-zın ne yapacaklarına koşullar karar ve-remez. Koşullara teslim olmak, devrim iddiasından vazgeçmek demektir, sta-tükoculuktur. O nedenle şartlar-koşullar ne olursa olsun aldığımız her görevi örgütsel disiplinle, büyük bir coşku ve kararlılıkla hayata geçirmeliyiz.

Yöneticilerimiz ve kadrolarımız ya-ratıcı olmak zorundadır. Her türlü düş-mana karşı uyanık olmalıdır. Hızlı dü-şünüp, hızlı kararlar almalı ve büyük bir kararlılıkla hayata geçirmelidir. Le-nin'in ifade ettiği gibi, *"Ve olanca ener-jimizle bu çalışmaya koyulacağız. Sebat, ısrar, hazır olma, kararlılık ve yüz kez deneme, yüz kez düzeltme ve ne pa-hasına olursa olsun hedefe ulaşma ye-teneği. (...)"* (Lenin/Seçme Eserler, Cilt: 9, Syf: 486, İnter Yayınları) kazanılma-lıdır. Bizim için sınıf kini olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Sınıf kinimiz ne kadar güçlü olursa, olanaklarımız o ka-dar doğru kullanılacak, etkili sonuç alı-nacaktır. Bu kadar da değil, olanaksız-lıkları tersine çevirmek için; olanaksızlar karşısında geri adım değil ileri adım atılmalıdır. Atılan adımları biz atmaz, başkasından beklersek orada zaferler kazanmak mümkün olmayacaktır. O nedenle koşullar ne olursa olsun ilk

adımı hep yöneticilerimiz atmalıdır. Ge-risi mutlaka gelecektir.

İktidar iddiasına sahip yönetici, kadro; savaşımızın yenilmez silahıdır. İktidar iddiası feda ruhudur. Feda ruhu ideo-lojimizin, değerlerimizin, tarihimizin, po-litikalarımızın bizdeki vücut bulmuş ha-lidir. Böyle bir gücü karşı devrimin yen-mesi mümkün değildir. Yenemiyor da zaten. En güçlü silahlarla, en gelişmiş teknolojiyle saldırıyor ama devrimci irade karşısında çaresiz kalıyor. Dol-mabahçe Sarayı'na ve Taksim Meyda-nı'nda polis noktasına gerçekleştirdiğimiz eylemlerimiz devrimci iradenin gücünü, düşmanın ise acizliğini göstermiştir. Feda ruhu budur.

Burjuva ideolojisi, devrimci ideoloji karşısında güçsüzdür. İşte bu güçsüz-lüğünü örtmek için yalan-demagoji dahil hemen her yola başvurmaktadır. Ama-cına ulaşmak için hiç ara vermeden beyinlere saldırmaya devam etmektedir. Bireycileştirmek, teslim almak için her aracı kullanmaktadır. Oligarşi biliyor ki; bencil insanları teslim almak kolaydır ama M-L ideolojinin ete kemiğe bürün-müş hali olan BİZ'i asla teslim alama-yacağını da bilmektedir. Ancak bizi teslim alamayacağını bilse de saldırı-larını sürdürmekten vazgeçmemektedir. O nedenle başta yöneticilerimiz olmak üzere , tüm insanlarımız devrimci uya-nıklığını güçlendirmelidir.

**Bugün Sürdürdüğümüz
Savaş Feda Savaşdır
Yöneticilerimiz-Kadrolarımız
Bugünün Savaş Gerçeğini
Kavramalı ve Kavratalmalıdır
Bugünün Dünyasında
Fedayı Göze Alamayanlar
Emperyalizme ve**

İşbirlikçilerine

Karşı Savaşamazlar

Feda bir ruh halidir. O nedenle, belli bir andaki çatışmayla sınırlandırılmaz. Sadece savaşın bir parçasıdır. Fedada fiziki imha savaşını kaybedilmesi anlamına gelmemektedir. Savaş alanına fiziki imha göze alınarak çıkılır. Ve bu bakışla-anlayışla savaşanlar ise sadece ve sadece Haklı Savaş tarafında yer alanlar olmuştur. İşte tarihte bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi verenler hep bu anlayışla savaşmıştır.

Bir inanç-dava uğruna savaşan tüm halkların tarihinde feda önemli bir yere sahiptir. İrili-ufaklı tüm zaferlerinde feda ruhu vardır. Sultanların, kralların, zalimlerin... emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin tarihinde ise feda yoktur. Onların kutsadıkları zenginlikleridir. Saltanatlarını-zenginliklerini, sömürü ve zulümlerini kaybetmemek için savaşır ve feda ruhuna sahip değillerdir. O nedenle savaşın ne için verildiği önemlidir. Çünkü feda haklı savaşların bir özelliğidir.

İnanç ve feda ruhu bir zincirin iki halkası gibidir. İnancın olmadığı bir feda yoktur. O nedenle inancın büyüklüğü fedanın da büyüklüğünü belirler. İnancı güçlü olanlar ölene kadar savaşma ve direnme kararlılığına sahip olurlar ve fiziki olarak yok olsalar dahi, yenilmiş sayılmazlar. Bunun tarihte pek çok örneği vardır. Feda ruhuyla savaşan örgütler, halklar fiziki olarak yenilseler de, o anki çatışmayı kaybetse de, sonrasında çok daha güçlü ayağa kalkmasını bilmişler ve büyük zaferler kazanmışlardır. Çünkü onların tarihinde inanç ve feda ruhu bulunmaktadır.

Feda ruhu, kuşatmalarda-çatışmalarda kullanacak silahın olmadığı ve fiziki yenilginin kaçınılmaz olduğu ko-

şullarda teslim olmayı reddetmektir. O nedenle teslim olmamakla feda ruhu aynı şeydir. Ancak feda ruhu taşıyanlar teslim olmazlar. 19-22 Aralık günleri fedayı göze alamayan, direnmeyen örgütlerin bugün içinde bulundukları durum bilinmektedir. Pek çoğu devrimci örgüt olma özelliğini kaybetmiştir. Kimi düzene dönmüş, örgüt bütünlüğünü koruyamamıştır. Kelimenin gerçek anlamıyla direnmeyenler çürümüştür. Parti-Cephe'li tutsaklar, kadrolarıyla, taraftar ve sempatizanlarıyla bir bütün olarak feda ruhuyla direnmiş ve tam 7 yıl sürdürdüğü direnişi zaferle taçlandırmıştır. Ve her gün diğer tüm örgütlerin aksine, büyük bir güç ve umut haline gelmiştir.

Günümüz dünyasında emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı ister M-L bir hareket, isterse ulusal nitelikte bir hareket olsun, feda ruhuyla donanmadan savaşamaz. Çünkü emperyalistler ve işbirlikçileri "büyük-güçlü" silahlara "nefesim her an ensende" dediği en ileri teknolojiyle... kitlesel katliamlarla, işkencelerle... gizli hapishanelerle... tecrit ve işgallerle... halklara, örgütlere teslim olmayı dayatmaktadır. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tüm bu tehditlerini, ölümle korkutup teslim alma politikalarını boşa çıkaracak en güçlü silah, feda silahıdır. Ölümü göze alanları, feda silahını kuşananları teslim almak mümkün değildir. Ve bunun pek çok örneği yaşanmıştır, yaşanmaya da devam etmektedir.

Evet, bir dava-inanç uğruna yola çıkan örgütler, o örgütün insanları, uğruna savaşmışları dava-inanç için fiziki yok oluşu, ölümü göze almaları gerekir. Aksi takdirde ne halka güven verebilirler, ne de uğruna savaşmışları dava-inanç yaşar.

O nedenle savaşta belirleyici olan silahlar değil, örgütlerin, o örgütlerin

kadrolarının-insanlarının niteliğidir. Diğer bir ifade ile savaş alanında belirleyici olan silahlar değil,o silahların hangi ruhla kullanıldığıdır. Bedel ödemekten korkan, elindeki silahı bir davanın-inancın silahı olarak değil de, kendi canını korumak için kullananların, ya da düzen içi haklar için tetiğe basanların iktidar iddiasından bahsetmek mümkün değildir.

Parti-Cephe'miz feda ruhuyla şekillenmiştir. Kızıldere'den Alişanlar'a... Muharremler'e... tarihimizin başlangıcından bu yana hemen her adımımızda feda vardır. Bu sadece silahlı alanımız için değil, bütün alanlarımız için geçerlidir. Tüm Parti-Cephe'lilerde feda ruhu vardır. Apolar'dan Fidanlar'a, Alişanlar'dan Muharremler'e... bu böyledir. Bizim tarihimiz feda tarihidir. Yöneticilerimiz, kadrolarımız bu tarihi daha da ileri taşımalıdır. Milyonları örgütlediğimizde, fedayı kiteselleştirdiğimizde zaferimiz de gelecektir.

Yöneticilerimiz, kadrolarımız bugünün savaş gerçeğini bilince çıkarmalıdır. Bugünün savaş gerçeğinin özünü feda ruhu oluşturmaktadır. Fedayı göze alamayanların, büyük bedeller ödemekten kaçanların düşman karşısında zaferler-mevziler kazanması mümkün değildir. İşte bu gerçeği sadece ve sadece devrim, iktidar iddiası olanlar hayata geçirebilirler. O nedenle "Silahlı mücadeleye evet ama fedaya hayır" diyenlerin M-L ideolojisiyle alakaları yoktur. İktidar iddiasını taşıyanların, iktidar perspektifiyle hareket edenlerin feda ruhuyla savaştan başka alternatifi yoktur.

İçinde bulunduğumuz süreçte, silahlı mücadele sürdürmek demek, içinde feda olan bir savaşın tarafı olmak demektir. Bunun aksini hiç kimse iddia edemez. Feda, günümüz dünyasında

halkların emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı kullandığı silahın adıdır. Emperyalizmi ve işbirlikçilerini korkutan, etkili ve güçlü bir silahtır. Bu güçlü silahı reddedenlerin, diğer bir ifadeyle düşman karşısında ölümü-bedel ödemeyi göze alamayanların zafer kazanması olanaklı değildir. O nedenle feda, hem ideolojik olarak, hem de fiziki bir silah olarak halkların gücü, emperyalizm ve işbirlikçilerinin ise en büyük korkusudur.

Yöneticilerimiz, Feda Ruhunu Kuşanmalı, Milyonları Örgütlemeli, Savaşımızı Büyütmelidir

Feda ruhuyla kuşanmak demek, uzlaşmaz ve kararlı olmak demektir. Yöneticilerimiz, kadrolarımız düşman karşısında uzlaşmaz ve kararlı olmalıdır. Bu sadece silah eldeyken değil, derneklerimizde de, dergi bürolarında da, bir miting-gösteride de, bildiri-dergi dağıtımında da... nerede olursak olalım düşmanın saldırısı-kuşatması durumunda mevzilerimizi feda ruhuyla savunmalı-korumalıyız. Kuşkusuz bizim savunmadan anladığımız saldırdır, aktif savunmadır. Silahlı çatışmada ölmek ve asla silahını teslim etmemek, düşmana asla boyun eğmemek, Ferhat, İrfan, Engin olmaktır. Arama yaptırmamak, kimlik göstermemektir. Polise bizim de yasalarımız olduğunu, asıl kendilerinin bizim yasalarımıza uymaları gerektiğini hatırlatmaktır. Barikat başında dışımızla, tırnağımızla direnmektir.

Büyük Ölüm Orucu direnişi şehidimiz Hamide Öztürk'ün ifade ettiği gibi feda ruhu kuşanmış bir savaşçının önünde hiçbir güç duramaz. Hamidemiz gibi uzlaşmaz olacak, Hamidemiz gibi kararlı olacaktır:

"Başarmamızın önünde hiçbir güç duramaz. Zaten bizim için (Ateş Geçitleri'nde Diyenekes'in dediği gibi) önemli olan, sıradan olanı, sıradan olmayan şartlar altında yapabilmektir. Biz de bunu yapıyoruz.

"(...) 'Biliyorum daha önce yazmamıştım, tek isteğim yarım kalmaması. Ne olursa olsun çıktığımız bu onurlu yolu tamamlamak. Anlatabiliyorum değil mi? İrademiz dışında yarım kalma ihtimalini de biliyorum. O onuru, şerefi de korurum ama hedefimiz kesin sonuç almak... Bu yüzden son ana kadar bilincim açık olmalı diyorum. Başaracağım! Başaracağız! Biz Başarıyoruz!' (Hamide Öztürk, Tarihi Yazanlar Konuşuyor, Syf: 19-20, Boran Yayınları)

Bugünün dünyasında kazanma kararlılığının tek ölçütü Hamidelerimiz gibi fedayı göze almaktır. Hamidelerimizin katillerinden hesap sormak, onların devrim hayallerini gerçekleştirmek için ölmek ve öldürmekte asla ve asla tereddüt etmeyeceğiz. Vatanimizin bağımsızlığı, halklarımızın özgürlüğünü kazanmak için, emperyalizm ve işbirlikçileriyle uzlaşmayacak, zafere kadar savaşıacak ve kazanacağız. Hamidelere sözümüz olsun.

"Bizler, Devrimci Sol savaşçıları olarak, Türkiye halkları için şehit düşeceğiz! Bizler çok iyiyiz. Çok sakiniz. Kızılderre'de, 12 Temmuz'da, ölümü gülerек kucaklayan yoldaşlarımız gibi, biz de ölümü gülerек, çarpışarak karşılayacağız! Hoşçakalın! Sizleri, halkımızı çok seviyoruz" (Eda Yüksel, Tarihi Yazanlar Konuşuyor, Syf: 144, Boran Yayınları)

Ölümü gülerек karşılayan ve son nefeslerini verirken dahi halklarımıza olan bağlılıklarını-sevgilerini ifade eden iradenin önünde hiçbir gücün kazanma

şansı yoktur. Eda'nın herhangi bir yerde değil, savaşın tam ortasında, düşman kuşatması-kurşunları altında büyük bir kararlılıkla ifade ettiği gibi, "Türkiye halkları için şehit düşeceğiz!" Çünkü şehitlik yenilmezliktir, kazanmaktır.

Yöneticilerimiz şehitlerimizin feda ruhunu kuşanmalıdır. Feda ruhu, feda silahı yenilmez tek güçtür. Bu silah karşısında emperyalizm ve işbirlikçilerinin kazanma şansı bulunmamaktadır.

"Elindeki ölüm silahını göğsümüze dayayıp 'Ya teslimiyet, ya ölüm!' diyen düşmanın karşısında, inancımızdan vazgeçemediğimiz malum. Katliamlara rağmen, bizi mücadelemizden vazgeçirememiş olmaları, her çarpışmadan zaferle çıktığımızı gösterir. Yani ölümün, bir korku ve yılgınlık silahı olmaktan çıkıp, bir feda eylemine dönüştürüldüğü yerde, zaten zafere 'merhaba' denmiş oluyor. (Canım Feda, s.174)

Büyük Ölüm Orucu Direnişi şehidimiz Ahmet İbili, emperyalizm ve işbirlikçilerinin teslimiyet dayatması karşısında halkların, onun öncüsü Parti-Cephe'nin çaresiz olmadığını, feda gibi bir silaha sahip olduğunu sadece sözleriyle değil, bunu hayata geçiren cüretiyle de kanıtlamıştır. Ve fedanın zafer olduğunu ilan etmiştir. Savaşta feda cüretini kuşananların asla yenilmeyeceklerini Ahmet İbili'mizin açtığı yoldan yürüyen 122'lerimiz sadece ülkemiz halklarına değil, tüm dünya halklarına göstermiştir.

Sürecin savaşı fedayla büyüyor. Feda cürettir. Diğer bir ifadeyle cüretin doruğu fedadır. Yöneticilerimiz feda cüretini kuşanmalı, savaşımızı büyütmelidir. Çuhadarların, Alişanların, Muharremlerin açtığı yoldan yürüyerek fedayı halklaştırmalıdır. Ve elbette ki, feda ruhu-cüreti

sadece bedenimize sardığımız bomba değildir. Mücadelenin her alanında, kendimizi örgütlemekten halkı örgütlemeye kadar; pankart asmadan bir mitingin örgütlenmesine, dergi dağıtımından basın açıklamasına kadar... bütün faaliyetlerimizde aklımızla cüretimizi birleştirmeli, feda ruhuyla çalışılmalıdır.

Feda Ruhu, Sömürü ve Zulmün Olduğu Bir Ülkede Halkların Adalet Özlemi, Kurtuluş Umududur

"Bugün, insanca yaşama olanağımız hiç yoksa, açlık, yoksulluk çekiyorsak, açlıktan çocuklarımız ölüyorsa, depremlerde-sellerde ölen hep biz oluyorsak, dilimizi konuşup, kültürümüzü yaşayamıyorsak, kendi vatanımızda-topraklarımızda yabancı gibi yaşıyorsak, işkence gören-katledilen-hapishanelere atılan hep biz oluyorsak, benim de bunlara karşı direnmek ve bu düzeni değiştirmek en doğal ve en meşru hakkımdır" (Yusuf Aracı, Age, Syf: 209)

Büyük Ölüm Orucu Direnişi şehidimiz Yusuf Aracı, nasıl bir düzende yaşadığımızın tanımını yapmış ve böyle bir düzene karşı savaşmanın ne kadar haklı-meşru olduğunu söylemiş ve bu uğurda şehit düşmüştür.

Sömürü ve zulmün olduğu bir ülkede, halk için adalet bulunması mümkün değildir. Devleti oluşturan tüm mekanizmalar adaletsizliğin kaynağı durumundadır. Halklarımızın adalet özlemi- talebi daha büyük adaletsizliklerle, şiddetle bastırılmaktadır. İşte böyle bir ülkede halkın adalet talebine sadece BİZ cevap verebiliriz. Yöneticilerimiz, kadrolarımız Yusuf-

larımızdan aldığı mirasla, devraldığı bayrakla adalet savaşımızı büyütmeli, zaferimizi yakınlaştırmalıdır. Bunun yolu ise feda savaşımızı halklaştırmaktan geçmektedir.

"Zorlu bir süreçle yine karşı karşıyayız. Düşman, devrimci iradeyi, düşünceyi, halkımızı teslim almak istiyor(...) Yeni bir çarpışma bizi bekliyor. Yine bedel istiyor düşman, bu sefer bedellerimiz daha ağır olacak, daha çok şehit vereceğiz. Düşman; devrimci düşüncenin, iradenin asla teslim alınamayacağını bir kez daha bu direnişimizle görecektir. Şehitlerimizle bu irade savaşını kazanacağız" (Tülay Korkmaz, Age, S.119)

Büyük Ölüm Orucu Direnişi şehidimiz Tülay, içinde bulunduğumuz sürecin tanımını yapmakla kalmamış, sürecin feda savaşı olduğunu, feda ruhuyla savaşanların ve büyük bedelleri göze alamayanların zafer kazanamayacaklarını vurgulamıştır. Ve süreç tam da şehidimizin öngördüğü gibi gelişmiştir. İşte bugün savaşımız bizden çok daha büyük bedeller istemektedir. Yöneticilerimiz hem kendilerini, hem yoldaşlarımızı, hem de halkımızı bu bilinçle, feda ruhuyla donatmalıdır.

Düşmanın teslim alma saldırılarına silahımızla, taşla, sopayla, bir bidon benzinle, çakıyla, kazma-kürekle, çiviyle, satırla... bunların olmadığı yerde tırnaklarımızla, dişlerimizle, yumruklarımızla, tekmelerimizle... direnmeli, feda ruhuyla savaşmalıyız. Bu özlemimizi gerçekleştirmek için milyonları örgütlemeli, feda ruhunu halklaştırmalıyız. Bunu başarmak için önümüz açıktır. Ve şehitlerimize sözümüz vardır: Mutlaka ama mutlaka onlara, halklarımıza, dünya halklarına Bağışsız, Demokratik, Sosyalist Türkiye'yi armağan edeceğiz!